

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

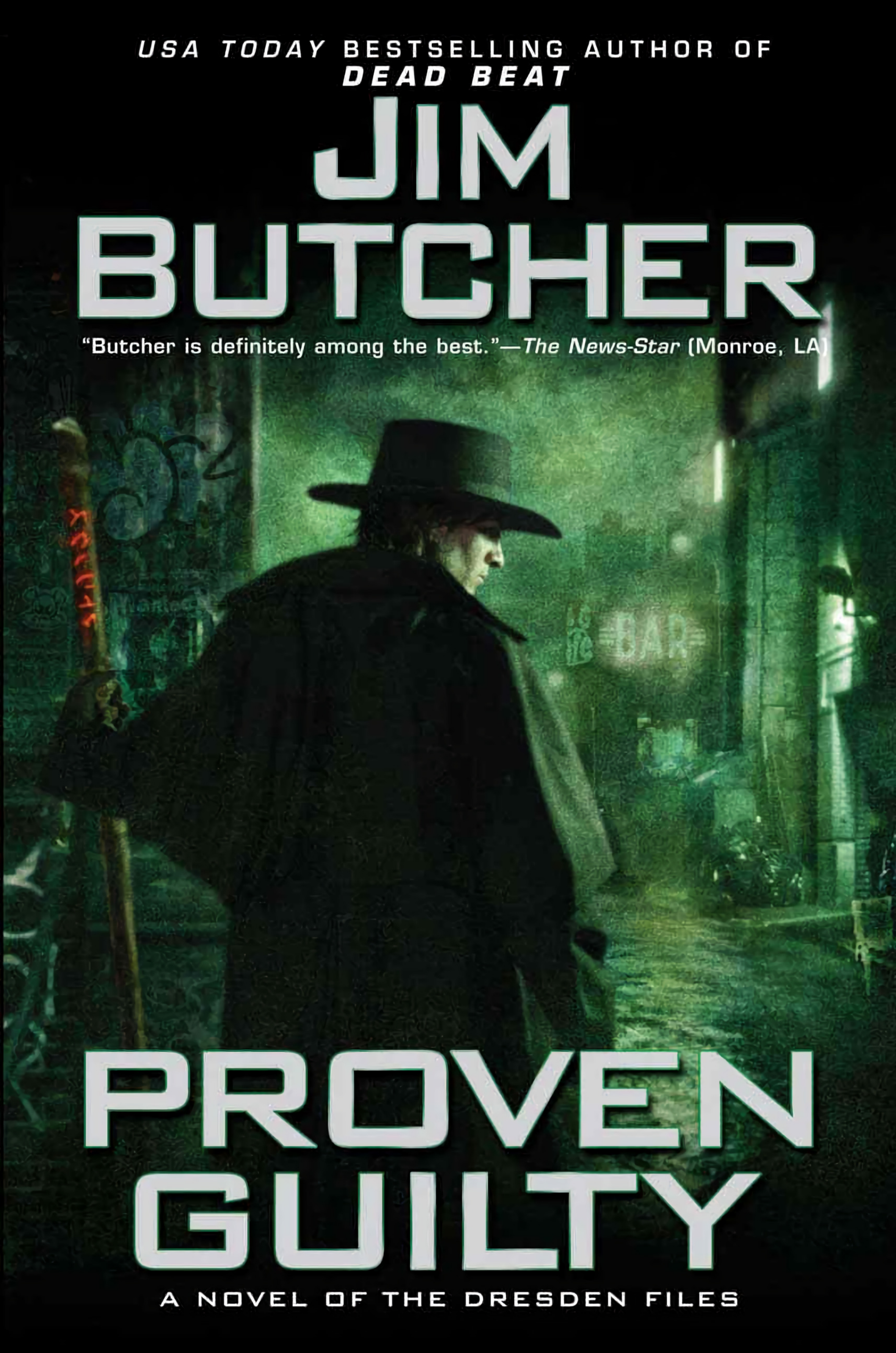
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF
DEAD BEAT

JIM BUTCHER

"Butcher is definitely among the best."—*The News-Star* (Monroe, LA)

PROVEN GUILTY

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

NATIONAL BESTSELLING AUTHOR OF WHITE NIGHT

JIM BUTCHER

"A fast and furious adventure."
—Entertainment Weekly

PROVEN GUILTY

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Birinci

Bölüm

Kan, bir Gardiyan'ın gri pelerinde leke bırakmaz. Beyaz Konsey'in Gardiyanlarının ikinci komutanı Morgan'ın kara büyü yapmaktan suçlu genç bir adamın diz çökmüş hali üzerinde kılıcını kaldırışını izlediğim güne kadar bunu bilmiyordum. En fazla on altı yaşında olan çocuk, siyah kukuletasının altından Korece çığlıklar atıyor, ağzından nefret ve öfke saçılıyor, gençliği ve gücüyle kendi ölümsüzlüğüne ikna oluyordu. Bıçak indiğinde bunu asla bilemedi.

Sanırım bu küçük bir merhametti. Mikroskobik, gerçekten.

Kanı kızıl bir yay çizerek aktı. On adım bile uzaklaşmamıştım. Sıcak damlacıkların bir yanağıma çarptığını hissettim ve daha fazla kan pelerinin sol tarafını kızgın kırmızı lekelerle kapladı. Başı yere düştü ve üzerindeki kumaşın hareket ettiğini gördüm, sanki çocuğun ağzı hâlâ küfürler savuruyormuş gibi.

Ceset yan tarafına düştü. Bir baldır kası spazmodik olarak seğirdi ve sonra durdu. Belki beş saniye sonra baş da durdu.

Morgan, elinde Beyaz Büyücüler Konseyi'nin adaletini simgeleyen parlak gümüş kılıcıyla bir süre hareketsiz yatan bedenin üzerinde durdu. Onun ve benim dışımda bir düzine Gardiyan ve Kıdemli Konsey'in iki üyesi vardı: Merlin ve bir zamanlar akıl hocam olan Ebenezar McCoy.

Örtülü baş zayıf hareketlerini durdurdu. Morgan Merlin'e baktı ve bir kez başını salladı. Merlin de başını salladı. "Huzur bulsun."

Gardiyanlar hep birlikte "Barış," diye cevap verdi.

Ben hariç. Onlara sırtımı döndüm ve deponun zeminine kusmadan önce iki adım uzaklaşabildim.

Bitirdiğimden emin olana kadar bir süre titreyerek durdum, sonra yavaşça doğruldum. Bir varlığın bana yaklaştığını hissettim ve Ebenezar'ın orada durduğunu görmek için başımı kaldırdım.

Yaşlı bir adamdı, beyaz saçları dışında keldi, kısa boylu, tıknazdı, yüzünün yarısı vahşi görünümlü gri bir sakalla kaplıydı. Burnu, yanakları ve kel kafasının derisi al aldı, sadece göğsünde yeni oluşmuş morumsu bir yara izi vardı.

Yüzyıllık yaşına rağmen canlı bir enerjiye sahipti ve altın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri tetikte ve dalgındı. Bir Konsey toplantısının resmi siyah cübbesini ve Kıdemli Konsey'in bir üyesinin koyu mor etolünü giymişti.

"Harry," dedi sessizce. "Sen iyi misin?"

"Ondan sonra mı?" Oradaki herkesin beni duyduğundan emin olmak için yeterince yüksek sesle hırladım. "Bu lanet binadaki hiç kimse iyi olmamalı."

havada ani bir gerginlik hissettim.

"Hayır, yapmamalılar," dedi Ebenezar. Oradaki diğer büyücülere dönüp baktığını gördüm, çenesi inatla gerilmişti.

Merlin de resmi cüppesi ve etolüyle yanımıza geldi. Bir büyücünün görünmesi gerektiği gibi görünüyordu; uzun boylu, uzun beyaz saçlı, uzun beyaz sakallı, delici mavi gözlü, yüzü yaşlılık ve bilgelikle doluydu.

Yani. En azından yaşla birlikte.

"Müdür Dresden," dedi. Eğitimli bir konuşmacının gür ses tonuna sahipti ve üst sınıf bir İngiliz aksanıyla İngilizce konuşuyordu. "Çocuğun masumiyetini kanıtlayacağını düşündüğünüz bir kanıtınız varsa, bunu duruşma sırasında sunmanız gerekirdi."

"Benim öyle bir şeyim yok, bunu sen de biliyorsun," diye cevap verdim.

"Suçlu olduğu kanıtlandı," dedi Merlin. "Onun ruhunu kendim inceledim. Zihinlerini değiştirdiği iki düzineden fazla ölümlüyü inceledim. İçlerinden üçü sonunda akıl sağlığını geri kazanabildi. Diğer dördünü intihara zorladı ve dokuz cesedi de yerel yetkililerden sakladı. Ve bunların her biri kan bağına sahipti." Merlin bana doğru bir adım attı ve odadaki hava birden ısındı. Gözleri masmavi bir öfkeyle parladı ve sesi derin, inatçı bir güçle gürledi. "Kullandığı güçler onun zihnini çoktan bozmuştu. Biz gerekeni yaptık."

Döndüm ve Merlin'le yüzleştim. Çenemi dışarı çıkarıp ona dik dik bakmaya çalışmadım. Duruşuma kavgacı ya da meydan okuyan bir anlam yüklemedim.

I

Yüzümde herhangi bir öfke belirtisi yoktu ya da konuşurken ses tonumda herhangi bir saygısızlık yoktu. Geçtiğimiz birkaç ay bana Merlin'in işini bir kibrit kutusuna ilan vererek almadığını öğretmişti. O, tek kelimeyle, gezegendeki en güçlü büyücüydü. Ve bu gücün yanında yetenek, beceri ve deneyime de sahipti Eğer onunla büyümlü bir mücadeleye girseydim, benden geriye bir beslenme çantasını dolduracak kadar bile kalmazdı. Kavga etmek istemedim.

Ama ben de geri adım atmadım.

"O bir çocuktu," dedim. "Hepimiz öyleydik. Bir hata yaptı. Hepimiz bunu yaptık."

Merlin bana kızgınlık ve küçümseme arasında bir ifadeyle baktı. "Kara büyü kullanmanın bir insana neler yapabileceğini biliyorsun," dedi. Sözcüklerinin üzerine fevkalade ince gölgeler ve vurgular ekleyerek son derece açık, söylenmemiş bir düşüncüyü dile getirdi: *Biliyorsun çünkü sen de yaptın. Er ya da geç, hata yapacaksınız ve sonra sıra size gelecek.* "Bir kullanım diğerine yol açar. Ve bir başkasına."

"Ben de bunu duyup duruyorum Merlin," diye cevap verdim. "Sadece kara büyüye hayır de. Ama o çocuğun ona kuralları anlatacak, öğretecek kimsesi yoktu. Eğer biri onun yeteneğini bilseydi ve zamanında bir şeyler yapsaydı-"

Bir elini kaldırdı ve bu basit hareket öylesine mutlak bir otoriteye sahipti ki konuşmasına izin vermek için durdum. "Kaçırdığınız nokta şu Müdür Dresden," dedi, "o aptalca hatayı yapan çocuk biz onun verdiği zararı fark etmeden çok önce öldü. Ondan geriye kalan şey, hayatını yakınındaki herkese dehşet ve ölüm saçarak geçirecek bir canavardan ne daha fazlası ne de daha azıydı."

"Bunu *biliyorum*," dedim ve sesimdeki öfke ve hayal kırıklığını engelleyemedim. "Ve ne yapılması gerektiğini de *biliyorum*. Onu durdurabilecek tek önlemin olduğunu *biliyorum*." Tekrar kusacağımı sandım ve gözlerimi kapatıp oyma aşamın sağlam meşe uzunluğuna yaslandım. Midemi kontrol altına aldım ve Merlin'le yüzleşmek için gözlerimi açtım. "Ama bu, muhtemelen kendisine ne olduğunu anlayacak kadar bir şey bilmeyen bir çocuğu *öldürdüğümüz* gerçeğini değiştirmiyor."

"Bir başkasını cinayetle suçlamak sizin atabileceğiniz bir taş değil, Müdür Dresden." Merlin gümüş bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Bir kadının kafasının arkasına ateşli bir silahla ateş etmediniz mi?"

birkaç metre mesafeden ölümcül şekilde yaralayan Kolordu Muhafızı olduğuna *inanıyor* musunuz?"

Yutkundum. Geçen sene kesinlikle yutmuştum. Hayatımın en büyük yazı tura oyunlarından biriydi. Corpsetaker olarak bilinen beden değiştiren bir büyücünün Müdür Luccio'nun orijinal bedenine atladığına yanlış karar vermiş olsaydım, masum bir kadını ve Beyaz Konsey'in kanun uygulayıcı bir üyesini öldürmüş olacaktım.

Yanılmamıştım ama daha önce hiç kimseyi *öldürmemiştim*. Savaşın sıcağında bir şeyler öldürdüm, evet. İnsanları daha az doğrudan yöntemlerle öldürdüm. Ama Corpsetaker'ın ölümü samimi ve soğukkanlı bir şekilde hesaplanmıştı ve hiç de dolaylı değildi. Sadece ben, silah ve gevşek ceset. Ateş etme kararımı, soğuk metalin ellerimde bıraktığı hissi, tabancamın tetiğini sertçe çekişimi, silahın gürültüsünü ve cesedin yerde gevşek bir kol ve bacak yığının dönüşmesini hâlâ canlı bir şekilde hatırlayabiliyordum; bu hareket, olayın korkunç önemine göre fazla basitti.

Öldürmüştüm. Kasten, mantıklı bir şekilde bir başkasının

hayatına son verdim. Ve hala geceleri rüyalarım

giriyordu.

Çok az seçeneğim vardı. En ufak bir zaman diliminde Ceset Alıcı ölümcül bir büyü yapabilirdi ve benim umabileceğim en iyi şey, büyücüyü yere sererken beni de öldüren bir ölüm lanetiydi. Kötü bir iki gün geçirmiştım ve oldukça gergindim. Öyle olmasaydım bile, Corpsetaker'ın beni adil bir dövüşte alt edebileceğine dair bir his vardı içimde. Bu yüzden Corpsetaker'a adil bir dövüş gibi bir şey vermedim. Ölüm büyücüsünü kafasının arkasından vurdum çünkü Corpsetaker'ın durdurulması gerekiyordu ve başka seçeneğim yoktu.

Onu şüphe üzerine idam etmişim.

Duruşma yok. Ruh gözlemi yok. Tarafsız bir hakemin yargısı yok. İyi bir hakaret etme şansım bile olmamıştı. *Bang. Güm.* Bir canlı büyücü, bir ölü kötü adam.

Bunu kendime ve başkalarına gelecekteki zararları önlemek için yapmışım. En iyi çözüm bu değildi ama *tek* çözüm buydu. Bir an bile tereddüt etmedim. Sorgusuz sualsiz yaptım ve o gecenin diğer tehlikeleriyle yüzleşmeye devam ettim.

Tıpkı bir müdürün yapması gerektiği gibi. Kendinden daha kutsal olan yelkenlerimin rüzgarını aldı.

Dipsiz mavi gözleri yüzümü izledi ve yavaşça başını salladı. "Onu idam ettin," dedi Merlin sessizce. "nk bu gerekliydi."

"Bu farklıydı," dedim.

"Gerçekten de. Eyleminiz çok daha derin bir bağlılık gerektiriyordu. Karanlıktı, soğuktu ve yalnızdınız. şüpheli senden çok daha gclyd. Vurup ıskalaysanız, lebilirdiniz. Yine de yapılması gerekeni yaptınız."

"Gerekli ile *doğru* aynı şey değildir" dedim.

"Belki de değil," dedi. "Ama büyücülerin ölümlüler üzerindeki güçlerini kötüye kullanmalarını engelleyen tek şey Sihir Yasalarıdır. Uzlaşmaya yer yok. Sen artık bir Gardiyansın, Dresden. Hem ölümlülere hem de Konsey'e karşı görevine odaklanmalısın."

"Bu da bazen çocukları öldürmek anlamına mı geliyor?" Bu sefer kmsediğimi saklamadım, ama pek de canlı değildi.

"Bu da her zaman Kanunları uygulamak anlamına geliyor," dedi Merlin ve gözleri benimkilere dikildi, sert bir öfkenin kıvılcımlarıyla titriyordu. "Bu senin görevin. şimdi her zamankinden daha fazla."

Bakışmayı ilk ben kestim, kötü bir şey olmadan önce gözlerimi kaçırdım. Ebenezar benden birkaç adım ötede durmuş, yüz ifademi inceliyordu.

"Senin yaşındaki bir adam için çok şey görmüşsün," dedi Merlin ve ses tonunda hafif bir yumuşama oldu. "Ama böyle şeylerin ne kadar korkunç olabileceğini görmedin. Neredeyse değil. Kanunların var olmasının bir sebebi var. Yazıldığı gibi *kalmalılar*."

Başımı çevirdim ve deponun zemininde, çocuğun cesedinin yanında duran küçük kırmızı havuza baktım. Yaşamına son verilmeden önce adı bana söylenmemişti.

"Doğru," dedim yorgunca ve gri pelerininin temiz bir köşesini kan kırışmış yüzüme sildim. "Ne yazdıklarını görebiliyorum."

İkinci Bölüm

Onlara sırtımı döndüm ve depodan çıkıp Chicago'nun en iyi Miami taklidine doğru yürüdüm. Orta Batı'da Temmuz ayı nadiren boğucu geçiyordu ama bu yıl yaz sıcaklığı açısından özellikle yoğun geçmişti ve sık sık yağmur yağmıştı. Depo, göl kenarındaki iskelelerin bir parçasıydı ve Michigan Gölü'nün soğuk suları bile normalden daha sıcaktı. Havayı ortalama bir su kokusundan çok daha fazla çamur, küf ve ölü balık kokusu dolduruyordu.

Dışarıda nöbet tutan iki gri pelerinli Gardiyanın yanından geçtim ve onlarla selamlaştım. Her ikisi de benden gençti, Beyaz Konsey'in askeri-polis teşkilatına en son katılanlardan bazılarıydı. Onların yanından geçerken, depoyu meraklı gözlerden gizlemek için uyguladıkları bir büyüün, bir perdenin varlığını hissettim. Gardiyan standartlarına göre pek de iyi bir perde sayılmazdı ama muhtemelen benim yapabileceğimden daha iyiydi ve Kızıl Saray'ın önceki sonbahardaki başarılı saldırısından bu yana seçebileceğim çok fazla Gardiyan yoktu. Dilenciler seçici olamaz.

Bornozumu ve pelerinimi çıkardım. Üzerimde spor ayakkabılar, haki şort ve altımda kırmızı bir atlet vardı. Ağır kıyafetleri çıkarmak beni daha serin yapmadı, sadece biraz daha az mutsuz etti. Aceleyle arabama doğru yürüdüm, eski püskü bir Volkswagen Beetle, güneşin içeriye fırına çevirmesini engellemek için camları açılmıştı. Tamircim, hurdaya çıkmış Bugs'ların parçalarıyla gövdenin hasarlı kısımlarını değiştirdiği için farklı renklerden oluşan bir karmakarışıklı, ama toz mavisinin bir tonu olarak başlamıştı ve bu ona Mavi Beetle lakabını kazandırmıştı.

hızlı, sert ayak sesleri duydum. "Harry," diye seslendi Ebenezar.

Tek kelime etmeden cübbeyi ve pelerini Beetle'ın arka koltuğuna attım.

Arabanın içi birkaç yıl önce metal kemiklerine kadar soyulmuştu ve ben de ucuz kereste ve çok sayıda koli ile aceleyle onarım yapmışım.

bant. O zamandan beri bir arkadaşına arabanın içini yeniden yaptırmıştım. Standart değildi ve hala güzel görünmüyordu, ama rahat kova koltuklar kullandığım tahta kasalardan çok daha güzeldi. Ve yine düzgün emniyet kemerlerim vardı.

"Harry," dedi Ebenezar tekrar. "Lanet olsun, evlat, dur."

Arabaya binip gitmeyi düşündüm ama bunun yerine yaşlı büyücü yaklaşıp kendi resmi cüppesini ve hırkasını çıkarana kadar durdum. Kot Levi's tulumunun altına beyaz bir tişört ve ağır deri yürüyüş botları giymişti. "Seninle konuşmam gereken bir konu var."

Durakladım ve bazı duygularımı kontrol altına almak için bir saniye bekledim. Onlar ve midem. Tekrar bir performansın utancını yaşamak istemiyordum.

"Ne oldu?"

Birkaç adım durdu. "Savaş iyi gitmiyor."

Bununla Beyaz Konsey'in vampirlerden oluşan Kızıl Divan'a karşı savaşını kastediyordu. Savaş birkaç yıldır korkaklık ve arka sokaklardaki dövüşlerden ibaretti ama geçen yıl vampirler çitayı yükseltmişti. Saldırıların zamanlaması, Konsey içindeki bir hainin hain faaliyetleriyle ve ölüleri kızgın hayaletlere ve zombilere dönüştüren kanun kaçağı büyücüler olan bir dizi büyücünün saldırısıyla aynı zamana denk gelmişti - diğer pek de hoş olmayan şeylerin yanı sıra.

Vampirler Konsey'i vurmuştu. Sert bir şekilde. Savaş bitmeden önce, çoğu Gardiyan olmak üzere yaklaşık iki yüz büyücüyü öldürmüşlerdi. Bu yüzden Gardiyanlar bana gri bir pelerin vermişti. Yardıma ihtiyaçları vardı.

Vampirler işlerini bitirmeden önce, yakınlarda bulunan yaklaşık kırk beş bin erkek, kadın ve çocuğu öldürdü.

Bu yüzden pelerini almıştım. Bu görmezden gelebileceğim türden bir şey değildi.

"Raporları okudum," dedim. "Venatori Umbrorum'un ve Aziz Giles Kardeşliği'nin gerçekten çok yardımcı olduğunu söylüyorlar."

"Bundan daha fazlası var. Vampirleri yavaşlatmak için bir saldırı başlatmamış olsalardı, Kızıl Saray Konsey'i aylar önce yok etmiş olurdu."

Gözlerimi kırptım. "O kadar çok mu yapıyorlar?"

Venatori Umbrorum ve Aziz Giles Kardeşliği, Beyaz Konsey'in Kızıl Saray'la olan savaşındaki başlıca müttefikleriydi. Venatori, doğaüstü karanlıkla mümkün olan her yerde savaşmak için bir araya gelmiş eski, gizli bir kardeşlikti. Bir nevi Masonlar gibiydiler, sadece daha fazla alev silahları vardı. Genel olarak akademik bir yapıya sahiptiler ve Venatori'nin birçoğu çeşitli askeri deneyimlere sahip olsa da, gerçek güçleri insan hukuk sistemlerini kullanmak ve geniş çapta dağıtık kaynaklardan bir araya getirilen bilgileri analiz etmekte yatıyordu.

Yoldaşlık ise biraz daha farklı bir hikâyeydi. Sayıları Venatori kadar çok değildi ama çoğu da sadece insandan oluşmuyordu. Anladığım kadarıyla çoğu vampirler tarafından yarı dönüştürülmüş kişilerdi. Kızıl Saray'ı böylesine bir tehdit haline getiren karanlık güçlerle istila edilmişlerdi, ama isteyerek bir başkasının can suyunu içene kadar, insan olmaktan asla tam olarak vazgeçmiyorlardı. Bu onları normal insanlardan daha güçlü, daha hızlı ve yaralanmalara karşı daha dayanıklı hale getirebilir ve onlara büyük ölçüde daha uzun bir yaşam süresi sağlardı. Tabii sürekli ve temel kan arzularına yenik düşmedikleri ya da Kızıl Saray'daki düşmanlarına karşı operasyonlarda öldürülmedikleri sürece.

Bir zamanlar çok değer verdiğim bir kadın bir Kızıl Saray vampiri tarafından kaçırılmıştı. Aslına bakarsanız, gidip onu elimdeki en vahşi yöntemlerle geri aldığımda savaşı başlatmıştım. Onu geri getirdim ama kurtarmadım. O karanlıktan etkilenmişti ve şimdi hayatı bir savaştı - kısmen ona bunu yapan vampirlere karşı, kısmen de ona dayattıkları kana susamışlığa karşı. Şimdi, üyeleri arasında onun gibilerin ve duyduğuma göre başka hiçbir yerde evi olmayan pek çok insanın ve yarı insanın bulunduğu Yoldaşlığın bir parçasıydı. Aziz Giles, cüzzamlıların ve dışlanmışların koruyucusu. Kardeşliği, Konsey ya da Vampir Mahkemelerinden biri gibi büyük bir güç merkezi olmasa da, yine de şaşırtıcı derecede zorlu bir müttefik olduğunu kanıtlıyordu.

Ebenazar başını sallayarak, "Müttefiklerimiz vampirlerle yüz yüze çatışmaya giremiyor," dedi. "Ama Kızıl Saray'ın tedarik zincirlerine, istihbaratına ve desteğine zarar veriyorlar, ölümlüler tarafından saldırıyorlar. Kızıl Saray'ın insan toplumuna sızan ajanlarının maskesi düşürüldü. Kızıl Mahkeme tarafından kontrol edilen insanlar tutuklandı, suçlandı ya da öldürüldü ya da bağımlılıklarından zorla kurtarılacak üzere kaçırıldı. Yoldaşlık ve

Venatoriler Konsey'e bilgi sağlamak için ellerinden geleni yapmaya devam ediyor, bu da vampirlere karşı bir dizi başarılı baskın yapmamızı sağladı. Venatori ve Yoldaşlık vampirleri kayda değer ölçüde zayıflatamadı ama Kızıl Saray yavaşladı. Belki de bize toparlanmak için bir savaş şansı verecek kadar."

"Eğitim kampı nasıl ?" Ben sordum.

Ebenezar, "Luccio, kayıplarımızın yerini doldurma konusunda nihai başarısından emin," diye yanıtladı.

"Yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey göremiyorum," dedim. "Tabii birinin gidip yeni büyücülere babalık yapmasını istemiyorsanız."

Bana yaklaştı ve etrafına bakındı. İfadesi rahattı ama duyabilecek kadar yakınımnda biri olup olmadığını kontrol ediyordu. "Bilmediğin bir şey var. Merlin bunun genel bilgi için olmadığına karar verdi."

Yüzümü ona döndüm ve başımı öne eğdim.

"Kızıl Saray'ın geçen yılki saldırısını hatırlıyorsunuz," dedi. "Dışarıdakileri çağırıp bize Faerie diyarının içinde saldırmışlardı."

"Duyduğuma göre kötü bir hamleymiş. Periler bunun acısını çıkaracaklar."

"Hepimiz öyle sanıyorduk," dedi yaşlı adam. "Aslında Yaz, Kızıl Saray'a savaş ilan etti ve onlara karşı ön saldırılara başladı. Ancak Kış karşılık vermedi ve Yaz da sınırlarını güvence altına almaktan fazlasını yapmadı."

"Kraliçe Mab savaş ilan etmedi mi?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Bu şans kaçıracağınızı hiç düşünmemiştim. Onun tek derdi katliam ve kan dökmek."

"Bu bizi de şaşırttı," dedi. "Bu yüzden senden bir iyilik isteyeceğim."

Konuşmadan ona baktım.

"Nedenini öğrenin," dedi. "Mahkemelerde bağlantılarınız var. Neler olduğunu öğren. Sidhe'nin neden savaşa girmediyini öğren."

"Ne?" Ben sordum. "Üst Konsey bilmiyor mu? Bir elçiliğiniz, üst düzey bağlantılarınız ve resmi kanallarınız yok mu? Belki parlak kırmızı bir telefon?"

Ebenezar fazla neşelenmeden gülümsedi. "Savaşın genel çalkantısı herkesin istihbarat toplama yeteneklerini zorladı," diye cevap verdi. "Ruhani âlemlerdekilere bile. Ruhani casuslar ve ilgili herkesin elçileri arasındaki çatışmada savaşın tamamen başka bir seviyesi var. Ve Sidhe'deki elçiliğimiz..." Yıpranmış, güçlü omuzlarını silkti. "Şey. Onları herkes kadar iyi tanıyorsun."

"Kıbar, açık, tam bir dürüstlikle konuştular ve size neler olup bittiğine dair hiçbir fikir bırakmadılar" diye tahmin ettim.

"Kesinlikle."

"Yani Kıdemli Konsey benden bunu öğrenmemi mi istiyor?"

Tekrar etrafına bakındı. "Kıdemli Konsey değil. Sadece ben varım. Birkaç kişi daha var." "Hangi diğerleri?" Ben sordum.

"Güvendiğim insanlar," dedi ve gözlüklerinin kenarından doğrudan bana baktı.

Bir süre ona baktım ve sonra fısıltıyla "Hain" dedim.

Kızıl Saray'ın vampirleri sadece şanslı olamayacak kadar oyunun içindeydiler. Bir şekilde, Beyaz Konsey'in güçlerinin konumları ve planları hakkında hayati sırlar elde ediyorlardı. İçeriden birileri vampirlere bilgi sızdırıyordu ve bu yüzden pek çok büyücü ölmüştü - özellikle de geçen yıl, kaçan Konsey'in peşinden Sidhe topraklarını ihlal ettikleri en ağır saldırıları sırasında. "Hainin Üst Konsey'den biri olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bence işi şansa bırakamayız," dedi sessizce. "Bu resmi bir iş değil. Sana bunu yapmanı emredemem, Harry. Yapmak istemezsen anlarım. Ama bu iş için daha iyisi yok ve müttefiklerimiz mevcut operasyon hızını uzun süre koruyamazlar. En iyi silahları her zaman gizlilik olmuştur ve eylemleri onları bize ellerinde olan yardımı vermek için korkunç bir can bedeli ödemek zorunda bırakmıştır."

Kollarımı karnımın üzerinde ve "Onlara yardım etmeliyiz, elbette. Ama Faerie'ye her yan baktığımda onlarla başım daha da derde giriyor. Bu ihtiyacım olan son şey. Eğer bunu yaparsam, nasıl-"

Ebenezar'ın ağırlığı yer değiştirdi, çakıllar gürültüyle çatırdadı. Merlin ve Morgan'ın binadan çıktıklarını, sessizce ve dikkatle konuştuklarını görmek için başımı kaldırdım.

"Seninle konuşmak istedim," dedi Ebenezar, belli ki dinleyen herkesin yararına. "Morgan ve diğer Gardiyanların sana iyi davrandıklarından emin ol."

Ben de onunla birlikte gittim. "Benimle konuştukları zaman," dedim. "Gördüğüm tek Müdür Ramirez. İyi bir adam. Onu severim."

"Bu onun için çok şey ifade ediyor."

"Konsey'in saatli bombasının onun hakkında iyi şeyler düşündüğünü mü?" Morgan ve Merlin'in gitmesini bekledim ama biraz uzakta durdular, hâlâ konuşuyorlardı. Uzun bir süre çakıllara baktım ve sonra çok daha sakin bir şekilde, "Bugün orada ben de olabilirdim. O çocuk ben olabilirdim."

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Ebenezar. "Daha çocuk denecek yaştaydın."

"O da öyleydi."

Ebenezar'ın ifadesi temkinli bir hal aldı. "Bu işi görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Bu yüzden mi burada oldu?" Ona sordum. "Neden bir infaz için Chicago'ya geldin?"

Yavaşça nefes verdi. "Burası dünyanın en büyük kavşaklarından biri, Harry. Başka hiçbir yerde olmadığı kadar çok hava trafiği buradan geçer. Her türlü nakliye için muazzam bir liman kenti -kamyonlar, trenler, gemiler. Bu da bir sürü giriş çıkış yolu, bir sürü yolcunun geçmesi demek. Bu da Kızıl Saray'dan herhangi bir gözlemcinin bizi fark etmesini ya da hareketlerimizi rapor etmesini zorlaştırıyor." Bana kasvetli bir gülümseme verdi. "Bir de Chicago'nun buraya gelen vampirlerin sağlığına zararlı görünmesi var."

"Bu oldukça iyi bir örtbas hikâyesi," dedim. "Gerçek ne?"

Ebenezar içini çekti ve uzlaştıracı bir hareketle elini kaldırdı. "Bu benim fikrim değildi."

Bir dakika ona baktım ve sonra "Merlin toplantıyı buraya çağırdı" dedim.

Ebenezar başını salladı ve tüylü gri kaşlarını kaldırdı. "Yani..?"

Alt dudağımı çiğnedim ve gözlerimi kısıtım. Hiçbir zaman daha iyi düşünmeme yardımcı olmamıştı ama bu denemeye devam etmemem için bir neden değildi. "Bana bir mesaj göndermek istedi. Bir taşla iki kuş vurmak."

Ebenezar başını salladı. "Senin bir Gardiyan olarak görevinden alınmanı istedi ama Morgan sahada komuta etse de Luccio hâlâ Gardiyanların teknik komutanı. O seni destekledi ve Kıdemli Konsey'in geri kalanı da ona karşı çıktı."

"Eminim buna bayılmıştır," dedim.

Ebenezar kıkırdadı. "Felç geçiriyor sandım." "Joy," dedim.

"Başından beri bu işi istemiyordum."

"Biliyorum," dedi. "Taşlar ve sert yerler var, evlat. Başka bir şey yok."

"Yani Merlin bana bir idam göstereceğini ve beni korkutarak yola getireceğini düşünüyor." Düşünerek kaşlarımı çattım. "Anladığım kadarıyla geçen yılki saldırıdan hiç haber yok? Bir haini suçlayacak şekilde banka hesaplarına gizemli miktarlarda para yatırılmış kimse bulunmadı mı?"

"Henüz değil," dedi Ebenezar.

"O zaman hain ortalıkta dolaşırken Merlin'in tek yapması gereken benim bir şeyleri berbat etmemi beklemek. Sonra buna ihanet diyebilir ve beni ezebilir."

Ebenezar başını salladı ve gözlerindeki uyarıyı gördüm - teklif ettiği işi kabul etmek için bir başka neden. "Senin Konsey için bir tehdit olduğuna gerçekten inanıyor. Eğer davranışlarınız bu inancını doğrularsa, sizi durdurmak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Homurdandım. "Bir zamanlar böyle bir adam daha vardı. Adı McCarthy. Eğer Merlin bir hain bulmak istiyorsa, gerçekte öyle biri olsa da olmasa da bulacaktır."

Ebenazar kaşlarını çattı, her sinirlendiğinde olduğu gibi sesine bir İskoç çapağı karıştı ve Merlin'e baktı. "Evet. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Ona bakmadan başımı salladım. Zorbalıktan nefret ederdim ama Ebenazar'ın beni köşeye sıkıştırmak için çaba sarf ettiği hissine kapılmamıştım. Benden bir iyilik istiyordu. Ona iyilik yaparak kendime yardım edebilirdim ama onu geri çevirirsem başıma bir şey getirmeyecekti. Bu onun tarzı değildi.

Gözlerine baktım ve başımı salladım. "Tamam."

Yavaşça nefes verdi ve başını salladı, yüz ifadesinden sessiz bir teşekkür okunuyordu. "Bir şey daha var," dedi ve bana bir zarf uzattı.

"Bu da ne?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Kapı Bekçisi bunu sana vermemi istedi." Kapı Bekçisi. Kıdemli Konsey'deki büyücüler arasında en sessiz olanıydı ve Merlin bile ona büyük saygı gösterirdi. Benden uzun boyluydu, ki bu da bir şey ifade ediyor ve Kıdemli Konsey'in partizan politikalarının çoğundan uzak durdu, ki bu daha da fazlasını söylüyor. Bilmemesi gereken şeyleri biliyordu - çoğu büyücüden daha fazla, demek istediğim - ve söyleyebileceğim kadarıyla, bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadı.

Zarfı açtım. İçinde tek bir kâğıt parçası vardı. Keskin, akıcı bir elle yazılmış harfler okunuyordu:

Dresden,

Geçtiğimiz on gün içinde Chicago'da art arda kara büyü eylemleri gerçekleşti. Bölgedeki en kıdemli Müdür olarak, sorumluları araştırmak ve bulmak size düşüyor. Bana göre bunu derhal yapmanız hayati önem taşıyor. Bildiğim kadarıyla durumdan haberdar olan başka kimse yok.

Rashid

Gözlerimi ovuşturdum. Harika. Chicago'da daha fazla kara büyü. Eğer gözü dönmüş, psikopat, kara şapkalı bir kötü adam değilse, muhtemelen birkaç dakika önce ölen çocuk gibi başka bir çocuktu. Arada pek bir şey yoktu.

Katil bir deli olmasını umuyordum, pardon, politik bir düzeltme; *deli insan*. Onlarla başa çıkabilirdim. Pratik

yapmıştım. Diğeriyle başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Düşünerek mektubu zarfa geri koydum. Bu muhtemelen Kapı Bekçisi ile benim aramdaydı. Bana açıkça sormamıştı ya da Ebenezar'a neler olup bittiğini anlatmamıştı, bu da bu işi nasıl halledeceğime karar vermekte özgür olduğum anlamına geliyordu. Eğer Merlin bunu biliyorsa ve resmi olarak bana bu görevi verdiyse, nasıl halledeceğim konusunda pek seçeneğim olmadığından emin olacaktı ve her şeyi mikroskop altında yapmam gerekecekti.

Kapı Bekçisi yanlış olan ne varsa halletmem için bana güvenmişti. Bu neredeyse daha kötüydü. Adamım.

Bazen başa çıkılamayacak durumlarla başa çıkması gereken kişi olmaktan yoruluyorum.

Başımı kaldırdığımda Ebenezar'ın gözlerini kısarak bana baktığını gördüm. Bu ifade yüzünü bir kırıksıklık yığını haline getirmişti. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Saçını falan mı kestirdin, Hoss?" "Yeni bir şey yok. Neden ki?"

"Görünüyorsun..." Yaşlı büyücünün sesi düşünceli bir şekilde kesildi. "Farklı."

Kalp atışlarım biraz hızlandı. Bildiğim Ebenezar beynimin kullanılmayan kısımlarını kiralayan varlıktan habersizdi ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Ama her ne kadar büyülü bir kavgacı olarak ün yapmış olsa da, uzmanlık alanı ilkel, yıkıcı güçleri çağırmak olsa da, Konsey'in çoğunun ona verdiğiinden çok daha fazla topa sahipti. İçimdeki düşmüş meleğin varlığından bir şeyler hissetmiş olması tamamen mümkündü.

"Evet, şey. Yetişkinlik hayatımın çoğunu kızgınlıkla geçirdiğim insanların pelerinini giyiyorum," dedim. "Bunun yanı sıra sakat olduğum için neredeyse bir yıldır uykusuzum."

Ebenazar başını sallayarak, "Bu işe yarayabilir," dedi. "Elin nasıl?" Hâlâ sakat ve yaralı olduğunu ve yanıkların onu kötü erimiş bir balmumu heykele benzettiğini söyleyerek ilk sert cevabımı geri çektim. Birkaç yıl önce beyni olan kötü bir adamla karşılaşmışım ve savunma büyümün ısıyı değil kinetik enerjiyi durdurmak için tasarlandığını anlamıştı. Bunu, birkaç psikopat haydudu bana doğaçlama napalm püskürttüğünde zor yoldan öğrendim. Kalkanım yanan jöleyi durdurmuştu ama ısı kalkanımı odaklamak için uzattığım elimi delip geçmiş ve kavurmuştu. Eldivenli sol elimi kaldırdım ve başparmağımla ilk iki parmağımı sarsak hareketlerle salladım. Diğer iki parmağım komşuları onları çekmediği sürece pek hareket etmiyordu. "Henüz pek bir şey hissetmiyorum ama birayı tutabilirim. Ya da direksiyonu. Doktor bana gitar çaldırıyor, onları hareket ettirmeye ve daha fazla kullanmaya çalışıyorum."

"Güzel," dedi Ebenazar. "Egzersiz beden için iyidir ama müzik ruh için iyidir."

"Benim oynadığım şekilde değil," dedim.

Ebenazar alaycı bir şekilde sırttı ve tulumun ön cebinden bir cep saati çıkardı. Gözlerini kısarak baktı. "Öğle yemeği vakti," dedi. "Aç mısın?"

Ses tonunda bunu gösteren bir şey yoktu ama alt metni okuyabiliyordum.

Ebenazar çok ihtiyaç duyduğum bir zamanda bana akıl hocalığı yapmıştı. Bana bilmeye degecek kadar önemli olduğunu düşündüğüm hemen hemen her şeyi öğretmişti. Bana karşı sonsuz cömert, sabırlı, sadık ve nazikti.

Ama bunca zamandır bana yalan söylüyor, bana öğrettiği ilkeleri görmezden geliyordu. Bir yandan bana büyücü olmanın ne demek olduğunu, bir büyücünün büyüünün nasıl en derin inançlarından geldiğini, büyüyle kötülük yapmanın sadece bir suç olmadığını, büyüünün ne anlama geldiğiyle alay etmek, bir tür kutsala saygısızlık olduğunu öğretti. Öte yandan, tüm bu süre boyunca Beyaz Konsey'in Kara Sopası olmuştu - öldürme, Sihir Yasalarını ihlal etme, siyasi gereklilik adına sahip olduğu güçle ilgili asil ve iyi olan her şeyle alay etme iznine sahip bir büyücü. Ve bunu yapmıştı. Birçok kez.

Bir zamanlar Ebenazar'a başka hiç kimseye vermediğim türden bir güven ve inanç beslemiştim. Hayatımın temelini onun bana öğrettikleri üzerine kurmuşum.

büyü kullanımı, doğru ve yanlış hakkında. Ama beni hayal kırıklığına uğrattı. Bir yalanı yaşıyordu ve bunu öğrenmek acımasızca acı vericiydi. İki yıl sonra, hala karnımda belli belirsiz ve mide bulandırıcı bir huzursuzluk vardı.

Eski öğretmenim bana zeytin dalı uzatıyor, aramıza giren şeyleri bir kenara bırakmaya çalışıyordu. Onunla birlikte gitmem gerektiğini biliyordum. Onun da herkes kadar insan olduğunu, hata yapabileceğini biliyordum. Her şeyi bir kenara bırakmam, aramızdaki buzları eritmem ve hayatıma devam etmem gerektiğini biliyordum. Yapılacak en akıllıca şey buydu. Yapılacak şefkatli ve sorumlu şey buydu. Yapılması gereken *doğru* şey buydu.

Ama yapamadım.

Hala konuda doğru dürüst düşünemeyecek kadar canım yanıyor.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Resmi kafa kesme kisvesi altındaki ölüm tehditleri iştahımı kaçırıyor."

Bana başını salladı, gözlerinde pişmanlık gördüğümü düşünmeme rağmen sabırlı ve kararlı bir ifadeyle mazeretimi kabul etti. Sessiz bir el salladı ve Büyük Buhran döneminde yapılmış eski püskü bir Ford kamyonete doğru yürümek için arkasını döndü. İkinci düşünceler bastırdı. Belki de bir şeyler söylemeliydim. Belki de yaşlı adamla bir şeyler yemeye gitmeliydim.

Yine de mazeretim doğru değildi. Yemek yememin imkânı yoktu. Yüzüme çarpan sıcak kan damlacıklarını hâlâ hissedebiliyor, kan gölünün içinde doğal olmayan bir şekilde yatan cesedi hâlâ görebiliyordum. Ellerim titremeye başladı ve gözlerimi kapatarak canlı, kanlı anıları düşüncelerimin ön planından uzaklaştırdım. Sonra arabaya bindim ve anıları arkamda bırakmaya çalıştım.

Blue Beetle kaslı bir araba değil ama ben ayrılırken hatırı sayılır miktarda çakıl taşı fırlattı.

Sokaklar her zamanki kadar kötü değildi ama yine de cehennemden daha sıcaktı, bu yüzden ilk ışıktaki camları açtım ve sağlıklı düşünmeye çalıştım.

Perileri araştırın. Harika. İşe yarar cevaplar almadan önce bunun karmaşılaşacağı kesindi. Perilerin yapmaktan nefret ettiği bir şey varsa, o da size herhangi bir konuda doğru dürüst bir cevap vermektir. Başlarken

Birinden sade bir konuşma yapmak dış çekmek gibidir. *Kendi* dışlerini.
Burnunun içinden.

Ama Ebenezar haklıydı. Muhtemelen Konsey'de Sidhe'nin hem Yaz hem de Kış Saraylarında tanıdıkları olan tek kişi bendim. Konsey'de bunu öğrenebilecek biri varsa, o da bendim. Yaşasın.

Ve işleri ilginç kılmak için, ne olduğu belirsiz bir tür kara büyü'nün peşine düşmem ve buna bir son vermem gerekiyordu. Gardiyanların savaşmadıkları zamanlarda tüm zamanlarını harcadıkları şey buydu ve ben de iki ya da üç kez yapmıştım, ama hiç hoş değildi. Kara büyü, bir tür kara uygulayıcı anlamına gelir ve bu tür insanlar hem işe karışan bir büyücüyü öldürmekten mutlu olan hem de bunu başarabilen kişiler olma eğilimindedirler.

Faeries.

Kara büyü.

Hiç yağmur yağmaz ama bardaktan boşanırcasına yağar.

Üçüncü

Bölüm

Bir kalp atışı ile diğeri arasında Blue Beetle'ın yolcu koltuğu aniden doldu. Bir çılgılık attım ve arabamı neredeyse bir teslimat kamyonunun üzerinden sektiriyordum. Lastikler protesto amacıyla gıcırdadı ve kaymaya başladım. Döndüm ve toparlandım ama arabamda bir kat daha boya olsaydı yanımdakiyle çarpışacaktım. Kalbim boğazımda, arabayı tekrar düzgün bir şekilde hareket ettirdim ve ani yolcuya bakmak için döndüm.

Lasciel, nam-ı diğer Baştan Çıkarıcı, nam-ı diğer Ağ Dokuyucu, görünüşe göre düşmüş bir meleğin kişiliğinin bir tür fotokopisi, yolcu koltuğunda oturuyordu. İsteddiği her şeye benzeyebilirdi, ama en yaygın şekli, neredeyse dizlerine kadar inen beyaz Yunan tarzı bir tunik giyen uzun boylu, atletik bir sarışındı. Ellerini kucığına koymuş, arabanın ön tarafına bakıyor ve hafifçe gülümsüyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ona hırladım. "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Bebek gibi davranma," diye karşılık verdi, sesi eğleniyordu. "Kimse zarar görmedi."

"Senin sayende değil," diye . "Emniyet kemerini ."

Bana seviyeli bir bakış attı. "Ölümlü, benim fiziksel bir formum yok. Senin zihnin dışında hiçbir yerde var değilim. Ben zihinsel bir imgeyim. Bir yanılsama. Sadece senin görebileceğin bir hologram. Emniyet kemerimi takmam için hiçbir sebep yok."

"Bu işin prensibi böyle," dedim. "Benim arabam, benim beynim, benim kurallarım. Lanet emniyet kemerini tak ya da kaybol."

Bir iç geçirdi. "Pekâlâ." Herkesin yapacağı gibi kendi etrafında döndü, emniyet kemerini beline doğru çekti ve tıkladı. Fiziksel emniyet kemerini alıp bunu yapamayacağını biliyordum, bu yüzden gördüğüm şey sadece bir illüzyondu ama ikna ediciydi. Gerçek emniyet kemerinin hareket etmediğini görmek için ciddi bir çaba sarf etmem gerekirdi.

Lasciel bana baktı. "Kabul edilebilir mi?"

"Zar zor," dedim, öfkeyle düşünerek. Lasciel, şu anda bana görüldüğü şekliyle, gerçek bir düşmüş meleğin bir parçasıydı. Asıl melek, bodrumumda birkaç metre betonun altında gömülü olan eski bir gümüş denarius, bir Roma sikkesinin içine hapsolmuştu. Ama madeni paraya dokunarak iblisin kişiliği için bir tür çıkış noktası yaratmışım - kendi kafamın içinde, muhtemelen insanların asla kullanmadığı beynin yüzde doksanında yaşayan tamamen ayrı bir zihinsel varlık olarak bedenlenmişim. Ya da benim durumumda, belki Doksan beş. Lasciel bana görünebiliyor, gördüklerimi görebiliyor ve hissettiklerimi hissedebiliyor, bir dereceye kadar anılarıma bakabiliyor ve en rahatsız edici olanı, görmek için çok çalışmam gereken yanılsamalar yaratabiliyordu - tıpkı şu anda arabamdaki fiziksel varlığının yanılsamasını yarattığı gibi. Son derece çekici, sağlıklı görünen ve tamamen arzu edilen varlığı. Sürtük.

"Anlaştığımızı sanıyordum," diye hırladım. "Ben seni çağırmadıkça beni görmeye gelmeni istemiyorum."

"Ben de anlaştırmamıza saygı duydum," dedi. "İhtiyaç duymanız halinde hizmet ve kaynaklarımın emrinizde olduğunu hatırlatmak için geldim."

ve Şu anda laboratuvarınızın tabanının altında ikamet eden benliğimin tamamı da aynı Şekilde size yardım etmeye hazırdır."

"Sanki orada olmanı en başta ben istemiŐim gibi davranıyorsun. Seni öldürölmeden kafamdan nasıl sileceğimi bilseydim, gözümü kırpmadan yapardım," diye cevap verdim.

Lasciel, "Zihninizi paylaşan parçam gerçek benliğimin gölgesinden başka bir Şey değil," dedi. "Ama dikkat et ölömlü. Ben varım. Ben varım. Ve bunu yapmaya devam etmeyi arzuluyorum."

"Dediğim gibi. EĞer bunu öldürölmeden yapabilirsem," diye homurdandım. "Bu arada, seni kafamın içindeki küçük siyah bir dolaba zincirlememi istemiyorsan, gözümün önünden kaybol."

AĞzı seğirdi, belki de kızgınlıkla, ama yüzünde bundan fazlası yoktu. "Nasıl isterseniz," dedi başını eğerek. "Ama eğer kara büyü Chicago'da gerçekten yeniden yükseliyorsa, elinizdeki her araca ihtiyacınız olabilir. Ve *benim* hayatta kalmam için sizin de hayatta kalmanız gerektiğinden, size yardım etmek için her türlü nedene sahibim."

"Küçük siyah bir kutu," dedim. "Kapağında delikler olmayan. Lisedeki soyunma odam gibi kokuyor."

AĞzı tekrar kıvrıldı, yüzünde temkinli bir eğlence ifadesi vardı. "Nasıl isterseniz, ev sahibim."

Ve gitti, zihnimin gelişmemiŐ mahzenlerinde ya da her nereye gittiyse orada kayboldu. Titredim, düşüncelerimin onun algılarına karşı korunaklı olduğundan emin olmaya çalıştım. Lasciel'in yaptığım her Şeyi görmesini ve duymasını ya da anılarımı rastgele karıŐtırmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir Şey yoktu, ama en azından aktif düşüncelerimi ondan gizleyebileceğimi öğrenmiştim. Çok fazla Şeyi, çok çabuk öğrenmesini önlemek için bunu sürekli yapıyordum.

Bu sadece onun amacına ulaşmasına yardımcı olacaktı - beni laboratuvarımın altına gömölümüŐ, büyüler ve betonla mühürlenmiŐ antik gümüş sikkayı ortaya çıkarmaya ikna etmek. Sikkenin içinde, otuzluk bir koleksiyondan biri olan eski Roma denariusu, düşmüş melek Lasciel'in tamamını barındırıyordu.

EĞer onunla ittifak kurmayı seçersem, bu bana her türlü gücü kazandırır. Düşmüş bir meleğin gücü ve bilgisi, herhangi birini ölömcöl ve neredeyse ölömsüz bir tehdide dönüŐtürebilir - hem de ruhunun çok düşük bir bedeli karşılığında. Bir kere

Cehennem Melekleri'nden biriyle anlaştığınızda artık kaptan koltuğunda oturan tek kişi siz değildiniz. Size yardım etmelerine ne kadar izin verirsiniz, iradenizi onlara o kadar teslim etmiş olursunuz ve er ya da geç kararları veren düşmüş melek olur.

Madeni parayı, bir arkadaşımın yürümeye başlayan çocuğu ona uzanmadan bir kalp atışı önce yakalamıştım ve yüzeyine dokunmak Lasciel'in kişiliğinin, zekâsının bir kısmını kafama aktarmıştı. Önceki sonbaharda birkaç kötü günü atlatmama yardım etmişti ve yardımı paha biçilmezdi. Sorun da buydu. Onun yardımına güvenmeye devam etmeme izin veremezdim, çünkü er ya da geç buna alışacaktım. Sonra da bundan zevk alacaktım. Ve bir noktada, bodrumumdaki o parayı çıkarmak o kadar da kötü bir fikir gibi görünmeyecekti.

Tüm bunlar, düşmüş meleğin önerilerine karşı tetikte olmam gerektiği anlamına geliyordu. Bedel gizlenmiş olabilirdi ama hâlâ oradaydı. Lasciel gerçek kara büyü içeren durumların ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda haksız da sayılmazdı. Kendimi yardıma muhtaç bir halde bulabilirdim.

Daha önce yanımda savaşmış olanları düşündüm. Çocuğu parayı almak üzere olan arkadaşım Michael'ı düşündüm.

O zamandan beri Michael'ı görmemiştim. Aramadım. Beni kez aramış, birkaç kez Şükran Günü yemeğine davet etmiş, birkaç kez de iyi olup sormuştu. Davetlerini geri çevirmiş ve her telefon konuşmasını kısa kesmiştim. Michael, Karartılmış Denarü'lerden birini aldığımı, beni tartışmasız bir şekilde Karartılmış Denarius Şövalyeleri'nin bir üyesi yapabilecek bir simgeye sahip olduğumu bilmiyordu. Bazı Denaryalılarla savaşmıştım. Onlardan birini öldürmüştüm.

Onlar en kötü türden canavarlardı ve Michael bir Haç Şövalyesiydi. Yeryüzünde kutsal bir kılıç kullanmak üzere seçilmiş üç kişiden biriydi; her birinin kılıcında Haç'tan bir çivi olması gerekiyordu, büyük C harfi. Michael karanlık ve kötü şeylerle savaştı. Onları yendi. Tehlikedeki çocukları ve masumları kurtardı ve gözünü kırpmadan hayal edilebilecek en karanlık yaratıklara karşı durdu, Yüce Olan'ın ona karanlığı yenecek kadar güç vereceğine olan inancı o kadar güçlüydü ki.

Karşıtları olan Denaryalıları, Michael'ın onları kontrol altına almaya çalıştığı kadar acı ve ıstırap vermeye ve yaymaya kararlı, güce aç psikopatlarla karşı hiç sevgi beslemiyordu.

Ona madeni paradan hiç bahsetmedim. Beynimi bir iblisle paylaştığımı bilmesini istemedim. Benim hakkımda kötü düşünmesini istemedim. Michael'ın dürüstlüğü vardı. Yetişkin hayatımın büyük bölümünde Beyaz Konsey benim gerçek formuna dönüşmek ve etrafımdaki her şeyi yok etmek için doğru zamanı bekleyen bir tür canavar olduğumdan emindi. Ama Michael ilk tanıştığımız andan beri benim yanımdaydı. Onun sarsılmaz desteği hayatım hakkında çok daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Bana, savaştığımız Denaryalıları gibi bakmasını istemiyordum. Bu yüzden Lasciel'in aptal zihinsel çorap kuklasından kurtulana kadar ondan yardım istemeyecektim.

Bunu tek başıma hallederdim.

Günümün daha da kötüleşemeyeceğinden oldukça emindim.

Bunu düşünür düşünmez korkunç bir çatırdama sesi duydum ve başım sürücü koltuğunun arkasındaki koltuk başlığına sertçe . Beetle sarsıldı ve çılgınca zıpladı ve ben onu kontrol altında tutmak için mücadele ettim.

Şimdiye kadar daha iyi bilmem gerekirdi.

Dördün

cü

Bölüm

Etrafa çılgınca bir bakış atmayı başardım ve bana eski bir Chrysler'in gerçek bir savaş gemisinde, koyu gri, renkli camlı birini gösterdi ve sonra araba tekrar Beetle'a çarptı ve neredeyse beni ölümcül bir dönüşle gönderdi. Başım bir tarafa savrulup cama çarptı ve öne ve yana doğru kayan lastiklerimin yanık kokusunu neredeyse alabiliyordum

Aynı anda. Arabanın kaldırırma çarptığını ve sonra yukarı sıçradığını hissettim. Direksiyona ve frenlere asıldım, sersemlemiş beynimin henüz algılayamadığı şeylere vücudum tepki veriyordu. Sanırım tam bir felakete dönüşmesini engelledim, çünkü karşıdan gelen trafiğe savrulmak ya da keskin bir açıyla duvara çarpmak yerine Beetle'ın Yolcu tarafı caddenin yanındaki binaya çarptı. Elli metre sonra durana kadar tuğlalar çelik üzerinde gıcırdadı.

Yıldızlar görüş alanımı kapladı ve Chrysler'in plakasına bakabilmek için onları uzaklaştırmaya çalıştım ama bir anda kayboldu. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, başım o kadar çok dönüyordu ki, araba leylak rengi bir tütü içinde yorumlayıcı dans yapıyor olabilirdi ve ben fark etmeyebilirdim.

Orada oturmak gerçekten iyi bir fikir gibi göründü, ben de oturdum. Bir süre sonra herkesin iyi olduğundan emin olmam gerektiği gibi belirsiz bir düşünceye kapıldım. Kendime baktım. Kan yoktu, bu olumluydu. Arabanın etrafına baktım. Çılgılık yoktu. Dikiz aynamda ceset yoktu. Hiçbir şey yanmıyordu. Yolcu tarafındaki camın her yerinde kırık güvenlik camı vardı ama arka cam bir süre önce yarı saydam plastik bir levhayla değiştirilmişti.

Kötülüğün güçlerine ve alternatif yakıtlara karşı savaşan Beetle hâlâ çalışıyordu ama motoru her zamanki asık suratlı hırıltısının garip, iniltili bir hırıltıya bürünmüştü. Kapımı denedim. Açılmadı. Camımı indirdim ve kendimi yavaşça arabadan dışarı attım. Geri dönmeden önce kaputun üzerinden kayacak enerjiyi toplayabilirsem, *The Dukes of Hazzard*'ın seçmelerine katılabıldım.

"Burada, Hazzard County'de," dedim kendi kendime, "vur-kaç otomobil saldırılarını pek sevmeyiz."

İlk polisin gelmesi bilmem kaç dakika sürdü, Grayson adında tanıdığım bir devriyeydi. Grayson yaşlı bir polisti, büyük kırmızı bir burnu ve rahat bir göbeği olan iri bir adamdı, kızgın sarhoşları zıplatabilir ya da masanın altında içebilir gibi görünüyordu, seçiminizi yapın. Arabasından indi ve endişeli bir ses tonuyla bana sorular sormaya başladı. Elimden geldiğince cevap verdim ama beynimle ağzım arasında bir şey kısa devre yapmıştı ve beni yere oturtup trafiği yönlendirmeye başlamadan önce gözlerini bana dikip Beetle'ın içinde açık kap olup olmadığına baktığını fark ettim. Ben kaldırırma oturdum,

Bu da bana yetiyordu. Biri omzuma dokunana kadar kaldırımın dönmesini izledim.

Chicago Polisi'nin Özel Soruşturmalar bölümünün başındaki Karrin Murphy, birinin sevimli küçük kız kardeşine benziyordu. Boyu 1.80'den bir gül yaprağı kadar uzundu, sarı saçları, mavi gözleri, boksör burnu ve neredeyse görünmez çilleri vardı. Tamamen yaylı kaslardan oluşuyordu; kadınsı kıvrımları engellemeyen bir jimnastikçi yapısı vardı. O gün üzerinde beyaz pamuklu bir gömlek ve mavi kot pantolon, başında Cubs şapkası ve gözlerinde yansıtıcı güneş gözlüğü vardı.

"Harry?" diye sordu. "İyi misin?"

"Jesse Amca, Patron Hogg'un uşaklarından biri General Lee'ye çarptığı için çok üzülecek," dedim arabama el sallayarak.

Bir süre bana baktı ve sonra "Başının yan tarafında bir çürük olduğunu biliyor?" dedi.

"Hayır," dedim. Parmağımı ona doğru uzattım. "mi?"

Murphy iç çekti ve parmağımı yavaşça aşağı itti. "Harry, ciddi. Eğer benimle konuşamayacak kadar delirmişsen, seni bir hastaneye götürmem gerek."

"Üzgünüm Murph," dedim ona. "Zaten uzun bir gün oldu. Çanlarım oldukça iyi çaldı. Bir dakika içinde iyi olacağım."

Nefes verdi ve sonra başını sallayarak benimle birlikte kaldırıma oturdu. "Sağlık görevlilerinden birinin sana bakmasının bir sakıncası var mı? Sadece dikkatli olmak için?"

"Beni hastaneye götürmek isterler," dedim. "Çok tehlikeli. Birinin yaşam destek ünitesine kısa devre yaptırabilirim. Ve Kızıllar hastaneleri izliyor, yaralılarımızı vuruyorlar. Hastaların üzerine ateş açabilirim."

"Bunu biliyorum," dedi sessizce. "Seni almalarına izin vermeyeceğim."

"Tamam o zaman," dedim. Bir sağlık görevlisi beni kontrol etti. Gözlerime ışık tuttu, ben de onun inciklerine hafifçe tekme attım. Bir dakika boyunca bana bir şeyler mırıldandı, oramı buramı dürttü, muayene etti, ölçtü, saydı vs. Sonra başını salladı ve ayağa kalktı. "Belki hafif bir beyin sarsıntısı. Güvende olmak için bir doktora görünmeli, Teğmen."

Murphy başını salladı, sağlık görevlisine teşekkür etti ve dikkatle ambulansa baktı. Yüzünde onaylamayan bir ifadeyle uzaklaştı.

Murphy tekrar yanıma oturdu. ", dökül bakalım. Ne oldu?"

"Koyu gri bir Chrysler'in içindeki biri arka koltuğuma park etmeye çalıştı." Ağzını açtığı anda sinirli bir şekilde elimi salladım. "Ve hayır. Plakayı almadım. Çarpışma testi mankeni olarak kariyer yapmayı düşünmekle meşguldüm."

"İşin kukla kısmını " dedi. "Son zamanlarda bir şeye mi bulaştın?"

"Henüz değil," diye yakındım. "Cehennem çanları çalışıyor Murphy. Yarım saat önce Chicago'da bir yerlerde kötü bir şeyler olduğunu öğrendim. Araştırmaya başlayacak vaktim bile olmadı ve biri şimdiden beni emniyet kemeri ve hava yastığı reklamı yapmaya çalışıyor."

"Bunun kasıtlı olduğuna emin misin?"

"Evet. Ama her kimse, profesyonel değildi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Eğer öyle olsaydı, beni kolayca döndürürdü. Bana çarpana kadar orada olduğunu bilmiyordum. Kendimi toparlayamadan beni spin attırabilirdi. Arabam birkaç kez takla attı. Beni çok fena öldürdü." Boynumun arkasını ovuşturdum. Güzel, tüm vücudumu saran bir ağrı kaslarıma yayılmaya başlamıştı bile. "Bunun için de pek iyi bir yer sayılmaz."

"Fırsat saldırısı," dedi Murphy. "Ne?"

Biraz gülümsedi. "Atışı beklemiyordunuz ama fırsat elinizden kaçmadan önce gördünüz ve yakaladınız."

"Evet, muhtemelen onlardan biri."

Murphy başını salladı. "Bak, belki de seni yine de bir doktora götürmeliyim."

"Hayır," dedim. "Gerçekten. Ben iyiyim. Ama bir an önce sokaklardan kurtulmak istiyorum." Murphy yavaşça nefes aldı ve sonra başını salladı.

"Seni eve bırakayım." "Teşekkürler."

Grayson bize doğru geldi. "Wrecker yolda," dedi. "Burada neyimiz var?"

Murphy, "Vur ve kaç," dedi.

Grayson kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. "Öyle mi? Bana birkaç kez vurulmuşsun gibi geldi. Bilerek."

"Tek bildiğim bunun dürüst bir kaza olduğu," dedim.

Grayson başıyla onayladı. "Arka koltukta bazı giysiler var. Görünüşe göre üzerlerinde kan var."

"Geçen Cadılar Bayramı'ndan kalanlar," dedim. "Kostüm eşyaları. Bir pelerin, cüppeler falan, üzerlerinde sahte kan vardı. Çok dandik görünüyordu."

Grayson homurdandı. "Sen benim oğlumdan daha kötüsün. Arka koltuğunda hâlâ geçen sonbahardan kalma futbol formaları var."

"Muhtemelen daha güzel bir arabası vardır." Beetle'a bir göz attım. Gerçekten dağınıktı ve içim burkuldu. Beetle paha biçilmez bir antika falan değildi ama o *benim arabamdı*. Onu bir yerlere götürürdüm. Onu severdim. "Aslında, eminim daha güzel bir arabadır."

Grayson alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Bazı evrakları doldurmam gerekiyor. Boşlukları doldurmama yardım eder misin?"

"Elbette," dedim ona.

"Aradığınız için teşekkürler, Çavuş," dedi Murphy.

Grayson bir parmağıyla kasketinin kenarına dokunarak, "*De nada*," diye cevap verdi. "O formları alacağım Dresden, enkazcı gelir gelmez."

"Harika," dedim.

Grayson uzaklaştı ve Murphy bir süre sabit bir şekilde bana baktı. "Ne?" diye sordum. Ona sessizce sordum.

"Ona yalan söyledin," dedi. "Kıyafetler ve kan hakkında." Bir omzumu oynattım.

"Ve bunu iyi yaptın. Yani, eğer seni tanımasaydım..." Başını iki yana salladı. "Bu beni senin hakkında şaşırtıyor. Hepsi bu. Her zaman berbat bir yalancı oldun."

"Urn," dedim. Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim. "Teşekkürler mi?"

Alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Peki gerçek hikâye ne?"

"Burada değil," dedim. "Birazdan konuşalım."

Murphy bir an yüzümü inceledi ve kaşları çatıldı. "Harry? Neyin var?"

O isimsiz genç adamın gevşek, başsız bedeni düşüncelerimi doldurdu. Çok fazla duyguyu beraberinde getirdi ve konuşamayacağımı anlayana kadar boğazımın sıkıştığını hissettim. Bu yüzden başımı hafifçe salladım ve omuz silktim.

Başını salladı. "İyi olacak mısın?"

Sesinde tuhaf bir yumuşaklık vardı. Murphy CPD'deki görevi sırasında sadece erkeklerin katıldığı bir ligde oynuyordu ve neredeyse gerçekte olduğu kadar zorlu görünmesine neden olan çivi gibi sert bir havası vardı. Bu dış görünüş neredeyse hiç değişmezdi, en azından açık havada, yakınlardaki diğer polis memurlarıyla. Ama bana bakarken sesinde sessiz, kesin ve utanmaz bir kırılmanlık vardı.

Geçmişte farklılıklarımız oldu ama Murphy çok iyi bir arkadaşı. Ona en iyi orantısız gülümsememi verdim. "Ben her zaman iyiyimdir. Aşağı yukarı."

Uzandı ve alnımdaki bir tutam saçı kıpırdattı. "Sen büyük bir kızsın, Dresden. Ufak bir kaza yapıyorsun ve duygusallaşıp acınacak hale geliyorsun." Gözleri tekrar Beetle'a kayd ve aniden soğuk mavi bir ateşle yandı. "Bunu sana kimin yaptığını biliyor musun?"

Çekici geldiğinde "Henüz değil," diye homurdandım. "Ama öğreneceğimden emin olabilirsiniz."

Beşinci

Bölüm

Evime döndüğümüzde, başım normal hızında çalışmaya başlamıştı, ne kadar acıdığını bana daha iyi bildirmek için. Güzel bir şeyim vardı,

Çürük kafatası ile birlikte derin bir vücut ağrısı. Öğleden sonra güneşinin ışığı neşeli bir şekilde gözlerime batıyordu ve bodrum katındaki dairemin merdivenlerinden aşağıya doğru sürünerek indiğimde, büyülü korumalarımı etkisiz hale getirdiğimde, kapının kilidini açtığımda ve sertçe ittiğimde mutluydum.

Açılmadı. Bir önceki sonbaharda zombiler çelik güvenlik kapımı parçalamış ve dairemi harap etmişlerdi. Artık Gardiyanlardan mütevazı bir maaş çeki alıyor olsam da, hala tüm onarımları karşılayacak kadar param yoktu ve kapıyı kendi başıma tamir etmeye koyulmuştum. Çok iyi bir çerçeve çizememiştım ama olumlu düşünmeye çalışıyordum: Yeni kapı muhtemelen eskisinden bile daha güvenliydi - artık kilitli olmasa bile o lanet şeyi zar zor açabiliyordunuz.

Ev yenileme modundayken mutfığa muşamba, oturma odası ve yatak odası zeminlerine halı ve banyoya fayans döşedim ve size bir şey söyleyeyim.

Time-Life ev sahibi kitaplarının gösterdiği kadar kolay değil.

Omzumu üç ya da dört kez çarpmak zorunda kaldım ama kapı sonunda inledi, gıcırdadı ve açıldı.

"Bunu bir müteahhide tamir ettireceğini sanıyordum," dedi Murphy. "Parayı aldığımda."

"Artık başka bir maaş çeki alacağını sanıyordum."

İçimi çektim. "Evet, öyle. Ama ücret oranı 1959'da belirlendi ve Konsey o zamandan beri hayat pahalılığı artışı yapmadı. Sanırım birkaç yıl içinde yeniden gözden geçirilecek."

"canına. Belediye binasından bile daha yavaş."

"Her zaman pozitif düşün." Kapının önündeki halıda bir şekilde oluşmuş büyük kırıklığa basarak içeri girdim.

Dairem çok büyük değil. Oldukça geniş bir oturma odası ve kapının karşısındaki oyuğa yerleştirilmiş minyatür bir mutfak var. Küçük yatak odamın ve banyomun kapısı içeri girdiğinizde sağ tarafta, yanındaki duvarda kırmızı tuğladan bir şömine var. Soğuk taş duvarlarda kitap rafları, duvar halıları ve film posterleri sıralanıyor. Orijinal *Star Wars* posterim saldırıdan sağ kurtulmuştu, ancak kitaplığım gerçek bir darbe almıştı. Şunlar

Lanet olası zombiler, her zaman sayfalara kulaklarını tıkarlar ve iğrenç bir yapışkan sızıntı yapıp mobilyaları parçaladıkları anda sırtları kırarlar.

Ucuza bulması zor olmayan birkaç ikinci el kanepem var, bu yüzden onları değiştirmek çok da kötü olmadı. Şöminenin yanında bir çift eski rahat sandalye, bir sehpa ve büyük bir gri-siyah kürk yığını mobilyaları . Elektrik yok ve loş küçük bir delik, ama loş, *serin* küçük bir delik ve kavurucu güneşten kurtulmak rahatlatıcıydı.

Küçük kürk dağı kendini salladı ve yanındaki duvara bir şey çarparak, boynu, boğazı, göğsü ve omuzlarının üst kısmındaki koyu renkli kürkten neredeyse leonvari bir yeyle tamamlanmış, kalın bir gri kürkle kaplı büyük, tıknaz bir köpek şekline yükseldi. Hemen Murphy'nin yanına gitti, oturdu ve sağ ön patisini uzattı.

Murphy güldü ve patisini kısa bir süreliğine yakaladı - parmakları uzatılan uzvun etrafına uzanamazdı. "Selam Fare." Kulaklarının arkasını kaşıdı. "Bunu ona ne zaman öğrettin Harry?"

"Ben yapmadım," dedim ve Mouse'un yanından geçip buzdolabına giderken kulaklarını karıştırmak için eğildim. "Thomas nerede?" Köpeğe sordum.

Fare bir ses çıkardı ve yatak odamın kapalı kapısına baktı. Bir an durup dinledim ve borulardan gelen hafif su şırıltısını duydum. Thomas duştaydı. Buzdolabından bir kola aldım ve Murphy'ye baktım. O da başıyla onayladı. Ona da bir tane aldım ve yavaşça ve dikkatlice oturmak için kanepeye doğru ilerledim, ağırlarım ve sızılarım tüm bu süre boyunca bana şikayet etti. Kolayı açtım, içtim ve gözlerimi kapatarak arkama yaslandım. Fare hantalca gelip kanepenin yanına oturdu ve kocaman başını bir dizinin üzerine koydu. Bacağımı mıncıkladı.

"Ben iyiyim," dedim ona.

Burnundan nefes verdi, yüzünde şüpheli bir köpek ifadesi vardı ve ben de bunu kanıtlamak için kulaklarını kaşıdım. "Bıraktığın için teşekkürler Murph."

"Elbette," dedi. Yanında taşıdığı plastik bir çuvalı çıkardı ve yere attı. İçinde cübbem, etolüm ve pelerinim vardı, hepsi de kanla kaplanmıştı. Mutfak lavabosuna doğru yürüdü ve soğuk suyla doldurmaya başladı. "Hadi konuşalım."

Başımı salladım ve ona Koreli çocuktan bahsettim. Ben bunu yaparken o da etolumu lavaboya koydu ve soğuk suda hızlıca yıkamaya başladı.

"Bu çocuk büyücülerin büyücülerden bahsederken kastettikleri şey," dedim. "Büyünün amacına ihanet etmiş biri. En başından beri kötüye gitmiş."

Bir an bekledi ve sonra sessiz, tehlikeli bir sesle, "Onu burada mı öldürdüler? Chicago'da mı?"

"Evet," dedim. Kendimi daha da yorgun hissediyordum. "Görünüşe göre burası daha güvenli buluşma yerlerimizden biri."

"Onu gördün mü?"

"Evet."

"Durdurmadın mı?"

"Yapamazdım," dedim. "Orada ağır toplar vardı Murphy. Ve..." Derin bir nefes aldım. "Tamamen hatalı olduklarından emin değilim."

"Sanki öyle değıllermiş gibi," diye hırladı. "Beyaz Konsey'in İngiltere'de, Güney Amerika'da ya da her nerede sakallarını sıvazlayarak dolaşmak istiyorlarsa orada ne yaptıkları umurumda bile değıl. Ama buraya geldiler."

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu," dedim. "Yani kanunla hiçbir ilgisi yoktu. Bu iç meseleydi. Nerede olurlarsa olsunlar o çocuğa da aynısını yaparlardı."

Hareketleri bir an için sarsıldı ve lavabonun kenarına su sıçradı. Sonra gözle görülür bir şekilde kendini rahatlamaya zorladı, etolü bir kenara bıraktı ve bornoz üzerinde çalışmaya başladı. "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çocuk büyük bir kara büyü işine girmişti," dedim. "Zihin kontrolü gibi şeyler. İnsanların özgür iradelerini ellerinden alıyordu."

Bana soğuk gözlerle baktı. "Anladığımdan emin değilim."

"Bu Büyünün Dördüncü Yasası," dedim. "Başka bir insanın zihnini kontrol etmene izin verilmez. Ama... bu aptal çocukların çoğunun ilk denediğı şeylerden biri de bu, eski Jedi akıl numarası. Bazen bir öğretmenin ev ödevini görmezden gelmesini sağlamakla ya da ailelerini ikna etmekle başlarlar.

onlara bir araba al. Belki on beş yaşındayken sihirlerini ortaya koyuyorlar ve on yedi ya da on sekiz yaşına geldiklerinde tam anlamıyla bir yeteneğe sahip oluyorlar."

"Ve bu kötü mü?"

"Çoğu zaman," dedim. "O yaştaki erkeklerin nasıl olduğunu bir düşün. Seksi düşünmeden on saniye bile geçiremezler. Er ya da geç, eğer biri onlara aksini öğretmezse, bir randevu almak için amigo kızın başındaki psişik kol kilidini takacaklar. Ve bir randevudan daha fazlasını. Ve sonra daha fazla kız, ya da sanırım diğer erkekler, eğer bu konuda PC olacaksam. Bir başkası kız arkadaşını kaybettiği ya da kızı hamile kaldığı için üzülür ve çocuk hatalarını *daha fazla* sihirle düzeltmeye çalışır."

"Ama bu neden infazı zorunlu kılıyor?" Murphy sordu.

"O..." Kaşlarımı çattım. "Birinin zihnine bu şekilde girmek zor ve tehlikelidir. Ve er ya da geç, onları değiştirirken, kendinizi de değiştirmeye başlarsınız. Micky Malone'u hatırlıyor musun?"

Murphy tam olarak ürpermedi ama elleri bir dakikalığına hareket etmeyi bıraktı. Micky Malone emekli bir polis memuruydu. Mesleği bıraktıktan birkaç ay sonra, öfkeli ve acımasız bir ruhani varlık ona psişik bir saldırı düzenlemiş ve onu işkence büyülerine bağlamıştı. Saldırı, dede gibi yaşlı bir emekli polisi tamamen kontrolden çıkmış, çılgılık atan bir manyağa dönüştürmüştü. Zavallı adam için elimden geleni yapmışım ama durum gerçekten kötüydü.

"Hatırlıyorum," dedi Murphy sessizce.

"Bir kişi bir başkasının aklına girdiğinde her türlü zararı verir - tıpkı Micky Malone'un başına gelenler gibi. Ama bunu yapan kişiye de zarar verir. Siz eğildikçe başkalarını eğmek daha kolay hale gelir. Kısır döngü. Ve kurban için tehlikelidir. Sadece aniden büyücünün evrenin tanrı-kralı olduğuna inanmaya zorlanmanın doğrudan sonucu olarak olabileceklerden dolayı değil. Ruhlarını zorlar ve ne kadar karakteristik olmayan bir şekilde hissetmeye ve davranmaya zorlanırlarsa, bu onlara o kadar çok zarar verir. Çoğu zaman tam bir çöküşe dönüşüyor."

Murphy ürperdi. "Mavra'nın yaptığı ofis çalışanları gibi mi? Ya Renfield'lar?"

Bu anıyı hatırlayınca sakat elimde hayali bir acı belirdi. "Aynen öyle," dedim.

"Bu tür bir büyü ne yapabilir?" diye sordu, sesi daha kısıktı.

"Çok fazla. Bu çocuk bir sürü insanı intihara zorladı. Bir o kadarını da cinayet işlemeye. Çoğu kendi ailesinden olan bir grup insanı kişisel kölesi haline getirmişti."

"Tanrım," dedi Murphy sessizce. "Bu çok iğrenç."

Başımı salladım. "Bu kara büyü. İçinize yeterince girerse sizi değiştirir. Seni lekeler."

"Konseyin yapabileceği başka bir şey yok mu?"

"Çocuk bu kadar ileri gitmişken olmaz. Her şeyi denediler," dedim. "Bazen büyücü iyileşir gibi oldu ama sonunda hepsi geri döndü."

Ve daha fazla insan öldü. Bu yüzden Konsey'den biri büyücü için kişisel sorumluluk almazsa, onları öldürürler."

Bir an için bunu düşündü. Sonra sordu, "Bunu yapabilir miydin? Onun için sorumluluk alabilir miydin?"

Rahatsızca yer değiştirdim. "Teorik olarak, sanırım. Eğer gerçekten kurtarılabileceğine inansaydım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini lavaboya dikti.

"Murph," dedim, bildiğim kadarıyla nazikçe. "Kanun böyle biriyle başa çıkamaz. Güçlerini etkisiz hale getirecek ciddi bir büyü olmadan onları tutuklayamaz, kontrol altına alamazsınız. Eğer kızgın bir büyücüyü SI'da tutmaya çalışırsanız, işler çirkinleşir. Daha da kötüsü loup-garou."

Murphy, "Başka bir yolu olmalı," dedi.

"Bir köpek kuduz olduğunda onu geri getiremezsiniz," dedim. "Tek yapabileceğiniz onun başkalarına zarar vermesini engellemektir. En iyi çözüm önlem almaktır. Ciddi yetenek gösteren çocukları bulun ve onlara en başından itibaren daha iyisini öğretin. Ama geçtiğimiz yüzyılda dünya nüfusu o kadar arttı ki Beyaz Konsey'in hepsini tespit edip ulaşması mümkün değil. Özellikle de bu savaş devam ederken. Yeterli sayıda değiliz."

Başını eğdi ve bana baktı. "Biz mi? İlk defa Beyaz Konsey'den bahsettiğini duyuyorum, içinde kendin de varsın."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için kolamın kalanını içtim. Murphy bir dakika yıkamaya devam etti, bornozu bir kenara koydu ve gri pelerine uzandı. Onu lavaboya bıraktı, kaşlarını çattı ve sonra havaya kaldırdı. "Şuna bak," dedi. "Suya çarptığında kan kendiliğinden akmış."

"Sanki o çocuk hiç ölmemiş gibi. Harika," dedim sessizce.

Murphy bir süre beni izledi. "Belki de siviller polislerin bazı kirli işleri yaptığını gördüklerinde böyle hissediyorlardır. Çoğu zaman ne olduğunu anlamıyorlar. Hoşlarına gitmeyen bir şey görüyorlar ve bu onları üzüyor - çünkü hikayenin tamamını bilmiyorlar, sorunla bizzat yüzleşmiyorlar ve alternatifin ne kadar kötü olabileceğini bilmiyorlar."

"Belki," diye kabul

ettim. "Berbat bir

şey." "Üzgünüm."

Bana kısa bir gülümseme attı ama odayı geçip yanıma oturduğunda ifadesi yeniden ciddileşti. "Yaptıkları şeyin gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musun?"

Tanrı olsun, başımı salladım.

"Konsey bu yüzden mi sana bu kadar uzun süre sert davrandı? Senin tekrar nüksetmek üzere olan bir büyücü olduğunu düşündükleri için mi?"

"Evet. Geçmiş zaman kullandığın kısım hariç." Öne doğru eğildim, bir an için dudağımı çiğnedim. "Murph, bu polislerin karışamayacağı şeylerden biri. Sana böyle şeyler olacağını söylemiştim. Olanlardan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum. Ama lütfen bunu zorlama. Bunun kimseye faydası olmaz."

"Bir cesedi görmezden

gelemem." "Öyle bir şey

olmayacak."

Başını salladı ve bir süre daha kolaya baktı. "Pekâlâ," dedi. "Ama ceset ortaya çıkarsa ya da biri ihbar ederse, başka seçeneğim kalmayacak."

"Anlıyorum." Konuyu değiştirmek için etrafıma bakındım. "Kapı Bekçisi'nden gelen sinir bozucu derecede belirsiz bir mektuba göre Chicago'da kara büyü varmış."

"Kim o?"

"Büyücü. Çok gizemli." "Ona

inanıyor musun?"

"Evet," dedim. "Yani cinayetler, garip olaylar ve benzeri şeyler için tetikte olmalıyız. Her zamanki gibi."

"Tamam," dedi Murphy. "Cesetlere, tuhaf tiplere ve canavarlara karşı gözümü dört açacağım."

Yatak odasının kapısı açıldı ve üvey kardeşim Thomas çıktı, yeni duş almış ve hafif kolonya kokuyordu. Boyu 1.80 civarındaydı ve Bowflex'in baş rahibi gibi yapıydı; tamamen yağsız kaslıydı, yontulmuş ve iyi şekillendirilmişti, çok fazla iyi bir şey değildi. Siyah bir pantolon ve siyah ayakkabılar giymişti ve odaya girdiğinde dalgalanan karın kaslarının üzerine soluk mavi bir tişört çekiyordu.

Murphy onu izledi, mavi gözleri parlıyordu. Thomas'a bakmak çok güzel. Aynı zamanda Beyaz Saray'dan bir vampir. Dişleri ve kandan çok soluk tenleri ve doğaüstü ateşli seksleriyle tanınıyorlardı ama kan yerine ham yaşam gücüyle beslenmeleri onları daha az tehlikeli yapmıyordu.

Thomas açlığını kontrol altında tutmak için çok çalışmıştı, böylece beslenirken kimseye zarar vermeyecekti ama bunun onun için zor bir mücadele olduğunu biliyordum ve bu gerginliği yanında taşıyordu. Yüz ifadesinden anlaşıyordu ve tüm hareketlerini zayıf, aç bir yırtıcı hayvanın hareketlerine benzetiyordu.

"Canavarlar mı?" diye sordu gömleğini başından aşağı indirirken. Hoş bir şekilde gülümsedi ve "Karrin, iyi günler" dedi.

"Bu Teğmen Murphy'den sana, Prettyboy," diye karşılık verdi, ama yüzü minnettar bir gülümsemeye bürünmüştü.

Islak ve taranmamış olsa bile dikkatsizce kıvrılmış ve çekici olan saçlarının altından ona sırttı. "İltifatınız için teşekkür ederim," dedi. Mouse'un kulaklarını kaşımak için uzandı, bana başıyla selam verdi ve büyük, siyah spor çantasını eline aldı. "Kasabaya başka bir işin mi geldi, Harry?"

"Söylentiler böyle," dedim. "Henüz araştıracak zamanım olmadı."

Başını iki yana eğdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne oldu sana böyle?"

"Araba sorunu."

"Uh-huh," dedi. Çantanın askısını omzuna attı. "Bak, yardıma ihtiyacın olursa haber ver yeter." Saate baktı ve "Gitmem gerek" dedi.

"Elbette," dedim arkasından. Kapıyı kapattı.

Murphy bir kaşını kaldırdı. "Bu çok ani oldu. Hâlâ musunuz?"

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "O ... bilmiyorum Murph. Son zamanlarda çok mesafeli. Ve neredeyse her zaman yok. Gece gündüz. Burada uyuyor ve yemek yiyor ama çoğunlukla ben isteyken. Ve onu gördüğümde de, hep böyle geçiyor. Bir yere yetişmek için acele ediyor."

"Nerede?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Onun için endişeleniyorsun," dedi.

"Evet. Genelde bundan çok daha gergin olur. Bilirsiniz, şu karabasan açlığı olayı. İştah kontrolünün kuşlar için olduğuna karar vermiş olmasından endişeleniyorum."

"Sence kimseye zarar veriyor mu?"

"Hayır," dedim hemen, biraz fazla hızlı bir şekilde. Kendimi sakinleşmeye zorladım ve sonra, "Hayır, öyle değil. Bilmiyorum. Keşke benimle konuşsa, ama geçen sonbahardan beri beni hep uzakta tuttu."

"Ona sordun mu?" Murphy söyledi.

Ona baktım. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bu şekilde yapılmıyor," dedim.

"Neden yapılmıyor?"

"Çünkü erkekler böyle yapmaz."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Murphy. "Onun sizinle konuşmasını istiyorsunuz ama bunu ona söylemiyor ya da soru sormuyorsunuz. Sessizlik ve gerginlik içinde oturuyorsunuz ve kimse bir şey söylemiyor."

"Doğru," dedim. Bana

baktı.

"Anlamak için bir prostata ihtiyacın var," dedim.

Başını iki yana salladı. "Yeterince anlıyorum." Ayağa kalktı ve "Siz aptalsınız. Onunla konuşmalısınız."

"Belki," dedim.

"Bu arada, gözlerimi açık tutacağım. Tuhaf bir şey bulursam sizinle temasa geçeceğim."

"Teşekkür ."

"Ne yapacaksın?" "Gün batımını

bekleyeceğim," dedim. "Sonra

ne olacak?" diye sordu.

Ağrıyan başımı ovuşturdum, beni yoldan çıkaran her kimse ve memleketimle uğraşmaya karar veren kara büyücü her neyse ona karşı ani bir meydan okuma hissettim. "Sonra da büyücü şapkamı takıp neler olup bittiğini öğrenmeye başlıyorum."

Altıncı

Bölüm

Murphy aniden bayılmayacağımdan emin olana kadar kaldı ama emin olmak için birkaç saat içinde onu arayacağıma söz verdirdi. Çıkarken Mouse ona kapıya kadar eşlik etti ve Murphy kapıyı iki eliyle ve homurdanarak kapatıp çerçeveye sıkıca oturmasını sağladı. Arabası çalıştı, yola çıktı.

Bir sonraki hamlemi bulana kadar beynimi keskin bir sopayla dürttüm. Beynim, Yaz Sarayı'nın şu anki Yaz Şövalyesi'ni tanıdığımı ve adamın bana oldukça büyük bir iyilik borcu olduğunu gösterdi. Kış ve Yaz arasında yeni başlayan bir savaşta çalışan dehşete düşmüş bir şekil değiştirenken onun hayatını kurtarmıştım. Her şey yoluna girdiğinde, yeni Yaz Şövalyesi, Yaz Sarayı'nın ölümlü şampiyonu olmuştu. Bu ona Sidhe aleminin yarısı üzerinde büyük bir nüfuz sağlıyordu ve muhtemelen orada neler olup bittiği hakkında gerçek dünyanın herhangi bir yerlisinden daha fazla şey biliyordu. Beynim, Fix'e küçük bir telefon açıp Sidhe Mahkemeleri hakkında ihtiyacım olan tüm bilgileri gümüş bir tepside bana sunmasının gerçekten harika olacağını düşündü.

Beynim bazen aşırı iyimserdir, ancak araştırma piyangosunda kazanan çıkma ihtimaline karşı kendimi şımarttım.

Telefona uzandım. Biri cevap vermeden önce on bir kez çaldı. "Evet?"

"Düzeltmek mi?" Ben sordum.

"Mmmph," diye cevap verdi buruşuk bir erkek sesi. "Kimsiniz?" "Harry

Dresden."

"Harry!" Sesi anında, biraz uyuklu da olsa, Sidhe Sarayları'nın Yaz Şövalyesi'ne çok daha uygun görünen bir neşeyle parladı. "Hey, nasılsın? Ne var ne yok?"

"Günün sorusu bu," dedim. "Seninle Summer işi hakkında konuşmam gerekiyor."

Sesindeki uyku hali kayboldu. Samimiyeti de öyle. "Ah." "Bak, önemli bir şey değil," diye başladım. "Sadece ihtiyacım var-"

"Harry," dedi, sesi keskindi. Fix daha önce hiç sözümü kesmemişti. Aslında, bir yıl önce profesyonel fikrimi sorsaydınız, size hayatında hiç kimsenin sözünü kesmediğini söylerdim. "Bu konu hakkında konuşamayız. Hat güvenli olmayabilir."

"Hadi ama dostum," dedim. "Kimse telefon hattını bir büyüyle izleyemez. Bir saniye içinde yanar."

"Birileri artık eski kurallara göre oynamıyor, Harry," dedi. "Ve bir telefon dinlemesi mühendislik için zor bir şey değil."

Kaşlarımı çattım. "İyi bir noktaya değindin," diye izin verdim. "O zaman konuşmamız gerek." "Ne zaman?"

"En kısa zamanda."

"Tarafsız bölge olarak kabul edildi," diye cevap verdi.

McAnally'nin barını kastetmişti. Mac'in yeri her zaman Chicago'daki doğaüstü kalabalığın uğrak yeri olmuştur. Savaş patlak verdiğinde, birileri burayı tarafsız bölgeler listesine aldırmaı başarmış, Unseelie Anlaşmaları olarak bilinen anlaşmalarla herkes mülkün tarafsızlığına saygı göstermiş ve orada bulunduklarında medeni bir şekilde davranmaları beklenmişti. Burası özel bir buluşma yeri olmayabilirdi ama muhtemelen bu tür şeyleri tartışmak için şehirdeki en güvenli yerdı. "Peki," dedim. "Ne zaman?"

"Bu gece işim var. En erken yarın yapabilirim. Öğle yemeği?" "Öğlen," diye cevap verdim.

Telefonun diğır ucundan uykulu bir mırıltı geliyordu; bir kadın sesi.

"Şşşşt," dedi Fix. "Elbette, Harry. Orada görüşürüz."

Telefonu kapattık ve ben dudaklarımı büzerek telefona baktım. Fix günün bu saatinde uyuyor muydu? Hem de yanında bir kız varken. Ve hiç düşünmeden büyücülerin sözünü kesiyordu. Epey yol gelmişti.

Elbette, onu son gördüğümünden beri perilerle çok fazla karşılaşmıştı. Ve eğer daha önce Sidhe şampiyonlarının sergilediğini gördüğüm güç gibi bir şeye sahipse, yeni gücüne alışmak için zamanı olmuş olmalıydı. Birinin güçle nasıl başa çıkacağını asla bilemezsiniz; gücü ona verip onunla ne yapacağını görene kadar bilemezsiniz. Fix kesinlikle değişmişti.

İçimden bir ses onunla konuşurken ortalamanın çok üzerinde bir dikkat göstermem gerektiğini söylüyordu. Bu his hoşuma gitmedi. Bunu uzun uzun düşünmeden önce telefonu açtım ve beynimin bana makul bir adım olduğunu söylediği iki adımla devam ettim - kasabada dolaşan kötü juju hakkında bir şey duyan olup olmadığını kontrol etmek için etrafı kontrol ettim.

Birkaç kişiyi aradım. Kurtadam Billy, yeni evlenmiş. Mortimer Lindquist, ektomancer. Waldo Butters, adli tabip ve "Quasimodo Polka"nın bestecisi, tanıdığım bir düzine büyücü, artı eski sevgilimin *Midwestern Arcane*'deki editörü. Hiçbiri bir şey duymamıştı ve hepsini kulaklarını dört açmaları konusunda uyardım. Arşiv'i bile ama sadece telesekreter çıktı ve kimse geri dönmedi.

Oturup bir süre telefonun kaidesine baktım, ahize eldivenli sol elimde çevir sesi çıkarıyordu.

Michael'ı ya da Peder Forthill'i aramamıştım. Muhtemelen aramalıyım, daha fazla yardımın daha iyi yardım olduğu temel düşüncesi üzerinde çalışıyordum. Yine de, eğer İçişleri Bakanlığı Michael'ın davaya bakmasını istiyorsa, kimsenin onu arayıp aramadığına ve yoluna kaç tane taşınmaz nesnenin çıktığına bakmaksızın orada olacaktı. Bunun doğru olduğuna inanacak kadar sık gerçekleştiğini gördüm.

İyi bir gerekçeydi ama kimseyi kandırmıyordu. Beni bile. Gerçek şu ki, gerçekten, gerçekten, gerçekten mecbur kalmadıkça ikisiyle de konuşmak istemiyordum.

Çevir sesi, bağlantı yok sinyalinin o sinir bozucu *vızıltısına* dönüştü.

Elim titreyerek telefonu geri kapattım. Sonra ayağa kalktım, halının beceriksizce kesilmiş alanına uzandım.

Dairenin zeminini açtım ve katlanarak laboratuvarıma inen ahşap bir merdivenin üzerine çıktım.

Laboratuvar bodrum katında, ki bu bodrum katından çok daha iyi bir isim. İçinden merdivenle çıkılan büyük bir beton kutudan biraz daha fazlası. Duvarlar, Wal-Mart'tan alabileceğiniz ucuz türden, taşan beyaz tel raflarla kaplı. Laboratuvarımda, plastik poşetlerden mikrodalgaya dayanıklı plastik yemek takımlarına ve ağır ahşap kutulara kadar her türden kap ve hatta çok az miktarda tükenmiş uranyum tozunu sakladığım kurşun kaplı, kurşun mühürlü bir kutu bile var. Diğer kitaplar, defterler, zarflar, kağıt torbalar, kalemler ve görünüşe göre rastgele birçok nesne raflarda yer kapmak için birbiriyle yarışıyor - sadece iki ucunda mumlar, dört aşk romanı, bir Victoria's Secret kataloğu ve ağartılmış bir insan kafatası bulunan düz, ev yapımı ahşap bir raf hariç.

Uzun bir masa odanın ortasından aşağıya doğru uzanıyordu ve en uçta boş bir zemin bırakarak her türlü dağınıklıktan tamamen arındırılmıştı. Zemine düz gümüşten bir halka yerleştirilmişti - çağırma çemberim. Altında bir buçuk metre kadar beton, sonra da kendi küçük koruma ve büyü çemberiyle sarılmış başka bir ağır metal kutu vardı. Kutunun içinde kararmış gümüş bir para vardı.

Lasciel'in melek sembolü şeklindeki bir deri taslağı dışında çok kötü yanmış olan sol avucum aniden kaşınmaya başladı.

Bacağıma sürttüm ve görmezden .

Çalışma masam, laboratuvarımda bulunduğu süre boyunca malzemelerle doluydu. Ama artık durum böyle değildi.

O noktada birine bir özür borçlu olduğumu hissettim. Murphy bana Konsey'den gelen parayı sorduğunda ona verdiğim cevap yeterince doğrudu. Gardiyanların maaş oranını ellili yıllarda belirlemişlerdi ama Konsey bile standart enflasyon gibi şeyleri göz ardı edecek kadar gizemli değildi ve Gardiyanların maaş çekleri, isteğe bağlı fonlarla -Tanrım, müesseses nizamın bir parçası gibi konuşmaya başlıyorum.

Uzun lafın kisası. Gardiyanların daha fazla ödeme almak için sinsi yolları var ve onlardan aldığım para, mükemmel olmasa da, hapşırılacak bir şey değildi.

ben de. Ama bu parayı evimi onarmak gibi şeylere harcamıyordum.

Çalışma masamın üzerindekiilere harcıyordum. "Bob,"

dedim, "uyan."

Turuncumsu alevler kafatasının açık göz yuvalarında yorgun bir şekilde canlandı. "Tanrı aşkına," diye yakındı içinden bir ses. "Bir gece izin alamaz mısın? Bittiği zaman bitecek, Harry."

"Kötülere rahat yok Bob," dedim neşeyle. "Bu da demek oluyor ki biz de gevşeyemeyiz, yoksa bizi geçerler."

Kafatasının sesi mızımız bir tona büründü. "Ama altı aydır her gece o aptal şeyle uğraşıyoruz. Bu arada saçın sakalın uzuyor ve dişlerin çıkıyor. Böyle devam edersen büyümlü inekler ve inekler için bir eve çekilmek zorunda kalacaksın."

"Saçmalık," dedim.

"Buna saçma sapan bir şey diyemezsin," diye homurdandı Bob. "Ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

"Elbette biliyorum. Bu, hava ruhlarının çenelerini kapamaları ve büyücü onları tekrar mantar iblisleri için devriyeye göndermeden önce büyücülerine yardım etmeleri gerektiği anlamına geliyor."

"Hiç saygı görmüyorum," diye iç geçirdi Bob. "Tamam, tamam. Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Masayı işaret ettim. "Hazır mı?"

"Hazır mısın?" dedi Bob. "Hiçbir zaman *hazır* olmayacak, Harry. Konun akışkan, sürekli değişiyor. Modelin de değişmek zorunda. Eğer mümkün olduğunca doğru olmasını istiyorsan, onu güncel tutmak başını ağrıttacak."

"Biliyorum ve biliyorum," dedim ona. "O zaman konuş. Ne durumdayız? Test sürüşü için hazır mı?"

"Beni göle atın," dedi Bob.

Mecburen rafa uzandım, kafatasını aldım ve masanın doğu kenarına koydum.

Kafatası maket Chicago şehrinin yanına yerleşti. Masamın üzerine, yeni maaşımla karşılayabildiğim kadar ayrıntılı bir şekilde inşa etmişim. Ufuk çizgisi masa üstünden bir metreden fazla yükseliyordu, her binanın dökme kalaydan yapılmış modelleri vardı - her birini tek tek yaptırmak zorunda kaldığım için bu da pahalıydı. Binaların arasında gerçek asfalttan yapılmış sokaklar uzanıyor, sokak lambaları ve posta kutuları en ince ayrıntısına kadar sıralanıyordu; sonuçta şehri Burnham Limanı'ndan her yönde neredeyse iki mil uzağa kadar haritalandırmışım. Modelin dış mahallelerine doğru ayrıntılar azalmaya başladı, ancak yapabildiğim kadarıyla her binayı, her yolu, her su yolunu, her köprüyü ve her ağacı bildiğim kadarıyla doğru bir şekilde modelledim.

Ayrıca, haritamdaki her özellikten parçalar toplayarak şehirde aylar geçirmişim. Genellikle ağaç kabukları. Sokaklardan asfalt parçaları. Elime bir çekiç alıp orada modellenen her binadan bir ya da iki parça koparmışım ve orijinallerinin bu parçaları modellenen benzerlerinin yapısına işlenmişti.

Eğer bunu doğru yapsaydım, model işim için muazzam bir değere sahip olacaktı. Şehirde her türlü şeyi yapmak için çeşitli teknikler kullanabilecektim - kayıp nesnelerin izini sürebilecek, modelin tasvir ettiği alanda gerçekleşen konuşmaları dinleyebilecek, laboratuvarımın görece güvenliğinden şehirdeki insanları takip edebilecektim - pek çok harika şey. Bu model sayesinde sihrimi Chicago'nun dört bir yanına çok daha kolay bir şekilde ve şu anda yapabildiğimden çok daha geniş bir uygulama yelpazesıyla gönderebilecektim.

Tabii ki, eğer doğru yapmamış olsaydım.

"Bu harita," dedi Bob, "oldukça havalı. Şimdiye kadar birilerine göstermişsindir diye düşünmüştüm."

"Hayır," dedim. "Bodrum katındaki laboratuvarımda şehrin küçük bir modeli var. İstedikimden daha fazla şeytani, psikopat, Lex Luthor havası yansıtıyor."

"Bah," dedi Bob. "Şimdiye kadar çalıştığım şeytani dehaların hiçbiri böyle bir şeyin üstesinden gelemezdi." Durakladı. "Gerçi bazı psikopatlar yapabilirdi sanırım."

"Eğer etmek için söylediyse, biraz pratik yapmalısın."

"Egon için iyi değilsem neyim ben patron?" Kafatası yavaşça sağa sola döndü, mum alevi gözleri maket şehri inceliyordu - fiziksel yapısını değil, masanın yüzeyine inşa ettiğim minyatür ley hatlarını, insan vücudundaki kan gibi şehrin içinden akan büyülü enerji yollarını biliyordum.

"Görünüşe göre..." Dişlerinin arasından boş boş nefes emen biri gibi bir ses çıkardı. "Hey, fena görünmüyor, Harry. Bu tür işler için yeteneğin var. Müzenin o modeli stadyumun etrafındaki akışı gerçekten değiştirdi, thaumaturjik olarak konuşursak, çoğunlukla doğru bir şeye dönüştürdü."

"Bu gerçek bir kelime mi?" diye sordum.

"Öyle olmalı," dedi üstün bir kokuyla. "Eğer bir deneme yapmak istersen Küçük Chicago bir şeylerin üstesinden gelebilir." Kafatası bana baktı. "Bana bunun yüzündeki morluklarla bir ilgisi olmadığını söyle."

"Öyle olduğundan emin değilim," dedim. "Bugün Gatekeeper'ın-" Bob titredi.

"-Kasabada kara büyü olduğunu ve bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyor."

"Ve onu bulmak için Küçük Chicago'yu mu kullanmak istiyorsun?" "Belki," dedim. "Sence işe yarar mı?"

Bob, "Wright Kardeşler'in yeni uçaklarını Büyük Kanyon üzerinde denemek yerine Kitty Hawk'ta test etmelerinin bir nedeni olduğunu düşünüyorum," dedi. "Özellikle de uçak hatalı tasarım nedeniyle katlanırsa, Kitty Hawk'ta *hayatta* kalabilirlerdi."

"Belki de seyahat edecek paraları yoktu," dedim. "Ayrıca, ne kadar tehlikeli olabilir ki?"

Bob bir saniye bana baktı. Sonra, "Altı aydır her gece bu şeye enerji akıtıyorsun Harry ve şu anda taktığın kinetik halkanın içereceği enerjinin yaklaşık üç yüz katını tutuyor," dedi.

Göz kırdım. Tam güçte, bu halka neredeyse bir arabayı yan yatırabilirdi. Bu tür bir enerjinin üç yüz katı... şey, laboratuvarın sıkışık sınırları içinde deneyimlemek istemediğim bir şeye dönüştü. "İçinde o kadar çok mu var?"

"Evet ve henüz test etmediniz. Eğer bazı harmoniklerin içine ettiyseniz, en kötü ihtimalle yüzünüze patlayabilir. En iyi ihtimalle, sadece projeyi patlatır ve kendinizi sıfır noktasına geri döndürürsünüz."

"Birinci kareye," diye düzelttim onu. "Birinci kare bir projenin başlangıcıdır. Sıfır noktası ise bir bomba patlamasının hemen altındaki alandır."

"Biri diğerine benzeme eğiliminde olabilir," dedi Bob ekşiyerek.

"Bu riskle yaşamak zorundayım," dedim. "Profesyonel bir büyücünün ve gözüpek asistanının heyecanlı hayatı böyle işte."

"Oh, lütfen. Asistanlar alır."

Cevap olarak, masanın altında gözden uzak bir kağıt torbaya uzandım ve iki tane ciltsiz romantik kitap çıkardım.

Bob gıcırtılı bir ses çıkardı ve kafatası Michigan Gölü'nü temsil eden masanın mavi boyalı yüzeyinde zıpladı ve titredi. "Bu kadar mı, bu kadar mı?" diye ciyakladı.

"Evet," dedim. "Bir tür romantizm derneği tarafından 'Yakıcı Sıcak' olarak derecelendirilmişler."

"Bolca seks ve sapkınlık!" Bob şarkı söyledi. "Ver bana!"

Onları çantaya geri koydum ve Bob'dan Küçük Chicago'ya baktım.

Kafatası geri döndü. "Ne tür bir kara büyü olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir ipucu yok. Sadece siyah."

Bob, "Belirsiz ama faydasız," dedi. "Can

sıkıcı bir şekilde öyle."

Bob, "Kapı Bekçisi bunu seni kızdırmak için yapmadı," dedi. "Bunu herhangi bir paradoks olasılığını önlemek için yaptı."

"O..." Gözlerimi kırptım. "O ne?"

Bob, "Bunu sonradan anladı, anlamak ," dedi.

"Öngörü," diye mırıldandım. "Yani bunun için mi geleceğe gitti?"

"Şey," diye çekindi Bob. "Bu Kanunlardan birini çiğnemek olur, yani muhtemelen olmaz. Ama oradan kendisine bir mesaj göndermiş ya da bir tür kehanet ruhundan almış olabilir. Hatta kendisi de bunun için bir yetenek geliştirmiş olabilir. Bazı büyücüler bunu yapar."

"Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

"Yani henüz hiçbir şey olmamış olabilir. Ama sizi yakın gelecekte olacak bir şeye karşı tetikte tutmak istedi."

"Neden sadece bana söylemiyorsun?" diye sordum.

Bob iç çekti. "Bunu anlamıyorsun, değil mi?"

"Sanırım anlamıyorum."

"Tamam. Diyelim ki yarın birinin arabanızı çalacağını öğrendi."

"Heh," dedim acı bir şekilde. "Tamam, öyle diyelim."

"Doğru. Sizi arabanızı çekmenizi söyleyemez." "Neden?"

"Çünkü geleceğe dair bilgisiyle olanları önemli ölçüde değiştirirse, bu her türlü zamansal istikrarsızlığa neden olabilir. Değişikliğin yapıldığı noktadan yeni paralel gerçekliklerin ayrılmasına, tahmin edemeyeceği çoklu değişikliklere dalgalanmasına ya da bilincine geri tepip onu delirtmesine neden olabilir." Bob tekrar bana baktı. "Biliyorsun, bu seni pek caydırmayabilir ama diğer büyücüler bu tür şeyleri ciddiye alır."

"Teşekkür ederim Bob," dedim. "Ama bunların neden olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Bob iç çekti. "Tamam. Zamansal çalışmalar 101. Diyelim ki arabanız çalındığını duydu. Sizi uyarmak için geri geliyor ve sonuç olarak arabanız sizde kalıyor."

"iyi görünüyor."

"Ama arabanız hiç çalınmadıysa," dedi Bob, "o zaman geri gelip sizi uyaracağını nereden biliyordu?"

Kaşlarımı çattım.

"Bu paradokstur ve her türlü kötü geri tepmeye yol açabilir. Teoriye göre yeterince zayıf bir noktada meydana gelirse gerçekliğimizi bile yok edebilir. Ama bu hiç kanıtlanmadı ve hiç gerçekleşmedi. Her şeyin nasıl var olmaya devam ettiğine bakarak bunu söyleyebilirsiniz."

"Tamam," dedim. "Peki hiçbir şeyi değiştiremeyecekse mesajı göndermenin ne anlamı var?"

"Oh, olabilir," dedi Bob. "Yeterince kurnazca, yeterince dolaylı yoldan yapılırsa, her türlü şeyi değiştirebilirsiniz. Örneğin, size arabanızın çalınacağını söyler. Siz de arabanızı bir otoparka taşırsınız, orada sizi vurup arabayı sokakta alacak olan keş tarafından çalınmak yerine, size zarar vermeden arabayı alan bir profesyonel tarafından soyulursunuz - çünkü arabanın kaderini biraz değiştirerek, dolaylı olarak sizinkini de değiştirmiş olur."

Kaşlarımı çattım. "Bu oldukça ince bir çizgi."

"Evet, işte bu yüzden zamanla oynamamak Kanunlardan biridir," dedi Bob. "Geçmişini değiştirmek mümkün ama bunu dolaylı yoldan yapmak zorundasınız ve eğer bunu beceremezseniz Paradoks-egeddon riskiyle karşı karşıya kalırsınız."

"Yani bana bu uyarıyı göndererek dolaylı olarak tamamen başka bir açıdan çalıştığını mı söylüyorsunuz?"

Bob, "Kapı Bekçisi'nin bu tür konularda genellikle çok daha açık olduğunu söylüyorum," dedi. "Kıdemli Konsey'in tamamı kara büyüü ciddiye alır. Sana bu şekilde saldırmasının bir nedeni olmalı. İçgüdülerim zamansal bir açıdan çalıştığını söylüyor."

"Sende hiç cesaret yok," dedim ekşiyerek.

Bob, "Benim zekâmı kıskanman çok çirkin bir şey, Harry," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Sadede gel."

"Doğru patron," dedi kafatası. "Mesele şu ki, kara büyüü doğrudan aradığınızda bulmanız çok zor. Küçük Chicago bir tür şeytani büyü radar dizisiymiş gibi modelinizde kara büyü örneklerini ortaya çıkarmaya çalışırsanız, muhtemelen yüzünüze patlayacaktır."

"Kapı Bekçisi beni kara büyüye karşı korumaya aldı," dedim. "Ama belki de bana bunu başka bir şeye dikkat etmem için söylüyordur. Kara büyüyle ilgili bir şey."

Bob neşeyle, "Senin modelinle bunu bulmak çok daha kolay olabilir," dedi.

"Elbette," dedim. "Ne arayacağıma dair en ufak bir fikrim olsaydı." Kaşlarımı çattım, kaşlarımı çatıyordum. "Yani kara büyü aramak yerine, kara büyüyle birlikte gelen şeylere bakıyoruz."

"Bingo," dedi Bob. "Ve ne kadar normal olursa o kadar iyi."

Taburemi çıkardım ve kaşlarımı çatarak oturdum. "Peki, ceset aramaya ne dersiniz? Kan. Korku. Bunlar oldukça standart kara büyücülük aksesuarları."

"Acı da var," dedi Bob. "Acıdan hoşlanıyorlar."

"BDSM topluluğu da öyle," dedim. "Sekiz milyonluk bir şehirde bunun gibi on binlerce insan var."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Bob.

"Neredeyse bunu senin düşünmüş olman gerektiğini düşünecektim," diye böbürlendim. "Ama BDSM kalabalığı için acı korktukları bir şey değil. Bu yüzden onun yerine korkuyu ararsınız. Gerçek korku, sinema korkusu değil. Dehşet. Ve şiddet eylemi olmayan yerlerde çok fazla dökülmüş insan kanı olamaz, tabii biri hastanede falan düşmezse. Cesetler de öyle." Sağlam elimin parmaklarını düşünceli bir şekilde Bob'un yanındaki masaya vurdum. "Sence Küçük Chicago bunu kaldırabilir mi?"

Uzun bir süre düşündükten sonra temkinli bir ses tonuyla, "Belki onlardan biri," dedi. Ama bu senin için çok zor, çok uzun ve çok tehlikeli bir büyü olacak, Harry. Yaşına göre iyisin, ama hâlâ

yaşlandıkça elde edeceğiniz türden bir ince kontrole sahip değilsiniz. Tüm dikkatinizi vermeniz gerekecek. Ve sizden çok şey götürecektir - tabii bunu başarabileceğinizi varsayarsak."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça başımı salladım. "Peki. O zaman bunu tam teşekküllü bir ritüel olarak ele alıyoruz. Temizlik, meditasyon, tütsü, her şey."

"Her şeyi doğru yapsanız bile," dedi Bob, "işe yaramayabilir. Ve eğer Küçük Chicago'nun kusurlu olduğu ortaya çıkarsa, bu sizin için çok kötü olur."

Yavaşça başımı salladım ve maket şehre baktım.

Kasabamda sekiz milyon insan vardı. Ve bunların arasında kara büyüye karşı koyabilecek, bir kara büyücüyü durdurabilecek bilgi ve güce sahip belki iki ya da üç kişi vardı. Sadece bu da değil, cinayeti işlemeye başlamadan önce birini bulup ona karşı koyabilecek tek kişi olma ihtimalim de yüksekti. Ayrıca, muhtemelen, önceden uyarılmış olan tek kişi de bendim.

Belki de bunu yavaşlatmak daha iyi olur. Arkadaşlarıma bana bildireceği gelişmeleri beklemek. O zaman tehdidi ve onunla nasıl başa çıkacağımı daha iyi anlayabilirdim. Demek istediğim, sabır bana neredeyse aynı derecede iyi bilgi sağlayabilecekken, bu büyüyü denemeye hayatım kadar değer miydi?

Benim hayatıma değmeyebilir ama muhtemelen bir başkasının kine mal olur. Kara büyü arkasında insanları bütün olarak bırakan bir şey değildir ve bazen öldürdüğü kurbanlar şanslı olanlardır. Eğer bu modeli kullanmazsam, kötü insanların ilk hamleyi yapmasını beklemek zorunda kalacağım.

yüzden yapmak zorundaydım.

Cesetlere ve kurbanlara bakmaktan yorulmuştum.

"Bu tür büyüler hakkında bildiğin her şeyi bir araya getir Bob," dedim ona sessizce. "Biraz yiyecek alacağım ve sonra ritüeli hazırlayacağız. Gün batımında korkuyu aramaya başlayacağım."

"Yapacağım," dedi Bob ve ilk kez ciddiye ve bana sataşmadı. Eyvah.

Çok fazla düşünüp fikrimi değiştirmeden önce merdivenden geri çıkmaya başladım.

Yedinci

Bölüm

Ritüel büyü dünyada en sevdiğim şey değil. Neyi başarmaya çalıştığımın bir önemi yok; banyo yapma zamanı geldiğinde kendimi hala aptal gibi hissediyorum ve sonra kukuletalı beyaz bir cübbe giyiyorum, mumlar ve tütsüler yakıyorum, ilahiler söylüyorum ve ayin büyüünde kullanılan mumlar, asalar, çubuklar, sıvılar ve diğer aksesuarlardan oluşan küçük bir cephanelikle uğraşıyorum.

Ne kadar bilinçli olursam olayım, konu ağır sihirle çalışmak olduğunda sahne ve süreç bana çok önemli bir avantaj sağlıyordu; dikkatimi normalde hayal etmek ve sıkı sıkıya aklımda tutmak zorunda kalacağım düzinelerce küçük ayrıntıdan kurtarıyordu. Çoğu zaman doğru görselleştirmeyi ikinci kez düşünmezdim. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyordum ki neredeyse ikinci doğam haline gelmişti. Bu, düşüncelerimi sadece birkaç saniye mükemmel bir dengede tutmam gereken kısa süreli çalışmalar için iyiydi, ancak daha uzun bir büyü için katlanarak daha fazla odaklanma ve konsantrasyona ihtiyacım olacaktı. Yarım saatlik bir ritüel boyunca yardım almadan büyü yapmak için benden çok daha fazla zihinsel disipline sahip biri olmak gerekirdi ve muhtemelen bunu başarabilecek deneyimli büyücüler olsa da, alternatifi genellikle daha basit, daha güvenli ve işe yarama olasılığı daha yüksekken çok azı bunu denemeye zahmet ederdi.

Ayin için ihtiyacım olan malzemeleri topladım, ilk olarak elementler vardı. Su için şarapla dolduracağım gümüş bir kadeh. Yumruğum büyüklüğünde bir jeot, içindeki kristaller mor ve yeşilin canlı tonları, toprak için. Ateş, kullanılmamış balmumundan yapılmış, fitili tek boynuzlu bir at yelesinin kıllarından örülmüş, peri yapımı bir mumla temsil edilecekti. Hava, ölümlü bağlantıları Norveç'teki bir dükkânda işçiliklerinin örneklerini satan bir grup svartalves tarafından altından inanılmaz ince detay ve hassasiyetle işlenmiş bir çift şahin kanadı tüyü ile sabitlenecekti. Beşinci element olan ruh içinse annemin gümüş beş köşeli tılsımını kullanırdım.

Duyuları harekete geçirmek için başka aksesuarlar da kullanıldı. Koku için tütün ve tat için taze üzüm. Dokunsal güçler ise çift taraflı bir
Bir tarafı kadife, diğer tarafı zımpara kağıdından yaptığım üç inçlik kare.
Gümüş bir çerçeve içine yerleştirilmiş oldukça büyük, derin renkli bir opal, gökkuşağının her rengini yansıtıyor ve büyünün görme kısmını tutuyordu.
Yuvarlanmaya başladığımda da ses için eski diyafronumu yere vururdum.

Zihin, beden ve kalp en son gelirdi. Zihin için, her zaman yaptığım gibi eski bir K-Bar askeri bıçağını ritüel *athame* olarak kullanırdım. Temiz beyaz bir bezin üzerindeki taze kan damlacıkları fiziksel bedenimi sembolize ederdi.
Kalp için, gümüş-beyaz ipekten bir çuvalın içine benim için değerli olan kişilerin birkaç fotoğrafını yerleştirdim. Ailem, Susan, Murphy, Thomas, Mouse ve Mister (şu anda gezintide olan otuz kiloluk gri erkek kedim) ve kısa bir tereddülden sonra Michael ve ailesi.

Laboratuvarımın zemininde ritüel çemberini hazırladım, dikkatlice süpürdüm, paspasladım, tekrar süpürdüm, ardından küçük, gümüş bir ibrikten dökülen yağmur suyuyla temizledim. Tüm dekorları getirdim ve hazır bir şekilde yerleştirdim.

Sonra kendimi hazırladım. Banyoda sandal ağacı tütüsü ve daha fazla peri mumu yaktım, duşu başlattım, sonra zihnimi elimdeki göreve odaklarken adım adım yıkanma rutinine geçtim. Üzerimden akan su, büyünün çok önemli bir adımı olan rastgele büyülü enerjileri akıtacaktı; büyünün enerjisini başka güçlerle kirletmek büyünün başarısız olmasına neden olacaktı.

Banyomu bitirdim, kurulandım ve beyaz bornozumu giydim. Sonra laboratuvara inen merdivenlerin başında yere diz çöktüm, gözlerimi kapattım ve meditasyona başladım. Ayine başka hiçbir enerjinin girmesine izin verilmediği gibi, benim konsantrasyonum da benzer saflıkta olmalıydı. Rastgele düşünceler, endişeler, korkular ve duygular büyüyü sabote ederdi. Nefesime odaklandım, düşüncelerimi dinginleştirdim ve kalp atışlarım yavaşlarken uzuvlarımın biraz üşüdüğünü hissettim. Günün endişeleri, ağrıları ve sızıları, gelecekle ilgili düşüncelerim, hepsi gitmeliydi. Kendimi uygun zihin çerçevesine sokmam biraz zaman aldı ve bitirdiğimde hava iki saattir karanlıktı ve dizlerim arka planda bir yerlerde ağrıyordu.

Gözlerimi açtım ve her şey, kendim, büyüm ve büyülerim dışında herhangi bir şeyin varlığını reddeden parlak ve keskin bir odak haline geldi.

ritüeli beni bekliyordu. Uzun ve yorucu bir hazırlık olmuştu ve henüz büyüye başlamamıştım bile ama eğer büyü kötü adamları daha çabuk yakalamama yardımcı olacaksa, saatler süren çabaya değecekti.

Sessizlik ve odaklanma

hüküm sürüyordu. Ben

hazırdım.

Ve sonra lanet telefon kulağımdan bir adım ötemde çaldı.

Zıpladığımda erkekçe olmayan bir ses çıkarmış olabilirim. Duruşumdan uyuşmuş bacaklarım istediğim kadar hızlı tepki vermedi ve beceriksizce bir tarafa savrulduğum, yarı yarıya en yakındaki kanepeye düştüm.

"Kahretsin!" Ani bir hayal kırıklığıyla çığlık attım. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Fare tembel uykusundan başını kaldırdı ve başını bir yana eğdi, kulakları yukarıda ve ilerideydi.

"Neye sen?" Hırladım.

Mouse'un çenesi bir sırtışı dönüştü ve kuyruğu sallandı.

Telefon çalmaya devam ederken elimi yüzüme sürttüm. Böyle ciddi bir büyü yapmayalı uzun zaman olmuştu ve kabul ediyorum, çok fazla telefon almıyorum ama yine de telefonun fişini çekmeyi unutmamalıydım. Dört saatlik hazırlık boşa gitti.

Telefon çalmaya devam ediyordu ve başım da onunla birlikte çarpıyordu. Ağrım vardı. Aptal telefon. Aptal araba kazası. Olumlu düşünmeye çalıştım, çünkü bir yerde stres ve hayal kırıklığı zamanlarında bunu yapmanın önemli olduğunu okumuştum. Bunu kim yazdıysa muhtemelen bir şeyler satıyordu.

Telefonu elime aldım ve ahizeye "Boş ver pozitif düşünmeyi" diye homurdandım.

"Urn," dedi bir kadın sesi. "Ne dedin sen?"

"Olumlu düşünmenin canı cehenneme!" Yarı bağırdım. "Ne istiyorsun lan sen?"

"Şey. Belki de yanlış numarayı aramışımdır. Harry Dresden ile konuşmak için aramıştım?"

Kaşlarımı çattım, öfkem gösteriyi ele geçirmeye çalışsa da zihnim ayrıntıları kavırıyordu. Ses bana tanıdık geliyordu; zengin, pürüzsüz, yetişkin ama

Konuşmacının konuşma tarzında garip bir tereddüt vardı. Kelimelerinde de garip, kalın bir kenar vardı. Aksan mı?

"Konuşuyor," dedim. "Çok sinirliyim ama konuşuyorum." "Oh. Kötü bir zaman mı?"

Gözlerimi ovuşturdum ve boğuk bir tepki verdim. "Kim bu?"

"Ah," dedi, sanki soru onu şaşırtmış gibi. "Harry, ben Molly. Molly Carpenter."

"Ah," dedim. Bir avucumu yüzüme kapattım. Arkadaşım Michael'ın en büyük kızı. Rol model olmanın yolu, Harry. Kesinlikle sakın ve sorumluluk sahibi bir yetişkin gibi görünüyorsun. "Molly, seni ilk başta tanıyamadım."

"Özür dilerim," dedi.

"S" sesi biraz kalındı. İçki mi içmişti? "Senin suçun değil," dedim. Ki öyle de değildi. Hatta bu kesinti bir şans eseri de olabilirdi. Eğer kafam o öğleden sonraki otomobil maceralarından dolayı hâlâ telefonu fişten çekmeyi hatırlayamayacak kadar karışıkta, o büyüğü yapmaya çalışmakla hiç işim yoktu. Muhtemelen kendi kafamı uçururdum. "Ne istiyorsun Molly?"

"Urn," dedi ve sesinde gergin bir tını vardı. "İhtiyacım var... gelip beni kurtarmana ihtiyacım var."

"Kefalet," dedim. "Gerçekçi mi davranıyorsun?" "Evet."

"*Hapiste* misin?"

"Evet," dedi.

"Aman Tanrım," dedim. "Molly, bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Daha on altı yaşındasın."

"On yedi," dedi, öfke kıvılcımları ve bir başka kalın "s" ile.

"Her neyse," dedim. "Sen daha çocuksun. Aileni aramalısın."

"Hayır!" dedi, sesinde paniğe yakın bir şey vardı. "Harry, lütfen. Onları arayamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sadece bir telefon hakkım var ve onu da seni aramak için kullandım."

"Aslında bu işlerin tam olarak böyle yürüdüğünü sanmıyorum Molly." İçimi çektim.

"Aslında şaşırdım... "Düşünerek kaşlarımı çattım. "Yaşınız hakkında yalan söylediniz."

"Yapmamış olsaydım, annemle babam çoktan burada olurlardı," dedi. "Harry, lütfen. Bak, şu anda evde bir sürü sorun var. Burada açıklayamam, ama gelip beni alırsan, yemin ederim, sana her şeyi anlatırım."

Tekrar iç çektim. "Bilmiyorum, Molly..."

"Lütfen?" dedi. "Sadece bu seferlik, sana borcumu ödeyeceğim ve bir daha senden böyle bir şey istemeyeceğim, söz veriyorum."

Molly çoktan yalakalık konusunda doktorasını yapmıştı. Aynı anda hem kırılgan, hem umutlu, hem üzgün, hem çaresiz, hem de tatlı konuşmayı başarıyordu. Babasını parmağında oynatmak için bu kadar çaba harcamasına gerek olmadığına eminim. Annesi Charity ise muhtemelen farklı bir hikâyeydi.

İçimi çektim. "Neden ben?" diye sordum.

Molly ile konuşmuyordum ama telefonu o açtı. "Başka kimi arayacağımı bilemedim," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

"Babanı arayacağım. Onunla geleceğim."

"Lütfen, hayır," dedi sessizce ve sesindeki sessiz çaresizliği taklit ettiğini düşünmedim. "Lütfen."

Neden kaçınılmaz olanla savaşılmı ki? Başı dertte olan eski bir genç kıza karşı her zaman enayi olmuşumdur. Belki şimdi geçmişte olduğum kadar büyük bir enayi değilim, ama delilik her zaman olduğundan daha az güçlü görünmüyordu.

", " dedim. "Nereye?"

Bana evimden çok uzak olmayan bir karakolun yerini verdi.

"Geliyorum," dedim ona. "Anlaşmamız şu: Söyleyeceğin her şeyi dinleyeceğim. Eğer beğenmezsem, ailene gideceğim."

"Ama sen-"

"Molly," dedim ve sesimin sertleştiğini hissettim. "Şimdiden benden rahat hissettiğimden çok daha fazlasını istiyorsun. Seni almak için oraya geleceğim. Sen bana ne olduğunu anlatırsın. Ondan sonra kararı ben veririm ve sen de buna uyarsın."

"Ama-"

"Bu bir pazarlık değil," dedim. "Yardımlımı istiyor musun, musun?"

Uzun bir duraklama oldu ve kız sinirli bir ses çıkardı. "Pekâlâ," dedi. Bir süre sonra aceleyle ekledi: "Ve teşekkür ederim."

"Evet," dedim, mumlara ve tütsülere baktım ve boşa harcadığım onca zamanı düşündüm. "Bir saat içinde geleceğim."

Taksi çağırmak zorunda kalacaktım. Kurtarmaya gitmenin en kahramanca yolu bu değildi ama yürüyenler seçilemez. Giyinmek için kalktım ve Mouse'a "Güzel bir yüze bayılırım" dedim.

Temiz kıyafetlerle yatak odasından çıktığımda, Mouse kapının yanında umutla oturuyordu. Kapı kolunun üzerinde asılı duran tasmaına bir pençe vurdu.

Homurdandım ve "Hiç hoş değilsin, kürk surat" dedim. Ama tasmaını yakasına taktım ve bir taksi çağırdım.

Sekizinc

i Bölüm

Taksici beni CPD'nin Larrabee'deki On Sekizinci Bölgesine götürdü. Çevresindeki mahalle birkaç iyi gün ve binlerce kötü gün gördü. Bir zamanların meşhur Cabrini Green'i çok uzakta değil, ancak kentsel dönüşüm ve yerel mahalle nöbetleri, topluluk gruplarının çabaları,

Çeşitli inançlardan kilise cemaatleri ve yerel polis departmanı ile işbirliği, Chicago'nun bazı kötü sokaklarını gerçek medeniyete benzeyen bir şeye dönüştürdü.

Pislik şehri terk etmemişti elbette ama bir zamanlar çürüme ve umutsuzluğun kalesi olan yerden uzaklaştırılmıştı. Geride kalan, şehrin en güzel bölgesi değildi ama kanun ve düzenle geçici bir tanışıklığı olan bir yerin sessiz, istikrarlı işaretlerini taşıyordu.

Elbette alaycı bir yaklaşımla Cabrini Green'in şehrin en zengin bölgelerinden biri olan Gold Coast'a sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğunu ve belediyenin çeşitli programları aracılığıyla fonların bu bölgeye gönderilmesinin tesadüf olmadığını söyleyebilirdi. Alaycı olanlar haklı olabilirdi, ancak bu durum bölge halkının evlerini korku, suç ve kaostan kurtarmak için çalıştıkları ve mücadele ettikleri gerçeğini değiştirmiyordu. İyi bir günde mahalle, bir tür olarak bizim için umut olduğunu; yeterli irade, inanç ve yardımla karanlığı geri püskürtebileceğimizi hissettiriyordu.

Bu tür bir düşünce tarzı son bir iki yıl içinde benim için yepyeni boyutlar kazandı.

Karakol yeni değildi, ama grafiti, çöp ve her türlü karanlık karakterden arınmıştı - en azından ben kot pantolon ve kırmızı bir ceketle gelene kadar. Tişörtlü, yara bere içinde ve tıraşsız. Taksici tuhaf bir bakış fırlattı, muhtemelen sandal ağacı kokulu taksiler oraya pek uğramıyordu. Ben şoförün camından ödeme yaparken Mouse kafasını taksiciye uzattı ve karşılığında bir gülümseme ve kibar bir kulak kaşıma aldı.

Mouse'un insan ilişkileri benden daha iyi.

İstasyona doğru yürümek için döndüm, yürürken sert sol elimle inatla paramı cüzdanıma geri koydum ve Mouse yanımda yürüdü.

Birden ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kapıya yaklaşırken cam kapıdaki yansımayla baktım.

Bir araba arkamdaki caddenin uzak tarafına yanaşmış ve Park Edilmez tabelasının tam altında durmuştu. Arabanın içinde belli belirsiz bir gölge gördüm, tanımadığım beyaz bir sedan ve kesinlikle daha önce beni yoldan çıkaran koyu gri araba değildi. Ama içgüdülerim bana biri tarafından takip edildiğimi söylüyordu. Sırf canınız sıkıldığı için bir polis karakolunun önüne böyle yasadışı bir şekilde park edemezsiniz.

Mouse alçak sesle bir hırıltı çıkardı, bu da beni biraz daha temkinli hale getirdi. Fare nadiren ses çıkarırdı. Çıkardığında da bunun etrafta karanlık bir varlık olduğu için olduğunu düşünmeye başlamıştım -kötü büyü, aç vampirler ve ölümcül büyücülerin hepsi uyarı hırıltıları çıkarmıştı. Ama postacı geldiğinde hiç gıkını çıkarmazdı.

Toparlayacak olursak, doğaüstü sokağın benim tarafımdaki kötü ucundan biri beni şehirde takip ediyordu. Aman Tanrım; en azından ben genelde kimi ve neden kızdırdığımı bilirim. Bir soruşturma takip edildiğim noktaya geldiğinde, genellikle en az bir suç mahalli ve hatta belki bir ya da iki ceset olmuştur.

Fare bir uyarı daha homurdandı.

"Onu görüyorum," dedim Mouse'a sessizce. "Sakin ol.

Yürümeye devam et." Tekrar sustu ve kapıya kadar adımlarımızı hiç bozmadık. Molly Carpenter göründü ve kapıyı bizim için açtı.

Molly'yi en son gördüğümde, sıska bacakları, parlak gözlü ilgisi ve çekici bir kişisel güven ve sık sık gülümseme ve kahkahalarla dengelenen hareket tereddütleriyle garip bir ergen olmuştu. Ama bu yıllar önceydi.

O beri Molly büyümüşü.

Annesi Charity'yi çok severdi. İkisi de kadınlara göre uzun boyluydu, iki metrenin sadece bir iki santim altındaydılar, ikisi de sarışın ve sarışındı, Mavi gözlüydü ve her ikisi de meşhur tuğla ev gibi inşa edilmişti; görünüşlerinde olduğu kadar duruşlarında, ifadelerinde ve hareketlerinde de kendini gösteren gücü, zarafeti ve güzelliği bir şekilde birleştirmeyi başarıyorlardı.

Hayırseverlik paslanmaz çelikten işlenmiş bir güldü. Molly onun genç hali olabilirdi.

Tabii ki Charity'nin Molly'ninki gibi bir kıyafet giydiğinden şüpheliydim.

Molly, birkaç yerinden sanatsal bir şekilde parçalanmış, uzun, tüllü siyah bir etekle karşımda duruyordu. Altına giydiği file tayt, bir annenin tercih edeceğinden daha fazla bacak ve kalça gösteriyordu. Tayt da uyluk ve baldırın soluk, pürüzsüz derisini göstermek için ustaca yırtılmıştı. Ayaklarında neon pembe ve mavi bağcıkları olan ordu fazlası savaş botları vardı. Kumaşı beyaz, ince ve göğüslerinin kıvrımları tarafından gerilmiş dar bir atlet giymişti ve

üzerinde kırmızı harflerle "SPLATTERCON!!!" logosu basılı kocaman, gösterişli bir düğme taşıyan kısa, siyah bir bolero ceket. Siyah deri eldivenler ellerini örtüyordu.

Ama durun, hepsi bu değil.

Sarı saçlarının bir yarısı sakız pembesine, diğer yarısı gök mavisine boyanmıştı ve çenesinin hemen altında biten ve yüzünün büyük bir kısmını kapatan tek tip bir uzunlukta kesilmişti. Çok fazla makyaj yapıyordu; çok fazla göz kalemi ve maskara vardı ve siyah ruj ağzını renklendiriyordu. Her iki burun deliğinde, alt dudağında ve sağ kaşında parlak altın halkalar parlıyordu ve alt dudağının hemen altındaki küçük çukurda bir altın boncuk vardı. İnce kumaşın gizlemekten ziyade vurguladığı göğüslerinin uçlarında minyatür çıkıntılar vardı.

Başka nelerin delindiğini bilmek istemiyordum. İstemediğimi biliyorum, çünkü kendime bunu çok sert bir şekilde söyledim. Bilmek istemiyordum, biraz ilgi çekici olsa bile.

Ama durun, hepsi bu kadar değil.

Boynunun sol tarafında sürünen bir yılan şeklinde bir dövme vardı ve kolsuz bluzunun yakasından bir tür kabile tasarımının dikenlerini ve kıvrımlarını görebiliyordum. Dönen halkalar ve spirallerden oluşan başka bir desen sağ elinin arkasını kaplıyor ve ceketinin kolunun altında kayboluyordu.

Tek kaşını kaldırmış beni izliyor, tepki vermemi bekliyordu. Hem duruşu hem de ifadesi ne düşündüğümü umursamayacak kadar havalı olduğunu anlatmaya çalışıyordu ama saklamaya çalıştığı belirsizliği ve endişesini neredeyse tadabiliyordum.

"Uzun zamandır görüşemedik," dedim sonunda.

"Merhaba Harry," diye cevap verdi. Kelimeler biraz kalın çıkmıştı ve dilinin ucunda daha fazla altın parladığını gördüm.

Tabii ki.

"Bu çok tuhaf," dedim. "Buradan bakınca hiç de hapisteymişsin gibi görünmüyor."

"Biliyorum," dedi. Sesini çoğunlukla sabit tutmayı başardı ama yüzü ve boğazı suçlu bir kızarıklıkla pembeleşti. Ağırlığını huzursuzca kaydırды ve ağzından garip bir tıklama sesi geldi. Hay Allah.

Gergin olduğu zamanlarda dilindeki piercingi dişlerine vurarak tıkırdatmak gibi bir tik edinmişti. "Urn. Sanırım özür dilemeliyim. Uh..."

Bocaladı. Ben de ona izin verdim. Uzun bir sessizlik onu daha da telaşlandırdı, ama benim ona kibarca yardım etmeye hiç niyetim yoktu.

Mouse benimle Molly'nin arasına oturdu ve dikkatle onu izledi. Molly köpeğe gülümsedi ve onu sevmek için uzandı.

Mouse gerildi ve göğsünden alçak bir gümbürtü geldi. Molly elini tekrar ona doğru hareket ettirdi ve köpeğimin göğsü aniden derin ve uyarıcı bir hırıltıyla gürledi.

Mouse en son bir şeye hırladığında -hatta hiç ses çıkarmadığında- çılgın bir büyücü içimi boşaltma yolunda epeyce ilerlemiş ve köpeğimi öldürmesi için yirmi ayak uzunluğunda bir iblis kobrası çağırmıştı. Fare onun yerine onu öldürdü. Sonra, benim emrimle, Mouse büyücüyü de öldürdü.

Şimdi de Molly'ye hırıliyordu.

"Kibar ol," dedim ona sertçe. "O bir arkadaş."

Mouse bana bir bakış attı ve sonra tekrar sessizleşti. Molly elini koklamasına ve kulaklarını kaşımaya izin verdiğinde sakince oturdu ama temkinli vücut dili değişmedi.

"Ne zaman bir köpek aldın?" Molly sordu.

Mouse ürkmüştü ama etrafta ciddi kötü adamlar varken olduğu gibi değildi. İlginçti. Ses tonumu nötr tuttum. "Birkaç yıl önce. Adı Fare."

"Cinsi ne?"

"O bir West Highlands Dogasaurus," dedim.

"Çok büyük."

Hiçbir şey söylemedim ve kız biraz daha bocaladı. "Özür dilerim," dedi sonunda. "Buraya gelmen için sana yalan söyledim."

"Gerçekten mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sadece... Gerçekten yardımınıza ihtiyacım var. Bu konuyu seninle yüz yüze konuşabilirsem, belki... Yani..."

İçimi çektim. Dar gömleği ne kadar ilgi çekici olursa olsun, o hâlâ bir çocuktu. "Açık konuş Molly," dedim. "Beni buraya kadar getirebilersen, kırpiklerini kırıştırma ve gerçekten yapmamı istediğin şeyi bana yaptırma şansın olacağını düşündün."

Bir kenara baktı. " bir şey değil." "Aynen öyle."

"Hayır," diye başladı. "Bunun kötü bir şey olmasını istemedim..."

"Beni manipüle ettin. Arkadaşılığımдан faydalandın. Bu nasıl kötü bir şey olmaz?" Baş ağrım yeniden artmaya başladı. "Bana hemen şimdi dönüp gitmemem için bir neden söyle."

"Çünkü arkadaşımın başı dertte," dedi. "Ben ona yardım edemem ama sen ."

"Ne arkadaşı?"

"Adı Nelson." "Hapiste mi?"

"O ," diye beni temin etti.

Hiç yapmadılar. "Senin yaşında mı?" Ben sordum. "Neredeyse."

Bir kaşımı kaldırdım.

"İki yaş büyük," diye düzeltti.

"O zaman yasal yetişkin Nelson'a söyle, bir kefaletçi çağırsın."

"Bunu denedik. Yarından önce ona ulaşamazlar."

"O zaman söyle ona, bir gece nezarethanede kalsın ya da ailesini arasın."
Gitmek için döndüm.

Molly bileğimi yakaladı. "*Yapamaz*," dedi, sesinde çaresizlik vardı.
"Arayabileceği kimse yok. O bir yetim, Harry."

Yürümeyi
bıraktım.

Lanet olsun.

Ben de yetim kalmıştım. Hiç eğlenceli değildi. Size bazı hikayeler anlatabilirim, ancak bunları sık sık gözden geçirmemeyi kişisel bir politika haline getirdim. Babamın ölümüyle başlayan bir kâbustan ibaret olan bu hikâyeler, yıllar ve yıllar boyunca sürekli yalnız hissetmemle devam etti. Elbette, yetimlere bakmak için bir sistem var, ancak mükemmel olmaktan çok uzak ve sonuçta bu bir sistem. Size göz kulak olan bir *insan* değil. Formlar, karbon kopyalar ve isimlerini çabucak unuttuğunuz insanlar var. Şanslı çocuklar, gerçekten ilgilenen koruyucu aileler tarafından az çok rastgele seçiliyor. Ancak barınaktaki seçilmeyen tüm yavru köpekler için hayat, kendi başınızın çaresine nasıl bakacağınıza dair büyük bir derse dönüşüyor - çünkü bu dünyada bunu sizin için yapacak kadar önemseyen kimse yok.

Korkunç bir duygu. Bunun soluk hatırasını bile yaşamak istemiyorum ama "yetim" kelimesini yüksek sesle duyduğumda, o boş korku ve sessiz acı zihnimin karanlık köşelerinden geri geliyor. Uzun bir süre boyunca her şeyi kendi başıma halledebileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Ama bu kibirdir. Kimse her şeyi kendi başına halledemez. Bazen birinin yardımına ihtiyaç duyarsınız - bu yardım size sadece biraz zaman ve ilgi ayırmak olsa bile.

Ya da kefaletini ödeyerek hapisten çıkmanı.

"Arkadaşın Nelson ne için içeride?"

"Pervasızca tehlikeye atma ve ağır saldırı." Nefes aldı ve "Biraz uzun bir hikâye. Ama o tatlı bir adam, Harry. Vücudunda şiddete meyilli tek bir kemik bile yok."

Bu da bana Molly'nin ne kadar genç olduğunu gösterdi. Yeterince derine bakarsanız, herkesin vücudunda şiddet içeren kemikler vardır. Yaklaşık iki yüz altı tane. "Peki ya baban? O her zaman insanları kurtarır."

Molly bir an tereddüt etti ve yanakları pembeleşti. "Urn. Ailem Nelson'ı pek sevmez. Özellikle de babam."

"Ah," dedim. "Nelson o tür bir arkadaş." Her şey bir araya gelmeye başladı. Yüklü bir soru sordum. "Bu gece dışarı çıkması onun için neden bu kadar önemli?"

Bekle bakalım.

Molly bileğimi bıraktı. "Çünkü tehlikede olabilir. Tuhaf bir tehlike. Yardımına ihtiyacı var."

Ve işte .

Bazen neredeyse medyum gibi oluyorum.

Dokuzu

ncu

Bölüm

Erkek arkadaşım Nelson iki saat önce mahkemeye çıkarılmıştı. Kefaleti, geçen yıl boyunca acele ihtiyacım olursa diye yanımda bir miktar nakit bulundurmayı alışkanlık haline getirdiğim için beni memnun edecek kadar para olarak belirlenmişti. Parayı yirmilikler halinde sayarken sert yüzlü bir ofis görevlisiyle göz göze geldim. O da saydı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Güvenilmek harika bir duygu."

Eğlenmiş gibi görünmüyordu. Bana bazı kağıtlar itti. "Burayı imzalayın lütfen. Ve burayı."

Molly Mouse'un tasmaşını tutarak arka planda endişeyle gezinirken ben imzaladım. Sonra oturduk ve bekledik. Molly, serbest bırakılmadan önce son birkaç belgeyi imzalaması için tatlı tavşanını getirene kadar kıpırdandı.

Erkek arkadaşım Nelson beklediğim gibi biri değildi. Molly'den bir iki santim daha uzundu. Uzun, dar bir yüzü vardı ve ona dokunmaktan çekinirdim.

parmaklarımı kesmekten korktuğum için elmacık kemiklerine baktım. Zayıftı ama bu zayıflık, kırılanlık belirtisi gösterecek bir zayıflıktan ziyade, kırbaç gibi bir zayıflıktı. İyi hareket ediyordu ve onun bir eskrimci ya da başka türden bir dövüş sanatçısı olduğunu tahmin ettim. Koyu renk saçları başının etrafında eşit bir şekilde dağılıyordu. Kare şeklinde, gümüş çerçeveli gözlükler, chino pantolon ve üzerinde bir başka SPLATTERCON!!! logosu olan siyah bir tişört giymişti. Yorgun görünüyordu ve tıraş olması gerekiyordu.

Serbest kalır kalmaz Molly'nin yanına koştu ve birbirleriyle sessizce konuşarak sarıldılar. Ben dinlemedim. Mahremiyetlerini ihlal etmek doğru gelmedi. Ayrıca vücut dilleri bana yeterince şey anlatıyordu. Sarılma Molly'nin istediğinden bir ya da iki saniye daha uzun sürdü. Sonra Nelson onu öpmek için başını eğdiğinde, Molly ona tatlı bir gülümseme verdi ve yanağını çevirerek dudaklarıyla buluştu. Ondan sonra ne demek istediğini anladı. Alt dudaklarını biraz ısırıp ve ondan uzaklaştı, ellerini başka ne yapacağını bilemiyormuş gibi pantolonuna sürttü.

"Beni garip ilişki melodramlarından kurtar," diye mırıldandım Mouse'a nefesimin altında ve bir taksi çağırmak için ankesörlü telefona yöneldim. Öğrenilmiş bir büyücü olarak, elbette ki düzenli bir hayatı ilişki sorunlarıyla karıştırmanın çaresini keşfetmişim: İlişkiniz olmasın. Böylesi daha iyiydi.

kendime yeterince sık tekrarlırsam, neredeyse inanacaktım.

Bir dakika sonra Molly ve erkek arkadaşı Nelson yanıma geldiler. Nelson elini uzatırken başını bana bakmadı. "Uh. Sanırım, teşekkür ederim."

Elini sıktım ve biraz acıtacak kadar sert sıktım. Ben sinirli alfa erkeği, ungh. "Bu kadar kibar ve açık bir yardım talebini nasıl reddedebilirim?" Mouse'un tasmağını Molly'den aldım, Molly gözlerini kaçırıp ve tekrar pembeleşti.

"Nankörlük etmek istemem," dedi Nelson, "ama artık gitmem gerekiyor."

"Hayır, ," dedim.

Ağırlığı ilk adımını için çoktan değişmişti ve bana göz kırptı. "Affedersiniz?"

"Seni az önce kafesten çıkardım. Şimdi sana ne olduğunu anlatacağın bölüm geliyor. Sonra gidebilirsin."

Gözleri kısıldı ve ağırlığını tekrar kaydırarak dengesini sağladı. Kesinlikle bir dövüş sanatları öğrencisi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Sana nasıl olacağını söylüyorum, evlat. O yüzden konuş." "Ya konuşmazsam?" diye sordu.

Omuz silktim. "Eğer , belki de seni yere sererim." "Denediğini görmek isterim," dedi, sesinde daha fazla öfke vardı.

"Sen bilirsin," dedim. "Ama giriş masasındaki polisin görüş alanındayız. Muhtemelen ilk yumruğu kimin attığını görmeyecektir. Daha yeni kefaletle çıktın. Serbest bırakıldıktan sonra iki dakika içinde muhtemelen saldırı suçundan geri döneceksin. Şehirde seni tekrar kefaletle serbest bırakacak bir yargıç yok."

Öfkeyle düşündüğünü gördüm, bu beni etkiledi. Onun yaşındaki pek çok erkek sinirlendiğinde gerçek anlamda düşünme zahmetine girmezdi. Sonra başını salladı. "Blöf yapıyorsun. Sen de tutuklanırsın."

"Cehennem çanları, evlat," dedim. "Ne zaman şalgam kamyonundan düştün? Beni sorguya çecekler. Onlara ilk yumruğu senin attığını söyleyeceğim. Kime inanacaklarını sanıyorsun? Bir saat içinde çıkacağım."

Nelson yumruklarını sıkarken parmak eklemleri patladı. Önce bana, sonra da arkasındaki binaya baktı.

Molly sessizce, "Nelson," diye ısrar etti. "Sana yardım etmeye çalışıyor." "Bunu göstermek için çok kötü bir yolu var," diye tükürdü Nelson.

"Sadece teraziyi biraz dengeliyorum," dedim Molly'ye bakarak. Sonra içimi çektim. Nelson gururunu korumaya çalışıyordu. Molly'nin önünde geri adım atmak istemiyordu.

Güvensizlik, senin adın ergenlik.

Nelson'ın itibarını kurtarmasına yardım etmek beni öldürmezdi. "Hadi evlat. Seninle konuşmam için bana beş dakika ver ve gideceğin yere kadar yol paranı ödeyeyim. Biraz da fast food veririm."

Nelson'ın midesi guruldayan bir ses çıkardı ve dudaklarını yalayarak Molly'ye baktı. Duruşundaki temkinli ifade kayboldu ve başını sallayarak elini saçlarının arasından geçirdi. Uzun bir nefes verdi ve "Özür dilerim. Sadece... kötü bir gün geçirdim."

"Bir keresinde bende de vardı," dedim. "Konuş bakalım. Hapishaneye nasıl düştün?"

Başını iki yana salladı. "Gerçekte ne olduğundan emin değilim. Banyodaydım."

Elimi kaldırdım, jestiyle sözünü kestim. Yüreğini ye, Merlin. "Ne banyosu? Nerede?"

"Kongrede," dedi. "Kongre mi?" Ben

sordum.

Molly, "SplatterCon," diye teklif etti. Eliyle düğmesini ve Nelson'ın gömleğini işaret etti. "Bu bir korku filmi kongresi."

"Bunun için bir kongre mi var?"

"Her şey için bir kongre var," diyor Nelson. "Bunda korku filmleri gösteriliyor, yönetmenler, özel efektçiler, oyuncular davet ediliyor. Yazarlar da. Tartışma panelleri var. Kostüm yarışmaları. Satıcılar. Hayranlar bir araya gelmek ve sektörden konuklarla tanışmak için kongreye geliyor, bu tür şeyler."

"Uh-huh. Hayranısın o zaman?"

"Personel," dedi. "Benim güvenlikten sorumlu olmam gerekiyor."

"Tamam," dedim. "Tuvalete geri dön."

"Doğru," dedi. "Şey. Çok fazla kahve, patates cipsi, kraker ve benzeri şeyler yemiştim, bu yüzden kabinin kapısı kapalıyken içeride oturuyordum."

"Ne oldu?"

"Birinin içeri girdiğini duydum," dedi Nelson. "Kapı gerçekten gıcırdıyordu." Dudaklarını endişeyle yaladı. "Ve sonra çığlık atmaya başladı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kim?"

"Clark Pell," dedi. "Otelin yanındaki eski sinema salonunun sahibi. En sevdiklerimizi büyük ekranda oynayabilmek için hafta sonu için kiraladık. İyi bir ihtiyar. Her zaman kongreyi destekler."

"Neden ılık atıyordu?"

Nelson bir an duraksadı, rahatsız olduğu belliydi. "O... aslında hiçbir Şey *görmediğimi* anlamalısınız."

"Elbette," dedim.

"Kavga sesi gibiydi. Sürtüşme sesleri. Bir ses çıkardığını duydum, değil mi? Sanki biri onu korkutmuş gibiydi." Başını salladı. "İşte o zaman ılık atmaya başladı."

"Ne oldu?"

"Ona yardım etmek için ayağa fırladım ama..." Yanakları kızardı. "Bilirsin işte. Bir Şeyin tam ortasıyındım. Kabinden ıkمام bir saniye sürdü."

"Ve?"

"Ve Bay Pell oradaydı," dedi. "Bilinci yerinde değildi ve kanaması vardı. Çok kötü değildi. Ama gerçek bir darbe almış gibi görünüyordu. Burnu kırılmıştı. Belki çenesi de. Onu hastaneye götürdüler." Kaşlarını

çattım. "Biri içeri ya da dışarı kaymış olabilir mi?"

"Hayır," dedi Nelson ve sesi bu noktada kendinden emindi. "O lanet kapı her sallandığında ılık atıyor."

"Pell ile aynı anda içeri giren biri olabilir mi?" diye sordum.

"Olabilir," dedi. "Kapının aynı açıklığında. Ama-"

"Biliyorum," dedim. "Ama gitmek için kapıyı açmaları gerekirdi." Çenemi ovuşturdum. "Biri kapıyı açık tutmuş olabilir mi?"

"Salon çok kalabalıktı. Kapı açıkken insanları duyabiliyordunuz," diyor Nelson. "Ve hemen dışarıda bir polis duruyordu. Aslında içeri ilk giren oydu."

. "Ve başka belirgin bir Şüpheli olmadığı için seni suçladılar."

Nelson başını salladı. "Evet."

Bir an düşündüm ve sonra "Sence ne oldu?" diye sordum.

Başını birkaç kez ve sertçe salladı. "Bilmiyorum. Birisi bir şekilde içeri girip çıkmış olmalı. Belki bir havalandırma deliği ya da başka bir şey vardır."

"Evet," dedim. "Belki de ."

Nelson saatine baktı ve yutkundu. "Tanrım, havaalanına gitmeliyim. Otuz dakika içinde Darby'yle buluşup onu otele götürmem gerekiyor."

"Darby?" Ben sordum.

"Darby Crane," diye cevap verdi Molly. "Korku filmlerinin yapımcısı ve yönetmeni. SplatterCon'un onur konuğu."

"Görmüş olabileceğim herhangi bir iş yaptı mı?" Ben sordum.

Molly başını salladı. "Olabilir. Hiç *Hasat'ı izledin mi?* Korkuluklu olanı?"

"Uh," dedim, düşünerek. "Manastırın duvarını yıkıp rahibeleri yediği yer mi? Kütüphanecinin onu ateşe verdiği ve kütüphaneyle birlikte kendisini de yaktığı?"

"İşte bu."

"Heh," dedim. "Fena değil. Ama bir Corman filmini her zaman tercih ederim." "Affedersiniz," dedi Nelson, "ama *gerçekten* gitmem gerekiyor."

O konuşurken, çağırdığım taksi kaldırıma yanaştı. Kontrol ettim ve gölgeli kuyruğumu hâlâ dışarıda, sabırlı ve hareketsiz buldum.

Fare neredeyse duyulamayacak bir hırıltı daha çıkardı.

Gölge fark edilmemek için elinden geleni yapmıyordu, bu da onun bir kiralık katil olmadığıнын neredeyse kesin olduğu anlamına geliyordu. Kiralık bir katil görünmez olmak için elinden geleni yapardı, tercihen de ben ölüp soğuduktan birkaç saat sonrasına kadar. Elbette, ters psikoloji deniyor da olabilirdi. Ama bu tür bir döngüsel mantık paranoya-gazmı tetikleyebilir ve beni hızla delirtebilirdi.

Her kimse, bana göz kulak olması gerekiyordu. O halde onu sarsmaya çalışmaktansa gözümün önünde tutmam daha iyiydi. Nerede olduğunu bilmek, gözden kaybolması konusunda endişelenmekten daha mutluydu. Sakin davranacaktım; neyin peşinde olduğunu anlamam için ona biraz zaman . Kendi kendime başımı salladım ve Mouse yanımda olduğu halde kaldırıma doğru yürüdüm.

"Pekâlâ çocuklar," diye seslendim omzumun üzerinden. "Taksiye binin."

Mouse ve ben arka koltuğa geçtik. Molly Nelson'a seçme şansı vermedi. O öndeki yolcu koltuğuna oturdu ve erkek arkadaşı Nelson da benim yanımdaki arka koltuğa yerleşti.

"Hangisi?" Ona sordum.

"O'Hare."

Şoföre söyledim ve havaalanına doğru yola çıktık. Camlardaki belli belirsiz yansımalarda gölgemi izledim. Arabanın ışıkları yandı ve bizi O'Hare'e kadar takip etti. Nelson'ı B-filmi patronunu karşılamak için tam zamanında oraya götürdük ve o da arabadan atladı. Molly onu takip etmek için kapısını açtı.

"Bekle," dedim. "Sen değil."

Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Ne?"

"Nelson hapisten çıktı ve benimle olanlar hakkında konuştu ve Darby Crane'le buluşmak için tam zamanında geldi. Sanırım yapacağımı söylediğim şeyi fazlasıyla yerine getirdim."

Güzelce kaşlarını çattı. "Evet. Yani?"

"Şimdi senin . Kapıyı kapat."

Başını iki yana salladı. "Harry, başının bir tür belada olduğunu görmüyor musun? Ve o inanmıyor..." Bir taksiciye bir de bana baktı. "Biliyorsun."

"Belki de öyledir," dedim. "Belki de değildir. Bu gece kongreye gideceğim ve Mr.

Pell. Ailenle konuşmamız bittikten hemen sonra." Molly

bembeyaz kesildi. "Ne?"

"Bir anlaşma yapmıştık," dedim. "Ve benim kararına göre Molly, onları görmeye gitmeliyiz."

"Ama..." diye mırıldandı. "Beni kurtarmaları için onlara ihtiyacım yok ki."

"Bunu anlaşma yapmadan önce düşünecektin," dedim. "Oraya gitmeyeceğim," dedi ve kollarını kavuşturdu. "İstemiyorum"

Soğuk taşın yüzümün hatlarına, sesimin tınısına aktığını hissettim. "Bayan Carpenter. Ne yapmak istediğinize bakmaksızın sizi oraya götürebileceğim konusunda aklınızda herhangi bir şüphe var mı?"

Ses tonundaki değişiklik onu çok etkiledi. Bir an şaşkınlıkla bana göz kırptı, dudakları aralandı ama sesi çıkmadı.

"Seni onları görmeye götürüyorum," dedim. "Çünkü yapılacak en akıllıca şey bu. Yapılması gereken yasal şey. Yapılması gereken doğru şey. Bunu yapmayı kabul ettin ve yıldızlar ve taşlar adına, eğer benden kaçmaya çalışırsan seni koli bandına sarar, kutulara koyar ve UPS'e gönderirim."

Tam bir şok içinde bana baktı.

"Ben senin annen ya da baban değilim, Molly. Ve bu günlerde pek de iyi bir insan değilim. Bu gece zaten arkadaşlığımı kötüye kullandın ve dikkatimi hayat kurtarabilecek işlerden başka yöne çektin. Yardıma *gerçekten* ihtiyacı olan insanlar bu aptal gösteri yüzünden yaralanabilir ya da ölebilir." Yaklaştım, soğuk bir şekilde baktım ve o da göz teması kurmayı reddederek başka tarafa eğildi. "Şimdi kemerini bağla."

O yaptı.

Taksiciye adresi verdim ve gözlerimi kapattım. Michaelı neredeyse iki yıldır görmemiştim. Buna pişman olmuştum. Elbette Michael'ı görmemek Charity'yi de *görmemek* anlamına geliyordu, ki bundan pişmanlık duymuyordum. Ve şimdi kızlarıyla birlikte bir taksiye binecektim. Yürüyüşlerimizde Mouse'un arkasını temizlemekten ne kadar hoşlanıyorsam, Charity de bundan o kadar hoşlanacaktı. Onun gözünde, kızının yanında bulunmam bile beni sayısız (hayali de olsa) suçtan suçlu kılacaktı.

Sol avucumdaki melek mührü öfkeyle yanıyor ve kaşınıyordu. Deri eldivenin içinden dürttüm ama işe yaramadı. Eldiveni çıkarmamam gerekiyordu.

Michael mührü görseydi ya da bir şekilde kafamın içinde dolaşan Lasciel'in gölgesini hissetseydi, karısınıninkine benzer bir tepki verebilirdi - ve bu bir babanın fiziksel olarak olgunlaşmış kızını herhangi bir istilacıdan koruma arzusunu hesaba katmıyordu.

Bir tür fişek patlayacağını tahmin etmiştim. Eğlence, eğlence, eğlence.

Konuşmadan sağ çıkarsam, doğaüstü bir saldırının gerçekleşmiş olabileceği ya da olmayabileceği bir korku kongresine gidecektim, gizemli bir yabancı beni takip ederken, kimliği belirsiz bir suikastçı bir yerlerde serbestçe dolaşüyor, muhtemelen beni bir dahaki sefere gördüğünde beni parlatmak için saldırgan sürüş becerilerini geliştiriyordu.

Bırakın güzel günler gelsin.

Onuncu

Bölüm

Taksiciye taksimetreyi açık tutmasını söyledim ve Carpenters'ların ön kapısına yöneldim. Molly küçük çimenlikte yol boyunca soğuk, mesafeli ve dokunulmaz bir sessizlik içinde kaldı. Sakin adımlarla verandaya doğru yürüdü. Sakince kapıya baktı ve zili çaldığım anda ter içinde kaldı.

Tek olmadığımı bilmek güzel. Michael'la konuşmak için sabırsızlanıyordum. Konuşmayı kısa tuttuğum ve ona çok yaklaşmadığım sürece, içindeki iblisin varlığını hissetmeyebilirdi. İşler yoluna girebilir.

Zaten ağrıyan başım biraz daha sızladı.

Yanımda Molly omuzlarını birkaç sarsak hareketle yuvarladı ve saçlarını uyumsuz küçük hareketlerle itti. Yırtık pırtık eteklerini çekti ve botlarına bakarak yüzünü buruşturdu. "Üzerlerinde çamur var mı bakabilir misin?"

Onu düşünmek için bir an durakladım. Sonra dedim ki, "Şu anda görünen iki dövmen var ve muhtemelen bunları yaptırmak için sahte kimlik kullandın. Piercinglerin metal dedektörlerini bile harekete geçirir ve anatominin bazı bölgelerine yaptırdığın piercingleri ailen henüz fark etmemiş olmanı dilerdi. Frankenhooker gibi giyinmişsin ve saçların daha önce sadece pamuk şekerde var olduğunu düşündüğüm renklere boyanmış." Yüzümü tekrar kapıya döndüm. "Ben olsam botlarımdaki küçük bir çamur için endişelenerek zaman kaybetmezdim."

Göz ucuyla baktığımda Molly endişeyle yutkundu ve kapı açılana kadar bana baktı.

"Molly!" diye bağırdı küçük bir kızın sesi. Pembe pamuklu pijamalar, mutlu bir ciyaklama ve ardından Molly'nin küçük kız kardeşlerinden birini kollarının arasına alıp karşılıklı sarılmasıyla oluşan bir bulanıklık vardı.

"Selam hobbit," dedi Molly, kızı ayak bileğinden yakalayıp havada sallandırarak. Bu, kızın sevinç çığlıkları atmasına neden oldu. Molly onu tekrar havaya kaldırdı. "Nasılsın bakalım?"

"Daniel artık patron çocuk ama senin kadar iyi değil," dedi kız. "O daha çok bağıırıyor. Saçların neden mavi?"

"Hey," dedim. "O da pembe."

Altı ya da yedi yaşlarında altın sarısı bir kız çocuğu beni ilk kez fark etti ve hemen yüzünü Molly'nin boynuna gömdü.

"Hope'u hatırlarsın," dedi Molly. "Bay Dresden'a merhaba deyin."

"Benim adım Hobbit!" dedi küçük kız cesurca, sonra yüzünü Molly'nin boynunun kıvrımına gömdü ve benden saklandı. Bu sırada ev, ayak sesleri ve daha fazla bağıırışla patladı. Üst katın ışıkları yanmaya başladı ve kardeşler inip ön kapıya doğru koşarken merdiven boşluğu titredi.

Oraya önce başka bir çift kız geldi, ikisi de Hope'tan daha büyüktü. İkisi de Molly'ye çığlıklar ve uçan kucaklarla saldırdı. "Bill," diye selamladı ikiliden küçük olanı beni daha sonra. "Ziyarete gelmişsin."

"Benim adım Harry aslında," dedim. "Ve seni hatırlıyorum. Amanda, değil mi?"

"Ben Amanda," diyerek temkinli bir şekilde izin verdi. "Ama bizim zaten bir Harry'miz var. Bu yüzden sen Bill'sin."

"Bu da Alicia," dedi Molly diğlerinden bahsederken, en az Molly'nin onunla ilk tanıştığında olduğı kadar çelimsiz ve sıska bir çocuktur. Saçları diğlerinden daha koyu renkliydi, kısa kesilmişti ve ciddi bir ifadenin üzerine siyah çerçeveli gözlük takıyordu. "Sıradaki en büyük kız o. Bay Dresden'i hatırlıyorsun, değil mi Leech?"

"Bana Sülük deme," dedi bir şeyi milyonlarca kez söylemiş ve milyonlarca kez daha söylemeyi planlayan birinin sabırlı ses tonuyla. "Merhaba efendim," dedi bana.

"Alicia," dedim başımı sallayarak.

Belli ki gerçek adının kullanılması partizanlık jesti anlamına geliyordu. Bana biraz rahatlamış ve komplocu bir gülümseme verdi.

Bir çift çocuk geldi. En büyükleri neredeyse ehliyet sınavına girmeye hazırđı. Diğeri ise ilkokul ile sivilceler arasında dengede durmaya çalışıyordu. İkisi de Michael'ın siyah saçlarına ve sert, ağırbaşlı ifadesine sahipti. Küçük olan çocuk Molly'yi görür görmez neredeyse üzerine atlayacaktı ama kendini bir merhaba ve sarılmayla sınırladı. Büyük oğlan sadece kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

"Kardeşim Matthew," dedi Molly genç olan için. Ona başımı salladım.

"Nerelerdeydin?" dedi en büyük çocuk. Bir süre Molly'ye kaşlarını çatarak baktı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Daniel," diye cevap verdi. "Bay Dresden'i tanıyorsunuz."

Bana başıyla onay verdi ve Molly'ye, "Şaka yapmıyorum. Öylece çekip gittin. Burada işlerin ne kadar karıştığı hakkında bir fikrin var mı?"

Molly'nin ağzı bir çizgi halinde sertleşti. "Sonsuza kadar burada takılacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Yaşadığın yerde Cadılar Bayramı mı var?" Daniel sordu. "Şu haline bak. Annem çıldırarak."

Molly öne çıktı ve Hope'u yarı yarıya Daniel'in göğsüne fırlattı. "Ne zaman başka bir şey yapacak ki? Bu ikisinin yatakta olması gerekmiyor mu?"

Daniel Hope'u yakaladığında yüzünü buruşturdu ve "Ben de biri yatma vaktini bölmeden önce bunu yapmaya çalışıyordum," dedi. Amanda'nın elini tuttu ve gönülsüz itirazlar üzerine iki küçük kızı eve geri götürdü.

Evin üst katından bir gıcırta geldi ve Alicia dirseğiyle Matthew'a sertçe vurdu. İkinci kattan ağır adımlar inerken ikisi de gözden kayboldu.

Michael Carpenter neredeyse benim kadar uzun boyluydu ve çok daha fazla kaslıydı. Öyle bir yüzü vardı ki, bakan herkese onun dürüst ve nazık bir adam olduğunu söylüyordu ama yine de ona şiddet teklif ederseniz muhtemelen canınıza okuyabilirdi. Bunu nasıl başardığından emin değildim. Belki de çene hattının gücü, hem bedeninin hem de zihninin istikrarlı gücüne işaret ediyordu. Ama nezakete gelince, bu onun ruhuna kadar iniyordu. Bunu gri gözlerinin sıcaklığında görebilirdiniz.

Haki pantolon ve açık mavi bir tişört giymişti. Kılıcını taşımak için kullandığından şüphelenilen sert kapaklı plastik bir silindir, bir omzundaki kayıştan sarkıyordu. Diğer omzunda bir gece çantası asılıydı ve saçları duştan dolayı nemliydi. Merdivenlerden inerken, gitmesi gereken yerleri olan bir adamın hızıyla iniyordu; ta ki başını kaldırıp Molly ile beni kapıda görene kadar.

Molly'yi görünce olduğu yerde dondu kaldı, yüzünü şaşkın bir sevinç gülümsemesi aydınlattı. Öne doğru ilerleyip en büyük kızını göğsüne bastırarak kucaklarken gece çantası yere düştü.

"Baba," diye itiraz etti. "Sus," dedi ona. "Sana sarılmama izin ver."

Gözleri hâlâ bir omzunda tuttuğu çantaya kaydı ve ifadesi ani bir endişeyle bozuldu. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Beni yakaladın," dedi. "Buna sevindim."

O da babasına sarıldı ve gözlerini kapattı. "Bu sadece bir ziyaret," dedi.

Bir an sonra kucaklaşmadan kalktı, gözlerinde endişeyle kızın yüzünü inceledi. Sonra başını salladı, gülümsedi ve "Yine de sevindim" dedi. Bir an sonra başını geriye attı, sanki kadının görünüşünün geri kalanı yeni farkına varmış gibiydi ve gözleri büyüdü. "Margaret Katherine Amanda Carpenter," dedi, sesi kısılmıştı. "Tanrı aşkına, ne yaptın sen..." Yüzünde hafif bir dehşetle onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "... senin..."

"Kendin," diye önerdim. "Kendin."

"Kendin," diye iç geçirdi Michael. Molly'ye tekrar aşağı yukarı baktı. Babasının görünüşü hakkında ne düşündüğünü ne kadar umursamadığını göstermeye çalıştığı o şeyi yapıyordu ve çok umursadığı neredeyse acı verici bir şekilde belliydi. "Dövmeler. Saç o kadar da kötü değildi ama..." Başını salladı ve bana elini uzattı. "Söyle bana, Harry. Çok mu yaşlıyım?"

Michael'ın elini sıkmak istemedim. Lasciel'in içimdeki varlığı, tam gelişmiş versiyonu olmasa bile, kaçıracağı bir şey değildi - benimle gerçek fiziksel temas kurarsa değil. Birkaç yıldır her türlü bahaneyle ondan kaçıyor, küçük iblis sorunumu onu rahatsız etmeden halledebileceğimi umuyordum.

Daha doğrusu, olanları görmesine izin veremeyecek kadar utandığımı sanıyordum. Michael muhtemelen tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en dürüst, en iyi insandı. Benim hakkımda hep iyi şeyler düşünmüştü. Bir ya da iki zor anımda beni rahatlatan bir şeydi bu ve onun güvenini ve dostluğunu kaybetme düşüncesinden nefret ediyordum. Lasciel'in varlığı, gerçek anlamda düşmüş bir meleğin işbirliği, bunu yok edecekti.

Ama dostluk tek yönlü bir yol değildir. Kızını geri getirmiştım çünkü yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm ve onun da benzer durumda olan başka biri için aynı şeyi yapacağını düşünmüştüm. Bunu yapacak kadar ona saygı duyuyordum. Ve ona yalan söyleyemeyecek kadar da saygı duyuyordum. Yüzleşmekten yeterince kaçmıştım.

Elini sıktım.

Ve tavırlarında ya da ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Bir gram bile. Lasciel'in varlığını ya da işaretini hissetmemişti.

"Eee?" diye sordu gülümseyerek.

"Eğer aptalca göründüğünü düşünüyorsan, çok yaşlısın," dedim bir süre sonra. "Genç neslin standartlarına göre orta derecede yaşlıyım ve bence o sadece biraz abartılı görünüyor."

Molly ikimize de gözlerini devirdi, yanakları pembeleşmişti.

Michael, "Sanırım iyi bir Hristiyan moda söz konusu olduğunda diğer yanağını çevirmeye istekli olmalıdır," dedi.

"Kot pantolonunu hiç taşlamamış olan ilk taşı atsin," dedim başımı sallayarak.

Michael güldü ve omzumu kısa bir süre için kavradı. "Seni görmek güzel, Harry."

"Ve sen," dedim gülümsemeye çalışarak. Omzundaki plastik çantaya baktım. "İş gezisi mi?"

"Evet," dedi.

"Nereye?"

Gülümsedi. "Oraya vardığımda öğreneceğim."

Başımı salladım. Michael, Haç Şövalyeleri'nin kılıçlarından birini kullanmak üzere görevlendirilmişti. Karanlık güçlere karşı böylesine güçlü silahların emanet edildiği dünyadaki sadece iki kişiden biriydi. Bu nedenle, ele alması gereken çok fazla gezegen vardı. Güzergahının nasıl belirlendiğini tam olarak bilmiyordum ama sık sık evinden ve ailesinden uzaklara, görünüşe göre gücüne en çok ihtiyaç duyulan yerlere çağrılıyordu.

Dinle pek aram yoktur ama Yüce Tanrı'ya inanırım. Michael'ın eylemlerini destekleyen büyük bir gücün iş başında olduğunu görmüştüm. Tesadüfler, başı dertte olan birine yardım etmek için olması gereken yerde olduğundan emin olmak için bazen çılgınca yollara başvuruyor gibiydi. Bu gücün, Michael sesini bile yükseltmeden ciddi şekilde sapkın düşmanları yere serdiğini görmüştüm. Bu güç, bu inanç, onu bırakın kazanmayı, hayatta kalması bile mümkün olmayan tehlikelere ve savaşlara taşımıştı.

Ama Başmelekler ya da Tanrı ya da her kimse bir işaret fişeği gönderip onu bir krize çağırdığında evini terk etmenin onun için ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bir an Molly'ye baktım. Gülümsüyordu ama yüzeyin altındaki gerginliği ve endişeyi görebiliyordum.

Ailesi için de zor.

"Gitmedin mi?" diye seslendi üst kattan bir kadın sesi. Ev tekrar gıcırdadı ve Michael'ın karısı merdivenin başında belirerek, "Sen-" dedi.

Sesi aniden kesildi. Charity'yi daha önce hiç kırmızı ipek bir kimono içinde görmemiştim. Michael gibi onun da saçları duştan dolayı nemliydi. Islak olmasına rağmen hâlâ sarı görünüyordu. Charity'nin güzel bacakları vardı, merdivenlerin başına doğru adım atarken baldırlarındaki kaslar belirgin bir şekilde hareket ediyordu ve geri kalanını da aynı şekilde görebiliyordum - güçlü, formda, sağlıklı. Bir kalçasında uyuyan bir çocuk taşıyordu - adaşım Harry, grubun en küçüğü. Kolları ve bacakları mükemmel bir rahatlama içinde yayılmıştı ve başı onun omzuna yaslanmıştı. Yanakları, küçük çocukların uyurken takındıkları o pembe ifadeyle pembeleşmişti.

Mavi gözleri büyük bir şaşkınlıkla açıldı ve bir anlığına donup kalarak Molly'ye baktı. Bir an için ağzını açtı, kelimeler dilinin ucunda tereddüt ediyordu. Sonra gözleri bana kaydı ve şaşkınlık yerini tanıma duygusuna bıraktı; bunu da öfke, endişe ve korku karışımı bir duygu izledi. Kimonosunu biraz daha sıkıca kavradı, ağzı bir saniye daha çalıştıktan sonra, "Bir dakika izin verir misiniz?" dedi.

Ortadan kayboldu ve bir an sonra yeniden ortaya çıktı, küçük Harry yoktu, bu kez üzerinde uzun bir bornoz vardı, ayakları tüylü terliklerin içindeydi.

"Molly," dedi sessizce ve merdivenlerden indi. Kız

gözlerini kaçırdı. "Anne."

"Ve büyücü," dedi, ağzı bir çizgi halinde sertleşerek. "Tabii ki o da burada." Başını bir yana eğdi, ifadesi daha da sertleşti. "Birlikte olduğun kişi bu mu Molly?"

Odadaki hava basıncı dört katına çıktı ve Molly'nin yüzü pembeden kıpkırmızıya döndü. "Öyleyse ne olmuş?" diye sordu, kelimeleri çınlatan bir meydan okumayla. "Bu seni ilgilendirmez."

Charity'ye hiçbir şeyle ilgim olmadığına dair güvence vermek için ağzımı açtım (aslında bu konuşmanın doğasını değiştirmeyecekti), ama Michael bana baktı ve başını salladı. Dudaklarımı kapattım ve gelişmeleri beklemeye başladım.

"Yanlışı," dedi Charity, duruşu kavgacı ve inatçıydı. "Sen bir çocuksun ve ben de senin annemim. Bu tam olarak benim işim."

"Ama bu benim *hayatım*" diye cevap verdi Molly.

"Belli ki yönetecek disiplin ve zekadan yoksunsunuz."

"İşte yine başlıyoruz," dedi Molly. "Hadi bakalım kontrol manyağı." "Benimle bu ses tonuyla konuşma genç bayan."

"Genç bayan," dedi Molly annesinin sesini genizden taklit ederek, yumrukları şimdi kalçalarında. "Ne demek istiyorsun? Hayatımın her saniyesini nasıl yaşayacağımı söylemek yerine benimle konuşmak isteyebileceğini düşünmekle aptallık ettim."

"Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yokken bunda bir hata göremiyorum genç bayan. Şu haline bir *bak*. Bir vahşiye benziyorsun."

Ağzım refleks olarak açıldı. "Ah, evet, bir vahşi. Ünlü Chromotonsorial Cahokian Goth kabilesinden."

Michael yüzünü buruşturdu.

Charity'nin bana yönelttiği bakış, küçük hayvanların canını alabilir ve saksıdaki çiçekleri karartabilirdi. "Affedersiniz, Bay Dresden," dedi, kelimeleri kırparak. "Sizinle konuştuğumu hatırlamıyorum."

"Özür dilerim," dedim ve ona en tatlı gülümsememi verdim. "Bana aldırmayın. Sadece sesli düşünüyordum."

Molly de bana bakmak için döndü ama onunki annesininkinin soluk bir taklidiydi. "Beni savunmana ihtiyacım yok."

Charity'nin dikkati tekrar kızına kaydı. "Bu evde olduğun sürece bir yetişkinle bu ses tonuyla konuşmayacaksın, genç bayan."

Molly, "Sorun değil," diye karşılık verdi ve sonra topuklarının üzerinde dönerek kapıyı açtı.

Michael özel bir çaba göstermeden elini uzattı ve kapı keskin, gürültülü bir darbeye tekrar kapandı.

Carpenter'ların evine ani bir sessizlik çöktü. Hem Molly hem de Charity yüzlerinde tam bir şok ifadesiyle Michael'a baktılar.

Michael derin bir nefes aldı ve sonra şöyle dedi: "Hanımlar. Kendimi bu tartışmalara dahil etmemeye çalışıyorum. Ama belli ki bu akşamki konuşmanızın aranızdaki farklılıkları çözmesi pek mümkün değil." Sırayla onlara baktı ve sesi hâlâ nazik olsa da bir dağın kemiklerinden daha sert bir hal aldı. "Yolculuğumun sizin için iyi geçeceğine dair bir his yok içimde."

"Ama O'nun bizim için ne planladığını asla bilemeyiz. Ya da herhangi birimize ne kadar zaman kaldığını. Bu ev yeterince uzun süredir üzgün. Bu çekişme herkese zarar veriyor. Ben dönmeden önce sorunlarınızı çözmenin bir yolunu bulun."

"Ama..." Molly başladı.

"Molly," dedi Michael, ses tonu amansızdı. "O senin annen. Senin saygını ve nezaketini hak ediyor. Bir konuşma süresi boyunca bunları ona vereceksin."

Molly çenesini tuttu ama gözlerini babasından kaçırdı. Babası bir süre ona baktı, ta ki Molly başıyla kısa bir selam verene kadar.

"Teşekkür ederim," dedi. "İkinizin de öfkeyi bir kenara bırakıp konuşmak için çaba göstermenizi istiyorum. Tanrı şahidim olsun ki hanımlar, eve döndüğümde daha fazla çatışma ve çekişmeyle karşılaşmak için çağrıya cevap vermeye gitmeyeceğim. Gittiğimde bunlardan yeterince çektim."

Charity bir süre daha ona baktı ve sonra, "Ama Michael... kesinlikle şimdi gitmeyeceksin. Ne zaman..." Bana belli belirsiz bir işaret yaptı. "Sorun çıkacak."

Michael karısının yanına gitti ve onu nazıkçe öptü. Sonra dedi ki, "İnanç, aşkım."

Öpücükten sonra gözlerini kapadı ve gözlerini ondan kaçırdı. "Emin misin?"

"Bana ihtiyaç var," dedi sessiz bir kesinlik içinde. Bir eliyle yüzüne dokundu ve "Harry, benimle arabaya kadar yürür müsün?" dedi.

Ben de öyle yaptım. Dışarı çıktığımızda "Teşekkür ederim," dedim. "Oradan çıktığıma memnunum. Gerginlik, bıçak."

Michael başını salladı. "Uzun bir yıl oldu." "Onlara ne oldu?" Ben sordum.

Michael çantasını ve çantasını beyaz kamyonetinin arkasına attı. "Molly tutuklandı. Uyuşturucu bulundurmaktan."

Ona göz kırptım. "Ele geçirilmiş miydi?"

İçini çekti ve bana baktı. "Bulundurma. Marihuana ve Ecstasy. Bir partideymiş ve polis partiyi basmış. Onları tutarken yakalanmış."

"Vay canına," dedim, sesim kısılmıştı. "Ne oldu?"

"Toplum hizmeti," dedi. "Bunun hakkında konuştuk. Açıkça pişmanlık duyuyordu. Aşağılanmanın ve kanun cezasının meseleyi çözmeye yeteceğini düşündüm ama Charity çok nazik davrandığımızı düşündü. Molly'nin hangi insanlarla vakit geçirmesine izin verileceğini kısıtlamaya çalıştı."

Yüzümü buruşturdum. "Ah. Sanırım bunun nasıl sonuçlandığını görebiliyorum."

Michael başıyla onayladı, kamyonetine bindi ve açık pencereye yaslanarak bana baktı. "Evet. İkisi de gururlu ve inatçı. Bu bahar patlayana kadar sürtüşme arttı. Molly evi terk etti, okulu bıraktı. Bu... zor oldu."

"Bunu görebiliyorum," dedim ve içimi çektim. "Belki sen de Charity'ye katılmalısın. Belki siz ikiniz, o kendine gelene kadar onun başında durabilirsiniz."

Michael biraz gülümsedi. "O Charity'nin kızı. Üzerinde oturan yüzlerce ebeveyn bile onun teslim olmasını sağlayamaz." Başını iki yana salladı. "Bir ebeveynin otoritesi ancak bir yere kadar gidebilir. Molly düşünmeye ve kendi seçimini yapmaya başlamalı. Bu noktada, amca diye ağlayana kadar kolunu bükme bunu yapmasına yardımcı olmayacak."

"Charity seninle aynı fikirde değil gibi görünüyor," dedim.

Michael başıyla onayladı. "Molly'yi çok seviyor. Küçük kızının başına gelebilecek şeylerden çok korkuyor." Eve bir göz attı. "Bu da beni sana bir soru sormaya itiyor."

"Öyle mi?"

"Tehlikeli bir durum mu geliyor?"

Dudağımı çiğnedim ve sonra başımı salladım. "Muhtemel görünüyor ama henüz kesin bir şey yok."

"Kızım da bu işin içinde mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim ona. "Erkek arkadaşı bu gece tutuklandı. Kefaletini ödemem için benimle konuştu."

Michael'ın gözleri biraz kısıldı, ama sonra kendini tuttu ve yüzündeki kızgın ifadeyi zorladığını gördüm. "Anlıyorum. Onu buraya nasıl getirdin?"

"Yardımlım karşılığında aldığım ücret buydu," dedim. "Vazgeçmeye çalıştım ama ben onu vazgeçirmeye ikna ettim."

Michael homurdandı. "Onu tehdit mi ettin?"

"Kıbarca," dedim. "Ona asla zarar vermem."

"Bunu biliyorum," dedi Michael, ses tonu hafifçe azarlıyordu. Arkamızda ön kapı açıldı. Molly kollarıyla kendini kucaklayarak verandaya çıktı. Bir süre öylece durdu, bizi görmezden geldi. Birkaç saniye sonra ikinci kattaki ışık yandı. Muhtemelen Charity üst kata geri dönmüştü.

Michael bir süre kızını izledi, gözlerinde acı vardı. Sonra derin bir nefes aldı ve "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" dedi.

"Evet."

"Konuş onunla," dedi Michael. "Senden hoşlanıyor. Sana saygı duyuyor. Senin söyleyeceğin birkaç kelime şu anda ona söyleyebileceğim her şeyden daha çok işe yarayabilir."

"Vay be," dedim. "Bilmiyorum."

"Anlaşma yapmak zorunda değilsin," dedi Michael gülümseyerek. "Sadece annesiyle konuşmasını iste. Biraz vermeye istekli olmasını."

"Uzlaşma her iki taraf için de geçerli olmalı," dedim. "Peki ya Charity?" "O da yola gelecektir."

"Charity'nin bana dünyanın çoğunun düşündüğü gibi adil davranmadığını fark eden tek kişi ben miyim? Ya da sevgiyle? Onu uzlaşma konuşması için masaya oturtabilecek dünyadaki son kişi benim."

Gülümsedi. "Biraz inancın olsun."

"Oh, lütfen." İçimi çektim ama arkasında gerçek bir duygu yoktu.

"Yardım etmeye çalışacak mısınız?" Michael sordu.

Ona kaşlarını çattım. "Evet."

Bana gülümsedi, çoğunlukla gözlerindeydi. "Teşekkür ederim. Bu gece çapraz ateşe girdiğin için üzgünüm."

"Molly bana evde sorun olduğunu söyledi. Onu buraya getirmek yapılacak en doğru şey gibi göründü."

"Minnettarım." Michael kaşlarını çattı, gözleri bir an için dalgınlaştı ve sonra, "Gitmem gerek," dedi.

"Elbette," dedim.

Gözlerime baktı ve "Eğer bir şey olursa, benim için onlara göz kulak olur musun? Ben dönene kadar onlara göz kulak olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettirir."

Evine bir göz attım. "İnançlı olmaya ne oldu?"

Gülümsedi. "Tüm işi Tanrı'nın yapmasını beklemek biraz tembellik gibi görünüyor, değil mi?" Yüz ifadesi yeniden ciddileşti. "Ayrıca. Benim inancım var, Harry. Ona ve sana."

İblisin istilasına uğramış ben içten içe rahatsız edici bir suçluluk duygusu içinde kıvrandım. "Onlara göz kulak olacağım elbette."

"Teşekkür ederim," dedi Michael ve kamyonu vitesine taktı. "Geri döndüğümde, vaktin varsa seninle iş konuşmak istiyorum."

Başımı salladım. "Elbette. İyi avlar."

"Tanrı seninle olsun," diye derin bir baş sallamayla cevap verdi ve sonra çekip gitti. Kılıcım var, seyahat edeceğim. Hi-yo, Silver, uzaklaş.

Molly ve Charity oturup konuşsunlar. Haklısın. Bunu yapmak için arabamla Rushmore Dağı'nın tepesine çıkma şansım kadar şansım vardı. Onları bir araya getirmeyi başarsam bile, oraya vardıklarında işlerin daha da kötüye gideceğinden kasvetli bir şekilde emindim. Anne, anne olmayanla karşılaştığında muhtemelen tüm ev bir patlamayla havaya uçacaktı.

Bundan iyi şey çıkmazdı. Neden bunu kabul etmiştim ki?

Çünkü Michael benim arkadaşımdı ve genel olarak ihtiyacı olan insanları geri çeviremeyecek kadar aptaldım. Ve belki de daha fazlası yüzünden. Michael'ın evi her zaman telaşlı bir hayatla doluydu, ama genel olarak sohbet, sıcaklık, kahkaha ve iyi yemeklerin olduğu bir yerdi. Molly ve Charity'nin kavgasının çirkin bağırışları ve hırıltıları evi lekelemişti. Oraya ait değillerdi.

Büyürken hiç böyle bir evim olmamıştı. Thomas'la birbirimizi bulduğumuz şu anda bile, bir aile düşündüğümde aklıma Carpenter'ların evi geliyordu. Hiç böyle bir samimiyet ve yakınlık yaşamamıştım.

Böyle bir aileye sahip olanlar, bunun ne kadar nadir ve değerli olduğunun nadiren farkına varırlar. Bu korunmaya değer bir şeydi. Yardım etmek istedim.

Ve Michael haklıydı. Molly'ye ulaşma şansım olabilirdi. Bu tabiri caizse savaşın sadece yarısıydı, ama muhtemelen kendi pozisyonundan idare edebileceğinden daha fazlaydı.

Ama bunları ayarlayan yüce güç her neyse, zaten işimin başımdan aşkın olduğu düşünülürse, çılgınca bir zamanlama anlayışına sahipti. Cehennem çanları.

Michael'ın kamyonu ortadan kaybolduktan sonra Molly yanıma geldi. Sessiz yaz akşamında yanımda durdu, sessizdi.

"Sanırım evine dönmek için bir araca ihtiyacın var,"

dedim. "Hiç param yok," diye cevap verdi sessizce.

"Tamam," dedim. "Nereye gitmen gerekiyor?"

"Kongre," diye cevap verdi. "Orada arkadaşlarım var. Hafta sonu için bir oda." Omzunun üzerinden eve baktı.

"Halı fareleri seni gördüğüne sevinmiş gibiydi," diye gözlemledim.

Kısa bir süre gülümsedi ve sesi ısındı. "Onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Aptal küçük Jawa'lar."

Bir an için onu annesine doğru itmeyi düşündüm ve buna karşı çıkmaya karar verdim. Baskı altında kalmazsa bunu yapmaya karar verebilirdi, ama onu bir şeye zorlamaya çalıştığımı düşündüğü anda topuklarını sıkacaktı. Bu yüzden tek söylediğim, "Çok tatlı çocuklar." oldu.

"Evet," diye cevap verdi sessizce.

"Ben zaten kongreye gidiyorum," dedim ona. "Taksiye bin." "Teşekkür ederim," dedi.

"Bir değil," dedim.

On Birinci Bölüm

İnsanlar "kongre" kelimesini kullandıklarında, genellikle bir şeyler öğreniyormuş gibi görünmek amacıyla, aslında bir yerlere bedava seyahat etmenin, işten izin almanın ve yabancılarla flört etme, içki içme ve kendilerini şımartma fırsatının tadını çıkarırken, genellikle bir yerlerde büyük bir otelde toplu bir toplantıya katılan şirket ve kurum çalışanlarından oluşan büyük toplantılara atıfta bulunurlar.

Bir iş kongresi ile bir fan-dom kongresi arasındaki ilk büyük fark, fandomun gösterişlerle uğraşmamasıdır. Sadece iyi vakit geçirmek için oradadırlar. İkinci fark ise kıyafet kurallarıdır - bir hayran kongresindeki topluluklar çok daha yeni olma eğilimindedir.

SplatterCon!!! (görünüşe göre üç ünlem işareti atlanırsa kongrenin adı yanlış yazılmıştı) oteli her türden kostümlü hayranla doldurmuştu, tabii kostümler aslında giyim trendleri değilse. Arada bir, uydurma ve avangart modayı birbirinden ayırmak zorlaşıyor. Otelin bir giriş avlusu vardı, bu avlu da bir çift uzun, geniş koridora ayrılıyordu ve bu koridorlar balo ve yemek salonlarına açılıyordu, hani şu büyük salonları seminerler, paneller ve benzeri konuşmalar için daha küçük salonlara bölmek için kullanılabilen uzun, katlanır bölmeleri olan salonlara. Görünürde birkaç yüz kişi vardı ve daha fazlasının çeşitli panel odalarına girip çıktığını görebiliyordum.

Molly'ye, "Burada birkaç kişinin daha bekliyordum," dedim. Eşyalarımı almak ve Mouse'u bırakmak için daireme uğramıştım.

"Bugün Perşembe gecesi," dedi, sanki bu önemli bir şeymiş gibi. "Ve saat geç oluyor, en azından hafta içi bir gece için. Şimdiden üç binden fazla kişi kayıt yaptırdı."

"Bu çok mu?"

"İlk yıl kongresi için mi? Bu bir Moğol sürüsü." Konuşurken sesinde gurur vardı. "Üstelik gerçekten genç bir ekibimiz var. Ama kongre düzenleme konusunda tecrübeliler." Sanki benden kongrenin kurallara uygun olduğundan emin olmak için bir lisans kılavuzu ya da benzeri bir şey çıkarmamı bekliyormuş gibi birkaç dakika boyunca bu şekilde devam etti, isimleri saydı ve deneyimlerini aktardı.

Her ikisi de hakkında yetişkin düşünceleri düşünemeyeceğim kadar genç olan iki kız, siyah-mor giysileri ve birçok deriyi açıkta bırakan makyajlarıyla, yüzleri soluk boyalı, ağızlarının köşelerinde sahte kan damlacıklarıyla yanımdan geçip gittiler. İçlerinden biri bana gülümsedi ve dişleri vardı.

Elim asamdaydı ve odun dumanının sert, berrak kokusu burnuma dolduğunda, bir metre ötemdeki vampire anında, şiddetli ve gürültülü bir piroteknik saldırı düzenlemekten kendimi alıkoydum. Bir saniyelik incelemede dişlerin üzerinde düzensiz yumrular ve parmak izleri gördüm; muhtemelen kızlar bunları kendi parmaklarıyla el işi plastikten yapmışlardı. Nefesimi düzenli bir şekilde verdim ve asam aracılığıyla yönlendirmeye başladığım gücü serbest bırakarak tekrar gevşedim.

Sakin ol, Harry. Aman Tanrım, bu gazeteler için harika bir hikaye olurdu. Profesyonel Büyücü Amatör Vampiri Yaktı. Haberler 10'da.

İki kız hiçbir şey anlamadan geçip gittiler ve Molly bile sadece kaşlarını çatı ve sonra bir saniyeliğine bana döndü, yüzü sessiz bir sorgulama ifadesine büründü.

Başımı salladım. "Özür dilerim, özür dilerim. Zaten uzun bir gündü. Bakın, bu tiyatro sahibinin saldırıya uğradığı tuvalete bir göz atmam gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi Molly. "Ama önce kayıt sırasında sana bir yaka kartı alacağız."

"Alacak mıyız?" Ben sordum. "Neden?"

"Çünkü eğer kayıt yaptırmadıysanız kongreye giriş yapmamanız gerekiyor" dedi. "Kongre güvenliği ile otel güvenliğinin kafası karışabilir. Bu sizin için uygunsuz olur."

"Doğru," dedim. "İyi düşünmüşsün. Rahatsızlığa nasıl tepki vereceğimden emin değilim."

Onu takip ederek, aynı anda düzinelerce ya da yüzlerce kişiyi kabul etmek üzere kurulmuş, her biri "A-D", "E-J" ve alfabeye göre sıralanmış beyaz kağıt tabelalarla belirlenmiş bir dizi masaya gittim. İlk masanın arkasında oturan, orta yaşın başlarında, yorgun görünümlü, kahverengi saçlı bir kadın bir tür evrak işi yapıyordu.

"Molly," dedi ve sesi yorgun ama gerçek bir zevkle ısındı. "Arkadaşın kim?"

"Harry Dresden," dedi Molly. "Bu Sandra Marling. Kendisi kongre başkanı."

"Korku hayranı mısın?" Sandra Marling bana sordu.

"Bugünlerde hayatım tamamen korku üzerine kurulu."

"Burada sizi eğlendirecek çok şey bulacaksınız," diye beni temin etti.

"Sinemanın yanı sıra birkaç odada film gösteriyoruz, satıcıların odası ve yarın bazı imza günleri var ve tabii ki halihazırda aktif olan birkaç parti var ve kostüm yarışmalarını izlemek her zaman ."

"Bu da bir şey değil mi?" dedim ve heyecanımdan boğulmamaya çalıştım.

"Sandy," dedi Molly, araya girerek, "Harry için bedava hakkımı kullanmak istiyorum."

Sandra başıyla onayladı. "Oh, Rosanna birkaç dakika önce seni arıyordu. Onunla konuştun mu?"

Molly, "Öğleden beri yok," dedi ve alt dudağını sıktı. "Vitaminlerini almayı hatırladı mı?"

"Rahat ol kızım. Ona senin için hatırlattım."

Molly gözle görülür biçimde rahatlamış

görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Bu arada Sandra bana bir kayıt formu doldurttu, ben de oldukça hızlı bir şekilde karaladım. Sonunda bana üzerinde SPLATTERCON!!! yazan bir kartın etrafına katlanmış plastik bir rozet uzattı. Merhaba, ben... Bana siyah bir

"Üzgünüm, yazıcı bütün gün çalışmadı. Sadece adınızı yazın."

Hemen yaka *kartının* üzerine *Masum Bir Seyirci* yazdım ve plastik rozetin içine katlayıp gömleğime ilıstırdım.

"Umarım SplatterCon'u beğenirsin, Harry," dedi Sandra.

Bir program aldım ve göz attım. Sabah 10'da "Kendi Kanını ve Özel Dişlerini Yap", ardından "Bir Profesyonel Gibi Nasıl Çıgılık Atılır".

"Eğlenmekten nasıl kaçınabileceğimi anlamıyorum."

Biz uzaklaşırken Molly bana seviyeli bir bakış attı. "Dalga geçmene gerek yok."

"Aslında öyle," dedim. "Neredeyse her şeyle dalga geçerim."

"Bu çok kaba," dedi. "Sandra bir yıl boyunca tüm hayatını bu kongreye adadı ve onun duygularının incindiğini görmek istemiyorum."

"Onu tanıyorsun?" diye sordum. "Kiliseden değil sanırım."

Molly bir an bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Toplum hizmeti yaptığım barınaklardan birinde yarı zamanlı gönüllü olarak çalışıyor."

Nelson daha gençken ona yardım . Rosie de, ve onun erkek arkadaşı."

Kabul etmek için bir elimi kaldırdım. "Tamam, . Uslu duracağım."

"Teşekkür ," dedi, sesi hâlâ ilkeldi. "Çok bir davranış."

Sinirlenmeye başlamıştım ama bunu yaparsam Charity ile aynı tarafa düşmüş olacağım gibi rahatsız edici bir düşünceye kapıldım ki bu da kıyamet alametlerinden biri olabilir.

Molly beni her zamanki tuvalet kapılarının bulunduğu uzun konferans salonu koridorlarından birinin sonuna kadar götürdü. Kapılardan birinin üzeri üç şerit polis bandıyla kapatılmıştı ve kapının yanındaki sandalyede üniformalı bir polis oturuyordu.

Polis iri yarı, siyah bir adamdı, saçlarının şakaklarına ak düşmüştü ve sandalyenin arka iki ayağına yaslanarak oturuyordu, böylece başı arkaya yaslanmış oluyordu

duvara yaslanmıştı. Üniformasını giymişti ama üzerine bir SplatterCon!!! isim etiketi eklemişti. Kartın üzerindeki ismi de keçeli kalemle doldurmuştu, ancak HI'nin altındaki bloklu yazıda *Bir Otorite Figürü* olarak okunuyorum yazıyordu. Gömleğindeki üniforma isim şeridinde RAWLINS yazıyordu.

"Pekâlâ," dedi polis ben ona doğru yürürken. Çoğunlukla kapalı olan gözlerini açtı ve bana temkinli bir gülümseme verdi. İsim kartımı okudu ve homurdandı. "Bu danışman adam. Kendini büyücü sanıyor."

"Rawlins," dedim gülümseyerek ve ona elimi uzattım. Elimi tuttu, kavraması tembelce güçlüydü.

"Demek sen de şu korku filmi hayranlarından birisin, ha?" diye

gürledi. "Evet," dedim.

Yine homurdandı.

"Oradaki tuvalete girebileceğimi umuyordum."

Rawlins dudaklarını büzdü. "Bu katta iki tane daha var. Biri resepsiyonun arkasında, diğeri de diğerkonferans salonunun sonunda."

"Bunu sevdim," dedim.

Rawlins gözlerini kısarak bana baktı ve "Belki de iyi okuyamıyorsun. Şuradaki bandı görüyor musun, suç mahalli falan yazıyor?"

"Şu parlak sarı ve siyah şey mi?" Ben sordum.

"Aynen öyle."

"Evet."

"Biz polisler bir suç mahalli olduğunda bunu ve meraklı özel dedektiflerin koca çizmeleriyle her yerde tepinip her şeyi kirletmesini istemeyiz," dedi.

"Ya parmak ucunda yürüyeceğime söz verirsem?"

"O zaman söz veriyorum, tutuklanmaya diremediğini düşündüğüm anda seni duvarlardan sektirmeyi bırakacağım," dedi neşeli bir ses tonuyla.

Gülümsemesi biraz soldu ve gözleri sertleşti. "Burası bir suç mahalli. Hayır."

"Molly," dedim sessizce. "Memurla yalnız konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi. "Zaten halletmem gereken şeyler var. İzninizle." Arkasına bakmadan uzaklaştı.

"Bu konu hakkında konuşmanın sakıncası var mı?" Rawlins'e sordum.

"Hayır," dedi. "Bak, iyi görünüyorsun Dresden. Konuşacağım. Ama oraya girmene izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Çünkü bunun için aldığımız çocuk için işleri daha da zorlaştırabilir." Kaşlarımı çattım ve başımı öne eğdim. "Öyle mi?"

Rawlins başını salladı. "Çocuk yapmadı," dedi. "Ama otelin güvenlik kameraları onun oraya girdiğini, sonra kurbanı ve başka kimseyi göstermiyor. Ben de o sırada tam burada oturuyordum. Başka kimsenin girip çıkmadığından eminim."

"Peki çocuğun yaşlı adama saldırmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

Rawlins rahat bir omuz silkti. "Ona uymadı. Zor nefes almıyordu ve dayak yemek insanın nefesini çabuk keser. Ellerinde ya da eklemlerinde hasar yok. Üzerinde kan yok."

"Peki onu neden tutukladınız?" diye sordum.

Rawlins, "Çünkü kayıtlar bunu yapabilecek başka kimsenin olmadığını gösteriyor," dedi. "Çünkü yaşlı adam konuşamayacak ve onu temize çıkaramayacak kadar kendinden geçmişti. Çocuk yaşlı adamı dövmedi ama bu, dövenle birlikte olmadığı anlamına gelmez. Belki saldırganın görünmeden nasıl girip çıktığını biliyordur diye düşündüm ve onu yakalayıp kayıtlara geçirdim. Eğer suç ortağıysa, bütün suçu kendi üzerine almaktansa ortaya dökülür diye düşündüm." Rawlins yüzünü buruşturdu. "Ama konuşmadı. Hiçbir şey bilmiyordu."

"O zaman neden atıldı?" Ben sordum.

"Evrak işleri başlayana kadar sabıkası olduğunu bilmiyordum. Mükerrer suçlunun şüpheli olarak tırmanması gereken çok dik bir tepe var. Onun için kötü görünüyor. Masum olsa bile suçu üstlenebilir."

Başımı salladım. "Kimsenin girip çıkmadığından emin misin?"

"Ben tam buradaydım," dedi. "Ben fark etmeden yanımdan geçen herkes Jedi Şövalyesi ya da onun gibi bir şeydi."

"Ya da başka bir şey," diye mırıldandım, kapıya bakarak.

"Kız arkadaşı," dedi Rawlins, giden Molly'nin ardından başını sallayarak.
"Seni bu işe o mu bulaştırdı?"

"Bir arkadaşımın kızı," dedim başımı sallayarak. "Kefaletini ."

Rawlins homurdandı. "O çocuk için çok yazık. Kuralına göre oynadım ama..."
Başını iki yana salladı. "Bazen kitap yeterince şey yapmıyor."

"Kız onun masum olduğunu düşünüyor," dedim.

"Kızlar her zaman masum olduklarını düşünürler, Dresden," dedi Rawlins, kötü niyetli olmadan. "Sorun şu ki, onun masum olmadığını gösteren oldukça iyi kanıtlar var.

Laboratuvar görevlileri orada ya da yaşlı adamın üzerinde onu temize çıkaracak bir şey bulmadıkça, tekrar suç işleyen birini şehir dışına göndermek için yeterli. Bu da bizi senin neden içeri girmediğine getiriyor."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Ya sana bunun tuhaf bir şey olabileceğini söyleseydim?" Omuz silkti. "Söyleseydin ne olurdu?"

"Odaya bir göz atabilirsem tanıyabileceğim bir şey olabilir. Belki çocuğa yardım edebilirim."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Sence ortada ürkütücü bir şeyler mi var?" "Kıza araştıracağımı söyledim."

Rawlins kaşlarını çatı ama sonra başını salladı. "Oraya girmene izin veremem."

"Sadece bakabilir miyim?" diye sordum. "Kapıyı açıyorsun ve ben içeri bile girmiyorum. Sadece bakarım. Bunun bir zararı olmaz, değil mi? Ve sen zaten oradaydın, acil yardım ekibi, belki bir dedektif. Haksız mıyım? Sadece kapıya bakarak o kadar da kirletmiş olamam."

Rawlins bana uzun, düz bir bakış attı ve sonra iç çekti. Homurdandı ve sandalyesinin ön ayakları yere çarptı. Ayağa kalktı ve "Pekâlâ. İçeri bir adım bile atma."

"Siz bir memur ve bir beyefendisiniz," dedim ona. Tuvalet kapısını açmak için dirseğimi kullandım. Vahşice gıcırdadı. Başımı içeri eğdim, çenem bantın üst şeridinin hizasının hemen üzerindeydi ve banyoya baktım.

Standart şeyler. Bir banyo. Beyaz fayans. Kabinler, pisuarlar, lavabolar, uzun bir ayna. Kan standart değildi tabii ki.

Yerde büyük bir leke vardı ve fayansları kayganlaştırırken etrafa bulaşmıştı. Yerde kanla çizilmiş birkaç farklı ayak izi ve kurbanın kendini yerden çalıştığı anlaşılan lavabolardan birinde daha fazla kan lekesi vardı. Oldukça ürkütücü görünüyordu, ki bu pek de sürpriz sayılmazdı.

Örneğin bir cinayette olduğu kadar çok kan yoktu ama yine de bol miktarda vardı. Birisi Clark Pell'i, kurbanı, hırsla öldürmüştü. Aynada, duvarda ve tavandaki bir noktada küçük kan lekeleri seçtim.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Silahsız bir saldırı mıydı? Bıçak ya da başka bir şey yok muydu?"

Rawlins homurdandı. "Yaşlı adamın kaburgalarında kırıklar, çürükler ve çarpmalardan dolayı oluşan yaralar vardı. Ama kesik ya da bıçak yok."

"Bunu hiçbir çocuk yapmadı," dedim.

"Profesyonel de değildi. Böyle kalabalık bir yerde. Tanık banyoda. Polis 20 adım ötede. Chicago'daki en aptal haydut, görülebileceği ve yakalanabileceği bir yerde o kadar büyük bir kutu açmazdı."

"Güçlü biri," diye mırıldandım. "Ve gerçekten çok gaddar. Yaşlı adam yere düştükten sonra ona birkaç kez vurmuş olmalı."

Rawlins yine homurdandı. "Tanıdığın birine benziyor mu?"

Başımı salladım. Bir süre odaya baktım ve sonra bir an için alt dudağımı çiğneyerek bir karara vardım. Gözlerimi kapattım, düşüncelerimden arındım.

"Bu kadar yeter," dedi Rawlins. "İnsanlar bakmaya başlamadan önce kapıyı kapat."

"Bir saniye," diye mırıldandım. Sonra bir odaklanma ve irade çabasıyla ve alnımda belli belirsiz bir hayali baskı hissiyle büyücü Görüşümü açtım.

Görme, yeterli yetenekle doğan herkesin sahip olduğu bir şeydir. Bu ekstra bir duyudur, ancak kullanırken neredeyse herkes bunu bir tür artırılmış görüş olarak deneyimler. Size şeylerin ilkel doğasını, doğru ve gerçek olanı gösterir.

ne olduklarının duygusal özü. Ayrıca size gezegendeki hemen her şeyin içinden geçen büyülü enerjilerin varlığını gösterir ve bu enerjinin dünyada nasıl aktığını, nabız gibi attığını ve döndüğünü gösterir. Görü özellikle aktif büyülü yapıları (acemiler için büyü demek) aramak ve gerçekleri gizlemeye yönelik yanılsamaları ve büyüleri kesmek için kullanışlıydı.

Görüşümü açtım ve bana fiziksel gözlerimin odada göremediği şeyleri gösterdi. Bana öyle bir şey gösterdi ki, hayatımda gördüğüm onca kötü şeye rağmen yumruklarımı sıkma ve midemin kontrolünü kaybetmemek için savaşmama neden oldu.

Saldırının gerçekleştiği yer, kan, kurbanı uygulanan vahşet ve acı, basit bir arzu, çatışma ve şiddet meselesi değildi.

Kasıtlı, neşeli bir sanat eseri idi.

Kan lekelerindeki desenleri görebiliyordum; bu desenler bana balyoz yumruklarıyla tanınmaz hale getirilmiş yaşlı bir adamın dehşet içindeki yüzünü gösteriyordu; her biri dehşet ve acıyla çizilmiş minyatür birer portreydi. Lavabonun üzerindeki lekeler baktığımda, çaresiz yardım çığlıkları anlamına gelen kısa bir dizi homurtu duyabiliyordum. Ve sonra yaşlı adam bir başka acı portresi için tekrar aşağı fırlatıldı.

Ve sadece bir saniyeliğine, duvarda bir gölge gördüm; kısa bir anlık bir görüntü, bir form, bir şekil, yaşlı adamın acı çeken enerjisini emdiği yerde duvarda kendi taslağını bırakan bir şey.

Görüşü algılarımdan uzaklaştırmak için tekrar mücadele ettim ve sendeledim. Görü'yü kullanmanın dezavantajı buydu. Görü size pek şey gösterebilirdi ama onunla gördüğünüz her şey orada kalırdı. Onunla algıladığınız her şeyi silinmez bir mürekkeple hafızanıza yazıyordu ve bu anılar her zaman oradaydı, onlara geri döndüğünüzde taze ve sertti, zaman geçtikçe asla bulanıklaşmıyor, katlanılması asla kolaylaşmıyordu. O banyonun beyaz fayansları üzerine boyanmış kötü hislerin küçük şeytani dioraması, karanlık rüyalarımnda bazı görünümle yapacaktı.

göre Kapı Bekçisi'nin beni uyardığı kara büyüü bulmuştum. Küçük Chicago'yla tehlikeli büyüü denemediğim iyi olmuştu.

Birkaç adım uzaklaştım, Görü bir kez daha kaybolduğunda görüşümde bir süre kalan renk titreşimlerini ve ışık parıltılarını silkeledim. Rawlins'in eli dirseklerimden birinin altındaydı.

"İyi misin dostum?" diye gürledi bir an sonra, sesi çok kısıktı. "Evet," dedim.

"Evet. Teşekkürler."

Benden kapalı kapıya baktı ve geri döndü. "Orada ne gördün?"

"Henüz emin değilim," dedim. Sesim titrek çıkıyordu. "Kötü bir şey."

Neredeyse duyulamayacak kadar sessiz bir şekilde, "Bu sadece bir haydut değildi, değil mi?" dedi.

Midem yine bulandı. Zihnimin gözünde, yaşlı adamın gözlerine yansıyan kötü niyetli gülümsemeyi görebiliyordum, anı kesinlikle kristal gibiydi. "Belki de değildir," diye mırıldandım. "Sanırım bir insan olabilirdi. Gerçekten hasta biri. Ya da... belki de değildi. Bilmiyorum." Ağzımdan daha fazla kelime çıkmaya çalışıyordu ve düşüncelerimi tekrar kontrol altına alana kadar dudaklarımı kararlılıkla kapattım.

Etrafıma bakındım ve az önce fırçaladığım enerjinin hatırına ensemdeki tüylerin diken diken olmadığını fark ettim.

Havada sürüklenen daha fazlasına tepki veriyorlardı. Şimdi. Yakınlarda.

"Rawlins," dedim. "Burada başka kaç polis var?"

"Artık sadece ben varım," dedi sessizce. Yüzüme bir göz attı ve sonra etrafına bakındı, ağır kapaklı gözleri aldatıcı bir şekilde tetikteydi, eli silahındaydı. "Bir sorun mu var?"

"Başımız dertte," dedim sessizce, asamı sağ elime geçirerek.

Işıklar bir anda söndü ve otel zifiri karanlığa gömüldü.

Ve çılgınlık başladı.

On

İkinci

Bölüm

Rawlins'in el fenerini çıkarıp yakması iki ya da üç saniyeden fazla sürmedi. Işık belki yarım saniye kadar beyaz ve temiz bir şekilde parladı, sonra sanki yağlı bir isle kaplanmış gibi sönükleşti; ışık hâlâ parlak olsa da o kadar belirsiz ve örtülüydü ki Rawlins'ten bir kol boyu uzakta belli belirsiz bir parıltı yaymaktan başka bir işe yaramadı.

"Ne olacak ki?" dedi ve ışığı birkaç kez salladı. Eli silahının üzerindeydi, kayışını çıkarmıştı ama henüz çekmemişti. İyi adamdı. O da en az benim kadar biliyordu ki, otelde potansiyel tehditlerden çok paniğe kapılmış katılımcılar olacaktı.

"Benimkini deneyelim," dedim ve gümüş beş köşeli yıldızı boynumdan çıkardım. Hafif bir fısıltı ve irade çabasıyla tılsım saf, gümüş mavisi bir ışık yaymaya başladı ve etrafımızdaki karanlığa ulaşarak onu hızla yakıp yok etti, ta ki etrafımızdaki yaklaşık on beş metreyi görebilene kadar. Bunun ötesinde sadece bulanık bir belirsizlik vardı - bir bulut ya da sis değil, basit bir ışık eksikliği.

Asamı sağ elimle kavradım ve irademin daha fazlası asanın içinden geçerek, asanın uzunluğu boyunca uzanan rün ve mühür sarmallarını nazik, kor turuncu bir ışıkla yanmaya başladı.

Rawlins bir an bana baktı ve sonra "Neler oluyor?" dedi.

Karanlıkta koşan ayak sesleri, bağırışlar ve çığlıklar vardı. Hepsinin sesi bir şekilde boğuk ve boğuk geliyordu. İki genç "vampirden" biri hıçkıra hıçkıra ağlayarak masmavi büyücümün ışığının çemberine doğru tökezledi. Birkaç genç adam bir an sonra körlemesine ilerledi ve kızı ezip geçti. Rawlins, "Affedersiniz bayan," diye homurdanarak kızı yakaladı ve yollarından çekip aldı. Onu aşağı yukarı ana gücüyle kaldırdı ve yavaşça duvara doğru itti. Onu kendisine bakmaya zorladı ve şöyle dedi: "Kapıya giden duvarı takip et. Dışarı çıkana kadar duvara yakın dur."

Başını salladı, gözyaşları makyajını bir maskara çamuruna dönüştürdü ve Rawlins'in talimatlarını takip ederek tökezledi.

"Ateş mi?" Rawlins ağzından kaçırdı ve bana döndü. "Bu duman mı?" "Hayır," dedim. "İnan bana. Yanan binaları bilirim."

Bana tuhaf bir bakış attı, yanımdan körlemesine geçmekte olan yaşlı bir kadını yakaladı ve duvarı takip ederek çıkış kapısına doğru gönderdi. O sırada titredi ve nefesini verdiğiğinde uzun, buz gibi bir duman çıktı. Sıcaklık bir dakika içinde belki kırk derece düşmüştü.

Karanlıkta korkmuş insanların seslerini duymazdan gelmeye çalıştım ve büyümlü duyularıma odaklandım. Soğuğa ve kasvete uzandım ve daha önce nerede karşılaştığımı tam olarak hatırlayamasam da belli belirsiz tanıdık bir büyü çalışması buldum.

Gözlerim kapalı bir şekilde yavaş bir daire çizdim ve koridordan otelin resepsiyonuna doğru dönerken bulanıklığın daha da derinleştğini, koyulaştığını hissettim. O tarafa doğru bir adım attım ve karanlık biraz daha yoğunlaştı. Büyünün kaynağı bu tarafta olmalıydı. Dişlerimi sıktım ve ilerlemeye başladım.

"Hey," dedi Rawlins. "Nereye gidiyorsun?"

"Kötü adamımız bu tarafta," dedim. "Ya da öyle bir şey. Belki de burada kalıp bu insanları güvenli bir şekilde dışarı çıkarmaya yardım etsen iyi olur."

"Belki de o aptal kapatmalısın," diye cevap verdi Rawlins, sesi zoraki bir neşeyle çıkıyordu. Korkmuş görünüyordu ama silahını çekti ve namluyu aşağıya, yanına yakın tuttu, diğer elinde de pek işe yaramayan el fenerini tutuyordu. "Ben seni korurum."

Ona bir kez başımı salladım, döndüm ve Rawlins arkamda olduğu halde karanlığa daldım. Etrafımızda çılgınlık yükseliyor, bazen de tökezleyen, dehşete düşmüş insanlar görölüyordu. Rawlins onları duvarlara doğru itti, saf bir baba otoritesi tonuyla yanlarında kalmalarını, çıkışlara doğru dikkatlice ilerlemelerini tembihledi. Kasvet bana doğru yaklaşmaya başladı ve tılsımımdaki ışığı ona karşı tutmak bir irade çabası haline geldi. Birkaç adım daha atınca hava daha da soğudu. İleriye doğru yürümek, bel derinliğindeki suda ilerlemek gibi bir çaba haline geldi. Ona yaslanmak zorunda kaldım ve ağzımdan bir çaba homurtusu çıktığını duydum.

"Sorun nedir?" Rawlins sesi gergin bir şekilde sordu.

Rawlins ne demek istediklerini biliyordu. Alçak bir küfür savurdu, silahını hazır konuma getirdi ve yan yana odaya doğru koşmaya başladık.

Kapı aralığına geldiğimde karanlık beni sürüklemekten daha fazlasını yapmaya başladı. Hava neredeyse bir tür jelatine dönüşmüş gibiydi ve birdenbire bacaklarımı ileriye doğru hareket ettirmek için savaşımaya başladım. Ani bir hayal kırıklığıyla hırladım ve bunu daha fazla iradeye dönüştürerek gümüş beş köşeli tılsımımdan aşağı doğru akıttım. Sembolden yayılan yumuşak ışıltı, beyaz ve kobalt bir projektör ışığına dönüştü ve kasveti geri çekerek yolumdan yaktı. Büyük oda hâlâ gölgeyle kaplıydı ama artık büyü karanlığın tamamen kapattığı bir yer değildi.

Uzun bir odaydı, yaklaşık altmış fit, belki yarısı kadar da genişliği vardı. Odanın en ucunda çok büyük bir projeksiyon perdesi vardı. Sandalyeler iki sütun halinde ona bakıyordu. Aralarındaki koridorun bir noktasında, selüloit makaralarından dumanlar yükselecek kadar çılgınca bir hızla çalışan bir projektör duruyordu. Yansıtılan film, seksenli yılların başından kalma klasik bir korku filminden yüzlerin ve görüntülerin çılgınca bir hızlı çekim bulanıklığında ekranda net bir şekilde görünüyordu. Filmin müziği sadece tek, uzun, delici bir uluma olarak duyulabiliyordu.

Odada hâlâ yaklaşık yirmi kişi vardı. Kapının hemen yanında yaşlı bir kadın yerde yan yatmış, acı içinde hıçkırarak ağlıyordu. Yakınlarda bir tekerlekli sandalye ve bacaklarında ve kalçalarında bir tür destek olan bir adam, kalkamayacağı garip, acı verici görünümlü bir yayılmaya düşmüştü. Kollarından biri gözle görülür şekilde kırılmıştı, kemik deriyi itiyordu. Diğer insanlar duvarlara ve sandalyelerin altına sinmişlerdi. Büyücü ışığım mekânı aydınlattığında ayağa kalktılar ve hâlâ dehşet içinde çığlık atarak sendeleyerek uzaklaşmaya başladılar.

Tam önümde cesetler ve kan vardı.

Onları pek göremedim. Üç kişi yerdeydi. Etrafta çok fazla kan vardı. Dördüncü bir kişi, genç bir kadın, çılgınca miyavlama sesleri çıkararak kapıya doğru sürünüyordu.

Bir adam onun üzerinde duruyordu. Neredeyse iki metre boyundaydı ve o kadar kalın kas kütleleri vardı ki neredeyse deforme olmuş gibiydi - güzel vücut geliştirmeci kasları da değil, sonsuz fiziksel emekten gelen kalın, donuk kas kütleleri. Tulum, mavi bir gömlek ve hokey maskesi giymişti ve sağ elinde uzun, kavisli bir orak vardı. Ben izlerken, öne doğru bir çift uzun adım attı, inleyen kızı saçlarından yakaladı ve vücudunu geriye doğru eğdi. Sağ elindeki orağı kaldırdı.

Rawlins ona teslim olması için bir şans verme zahmetine girmedi. On metre kadar ötede durdu, nişan aldı ve maskeli manyağın kafasına üç el ateş etti.

Adam sarsıldı, biraz döndü ve kızın saçlarını aniden serbest bırakarak onu korkunç, sıradan bir güçle bir kenara fırlattı. Kız bir sıra sandalyeye çarptı ve acı dolu bir çığlık attı.

Sonra manyak Rawlins'e döndü ve maskesi yüz hatlarını gizlese de başının eğikliği ve duruşundaki gerginlik öfkeli olduğunu gösteriyordu. Rawlins'e doğru ilerledi. Polis ona dört el daha ateş etti, parlak beyaz flaşlar manyağın ve odanın görüntüsünü gözlerime yaktı.

Orağı Rawlins'in üzerine indirdi. Polis orağın gücünü uzun el feneriyle yakalamayı başardı. Çelik kasadan kıvılcımlar uçuştı ama ışık tuttu. Manyak orağı çevirdi, böylece ucu Rawlins'in ön kolunda bir karık açtı. Polis hırladı. El feneri yere düştü. Manyak orağı tekrar kaldırdı.

Kendimi destekledim, asamı ve irademi kaldırdım ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Asamdan görünmeyen bir güç fişkırdı, saf kinetik enerji havayı yardı ve manyağa bir yıkım topu gibi çarptı. Darbe onu koridordan aşağı, havaya doğru sürükledi. Standındaki projektöre çarptı. Paramparça oldu. Hiç yavaşlamadan içinden geçti. Devam etti, geçtiği yol büyük projeksiyon perdesini yırttı ve gürültülü bir darbeyele arka duvara çarptı.

Ani bir yorgunlukla çöktüm, büyüün çabası beni çok yordu ve düşmemek için asamı yere koymak zorunda kaldım. Baş ağrım şiddetle alevlendi ve hem muskamın hem de asamın ışığı soldu.

Birkaç çığlık daha duyuldu, korkmuş ayakların hızlı ve hafif sesi duyuldu ve ben döndüm. Göz ucuyla birilerinin odadan kaçtığını gördüm ama onları pek göremedim. Bir saniye sonra oda normale döndü, ışıklar geri geldi, kırık projektör hala bir makarayı düşük hızda döndürüyordu, gevşek bir film dili kırık kasaya tokat tokat vuruyordu.

Rawlins ilerledi, silahı hâlâ dışarıdaydı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, odanın en ucuna kadar gitti. Paravanın yanından geçip arkasına baktı, silahı ateşliyordu.

Pozisyon. Bir an etrafına baktı, sonra bana döndü, yüz ifadesi şaşkındı.

Rawlins, "Burada değil," dedi. "Şu tarafa gittiğini gördün mü?"

O anda konuşmak için içimde yeterli güç kalmamıştı. Başımı salladım.

"Duvarda bir göçük var," diye rapor etti. "Neyle kaplı olduğunu bilmiyorum. Bir çeşit balçık."

"Gitmiş," diye homurdandım. Sonra yere düşmüş insanlara doğru ilerlemeye başladım. İkisi genç bir adamdı, üçüncüsü ise genç bir kadın. "Bana yardım edin."

Rawlins silahını kılıfına soktu ve ateş etti. Genç adamlardan biri ölmüştü. Kalçasında hilal şeklinde bir kesik vardı ve atardamarı açılmıştı. Bir başkası merhametli bir şekilde baygın yatıyordu, kafasında bir çürük vardı, karnındaki yarıktan birkaç santimlik kanlı iç organ çıkmıştı. Onu hareket ettirirsek bağırsaklarının dışarı fırlamasından korkuyordum. Kız yaşıyordu ama orağın ucu sırtında omurga boyunca bir çift uzun çizgi çizmişti ve kesikler acımasız ve derindi. Kemik parçaları görünüyordu ve karnının üzerinde yatıyordu, gözleri açıktı ve kırışıyordu ama tamamen odaklanmamıştı, ya isteksizdi ya da hareket edemiyordu.

Onlar için elimizden geleni yaptık; bu da köşedeki su masalarının üzerindeki masa örtülerini çekştirmekten ve açık yaralara uygulamak için onlardan yumuşak pedler uydurmaktan öteye gitmedi. İkinci kız yan yatmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Az önce kesilmiş olan yaşlı kadını kontrol ettim. Tekerlekli sandalyesinden düşen adamı biraz daha rahat bir pozisyona getirdim ve o da bana başıyla teşekkür etti.

Rawlins, "Diğer kurbanla ilgilen," dedi. Pedi çocuğun açık karnına dayadı ve telsizini çıkarırken hafifçe bastırdı. Kullandığında geri besleme ve parazitle cızırdıyordu ama acil yardımın bize doğru gelmesini sağlamayı başardı.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan kızın yanına gittim, Molly'nin giydiği kıyafetlerin hemen hemen aynısını giymiş küçük, esmer bir kızdı. Oldukça yara bere içindeydi ve yerde yatış şeklinden acı çekmeden hareket edemediği anlaşılıyordu. Yanına gittim ve sol omzunu hafifçe yokladım. "Sakin ol," dedim ona sessizce. "Sanırım köprücük kemiğin. Çok acıdığını biliyorum ama iyileşeceksin."

"Acıyor, , acıyor, acıyor, acıyor," diye nefes nefese kaldı.

Elimi onun eline koydum ve sıkıca kavradım. O da çaresiz bir baskıyla karşılık verdi. "İyi olacaksın," dedim ona.

"Beni bırakma," diye inledi. Eli benimkini ezmek üzereydi. "Gitme."

"Her şey ," dedim. "Ben buradayım."

"Bu da ne böyle?" Rawlins nefes nefese kaldığını söyledi. Etrafına, cesede, sinema perdesine ve duvardaki çukura baktı. "Bu Azrail'di, lanet olası Azrail. *Banliyö Slasher* filmlerinden. Ne tür bir psikopat Azrail gibi giyinir ve başlar..." Yüzü ani bir mide bulantısıyla buruştu. "Bu da ne böyle?"

Dikkatini çekmek için sert bir sesle, "Rawlins," dedim.

Korku dolu gözlerini bana dikti.

"Murphy'yi ara," dedim ona.

Bana bir saniye boş boş baktıktan sonra, "Bu konuda karar vermesi gereken kişi kaptanımdır. Kararı o verecek."

"Size kalmış," dedim. "Ama Murphy ve adamları bununla bir şeyler yapabilir. Kaptanınız yapamaz." Cesede başımı salladım. "Ve burada üç kuruşa oynamıyoruz."

Rawlins bana baktı. Sonra ölü çocuğa. Sonra bir kez başını salladı ve telsizini tekrar eline aldı.

"Acıyor," diye inledi kız, acıdan nefesi kesilmişti. "Acıyor, acıyor, acıyor."

Elini tuttum. Siren sesleri yaklaşırken eldivenli sol elimle garip bir şekilde okşadım.

Rawlins tekrar, "Tanrım," dedi. Başını iki yana salladı. "Tanrım, Dresden. Ne oldu burada?"

Sinema perdesindeki devasa yırtığa ve arkasındaki duvarın ahşap panellerindeki Azrail şeklindeki çukura baktım. Şeffaf jelatin, ektoplazmanın fiziksel formu, ruhlar dünyasının maddesi, duvarın üzerinde parlıyordu.

kırık odun. Dakikalar içinde buharlaşacak ve geride hiçbir şey kalmayacaktı.

Rawlins yine "Aman Tanrım," diye fısıldadı, sesi hâlâ şaşkıındı. "Ne oldu burada?"

Evet.

Güzel soru.

On Üçüncü Bölüm

Yetkililer geldi ve krizin yerini sonuç aldı. Sağlık görevlileri daha ağır yaralı olan kızı ve içi boşaltılmış genç adamı acil servise götürürken, olay yerine gelen polis memurları daha fazla sağlık ekibi gelene kadar diğer yaralılarla ilgilenmek için ellerinden geleni yaptılar. Ben yaralı kızın yanında kaldım ve elini tuttum. Acil tıp teknisyenlerinden onu kısa bir süre muayene etmiş, çok acı çekmesine rağmen hayati tehlikesi olmadığını görmüş ve bir sonraki ekip gelene kadar onun yanında kalmamı ve kimsenin onu hareket ettirmesini engellememi emretmişti.

Bu bana iyi geldi. Tekrar ayağa kalkma düşüncesi ürkütücüydü.

Daha fazla polis geldiğinde kızla birlikte oturdum. Korkusu azaldıkça ve vücudu acıyı dindirmek için endorfin ürettikçe sessizleşti ve halsizleşti. Bir soluk sesi ve aniden çarpan ayakların sesini duydum. Kafamı kaldırdığımda Molly'nin bir devriyenin yanından geçip kızın yanına atladığını gördüm.

"Rosie!" diye bağırdı, yüzü çok solgundu. "Aman Tanrım!"

"Sakin ol, sakın ol," dedim ona, yaralı kızı kucaklamasını engellemek için bir elimi Molly'nin omzuna koyarak. "Onu itip kakma."

"O yaralı," diye itiraz etti Molly. "Neden onu bir ambulansa koymadılar?"

"Acil bir tehlike altında değil," dedim. "İki kişi daha vardı. Ambulans önce onları aldı. O da bir sonrakine bindi."

"Ne oldu?" Molly sordu.

Başımı salladım. "Henüz emin değilim. Pek bir şey görmedim. Saldırıya uğradılar."

Yerdeki kız aniden kıpırdandı ve gözlerini açtı. "Molly?" dedi.

"Buradayım Rosie," dedi Molly. Yaralı kızın yanağına dokundu. "Ben buradayım."

"Aman Tanrım," dedi kız. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onları öldürdü. Onları öldürdü." Nefes alışları hızlanmaya başladı, paniğe doğru ilerliyordu.

"Şşşşşş," dedi Molly ve Rosie'nin saçlarını, korkmuş bir çocuğun saçlarını okşar gibi alnından geriye doğru okşadı. "Artık güvendesin. Her şey yolunda."

"Bebek," dedi Rosie. Elini benimkinden çekip karnının üzerine koydu. "Bebek iyi mi?"

Molly dudağını ısırđı ve bana . "Hamile mi?" Ben sordum.

"Üç ay," diye doğruladı Molly. "Daha yeni öğrendi."

"Bebek," dedi Rosie. "Bebek iyi olacak mı?"

"İkinizin de iyi olduğundan emin olmak için mümkün olan her şeyi yapacaklar," dedim hemen. "Bu konuda çok fazla endişelenmemeye çalışın."

Rosie gözlerini kapattı, gözyaşları hâlâ akıyordu. "Pekâlâ."

"Rosie," diye sordu Molly. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Emin değilim," diye fısıldadı. "Ken ve Drea ile oturuyordum. Filmdeki en sevdiğimiz sahneyi zaten izlemiştik ve gitmeye karar verdik. Ben çantamı almak için eğilmiştim, Drea da makyajını kontrol ediyordu, sonra ışıklar söndü ve çığlık atmaya başladı... Sonra tekrar görebildiğimde adam oradaydı." Ürperdi. "Oradaydı."

"Kim?" Molly bastırdı.

Rosie'nin gözleri kocaman açılmış, her tarafı bembeyaz olmuştu. Sesi fısıltıya dönüştü. "Azrail."

Molly kaşlarını çatı. "Filmdeki gibi mi? Kostüm giymiş biri."

"Olamaz," dedi Rosie, titremesi daha da belirginleşerek. "Bu oydu. Gerçekten oydu."

Bir sonraki sağlık ekibi geldi ve bize doğru yöneldi. Rosie onları gördüğünde yeni bir panik atağın eşiğinde gibiydi ve etrafta çırpınmaya başladı. Molly yakınına eğildi, ona fısıldadı ve sağlık görevlileri işe koyulana kadar sürekli başına dokundu.

Geri çekildim. Rosie'yi bir sedyeye koydular. Kolunu yanına yatırdıklarında, kolunun kıvrımındaki deri yüzeyinin hemen altında birkaç küçük, yuvarlak iz, düzensiz çürükler ve hasar görmüş kılcal damarlar görebiliyordum.

Molly gözlerini kocaman açarak bir saniye bana baktı. Sonra sağlık görevlilerinin Rosie'nin ve izlerinin üzerine bir battaniye örtmesine yardım etti. Sağlık görevlileri üçe kadar sayıp sedyeyi kaldırdılar, altındaki tekerlekleri hareket ettirdiler ve kızı kapıya doğru yuvarladılar. Onlar bunu yaparken kız kıpırdandı ve güçsüzce çırpındı, iniltili küçük çığlıklar attı.

"Çok korkmuş," dedi Molly sağlık görevlilerine. "İzin verin onunla gideyim, sakinleşmesine yardımcı olayım."

Adamlar birbirlerine baktılar ve sonra içlerinden biri başını salladı. Molly rahat bir nefes aldı, onlara başıyla selam verdi ve Rosie'nin onu görebileceği bir yere, sedyenin başına doğru yürümeye başladı.

"Merak etmeyin," dedi diğer acil yardım görevlisi, "Sizin için hemen döneceğiz efendim."

"Ne, bu mu?" diye sordum ve başımı belli belirsiz salladım. "Hayır, burada yaralanmadım. Bu daha önce oldu. Ben iyiyim."

Adamın yüz ifadesi kuşkuluydu. "Emin misin?" "Evet."

Kızı dışarı çıkardılar. Kendimi duvara doğru sürükledim ve sırtımı duvara dayadım. Bir dakika sonra, tüvit takım elbiseli bir adam içeri girdi ve doğrudan Rawlins'e doğru yürüdü. Memurla bir süre konuştuktan sonra Rawlins'e baktı.

Konuşurlarken bir kez bana baktılar, sonra dönüp bana doğru yürüdüler. Orta boylu, kırklı yaşlarının sonlarında, otuz kilo kadar fazla kilolu, saçları dökülmüş ve mavi gözleri sulanmış bir adamdı. Bana başıyla selam verdi, bir sandalye kaptı ve oturup bana baktı. "Sen Dresden misin?"

"Çoğu gün," dedim.

"Benim adım Dedektif Çavuş Greene. Cinayet masasındayım." "Zor iş," dedim.

"Çoğu gün," diye kabul etti. "Şimdi, Rawlins bana olanlara tanıklık ettiğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

"Çoğunlukla," dedim. "Burada sadece en sonda ne olduğunu gördüm."

"Uh-huh," dedi. Sulanmış gözlerini kırıştırdı ve dalgınlıkla cebinden bir kalem ve küçük bir not defteri çıkardı. Arkasında, polisler kurbanların yattığı alanı sandalyelerden oluşan bir çemberle çevreliyor ve aralarına olay yeri bandı çekiyorlardı. "Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Işıklar söndü," dedim. "İnsanlar panikledi. Çığlıklar duyduk. Rawlins yardıma gitti, ben de onunla gittim."

"Neden?" diye

sordu. "Ne?"

"Neden," dedi Greene, ses tonu yumuşaktı. "Siz bir sivilsiniz Bay Dresden. Acil durumlarda insanlara yardım etmek Rawlins'in işi. Neden kapıya doğru gitmediniz?"

"Acil bir durumdu," dedim. "Yardım ettim."

"Sen bir kahramansın," dedi Greene. "Bu mudur yani?"

Omuz silktim. "Ben oradaydım. İnsanların yardıma ihtiyacı vardı. Denedim."

Greene gözlerini kırıştıtarak, "Tabii, tabii," dedi. "Peki yardım etmek için ne yapıyordun?"

"Işığı tutuyorum," dedim.

"Rawlins'in kendi feneri yok muydu?"

"Çok fazla el feneri olamaz," diye cevap verdim.

"Elbette," dedi Greene, bir şeyler yazarak. "Yani Rawlins için ışığı sen tuttun. Sonra ne oldu?"

"Burada çılgınlıklar duyduk. İçeri girdik. Az önce öldürdükleri kızın üzerinde saldırganı gördüm."

"Onu tarif edebilir misiniz?" Greene sordu.

"Neredeyse iki metre boyunda," dedim. "Bir savaş gemisi gibi yapılı, belki üç yüz, üç yirmi beş. Hokey maskesi. Orak."

Greene başını salladı. "Ne oldu?"

"Kıza saldırdı. Arkasında çoktan yere yığılmış başka insanlar da vardı. Orakla kızın boğazını kesmek üzereydi. Rawlins onu vurdu."

"Ona ateş mi ettin?" Greene sordu. "Yerde ölü bir kötü adamımız olmadığına göre mi?"

"Ona ateş etti," diye düzelttim. "Onu vurdu mu bilmiyorum. Kötü adam kızı bıraktı ve orağı Rawlins'e doğru salladı. Rawlins el feneriyle onu engelledi."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman adama vurdum,"

dedim. "Nasıl vurdun?" Greene

sordu.

"Sihir kullandım. Onu koridordan 30 metre aşağıya, projektörün ve film perdesinin içinden uçurdum."

Greene kalemini defterin üzerine bıraktı ve bana düz bir bakış attı. "Hey,"

dedim. "Sen sordun."

"Ya da belki kaçmak için döndü," dedi Greene. "Projektörü devirdi ve odanın arkasına geçmek için perdeden atladı."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse," dedim.

Bana bir kez daha sertçe baktı ve "Sonra ne oldu?" dedi. "Ve

sonra o gitti," dedim.

"Kapıdan mı kaçtı?"

"Hayır," dedim. "Hemen hemen kapının yanındaydık. Paravanın içinden geçti, arkasındaki duvara çarptı ve puf. Gitti. Nasıl oldu bilmiyorum."

Greene bunu yazdı. "Nelson Lenhardt'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Gözlerimi kırptım. "Hayır. Neden bileyim ki?"

"Görünüşe göre bugün bu kongrede başka birine saldırdı ve onu vahşice dövdü. Kefaletini ödeyip hapisten çıkarmışsınız. Belki de onunla arkadaşısınızdır."

"Pek sayılmaz," dedim.

"O halde, arkadaş olmadığınız bu adamı kurtarmak için iki bin doları gözden çıkarmanız biraz tuhaf görünüyor."

"Evet."

"Bunu neden yaptın?"

Sinirlendim. "Kişisel nedenlerim vardı."

"Neymiş onlar?"

"Kişisel," dedim.

Greene sulu mavi gözleriyle bana baktı, uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra sabırla ve kibarca şöyle dedi: "Bütün bunları anladığımdan emin değilim. Bana yardımcı olursanız çok memnun olurum. Bana neler olduğunu tekrar anlatabilir misiniz? Işıkların söndüğü andan başlayarak?"

İçimi çektim.

Baştan başladık.

Dört kez daha.

Greene bana karşı asla kaba davranmazdı, yumuşak sesi ve sulu gözleri onu bir dedektiften çok özür dileyen bir memur gibi gösteriyordu ama bir ses tüvit kamuflajın altında çelik gibi ve tehlikeli bir adam olduğunu ve beni bir suç ortağı ya da en azından söylediğinden daha fazlasını bilen biri olarak gördüğünü söylüyordu.

Sanırım bu doğrudu. Ama kara büyüden, ektoplazmadan ve istediği zaman ortadan kaybolan öcülerden bahsetmek beni daha çok sevmesini sağlamayacaktı. Polisler söz konusu olduğunda bu olağan bir şeydi. Bazıları, Rawlins gibi adamlar, kariyerlerinin bir noktasında kötü bir şeyle karşılaşmışlardı. Bu konuda kimseyle fazla konuşmazlardı - ortaklarından biri canavarlar gördüğünden bahsetmeye başladığında diğer polisler bu konuda endişelenirdi ve her türlü iyi niyetli danışmanlık ve psikolojik değerlendirme bunu takip ederdi.

Yani bir polis kendini bir vampir ya da gulyabani ile yüz yüze bulmuşsa (ve bundan kurtulmuşsa), bunun tek varlığı hafızada kalmaya meyilliydi. Zaman bu tür şeylerin keskin kenarlarını aşındırmanın bir yolunu bulur ve korkunç canavarları ve daha da korkunç sonuçlarını düşünmekten kaçınmak ve günlük rutine geri dönmek kolaydır. Yeterince zaman geçerse, birçok polis olan bitenin kafalarında abartıldığına, kötü anıların karanlık ve korkuyla güçlendiğine ve etraflarındaki herkes canavarların var olmadığını bildiğine göre, bu nedenle normal, açıklanabilir bir şey görmüş olmaları gerektiğine bile kendilerini ikna edebilir.

Ama ortalık kızıştığında, aynı polisler değişti. Derinlerde bir yerde, bunun gerçek olduğunu biliyorlardı ve doğaüstü bir şey tekrar ortaya çıktığında, en azından bir süreliğine, her şeyi unutmaya istekliydim ama geriye dönüp baktıklarında delice görünse bile, hayatta kalmak ve hayatları korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Rawlins, bir hayran kongresi devam ederken büyücü "gibi davrandığım" için benimle dalga geçerdi. Ama her şey o meşhur fanusa çarptığında, benimle çalışmaya istekli olmuştu.

Bir de Greene gibi doğaüstü hiçbir şey görmemiş, evine, 2,3 çocuğuna ve köpeğine giden, cumartesi günleri çimlerini biçen, *Nova* ve Science Channel izleyen, *National Geographic*'e abone olan ve her sayısını bodrumda düzenli bir şekilde saklayan başka tür polisler vardı.

Böyle adamlar her şeyin mantıklı olduğundan, her şeyin açıklanabilir olduğundan ve hiçbir şeyin akıl ve mantığın dışında var olmadığından son derece emindi. Böyle adamlar aynı zamanda çok iyi dedektif olurlar. Greene böyle bir adamdı.

"Pekâlâ, Bay Dresden," dedi Greene. "Birkaç noktayı hâlâ anlayabilmiş değilim. Şimdi, ışıklar söndüğünde ne yaptınız?"

Gözlerimi ovuşturdum. Başım ağrıyordu. Uyumak istiyordum. "Sana bunu zaten söyledim. Beş kere."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Greene ve bana küçük bir gülümseme sundu. "Ama bazen bazı şeyleri tekrarlamak unutulmuş küçük ayrıntıları ortaya çıkarabilir. Sakıncası yoksa bana ne zaman karardığını anlatabilir misin?"

Gözlerimi kapattım ve Greene'i tavana yükseltip bir süre orada bırakma isteğiyle savaştım.

Biri omzuma dokundu ve gözlerimi açtığımda Murphy'nin başımda dikilip bana beyaz bir strafor bardak uzattığını gördüm. "İyi akşamlar Harry."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım ve fincanı aldım. Kahve. Biraz yudumladım. Sıcak ve tatlıydı. Zevkle inledim. "Merhamet meleği, Murph."

"Bu benim," diye kabul etti. Kot pantolon, tişört ve çok hafif pamuklu bir blazer ceket giymişti. Gözlerinin altında halkalar vardı ve sarı saçları dağınıktı. Biri onu bunun için yataktan kaldırmış olmalıydı. "Dedektif Greene," dedi.

"Teğmen," diye cevap verdi Greene, yüzeysel bir nezaketle. "Yardım için Özel Soruşturma'yı aradığımı fark etmemiştim. Belki de biri telefonumun hızlı arama tuşunu değiştirmiştir." Elini cebine attı ve bir cep telefonu çıkardı.

Bir an için ciddi bir şekilde baktı ve sonra, "Oh, bekle. Benim hatam. Hızlı arama listemde yoksunuz. Bakmadığım bir anda bir tür füğ durumuna girmiş olmalıyım."

Murphy tatlı tatlı gülümseyerek, "Merak etmeyin, Çavuş," dedi, "Cinayeti kimin işlediğini bulursam size söylerim, böylece tasmayı alabilirsiniz."

Greene başını salladı. "Bu iş zaten yeterince karışık," dedi. "Korku filmi kostümü giymiş bir palyaço bir grup korku hayranını kurdele gibi kesiyor. Basın piranaları akvaryum balığı gibi gösterecek."

"Evet," dedi Murphy. "Bana öyle geliyor ki alabileceğin her yardımı almalısın. Bütün o kameraların önünde işi berbat etmek istemezsin."

Ona bir kez daha düz bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Subay arkadaşlarınızla işbirliği yapma konusundaki dostane ruhunuzla pek ünlü değilsiniz, Teğmen."

"Ben işimi yaparım," dedi Murphy kolayca. "Size yardım edebilirim. Ya da basın, departman rekabeti yüzünden bir katilin bulunmasına yardım etmeyi reddettiğinizi öğrenmesini sağlayabilirim. Karar sizin."

Greene uzun bir süre daha ona baktıktan sonra, "Birine kibirli, egoist bir kaltak demek cinsel taciz sayılır mı?" diye sordu.

Murphy'nin gülümsemesi daha da arttı. "Bir ara spor salonuna gel ve bunu tartışalım."

Greene homurdandı ve ayağa kalkarak defterini ve kalemmini cebine soktu. "Dresden, şehri terk etme. Seninle tekrar konuşmam gerekebilir."

"Ne güzel olur değil mi?" diye mırıldandım ve kahvemi yudumladım.

Greene, Murphy'ye bir kart uzattı. "Üzerinde cep telefonu numaram var. Olur da gerçekten işbirliği yapmak istersen diye."

Murphy onu kendininkilerden biriyle takas etti. "Aynen."

Greene başını salladı, ona kibarca başını salladı ve zeminin bantla kapatılmış bölümünün yanındaki memurlarla konuşmak üzere uzaklaştı.

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedim Murphy'ye.

Murphy homurdandı. "Seni bir çemberin içinde koşturuyor, ha?" "Bir saattir." Çok iğrenmiş gibi görünmemeye çalıştım.

"Sinir bozucu," dedi. "Ama gerçekten işe yarıyor. Greene muhtemelen eyaletteki en iyi cinayet masası dedektifi. Eğer bir kişiliği olsaydı şimdiye kadar başkomiser olurdu."

"Bu konuda pek yardımcı olacağını sanmıyorum."

Murphy başıyla onayladı ve Greene'in boşalttığı sandalyeye oturdu. "Ee. Bana buranın özetini anlatmak ister misin?"

"Daha kahvemi bile bitirmedim," diye yakındım. Ama Nelson'ın kefaletle hapisten çıkarılmasından başlayarak ve Michael'ın evine yaptığım ziyaretin ayrıntılarını atlayarak anlattım. Ona saldırıdan ve Rawlins'le benim muhtemelen saldırıyı nasıl kısa kestiğimizden bahsettim.

Yavaşça nefes verdi. "Yani bu şey ruhlar dünyasından olmalı, değil mi? Kurşunla vurulup ölmediyse, sonra da ruha dönüştüyse

"Bu makul bir sonuç," dedim, "ama kapsamlı bir analiz yapacak zamanım olmadı. Her şey olabilirdi."

"Onu öldürmüş olma ihtimalin var mı?"

"O kadar da sert vurmadım. Bir tür kendini imha özelliği olmalı."

"Kahretsin," dedi Murphy, göndermeyi kaçırarak. Artık kimse klasikleri sevmiyor. "Geri gelecek mi?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," dedim.

"Bu yeterince iyi değil."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Ne bakacağım. Rawlins nasıl?"

"Hastane," diye rapor verdi. "Aldığı kesik için bir sürü dikişe ihtiyacı olacak."

Homurdandım ve ayağa kalktım. Biraz zorlandım ve yalpaladım ama dengemi sağlar sağlamaz projektörün sehpası üzerindeki kalıntılara doğru yürüdüm. Eğildim ve film makarasının içinde geldiği büyük, yuvarlak bir kutuyu aldım. Ters çevirip üzerindeki etiketi okudum.

"Hunh," dedim.

Murphy geldi ve tenekeye kaşlarını çattı. "*Suburban Slasher II* mi?"

Başımı salladım. "Bunun bir anlamı var."

"Klasik sinemanın ölümü dışında mı?"

"Film faşisti," dedim. "Üzerlerine atlayan adam Azrail'e benziyordu." Murphy bana boş bir bakış attı.

"Azbail," dedim ona. "Hadi ama, bana Azrail'i hiç görmediğini söyleme. *Banliyö Slasher* filmlerindeki katil. Öldürülemez, kötülere ölüm getirir - ki buna seks yapan ya da içki içen herkes dahildir, görünüşe göre bu klasik sinema değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Sanırım bunu kaçırdım," dedi Murphy.

"Şimdiye kadar Azrail'in yer aldığı on bir film yapıldı," diye cevap verdim.

"Sanırım o on bir kişiyi kaçırdım," diye düzeltti Murphy. "Bunun Azrail karakterine benzemeye çalışan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Birisi," diye mırıldandım abartılı bir tehditle. "Ya da *bir şey*."

Bana seviyeli bir bakış attı. "Bunu kullanmak için ne zamandır bekliyordun?"

"Yıllar," dedim. "Bu fırsat sandığınız kadar sık karşınıza çıkmıyor."

Murphy gülümsedi ama bu zorlamaydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Şakalar gerçekleri değiştirmiyordu. Oturduğumuz yerden sadece birkaç metre ötede bir şey genç bir adamı öldürmüştü ve yaralılardan en az ikisinin hayatı onlarla ilgilenen doktorların becerilerine bağlıydı.

"Murph," dedim. "Sokağın aşağısında bir tiyatro var. Clark Pell adında biri işletiyor. Bu öğleden sonra orada hangi filmin gösterildiğini öğrenebilir misin?"

Murphy defterinin önceki bir sayfasını çevirdi ve "Ben zaten yaptım. *Hammerhands* diye bir şey."

"Eski ama güzel bir hikaye," dedim. "Kabadayılar bu çiftçiye tren raylarına itiyorlar ve tren adamın ellerini bileklerinden kesiyor. Onu ölüme terk etmişler. Ama o hayatta kalıyor, deliriyor, kütüklere balyoz kafaları bağlıyor ve onları teker teker avlıyor."

"Ve Clark Pell bugün erken saatlerde burada dövülen kurbandı," dedi Murphy. "Keskin olmayan bir aletle feci şekilde dövülmüş."

"Belki de bu bir tesadüftür," dedim.

Kaşlarını çattı. "Biri bunu yapabilir mi? Film canavarlarını hayata geçirebilir mi?" "Biraz öyle görünüyor," dedim.

"Onları nasıl durduracağız?" diye sordu.

Cebimden kongre programını çıkardım ve sayfalarını karıştırdım. "Asıl soru şu: Yarın geceden önce onları nasıl durduracağız?"

"Yarın gece ne var?"

"Film festivali," dedim ve film programını elime aldım. "Hayfa'da bir düzine film gösteriliyor. Yarım düzine de Pell'in sinemasında. Ve onların canavarlarının çoğu Hammerhand ve Azrail kadar dost canlısı değil."

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Murphy. "Bunun sıradan insanların giysi giydirme oyunu olma ihtimali var mı?"

"Bundan şüpheliyim. Ama bu mümkün."

Başını salladı. "O zaman Greene'in o açığı kapatmasına izin vereceğiz. Kendini departman için mesaide say, Harry. Bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

"Hayatta kalan kurbanlarla konuşuyoruz," dedim. "Ve birinin böyle çılgınca bir şey yapmasının kaç yolu olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Başını salladı ve sonra bana kaşlarını çattı. "Önce biraz uyu. Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim. "Düşecekmişim gibi hissediyorum."

Başını salladı. "Bakalım Pell'le konuşabilecek miyim, eğer uyanıksa. Diğerlerine sabahtan önce ulaşabileceğimizden şüpheliyim. Tabii hayatta kaldıklarını varsayarsak."

"Tamam," dedim. "Yarın buraya dönüp biraz araştırma yapmam gerekecek. Şansımız yaver giderse, film perdesinden başka bir şey fırlamadan önce kötü adamımızın izini sürebiliriz."

Murphy başını salladı ve ayağa kalktı. Bana elini uzattı. Ben de tuttum ve beni ayağa kaldırdı. Murphy görüldüğünden çok daha güçlü.

"Beni eve bırakır mısın?" diye sordum.

Anahtarları çoktan eline almıştı. "Şoförünüze benziyor muyum?"

"Teşekkürler, Murph."

Kapıya doğru yöneldik. Genelde adımlarımı Murphy'ninkilere uydurmak için kısaltmam gerekir ama bu gece o kadar yorgundum ki o da beni bekliyordu.

"Harry," dedi. "Ya bunu kimin yaptığını zamanında bulamazsak?" "Onları bulacağız," dedim.

"Ama ya yapmazsak?"

"O zaman canavarlarla savaşıyoruz."

Murphy derin bir nefes aldı ve yaz gecesine adım attığımızda başını salladı.
"Aynen öyle."

Bölüm

On Dört

Murphy beni eve bıraktı ve asırlık pansiyonun yanındaki çakıllı alana park etti. Arabanın motorunu durdurdu ve tıkırtı seslerini çıkardı. Camlar açık bir şekilde bir süre orada oturduk. Gölden gelen serin bir esinti arabanın içinden fısıldadı, günün amansız sıcığından sonra rahatlatıcıydı.

Murphy dikiz aynasını kontrol etti ve sonra sokağı taradı. "Kimi izliyordun?"

"Ne?" dedim. Dedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya gelirken o kadar çok boyun büktün ki, omuzlarının kulaklarını çürütmemesine şaşırdım."

Yüzümü buruşturdum. "Ah, şu. Bu gece biri beni takip ediyordu." "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Seni boş yere endişelendirmenin anlamı yok. O her kimse artık orada değil." Karanlık adamı ve arabasını tarif ettim.

"Seni yoldan çıkaranla aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"İçimden bir ses hayır diyor," dedim. "Kaçmak için herhangi bir çaba göstermiyordu.

fark edilmek. Tüm bildiğim, o sadece bir özel dedektif olabilir.
Dava için bana."

"Tanrım," dedi Murphy. "O bitmedi mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Bir talk show sunucusuna göre Larry Fowler gerçekten kin tutabiliyor. Sürekli birbiri ardına bir şeyler yapıyor."

"Belki de stüdyosunu yakmamalı ve arabasına ateş etmemeliydin."

"Bu benim hatam değildi!"

Murphy dindar bir ses tonuyla, "Buna mahkeme karar verir," dedi. "Avukatın var mı?"

"Beş ya da altı yıl önce bir adamın kızının kayıp köpeğini bulmasına yardım ettim. Kendisi avukat. Yasal süreçte bana yardım ediyor, bu da beni iflas ettirmeyecek kadar yeterli. Ama devam edip gidiyor."

İkimiz de arabadan çıkmadık.

Gözlerimi kapattım ve yaz gecesini dinledim. Bir yerlerde müzik çalıyordu. Ara sıra yarış motorlarının sesini duyabiliyordum.

"Harry?" Murph bir süre sonra sordu. "İyi misin?" "Açım. Biraz yorgunum."

"Canın yanıyor gibi görünüyorsun," dedi.

"Belki biraz ağrım var," dedim.

"O tür bir acı değil."

Gözlerimi açtım ve önce ona, sonra da başka bir yere baktım. "Ah.

Bu." "Bu," diye onayladı. "Bir şekilde kanaman varmış gibi görünüyorsun." "Bunu atlatacağım," dedim ona.

"Bu geçen Cadılar Bayramı'yla

mı ilgili?" Omuz silktim.

Bir an sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Karartma sırasında ve hemen sonrasında çok fazla karışıklık oldu. Ama Field Müzesi'nde bir hayvan tarafından parçalanmış bir ceset buldular. Laboratuvar bunun büyük bir köpek olduğunu tahmin etti. Yerde de üç farklı kan grubu buldular."

"mi?" Ben sordum.

"Ve Kent Koleji'nde. Orada sekiz ceset buldular. Altısının ölüm nedeni belli değildi. Birinin kafası cerrahi olarak keskin bir bıçakla yarıya kadar kesilmiş. Diğerinin kafasının arkasına 44'lük bir mermi isabet etmiş."

Başımı salladım.

Bir süre bana baktı, kaşlarını çatı ve devam etmemi bekledi. Sonra sessiz ve kesin bir sesle "Onları sen öldürdün" dedi.

Hafızam kafamda bazı kötü görüntüler oynattı. Midem bulandı. "Başsız adamı ben yapmadım."

Soğuk, mavi gözleri sabit kaldı ve başını salladı. "Onları sen öldürdün. Bu seni yiyip bitiriyor."

"Olmamalı. Ben çok şey öldürdüm."

"Doğru," dedi Murphy. "Ama bu sefer periler, vampirler ya da canavarlar değildi. Onlar insandı. Ve onlar öldüğünde sen savaşın ortasında değildin. Seçimi soğukkanlılıkla yaptın."

Nedense gözlerimi kaldıramadım. Ama başımı salladım ve fısıldadım, "Aşağı yukarı."

Daha fazlasını söylememi bekledi ama söylemedim. "Harry," dedi. "Bunun için kendini yırtıyorsun. Biriyle konuşmalısın. Bu ben ya da burası olmak zorunda değil, ama bunu yapmalısın. Birini öldürdüğün için kendini kötü hissetmenin utanılacak bir yanı yok, ne sebeple olursa olsun."

Kısa bir kahkaha attım. Tadı acıydı. "Cinayet işlediğim için kendimi kötü hissetmememi söylemesini bekleyeceğim son kişi sensin."

Rahatsızca kıpırdandı. "Ben de şaşırdım sayılır," dedi. "Ama kahretsin, Harry. Ajan Denton'ı vurduğum zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Benim de bununla başa biraz zaman aldı. Yani, aklını kaybettiğini biliyordum. Ve eğer yapmazsam seni öldürecekti. Ama bu bana kendimi..." Gözlerini kısarak Chicago gecesine baktı. "Lekeli. Bir can almak için." Yutkundu. "Ve vampirlerin barınakta kontrol ettiği o zavallı insanlar. Bu daha da kötüydü."

"O insanların hepsi seni öldürmeye çalışıyordu Murph. Bunu yapmak zorundaydın. Başka seçeneğin yoktu. Bunu düşündün. Tetiği çektiğinde bunu biliyordun."

"Başka bir seçeneğin olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim ve "Belki. Belki de değil." Yutkundum. "Mesele şu ki, bunu düşünmeye hiç zahmet etmedim. Hiç tereddüt etmedim. Sadece ölmelerini istedim."

Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ya Konsey benim hakkımda haklıysa?" Murphy'ye sessizce sordum. "Ya bir tür canavara dönüşürsem? Kendi isteği dışında hiçbir şeyi düşünmeden can alan birine. Amaçtan çok sonu önemseyen biri. Haktan çok gücü önemseyen biri. Ya bu ilk adımsa?"

"öyle mi?" Murphy sordu. "Ben-"

"Çünkü sen öyle düşünüyorsan, Harry, o zaman muhtemelen öyledir. Ve eğer öyle olmadığına karar verirsen, muhtemelen öyle değildir."

"Olumlu düşünmenin gücü mü?" diye sordum.

"Hayır. Özgür irade," dedi. "Zaten olmuş olanı değiştiremezsiniz. Ama bir sonraki adımda ne yapacağını seçersin. Bu da karanlık tarafa sadece bunu yapmayı seçersen geçebileceğin anlamına geliyor."

"Yapmayacağımı sana düşündüren nedir?" diye sordum.

Murphy homurdandı ve bir elinin parmaklarıyla çeneme hafifçe dokunmak için uzandı. "Çünkü ben aptal değilim. Bu arabadaki diğer bazı insanların aksine."

Uzandım ve sağ elimle parmaklarını kavradım, hafifçe sıktım. Eli sabit ve sıcaktı. "Dikkatli ol. Bu neredeyse bir iltifattı."

"Sen iyi bir adamsın," dedi Murphy, elini parmaklarımdan çekmeden indirerek. "Bazen acı verecek kadar kayıtsızsın. Ama iyi bir kalbin var. Bu yüzden kendine bu kadar sert davranıyorsun. Yorgunsun, açsın, canın yanıyor ve kötü adamların durduramayacağı bir şey yaptığını gördün. Moralin düşük. Hepsi bu."

Sözleri basit, açık ve dolaysızdı. Ses tonunda sahte bir rahatlık hissi, hoşgörölü bir acıma duygusundan eser yoktu. Murphy'yi bir süredir tanıyorum. Her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum. Korumak için çalıştığı yasaların ihlali karşısında bile onun desteğine sahip olduğumu bilmek ani ve büyük bir rahatlıktı.

Daha önce de söyledim, yine

söyleyeceğim. Murphy iyi bir insan.

"Belki de haklısın," dedim. "Tanrı aşkına, kendime acımayı bırakıp işe koyulmalıyım."

"Yemek ve dinlenmeyle başla," dedi. "Eğer benden haber alamazsan, sabah seni alacağımı farz et."

"Doğru," dedim.

Bir dakika boyunca el ele tutuşarak oturduk. "Karrin?" diye sordum.

Bana baktı. Gözleri çok büyük, çok mavi görünüyordu. Onlara çok uzun süre bakamadım. "Hiç düşündün mü... bilirsin işte. Bizi?"

"Bazen," dedi.

"Ben de," dedim. "Ama... nedense zamanlama hep yanlış oluyor." Biraz gülümsedi. "Fark ettim."

"hiç doğru olacak mı?"

Elimi nazikçe sıktı ve sonra kendi elini benimkinden çekti. "Bilmiyorum. Belki bir ara." Kaşlarını çatarak eline baktı ve sonra "Bu pek çok şeyi değıştirdi" dedi.

"Olurdu," dedim.

"Sen benim arkadaşısın, Harry," dedi Murphy. "Ne olursa olsun. Bazen geçmişte... senin için doğru olanı yapmadım."

"Beni ofisimde kelepçelediğin zamanki gibi," dedim.

"Doğru."

"Ve beni tutuklarken dişlerimden birini kırdığın zaman."

Murphy gözlerini kırptırdı. "Dişimi mi

kırdım?" "Ve ne zaman-"

"Evet, ," dedi. Yanakları pembeleşmiş bir halde bana hafifçe baktı.

"Mesele şu ki, senin iyi adamlardan biri olduğunu çok daha önce anlamalıydım. Ve..."

Ona içtenlikle göz kırptım ve söylemesini bekledim. "Ve

özür dilerim," diye hırladı. "Pislik."

Bu ona bir şeye mal oldu. Murphy kendisine yakışandan daha fazla gururlu. Ve evet, camdan evler ve taşlar hakkındaki atasözünün farkındayım. Bu yüzden ona zaten verdiğimden daha fazla zorluk çıkarmadım. "Şimdi bana romantik davranma, Murph."

Biraz gülümsedi ve gözlerini devirdi. "Eğer bir araya gelseydik, seni bir hafta içinde öldürürdüm. Şimdi git biraz dinlen. Bu halinle işime yaramazsın."

Başımı salladım ve arabadan indim. "Sabah o zaman."

"Sekiz civarı," dedi ve arabayı çekip sokağa geri döndü. Bana seslendi, "Dikkatli ol!"

Arabanın arkasından baktım ve iç geçirdim. Murphy hakkındaki duygularım hâlâ umutsuzca karmaşık bir karmaşa içindeydi. Belki de ona daha önce bir şeyler söylemeliydim. Duygularımı onunla daha önce paylaşmalıydım. Daha hızlı davranmalı, inisiyatif almalıydım.

Dikkatli ol, dedi.

Neden şimdiden çok dikkatliymişim gibi hissediyordum?

On

Beşinci

Bölüm

Mickey Mouse alarmım yedide çaldı ve ben yorganı tekmeleyip doğrulana ve alarmı kapatana kadar inatla vızıldadı. Her yerim ağrıyordu, her yerim kaskatı kesilmişti ama o ezici yorgunluk hissi azalmıştı ve zaten dik durduğum için hareket etmeye başladım.

Duşa girdim ve dondurucu suyun ilk şoku bana çarptığında çok fazla çalıştım. Bu konuda biraz pratik yapmıştım. Hiçbir su ısıtıcı teknik bir sorun çıkmadan bir haftadan fazla dayanmamıştı ve bu, gazlı ısıtıcınız varken riske atmak istemeyeceğiniz türden bir şeydi. Bu yüzden duşlarım her zaman ya soğuk ya da daha soğuk olurdu. Flört hayatım ve zaman zaman benimle karşı karşıya gelen bazı varlıkların sahip olduğu insanlık dışı cazibeler göz önüne alındığında, muhtemelen böylesi daha iyiydi.

Ama özellikle de sıyrıklarım, çürüklerim ve ağrıyan kaslarım olduğunda, ülkedeki herkes gibi derimi kavuran sıcak bir duş alabilmeyi diledim.

Ve aniden su buz gibi soğuktan buz gibi sığa döndü. Bu bir şoktu ve aslında küçük bir çılgılık attım ve duş başlığını her yerimi haşlamayacak şekilde yeniden yönlendirene kadar duşun içinde dans ettim. Sıcaklık değişiminin ilk şokundan sonra, ağrıyan başımı ve boynumu bir saniyeliğine spreye doğru eğdim ve uzun bir inilti çıkardım. Sonra dedim ki, "Kahretsin, sana şunu kesmeni söylemişim."

Lasciel'in sesi suyun sesi altında sessiz bir kahkahayla mırıldandı. Hayalet parmak uçlarının hissi boynumun dibindeki tel gibi sıkı kaslara saplandı ve acıyı hafifletti. "Rahatsızlığı engellemek için sana geçen sonbahar öğrettiğim tekniği kullanmalısın."

"İhtiyacım yok," dedim ve huysuzluk etmeye çalıştım. Ama ısıtılmış su ve hayali de olsa masaj yapan parmaklar çok lezzetliydi. "İyi olacağım."

"Senin rahatsızlığın benim rahatsızlığımdır, ev sahibim," dedi ve iç çekti. "Kelimenin tam anlamıyla, benim tüm algılarım ancak algıların aracılığıyla oluşabilir."

"Bu gerçek değil," dedim sessizce. "Su gerçekten sıcak değil. Kimse boynuma masaj yapmıyor. Bu, hislerimin üzerine serdiğiniz bir illüzyon."

"Rahatlatıcı hissettirmiyor mu?" diye sordu bedensiz sesi. "Gerginliği azaltmıyor mu?"

"Evet," diye iç geçirdim.

"O zaman ne önemi var? Yeterince gerçek."

Boynumdaki sinir bozucu bir sineği uzaklaştırmaya çalışır gibi elimi salladım ve o güçlü, sabit parmakların hissi geri çekildi. "Devam et," dedim. "Çek ellerini. Güne psişik bir kafes maçıyla başlamak istemiyorum ama beni buna zorlarsan yaparım."

"Nasıl isterseniz," dedi sesi ve varlık hissi geri çekildi. Sonra durakladı. "Ev sahibim, sıcak sudan hiç bahsetmediğinizi fark ettim."

Homurdandım ve nefesimin altında bir şeyler mırıldandım, başımı birkaç saniyeliğine kaynar gibi görünen suyun altına eğdim ve sonra "Dün gece ne olduğunu anladın mı?" dedim.

"Gerçekten de," diye cevap verdi

düşmüş melek. "Ne okudun o zaman?"

Bir an düşünceli bir sessizlik oldu ve sonra Lasciel cevap verdi: "Karrin ikiniz arasında belli bir mesafe olmasını mesleki bir gereklilik olarak görüyor ama zamanın ve koşulların bir gün bunu gereksiz kılabileceğini de düşünüyor."

İçimi çektim. "Hayır," dedim. "O değil. Yıldızlar ve taşlar, lanet olası bir cehennem zebanisinden randevu tavsiyesi istemiyorum. Kongrede insanlara saldıran şeyleri kastetmiştim."

"Ah," dedi Lasciel, ses tonunda alınganlıktan eser yoktu. "Belli ki ruhani bir yırtıcının saldırısıydı."

Birini tanımak için biri gerekir, diye düşündüm. Sıcak suyun altında sert bir omzumu yuvarladım. "Eğer bu doğruysa, o zaman saldırılar şiddetle ilgili değildi," dedim düşünceli bir şekilde. "Bu da yaşlı adamın saldırıya uğradığı o banyoda gördüklerimi açıklıyor. Bunu yapan her neyse korku yaratmaya niyetliydi. Acı çektirmek. Sonra da... neyi? Kurbanlarda yarattığı psişik enerjiyi mi?"

"Bu biraz basit bir tanım," dedi, "ama bir ölümlünün anlayabileceğini umduğum kadar yakın bir tanım."

"Ne yani, şimdi de ölümlülük yobazı mı oldun?"

"Şimdi ve her zaman," diye yanıtladı. "Bununla hakaret etmek istemiyorum, ama bilmelisiniz ki çevrenizi kavrama yeteneğiniz bir dizi yanılsamaya olan inancınız tarafından çok güçlü bir şekilde tanımlanmıştır. Zaman. Gerçek. Aşk. Bu tür şeyler. Elbette bu sizin suçunuz değil ama bazı konuları algılama ve anlama yeteneğinize sınırlamalar getiriyor."

"Ben sadece insanım," dedim. "Öyleyse beni aydınlat."

"Bunu yapmak için ölümlülüğe olan bağlılığından kurtulman gerekir." Gözlerimi kırıştırdım ve "Ölmem mi gerekecek?" dedim.

İçini çekti. "Yine, sadece kısmi bir anlayışa sahipsiniz. Ama uygunluk açısından, evet. Yaşamayı bırakmak zorunda kalacaksın."

"O zaman beni aydınlatmaya zahmet etmeyin," dedim. "Zaten bir sürü öğretmen adayım var." Şampuanımı durulayıp tekrarladım ve kendimi İrlanda Baharı gibi kokuttum. "Saldırılarından kurtulanlar o zaman. Manevi bir darbe almış olacaklar."

"Eğer teori doğruysa," diye cevap verdi Lasciel'in sesi. "Eğer gerçekten de ruhen yaralanmışlarsa, bu kesin gibi görünüyor."

Ürperdim. Bu tür bir hasar kendini çeşitli şekillerde gösterirdi ve hiçbirisi hoş değildi. Ruhsal saldırılar yüzünden deliliğe sürüklenen insanlar görmüştüm. Murphy böyle bir saldırıya maruz kalmış ve ruhsal ve psikolojik yaraları nihayet iyileşene kadar yıllarca bunun yarattığı gece terörleriyle başa çıkmayı öğrenmişti. Kara Saray'ın vampirleri tarafından psişik bir kumlamaya maruz bırakılan ve neredeyse akılsız bedenlere dönüşerek emirlere itaat eden bazıları ve efendilerine hizmet eden psikotik ölüm makinelerine dönüşen aynı türden diğerlerini görmüştüm.

İşin en kötü yanı, böyle bir şeyi görmemin neredeyse tek yolunun Görüşümü açmak olmasıydı. Bu da karşılaştığım her korkunç şekilde parçalanmış ruhun hafızamda taze ve parlak kalması anlamına geliyordu. Her zaman.

Zihnimdeki ödül kutusunun en üst rafı iğrenç hatıralarla dolmaya başlamıştı.

Gerçekten sıcak olmayan su üzerimden aktı, küçük ama aniden önemli bir rahatlama oldu. "Git buradan," dedim Lasciel'e. Sonra da ekledim: "Sıcak suyu bana bırak. Sadece bu seferlik."

"Nasıl isterseniz," diye yanıtladı düşmüş meleğin sesi, ses tonunda kibar bir memnuniyet vardı. Onun varlığına dair his tamamen kayboldu.

Parmaklarım buruşana kadar duşta kaldım. Ya da daha doğrusu sağ elimin parmakları buruşana kadar orada kaldım. Yanmış sol elimin derisi bu günlerde hep solmuş ve büzüşmüş görünüyordu. Suyu kapattığım anda buz gibi soğuk hissi geri geldi ve havluyla kurulanıp giyinirken şiddetle titredim.

Mouse ve Mister'ın çeşitli ihtiyaçlarıyla ilgilendim, kahvaltı için buzdolabından birkaç bisküvi artığı yedim ve bir kutu kola açtım. Bir süre düşündükten sonra laboratuvarıma gittim ve raftan Bob'un kafatasını aldım.

Prizlerde soluk turuncu ışıklar yanıp sönüyordu. Bob uyku sersemi bir sesle, "Hey," diye mırıldandı. "Nereye gidiyoruz?"

"Araştırıyorum," dedim. Kafatasıyla birlikte yukarı çıktım ve onu naylon sırt çantama attım. "Bugün sana ihtiyacım olabilir. Ama etrafta heterolar olacak, o yüzden ben çantayı açana kadar ağzını kapalı tut."

Bob esneyerek, "Tamam," dedi ve kafatasının göz çukurlarındaki ışıklar tekrar söndü.

Büyülü cephaneliğimi - kalkan bileziğimi, enerji yüzüğümü ve gümüş beş köşeli tılsımımı - taktım. Yeni oyduğum patlayıcı çubuğumu çantamın yan cebine yerleştirdim ve sapını sağ kulağımın arkasına uzanıp aceleyle çıkarabileceğim şekilde dışarıda bıraktım. Asamı elime aldım ve kapının yanındaki kancada asılı duran deri tozluğuma baktım. Çeşitli dişlere, pençelere, kurşunlara ve benzerlerine karşı kendime bir koruma sağlamak için pardösünün üzerine büyüler yapmışım ve sonuç olarak pardösü etkili bir şekilde bir zırh giysisine dönüşmüştü.

Ancak, çoğu zırh gibi, kendi klima sistemi yoktu ve kavurucu yaz sıcaklığında giyseydim, muhtemelen kimse beni ısırmaya, kesmeye veya vurmaya fırsat bulamadan sıcaktan secde ederek ölürdüm. Üzerimdeki kot pantolon bile öğleden çok önce bana ağır gelirdi. Pardösü kancasında kaldı.

Bu beni biraz sarstı. Toz bezine alışmışım ve derisindeki büyüler daha önce hayatımı kurtarmıştı. Onsuz bir tür doğüstü çatışmaya girmeyi düşünmek beni biraz savunmasız hissettirdi. Bu yüzden Mouse'un ipini aldım, köpeğin kuyruk sallayarak onaylamasına çok sevindim ve tasmaına taktım. "Bugün benimlesin," dedim ona. "Arkamı kollayacak birine ihtiyacım var. Belki daha sonra sosisli yememe yardım eder."

Sosisli sandviçten bahsedilince Mouse'un kuyruğu daha da sallandı. Nefes nefese kaldı, sevecen bir hareketle başının yanıyla kalçamı dürttü ve Murphy'yi beklemek üzere dışarı çıktık.

Arabayı durdurdu ve ben arka kapıyı açıp o da arka koltuğa atlarken Mouse'a dikkatle baktı. Araba onun ağırlığıyla ileri geri sallandı ve biraz alçaldı.

"Arabası bozuk, değil mi?"

Mouse kuyruğunu salladı ve Murphy'ye coşkulu, boş bir köpek sırtışı atarak başını şaşkınca öne arkaya eğdi. Hayal gücümün bu bakışa bir anlam yüklemesi kolaydı: *Araba mı bozuldu? O da ne?*

"Ukala," diye mırıldandım köpeğe ve yolcu tarafına bindim. "Merak etme Murph. Ne kadar büyüyeceğini fark ettiğim anda tüm bedensel işlevler konusunda deli gibi çalıştık. İyi olacak." Arka koltuğa ters ters baktım. "Olmayacak mı?"

Mouse bana aynı sırtışı yaptı ve başını şaşkınca yana eğdi. Kaşlarımı daha derinden çattım. Öne doğru eğilip ağır ağızıyla omzuma sokuldu ve arka koltuğa yerleşti.

Murphy iç çekti. "Başka bir köpek olsaydı onu bagaja bindirirdim." "Doğru," dedim. "Senin köpek sorunların var."

"Büyük köpek sorunları," diye düzeltti Murphy beni. "Sadece büyük köpekler." "Mouse büyük değil. Kompakt bir yapıya sahip."

Arabayı çekerken bana ters ters baktı ve "Sen de bagaja sığarsın Harry," dedi. Sonra kaşlarını çattı ve "Dudakların mavi." dedi.

"Uzun bir duş," dedim.

Bana ani ve hızlı bir sırtış attı. "Aklını işinde tutmak mı istedin? Sanırım bunu cinsel çekiciliğime bir iltifat olarak yorumlayacağım."

Homurdandım ve kemerimi . "Hastaneden bir haber var mı?"

Murphy'nin gülümsemesi soldu ve gözlerini yoldan ayırmadı. Bana bakmadan başını salladı, yüzünü okumak imkânsızdı.

"Kötü, ha?" Ben sordum.

"Sağlık görevlilerinin taşıdığı genç adam öldü. Siz geldiğinizde çoktan yere yığılmış olan kız kurtulacak ama bir tür şok geçiriyor. Katatonik. Gözlerini falan odaklayamıyor. Öylece yatıyor."

"Evet," dedim sessizce. "Ben de bunu bekliyordum. Peki ya diğer kız? Rosie mi?"

"Yaraları acı vericiydi ama hayati tehlikesi yoktu. Kesikleri kapattılar ve kemikleri yerine oturtular ama hamile olduğunu öğrenince gözlem için hastanede tuttular. Çocuğunu kaybetmeden atlatacak gibi görünüyor. Şu anda uyanık ve konuşuyor."

"Bu da bir şeydir," dedim. "Peki ya Pell?"

"Hâlâ yoğun bakımda. Yaşlı bir adam ve yaraları çok ağır. Herhangi bir komplikasyon olmadığı sürece iyi olacağını düşünüyorlar. Sersemlemiş durumda ama bilinci yerinde."

"Yoğun bakım," dedim. "Onunla başka bir yerde konuşma şansımız var mı?"

"Bu doktorlar, durumu kritik olan insanların otomatlara doğru yürüyüşe çıkmasını istememe konusunda gerçekten komik olabiliyorlar" dedi.

Homurdandım. "O zaman onu yalnız bırakman gerekebilir. Etrafta onca tıbbi malzeme varken oraya girmeye cesaret edemem."

"Sadece birkaç dakikalığına olsa bile mi?" diye sordu.

Omuz silktim. "İşlerin ne zaman bozulacağı konusunda hiçbir kontrolüm yok." Duraksadım ve dedim ki, "Tam olarak değil. Eğer bunu yapmaya çalışsaydım, birkaç saniye içinde tüm katı havaya uçurabilirdim, ama bir şeylerin bozulmasını önlemek için yapabileceğim fazla bir şey yok. Sadece birkaç dakikalığına orada olsaydım, kötü bir şey olmama ihtimali yüksekti. Ama bazen işler sarpa sarıyor

yanlarından geçtiğim anda. Yaşam destek ünitesine bağlı insanlar varken işimi şansa bırakamam."

Murphy bana kaşlarını çatı ve sonra anlayışla başını salladı. "Belki seni hoparlöre falan alabiliriz."

"Ya da başka bir şey." Gözlerimi ovuşturdum. "Sanırım bu uzun bir gün olacak."

İşin özüne indiğinizde, tüm hastaneler hemen hemen aynı görünme eğilimindedir, ancak saldırıdaki kurbanların götürüldüğü Mercy Hastanesi, bir şekilde diğerlerinin steril, dezenfekte edilmiş, sessizce çaresiz kalitesinin en kötüsünden kaçınmayı başardı. Chicago'nun en eski hastanesi olan bu yeri Mercy Rahibeleri kurmuştu ve bir Katolik kurumu olarak kalmaya devam etti. İlk inşa edildiğinde gülünç derecede büyük olduğu düşünülen Mercy, on dokuzuncu yüzyılın sonlarındaki ünlü Chicago yangınlarında tamamen doldu. Doktorlar acil durum sırasında diğer hastanelerin altı ya da yedi katı kadar hastayla ilgilenebildi ve herkes buranın ne kadar gereksiz büyüklükte olduğundan şikayet etmeyi bıraktı.

Kurbanların odalarının dışındaki koridorda, kostümlü kaçık katilin tekrar peşlerine düşme ihtimaline karşı nöbet tutan bir polis vardı. Ayrıca, kaçınılmaz olarak sudaki kanın kokusunu alıp çılgınlık için ortaya çıktıklarında basının cesaretini kırmak için de orada olabilirdi. Nöbetçi polisin Rawlins olduğunu görmek beni hiç şaşırtmadı. Tıraş olmamıştı ve üzerinde hâlâ SplatterCon!!! isim etiketi vardı. Ön kollarından biri düzgünce bantlanmış beyaz bandajlarla sarılmıştı ama bunun dışında yaralı ve gece boyunca çalışmış biri için şaşırtıcı derecede uyanık görünüyordu. Ya da belki de yıpranmış yüz hatları böyle şeyleri normal karşılıyordu.

"Dresden," dedi Rawlins oturduğu yerden. Bir sandalyeyi salonun kesişme noktasına sürüklemişti. Kendini işine adamıştı, deli değildi. "Daha iyi görünüyorsun. Şu çürükler dışında."

"En iyileri hep ertesi gün ortaya çıkar," dedim. "Tanrı'nın doğrusu," diye kabul etti.

Murphy bir ileri bir geri baktı. "Sanırım herkesle çalışacaksın, Harry."

Rawlins gülümseyerek, "Hay aksi," dedi. "Aşağıda duyduğum küçük Karrie Murphy mi? Bugün işe opera gözlüklerimi getirmedim."

O da sırtarak karşılık verdi. "Burada ne yapıyorsun? Koridora göz kulak olacak gerçek bir polis bulamadılar mı?"

Homurdandı, bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini çaprazladı. Tüm o tembel duruşuna rağmen, kılıfındaki silahının açık ve sağ elinin yanında olduğunu fark ettim. Dudaklarını büzerek Mouse'a baktı ve "Köpeklerin buraya girmesine izin verildiğini sanmıyorum" dedi.

"O bir polis köpeği," dedim ona.

Rawlins kayıtsızca Mouse'a bir elinin tersini uzattı. Mouse kibarca kokladı ve kuyruğu bacaklarına çarptı. "Hmmm," dedi Rawlins. "Onu istasyonun etrafında gördüğümü sanmıyorum."

"Köpek benimle," dedim.

Murphy, "Büyücü benimle birlikte," dedi.

Rawlins, "Bu onu bir polis köpeği yapar," diye onayladı. Başını koridora doğru salladı. "Bayan Marcella şu tarafta. Pell ve Bayan Becton yoğun bakımda. Getirdikleri çocuk başaramadı."

Murphy yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler, Rawlins."

"Bir değil küçük kız," dedi Rawlins, kalın sesi büyükbabacan bir edayla.

Murphy ona kısa bir süre ters ters baktı ve ilk kurbanı ziyaret etmek için koridora çıktık.

Tek yataklı bir odaydı. Molly yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu, belli ki çoğunlukla oturduğu yerde uyuyordu. Odaya girip kapıyı kapattığımda, etrafına bakıyor ve koluyla ağzının kenarını siliyordu. Yanındaki yatakta Rosie yatıyordu, ufak tefek ve solgundu.

Molly kızın koluna dokundu ve onu nazikçe uyandırdı. Rosie bize baktı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Günaydın," dedi Murphy. "Umarım biraz dinlenebilmişsinizdir."

"Birazcık," dedi kız, sesi kısıktı. Etrafına bakındı ama Molly ona içinde pipet olan bir bardak su uzatmıştı bile. Rosie bir yudum aldı, sonra başını yorgunca arkaya yasladı ve Molly'ye teşekkür eder gibi bir şeyler mırıldandı. "Biraz," dedi tekrar, sesi daha güçlüydü. "Sen kimsin?"

"Benim adım Karrin Murphy. Chicago Polis Departmanı'nda dedektifim."
Bana bir işaret yaptı ve cebinden bir kalemle küçük bir not defteri çıkardı.
"Bu Harry Dresden. Davada bizimle birlikte çalışıyor. Burada olmasının bir sakıncası var mı?"

Rosie dudaklarını yaladı ve başını salladı. Yaralanmamış eli huzursuzca hareket ediyor, gergin hareketlerle karşı kolundaki bandajları okşuyordu. Murphy kızla sessiz bir sohbete daldı.

"Burada ne işin var?" Molly bana yarı fısıltıyla sordu.

"Bir şeyleri araştırıyorum," diye cevap verdim sessizce. "Ürkütücü bir şeyler oluyor."

Molly dudağını çiğnedi. "Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim. "Merak etme. Arkadaşına her ne zarar verdiyse bulacağım."

"Arkadaşlar," dedi Molly, çoğul ifadeyi vurgulayarak. "Ken hakkında bir şey duydun mu? Rosie'nin erkek arkadaşı? Kimse bize bir şey söylemiyor."

"Olay yerinden götürdükleri çocuk o mu?"

Molly endişeyle başını salladı. "Evet."

Murphy'nin arkasına baktım ve bir şey söylemedim.

Molly anladı. Yüzü bembeyaz oldu ve fısıldadı, "Tanrım. O çok..." Kollarını kavuşturdu ve başını birkaç kez salladı. Sonra dedi ki, "Yapmam gereken..." Etrafına bakındı ve daha yüksek bir sesle, "Kahve için ölüyorum. Başka isteyen var mı?"

Kimse yapmadı. Molly çantasını aldı ve kapıya doğru yürümek için arkasını döndü. Bunu yaparken Mouse'un bir iki adım yakınına kadar geldi. Ancak Mouse hırlamak yerine, Molly yanından geçerken başını sevgiyle Molly'nin bacağına yasladı ve Molly gitmeden önce kızın kulağını birkaç kez tırmaladı.

Molly gittikten sonra Mouse'a kaşlarını çatarak baktım. "Bana bipolar mı oluyorsun?"

Hemen tekrar sakinleşti. Murphy Rosie'ye saldırı hakkında tahmin edilebilir sorular sormaya devam etti.

Saat işliyordu. Mouse'un tuhaf davranışlarıyla ilgili soruyu şimdilik bir kenara ittim ve ben Sight'ıma uzanırken Mouse'un kapıyı izlemesine izin verdim.

Ağrılar, sızılar, çürükler ve köpeğimin Molly'ye neden hırladığı gibi maddi dünyanın endişelerini bir kenara itmek için hafif bir konsantrasyon çabası gerekiyordu ve sonra günlük dünyanın sadece ışığı, gölgesi ve rengi, yüzeyin altında yatan akan enerji ve ışık ve güç akımlarının cümbüşü içinde eriyip gidiyordu.

Murphy, Görüşümün altında Murphy'nin her zaman görüldüğü gibi görünüyordu. Neredeyse kendisi gibi görünüyordu, ama bir şekilde daha netti, gözleri parlıyordu ve yer yer savaşın kanı ve çamuruyla lekelenmiş beyaz, yarı melek gibi bir tunik giymişti. Sol kolunun altında kısa, düz bir kılıç asılıydı, kılıcın ağzı neredeyse acımasızca parlak beyaz ışıktan yapılmıştı, hafif pamuklu blazer ceketinin omzunda silahını sakladığını biliyordum. Bana baktı ve şimdi gördüğüm yüzünün altında belli belirsiz bir gölge olarak fiziksel yüzünü görebiliyordum. Bana gülümsedi, bedeninin yüzü nötr bir maske olarak kalsa da içinde güneşli bir ışık vardı. Şimdi onun yüzünün ardındaki yaşamı, duyguyu görüyordum.

Çok uzun süre göz göze gelmemek için ona bakmaktan kaçınıyordum ama en azından o gülümseme, hatırlamakta sakınca görmeyeceğim bir şeydi. Rosie başka bir hikâyeydi.

Fiziksel Rosie ince, zayıf yüz hatlarına sahip, ufak tefek, solgun bir genç kadındı. Görüşümün bana gösterdiği Rosie ise tamamen farklıydı. Soluk teni solgun, kirli, kösele gibi bir kaplamaya dönüşmüştü. İri, koyu renk gözleri daha da iri görünüyordu ve fırıl fırıl, kuşu hareketlerle etrafta geziniyordu. Kaçamak bakışlardı, ona bir sokak köpeğinin ya da belki bir tür farenin tehlikeli görüntüsünü veriyordu - korkak, çaresiz bir hayatta kalanın gözleri.

Derisinin altında, özellikle de sol kolunun iç kıvrımında bir tür yeşil-siyah enerjinin dolambaçlı damarları titreşiyordu. Kıvranan enerji dizileri derisinin yüzeyinde, düzinelerce küçük, akılsızca açılıp kapanan küçük ağızlarda son buluyordu - önceki gece gördüğüm iğne izleri. Sağ eli, ısrarlı bir kaşıntıyı kaşımaya çalışır gibi diğer kolunun üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Ama parmakları dokunamıyordu. Ellerin etrafında neredeyse eldiven gibi parıldayan bir kılıf vardı ve aslında o akılsızca aç ağızlara dokunamıyordu. Daha da kötüsü, şakaklarında neredeyse yanık izlerine benzeyen küçük izler vardı,

Siyah, düzgün delikler, sanki biri sıcak bir iğneyle deriyi ve altındaki kafatasını delmiş gibiydi. Yaraların etrafında bir tür hayalet kan vardı ama gözleri sanki onları fark etmemiş gibi geniş ve belirsizdi. Bu da ne böyle? Ruhani saldırı kurbanlarını daha önce de görmüştüm ve hiçbir zaman güzel olmamışlardı. Genellikle köpekbalığı saldırısına uğramış ya da bir ayı tarafından parçalanmış birine benzerlerdi. Rosie'ninki gibi hasarlı birini hiç görmemiştım. Sanki çılgın bir cerrah lazer neşterle Rosie'nin peşine düşmüş gibiydi. Bu, tuhaflık ölçeri bir önceki rekorun birkaç tık ötesine itti.

Başım zonklamaya başladı ve Görü'yü ittim. Kalçamı bir saniyeliğine duvara yasladım ve zonklama azalana ve normal görüşümün geri geldiğinden emin olana kadar şakaklarımı ovuşturdum.

"Rosie," dedim Murphy'nin sorularından birini yarıda keserek. "En son ne zaman ilaç aldın?"

Murphy omzunun üzerinden bana baktı ve kaşlarını çattı. Arkasındaki kız bana suçlu bir bakış attı, gözleri bir tarafa kaydı. "Ne demek istiyorsun?" Rosie sordu.

"Sanırım eroin," dedim. Sesimi duyulabilir olması için gereken en düşük seviyede tuttum. "Dün gece üzerindeki izleri gördüm."

"Ben diyabetliyim-" diye başladı.

"Lütfen," dedim ve sesimdeki kızgınlığın ortaya çıkmasına izin verdim. "O kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Harry," diye başladı Murphy. Sesinde bir uyarı notası vardı, ama başım beni durdurmasına izin vermeyecek kadar çok ağrıyordu.

"Bayan Marcella, size yardım etmeye çalışıyorum. Sadece soruya cevap verin." Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "İki hafta." dedi.

Murphy kaşlarını kaldırdı ve bakışları tekrar kıza döndü.

"İstifa ettim," dedi. "Gerçekten. Yani, hamile olduğumu öğrendikten sonra... Artık bunu yapamam."

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

Başını kaldırdı ve gözleri kendinden emin olmasa da doğrudan bakıyordu. "Evet. Benden bu kadar. Özlemiyorum bile. Bebek bundan daha önemli."

Dudaklarımı büzdüm ve sonra başımı salladım. "Pekâlâ."

"Bayan Marcella," dedi Murphy, "zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Murphy arkasını dönerken, "Bekle," dedi. "Lütfen. Kimse bize Ken hakkında bir şey söylemeyecek. Nasıl olduğunu biliyor musunuz? Hangi odada olduğunu?"

"Ken erkek arkadaşın mı?" Murphy dikkatli bir ses tonuyla sordu.

"Evet. Dün gece onu ambulansa bindirdiklerini gördüm. Burada olduğunu biliyorum..." Rosie bir an Murphy'ye baktı ve sonra yüzü daha da soldu. "Oh, hayır. Oh, hayır, hayır, hayır."

Erkek arkadaşını öğrenmeden önce onu görebildiğim için mutluydum. Hayal gücüm bana, sanki görünmez bir kılıç onu kesmeye başlamış gibi duygusal yaraların açılmasını izlemek gibi hoş bir görüntü sağladı, ama en azından bunu Görme duyumla da görmek zorunda değildim.

"Çok üzgünüm," dedi Murphy sessizce. Sesi kararlı, gözleri şefkatliydi.

Molly elinde bir fincan kahveyle dönmek için o anı seçti. Rosie'ye şöyle bir baktı, kahveyi bıraktı ve hemen yanına koştu. Rosie boğulurcasına hıçkırıklara boğuldu. Molly hemen onun yanına yatağa oturdu ve ağlarken ona sarıldı.

"İrtibatta olacağız," dedi Murphy sessizce. ", Harry."

Mouse kederli bir ifadeyle Rosie'ye bakıyordu ve onu hareket ettirmek için tasmaını birkaç kez çekiştirmek zorunda kaldım. Ayrıldık ve en yakın merdiven boşluğuna yöneldik. Murphy komşu binadaki yoğun bakım ünitesine yöneldi.

"Dün gece üzerindeki izleri görmedim," dedi bir dakika sonra. "Onu oldukça zorlamışsın."

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bir anlamı olabilir. Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Ama onun inkârını dinleyerek kaybedecek vaktimiz yoktu."

"Sana karşı dürüst değildi," dedi Murphy. "Kimse eroini o kadar hızlı bırakamaz. İki hafta. Hâlâ yoksunluğun bir kısmını hissediyor olmalı."

"Evet," dedim. Diğer binaya gitmek için dışarı çıktık. Parlak sabah güneşi başımı daha da ağrıttı ve kaldırım dönmeye başladı. Gözlerimin ışığa alışmasını beklemek için durdum.

"Sen iyi misin?" Murphy sordu.

"Çok zor. Birini böyle görmek," dedim sessizce. "Ve muhtemelen üçü arasında en az ezilmiş olan o."

Kaşlarını çattı. "Ne gördün?"

Ona Rosie'nin neye benzediğini anlatmaya çalıştım. Bana bile gerçeküstü ve karmakarışık gelmişti. Çok iyi aktarabildiğimi düşünmüyordum.

Bitirdiğimde "Berbat görünüyorsun," dedi.

"Geçecek. Sadece şu lanet baş ağrısı var." Başımı salladım ve ağrının geçmesini sağlayana kadar düzenli nefes almaya odaklandım. "Tamam. Ben iyiyim."

"şeyi öğrendin mi?" Murphy sordu.

"Henüz değil," dedim. "Diğerlerine de bakmam gerekecek. Bakalım üzerlerindeki yaralar bana bir çeşit şablon verecek mi?"

"Yoğun bakımdalar."

"Evet. Yaşam destek ünitesindeki birine çok yaklaşımadan onlara ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım. Konuşmak için etrafta kalamam. İkisine de bakmak için belki bir dakika, doksan saniyeye ihtiyacım olacak. Sonra çıkacağım. Bırakayım da sen konuş."

Murphy derin bir nefes aldı ve "Bunu yapman gerektiğine emin misin?" dedi.

"Hayır," dedim ona. "Ama onlara bakamazsam sana yardım edemem. Bunu başka türlü yapamam. Eğer sakın ve rahat kalabilirsem, bir iki dakikalığına orada olmamın bana bir zararı olmaz."

"Ama emin olamazsınız."

"Ne zaman ?"

Bana kaşlarını çattı ama başını salladı. "Ben önden gideyim," dedi. "Burada bekle."

Bir sandalye buldum ve onu koridorun aşağısına götürüp Mouse ve Rawlins'in yanına oturdum. Arkadaşça bir sessizliği paylaştık. Başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

Murphy geri döndüğünde baş ağrım nihayet azalmaya başlamıştı. "Pekâlâ," dedi sessizce. "Bir kat aşağı inip arka merdivenleri kullanmamız gerekiyor. Bir hemşire bizi içeri alacak. Tanıklarımıza ulaşmadan önce diğer odalardan geçmek zorunda kalmayacaksınız."

"Tamam," dedim ve kalktım. "Hadi şu bitirelim."

On Yedinci Bölüm

Hiç vakit kaybetmedim. Merdivenlerden yukarı çıktık ve ben çoktan görüşümü hazırlamaya başlamıştım. Bir hemşire merdivenin kapısını açtı ve ben de solumdaki ilk kapıya, katatonik kızın, Bayan Becton'ın kapısına adım attım. Kapı aralığına girdim ve Görüşümü yükselttim.

Genç bir kızdı, hala onlu yaşlarının sonlarında, gergin bir şekilde zayıftı, saçları şok edici bir kırmızı renkteydi ve nedense bana boya işi gibi gelmedi. Yüzüstü yatıyordu, başı yana dönüktü, çamurlu kahverengi gözleri açık ve boştu. Sırtı bandajlarla kaplıydı.

Görüşüm ona odaklandıkça daha fazlasını gördüm. Kızın ruhu vahşice hırpalanmıştı ve onu izlerken, hayali çürükler kalan birkaç deri parçasını kararttı ve yırtılmış etinin geri kalanından kan ve sulu sıvılar sızdı. Ağzı sürekli, sessiz bir feryat içindeydi ve gerçek dünya sırrının altında gözleri dehşetle açılmıştı. Eğer o gözlerin ardında kendisinden geriye yeterince bir şey kalmış olsaydı, Bayan Becton çığlık atıyor olurdu.

Midem bulandı ve içine kusmak için zar zor bir çöp tenekesi buldum.

Murphy yanıma çömeldi, eli sırtımdaydı. "Harry? İyi misin?"

Öfke, empati ve keder düşüncelerimde ilk sırayı almak için savaşıyordu. Odanın diğer ucunda, bir saatli radyonun cızırdayarak canlandığını ve bir duman pufu içinde öldüğünü belli belirsiz fark ettim. Şiddetli duygular etrafımdaki sihirli aura ile cehennemi oynarken odanın floresan ışıkları titremeye başladı.

"Hayır," dedim hırçın, yarı boğuk bir hırıltıyla. "Ben iyi *değilim*."

Murphy bir an bana baktı ve sonra kıza baktı. "O..." "Geri gelmeyecek," dedim.

Çöp kutusuna birkaç kez tükürdüm ve ayağa kalktım. Baş ağrım geri gelmeye başladı. Kızın dehşete düşmüş gözleri hayalimde parlak ve net kaldı. Eğlenceli bir zaman geçirmek için dışarı çıkmıştı. Sevdiği bir film. Belki sonrasında arkadaşlarıyla kahve ya da akşam yemeği. Dün sabah uyanıp da bugün kabus gibi bir *şeyin* akıl sağlığını bozup bozmayacağını merak etmediği kesindi.

"Harry," dedi Murphy tekrar, sesi çok yumuşaktı. "Bunu ona sen yapmadın."

"Lanet olsun," dedim. Sesim acı geliyordu. Sağ elimi kendi eliyle kavradı ve ben de sessiz bir çaresizlikle parmaklarımı onun kine doladım. "Lanet olsun Murph. Bu şeyi bulup öldüreceğim."

Eli de sesi gibi sabit ve güçlüydü. "Yardım edeceğim."

Başımı salladım ve bir dakika boyunca elini sıkıca tuttum. Bu temasta herhangi bir gerilim yoktu, heyecandan titreme hissi yoktu. Murphy insandı ve canlıydı. Bana da öyle olduğumu hatırlatmak için elimi tuttu. Bir şekilde, kızı doldururken gördüğüm içgüdüsel dehşet duygusunu, kendimi daha dengeli hissedene kadar düşüncelerimden uzaklaştırmayı başardım. Elini bir kez sıktım ve bıraktım.

"Haydi," dedim, sesim sertti. "Pell." "Bir dakikaya ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Bunun bir faydası olmaz," dedim. Elimle radyoyu ve ışıkları işaret ettim. "Bu işi bitirip gitmem gerekiyor."

Dudağını çiğnedi ama bana başıyla onay verdi ve beni koridorun karşısındaki kapıya götürdü. Bunu yapmak istemiyordum ama bakışlarımı tekrar yukarı kaldırdım ve Murphy'nin peşinden giderken kendimi destekledim ve Clark Pell'e baktım.

Pell, ayakkabı derisi ve kıkırdaktan yapılmış ekşi görünümlü yaşlı bir herifti. Bir kolu ve her iki bacağı alçıdaydı ve traksiyona alınmıştı. Yüzünün bir tarafı morarmış ve şişmişti. Burnunun altından oksijen için plastik bir tüp geçiyordu. Bandajlar başını sarıyordu, ancak kaba gri saç parçaları dışarı çıkmıştı. Bir gözü şişmiş ve büyük ölçüde kapanmıştı. Diğer açık, karanlık ve parlıyordu.

Fiziksel yüzeyin ötesinde, yaraları neredeyse kızınkiler kadar korkunçtu. Acımasızca dövülmüştü. Hayali çürükler buruşuk cildinin etrafında kayıyor ve çarpık kemiklerin şekilleri yüzeyde rahatsız edici bir şekilde dürtüyordu. Yaşlı adamda da bir şeyler gördüm. Ayakkabı derisi ve kıkırdağının altında *daha fazla* ayakkabı derisi ve kıkırdak vardı. Ve demir. Yaşlı adam fena halde dayak yemişti ama bu onun fiziksel ya da ruhsal olarak katlandığı ilk dayak değildi. O bir savaşçıydı, hayatta kalan biriydi. Korkuyordu ama aynı zamanda öfkeli ve meydan okuyan biriydi.

Bunu ona yapan her neyse, istediğini elde edememişti - kıza yaptığı gibi. Saldırısı beklediği dehşet ve ıstırapı ortaya çıkarmayınca fiziksel bir dayakla yetinmek zorunda kalmıştı. Yaşlı adam onunla yüzleşmişti ve hayat boyu inatçı bir iradenin ötesinde kendi gücüne sahip değildi. Bunu yapmış olsaydı, ne kadar acı verici ve korkutucu olursa olsun, sonrasına bakmaya karşı kendimi çelikleştirebilirdim.

Görüşümü yavaşça serbest bıraktım ve derin bir nefes aldım. Sanki aniden yere yığılmamı bekliyormuş gibi yanımda duran Murphy başını eğdi ve bana baktı.

"Ben ," dedim ona sessizce.

Pell zayıf ama kaba bir ses çıkardı. "Mızımız. Alçı bile değil."

Yaşlı adamla yüzleştim ve "Bunu sana kim yaptı?" dedim.

Zayıf bir hareketle başını salladı. "Delilik."

Murphy bir şeyler söylemeye başladı ama ben elimi kaldırıp başımı salladım, o da sustu ve beklemeye başladı.

"Efendim," dedim Pell'e. "Size yemin ederim. Ben polis değilim. Doktor da değilim. Sanırım garip bir şey gördünüz."

Bana baktı, tek gözü kısılmıştı. "Öyle değil mi?" Sessizce sordum.

"Ha... H-h-" demeye çalıştı, ama kelime sessiz bir öksürüğe dönüştü.

Elimi kaldırdım ve toparlanmasını bekledim. Sonra dedim ki, "Hammerhands."

Pell'in dudağı hafif bir küçümsemeyle kalktı. Sağlam eli zayıfça hareket etti ve ben de ona doğru yaklaştım.

"Greene'e Hammerhands gibi giyinmiş biri olduğunu söylemiştin," diye tahmin ettim. Pell gözlerini yorgunca kapattı. "Hemen hemen."

Başımı salladım. "Ama bu sadece bir kostüm değildi," dedim sessizce. "Bu daha fazlasıydı."

Pell yorgunluktan donuklaşmış gözlerini tekrar açmadan önce yavaşça ürperdi. "*O yaptı*" diye fısıldadı yaşlı adam. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Hiçbir anlam ifade etmiyor. Ama... hissedebiliyordun."

"Sana inanıyorum," dedim ona.

Bir süre beni izledikten sonra başını salladı ve gözlerini kapattı. "Mesele şu ki. Beni korkutan tek film buydu. O kadar iyi bile değildi." Başını hafifçe salladı ve "Defol git" dedi.

"Teşekkür ," dedim ona sessizce. Sonra döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

Murphy de peşimden geldi ve merdivenlerden aşağı indik. "Harry?" diye sordu. "O da neydi?"

"Pell," dedim. "Bize ihtiyacımız olanı verdi."

"Verdi mi?"

"Evet," dedim. "Sanırım o yaptı. Bu şey bir tür fobofaj olmalı."

"Bir ne?"

"Korkuyla beslenen ruhani bir varlık. İnsanları korkutmak için saldırır ve duygulardan beslenir."

"Pell'in kırık kemiklerini 'yuh! diye bağırarak vermedi." Murphy söyledi.

"Evet. Gerçek dünyaya gelebilmek için fiziksel bir bedene sahip olması gerekiyor. Tüm bu iblis türleri için oldukça standart."

"Bunu nasıl yenebiliriz?"

Başımı salladım. "Henüz bilmiyorum. Önce ne tür bir fobofaj olduğunu bulmam gerekiyor. Ama artık izini sürebileceğim bir yer var. Bu şeyin yaptığını yapmak için Asla Olmayanlar'dan Chicago'ya geçmiş olabilecek çok fazla varlık vardır."

Gün ışığına çıktık ve bir an durup yüzümü ışığa doğru kaldırdım.

Kurbanların üzerinde gördüğüm dehşet ve sefalet, net ve korkunç bir görüntü olarak yerinde duruyordu, ancak güneş ışığı ve yaşlı Pell'in meydan okumasının aynı derecede keskin anısı gerginliği azalttı.

"İyi olacak mısın?" Murphy sordu. "Sanırım,"

dedim sessizce.

"Bana ne gördüğünü anlatabilir

misin?" Elimden geldiğince az

kelimeyle anlattım.

Dinledi ve sonra yavaşça başını salladı. "Onların başına gelen Rosie'nin de başına gelmiş gibi görünmüyor."

"Belki Rawlins ve ben oraya zamanında varmışızdır," dedim. "Belki de küçük bir ön sevişmeden fazlasını yapacak zamanı olmamıştı."

"Belki de başka bir nedeni vardır," dedi Murphy.

"Hatırlat da sana ödünç alınan belanın faiz oranı hakkında ders vereyim," dedim. "Aksine bir şey bulana kadar en basit açıklama ile devam etmeliyiz."

Murphy başını salladı. "Bu yaratık kongreyi iki kez vurduysa, muhtemelen yine vuracaktır. Bana öyle geliyor ki belki de onlara kongreyi kapatmalarını tavsiye etmeliyiz. Kongre yoksa saldırı da yok, değil mi?"

"Bunun için çok geç," dedim.

Başını öne eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaratık korkuyla besleniyor. Korku onu cezbediyor," dedim. "Eğer kongreyi kapatırlarsa, pek çok insanı korkutacaktır."

"Haber raporları da bunu yapacaktır."

"Aynı şekilde değil," dedim. "Bir haber raporu bazı insanları tedirgin edebilir. Ama buradaki kongreye katılanlar, kurbanları tanıyanlar, aynı binalarda bulunanlar, bu onları daha çok etkileyecektir. Burada olanları tehlikeli bir şey haline getirecektir. Gerçek bir şey."

Murphy, "Eğer saldırgan bu kadar tehlikeliyse, korkmaları *gerekir*," dedi.

"Ancak bu yoğun korku saldırganı tekrar kendine çekecektir," dedim.

"Aslında, yeterince korku aynı nitelikteki *daha fazla* yırtıcıyı çekecektir."

"Daha fazla mı?" Murphy sesinin keskin olduğunu söyledi.

"Sudaki kanın köpekbalıklarının çekmesi gibi," dedim. "Sadece hedefler kongrede olmak yerine Chicago'nun dört bir yanına dağılmış olacak. Şu anda elimizdeki tek avantaj, bu şeyin tekrar nerede saldıracağını genel olarak bilmemiz. Kongre kapanırsa bu avantajımızı da kaybederiz."

"Ve onun izini sürmek için elimize geçecek bir sonraki fırsat, bir sonraki ceset ortaya çıktığında olacak." Murphy başını salladı. "Benden ne istiyorsun?"

"Şimdilik eve bırakayım," dedim. "Yapmam gereken bazı danışmanlıklar var ve..." Birden dişlerimi sıktım. "Kahretsin, neredeyse unuttuyordum."

"Ne?"

"Kaçırmamam gereken bir öğle yemeği toplantım var." "Bundan daha mı önemli?" diye sordu.

"Bu işin bırakamam," dedim. "Konsey meselesi. Belki de önemli."

Başını iki yana salladı. "Kendine çok fazla sorumluluk yüklüyorsun, Harry. Sen sadece bir adamsın. İyi bir adam, ama yine de sadece bir insansın."

"Paltoyu giymediğimde işte böyle oluyor," diye düşündüm. "İnsanlar benim bir süper kahraman olmadığımı düşünmeye başlıyor."

Homurdandı ve arabasına doğru geri dönmeye başladık. "Ben ciddiym," dedi. "Aynı anda her yerde olamazsın. Olacak tüm kötü şeyleri durduramazsın."

"Bu birilerinin denemeyeceği anlamına gelmez," dedim.

"Olabilir. Ama sen bunu kişiselleştiriyorsun. Bunun için kendini yırtıyorsun. Az önceki kızda olduğu gibi." Başını iki yana salladı. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Yapmadığın şeyler için kendini hırpalamadan da yeterince endişen var."

Omuz silktim ve arabaya dönene kadar sessiz kaldım. Sonra dedim ki, "Buna dayanamıyorum. İnsanların böyle incindiğini görmeye dayanamıyorum. Bundan nefret ediyorum."

Bana sabit bir şekilde baktı ve başını salladı. "Ben de."

Mouse başını bacağıma vurdu ve sıcaklığını hissedebilmem için bana yaslandı.

Karar verildi, hepimiz Murphy'nin arabasına bindik, böylece Yaz Şövalyesi ile yepyeni bir solucan kutusu açmayı bitirir bitirmez ne olduğunu bilmediğim bir şeyin izini sürebilecektim.

On

Sekizinci

Bölüm

Murphy ricam üzerine beni evden birkaç blok öteye bıraktı, böylece Mouse'a en azından bacaklarını açması için biraz şans verebildim. Minnettar görünüyordu ve kuyruğunu havaya kaldırarak yoğun bir şekilde koklayarak yürüdü. Bu arada arkamı kollamaya devam ettim ama bilinmeyen kuyruğum görünmedi. Bir ekiple çalışıyor olma ihtimaline karşı, beni takip ediyor olabilecek başka insanlar ya da araçlar için gözümü dört açtım ama herhangi bir şey göremedim.

Şüpheli biri. Bu, eski pansiyona geri dönene kadar paranoyak bir gözle omzumun üzerinden bakmamı engellemedi ve merdivenlerden aşağı inerek dairemin kapısına gittim.

Kızıl Saray'la savaşın başlamasından kısa bir süre sonra dairemin etrafına yerleştirdiğim güçlü büyü yapılarını geçici olarak etkisiz hale getiren savunma koğuşlarını mırıldandım. Çelik kapının sürgüsünü açtım, kolu çevirdim ve sonra açmak için omzumu olabildiğince sert bir şekilde kapıya çarptım.

Kapı uçarak beş altı santimlik bir mesafeye kadar açıldı. Kapıyı birkaç kez tekmeleyerek sonuna kadar açtım, sonra Mouse'la birlikte içeri daldım ve kafamı kaldırdığımda yüzümden on santim ötede parçalanmış bir av tüfeğinin namlusuyla karşılaştım.

"Bu şeyler yasadışı, biliyorsun," dedim.

Thomas tüfeğın diğeri ucundan bana kaşlarını çattı ve silahı indirdi. Emniyeti tekrar açtığında metalik bir klik sesi duydum. "Şu kapıyı tamir ettirmelisin. Ne zaman içeri girsen bir saldırı timi gibi ses çıkarıyor."

"Evlat," diye cevap verdim, Mouse'un ipini bırakarak. "Küçük bir kuşatmada paranoyaklaşıyorsun."

"Ne diyebilirim ki?" Döndü ve tüfeğı kapının yanında yerde duran şişkin spor çantasına yerleştirdi. "Kendi kişisel zombi filmimde başrol oynayacağımı hiç hesaba katmamıştım."

"Kendini kandırma," dedim. Bayım odanın öbür ucuna uçtu ve otuz kiloluk ağırlığıyla bacaklarıma dostça bir omuz darbesi indirdi. "O benim filmimdi. Sen bir mızrak taşıyıcısıydın. En fazla yardımcı rol."

"Takdir edilmek güzel bir şey," dedi. "Bira?"

"Elbette."

Thomas buzluğā doğru yürüdü. Kot pantolon, spor ayakkabı ve beyaz pamuklu bir tişört giymişti. Spor çantasına kaşlarını çatarak baktım. Eski bir askeri sandık olan bavulu da çantanın yanında yerde duruyordu ve asma kilitle kapatılmıştı. Bagaj ve çantayı da hesaba katarsak, sahip olduğı hemen hemen tüm maddi eşyaların kapının önünde yerde durduğunu fark ettim. Elinde birkaç soğuk kahverengi Mac's bira şişesiyle yanıma geldi ve şişelerin kapaklarına hafifçe vurdu.

başparmaklarıyla ikisini de aynı anda kopardı. "Mac onu soğuttuğunu bilse seni öldürürdü."

Şişemi aldım, yüzünü inceledim ama ifadesi pek bir şey anlatmıyordu. "Yazın ortasında sıcak içmemi istiyorsa Mac buraya gelip klima taktırabilir o zaman."

Thomas kıkırdadı. Şişeleri tokuşturduk ve içtik.

"Gidiyorsun," dedim bir dakika sonra.

Bir yudum daha aldı ve hiçbir şey söylemedi. "Bana söylemeyecektin," dedim.

Omuzlarını silkti. Sonra başıyla şöminenin üzerindeki zarfı işaret etti. "Yeni adresim ve telefon numaram. İçinde senin için biraz para var."

"Thomas..." Dedim ki.

Birasını yudumladı ve başını salladı. "Hayır, al bunu. Kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar seninle kalmamı teklif etmiştin. Neredeyse iki yıldır buradayım. Sana borçluyum."

"Hayır," dedim.

Kaşlarını çattı. "Harry, lütfen."

Bir dakika boyunca ona baktım ve bir sürü çelişkili duyguyla boğuştum. Bir yanım küçücük dairem tekrar bana kalacağı için çocukça bir rahatlama içindeydi. Çok daha büyük bir parçam ise aniden boşluğa düşmüş ve endişeli hissediyordu. Diğer bir yanım ise Thomas için heyecan ve mutluluk duyuyordu. Kanepemde yatmaya başladığından beri Thomas kendi yaralarını sarmaya çalışıyordu. Bir süredir umutsuzluk ve kendinden nefret etmenin onu çökerteceğinden korkuyordum ve bir şekilde yeniden kendi başına dışarı çıkma arzusunun iyileşme belirtisi olduğunu biliyordum. Eminim ki bu iyileşmenin bir parçası da Thomas'ın gururunu ve özgüvenini yeniden kazanmasıydı. Bu yüzden parayı şöminenin üzerinde bırakmıştı. Gurur. Ondan bu gururu almadan parayı geri çeviremezdim.

Babamın dağınık anıları dışında, Thomas sahip olduğum tek kan bağı olan ailemdi. Thomas hiç tereddüt etmeden yanımda tehlikeye ve ölüme göğüs germiş, uykumda beni korumuş, yaralandığımda bana bakmış ve hatta arada bir yemek bile yapmıştı. Bazen birbirimizi sinirlendirdiğimiz oluyordu elbette ama bu birbirimiz için kim olduğumuz gerçeğini asla değiştirmemişti.

Biz kardeştik.

Geri kalan her şey geçiciydi.

Gözlerine baktım ve sessizce "İyi olacak mısın?" diye sordum. Biraz gülümsedi ve omuz silkti. "Sanırım öyle olacak."

Başımı öne eğdim. "Para nereden geldi?" "İşimden."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tutabileceğin bir iş mi buldun?"

Biraz yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," dedim. "Ama... Çok fazla sorun yaşadığını biliyorum." Özellikle, kendisine neredeyse saldırı derecesinde ilgi duyan çeşitli çalışan arkadaşlarının aşk dolu ilgilerine maruz kalmıştı. Bir karabasan olmak muhtemelen gece kulüplerinde ve ünlülerin partilerinde, arabaya servis ya da kasada olduğundan daha kolaydı. "Bir şey mi buldun?"

"İnsanların olmadığı bir şey," dedi. Konuşurken kolayca gülümsedi, ama içinde bir aldatmaca olduğunu sezdim. Bana tüm gerçeği söylemiyordu. "Bir süredir oradaydım."

"Öyle mi?" Ben sordum. "Nerede?"

Beni zahmetsizce atlattı. "Lake View'ın aşağısında bir yer. Sonunda biraz daha fazla kazandım. Sadece sana borcumu ödemek istedim."

"Her türlü fazla mesaiyi alıyor olmalısın," dedim. "Anladığım kadarıyla haftada seksen ve doksan saat çalışıyorsun."

Omuz silkti, gülümsemesi bir maskeye dönüştü. "Çok çalışıyorum."

Biramdan bir yudum daha aldım (soğuk olmasına rağmen mükemmeldi) ve tekrar düşündüm. Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa, konuşmayacaktı.

Onu zorlamak bana anlatma ihtimalini artırmazdı. Başının belada olduğu hissine kapılmamıştım ve çok iyi bir poker suratına sahip olsa da, çoğu zaman bunu anlayacak kadar uzun süre onunla birlikte yaşamıştım. Thomas daha önce hiç kendi geçimini sağlamamıştı. Artık bunu yapabileceğinden emin olduğu için, bu onun değeri verdiği bir şey haline gelmişti.

Kendi başına dışarı çıkmak onun yapması gereken bir şeydi. Müdahale ederek ona iyilik yapmış olmazdım.

"İyi olacağına emin misin?" Ona sordum.

Maskenin altından bir şey göründü, o da utançtı. "Ben iyi olacağım. Kendi başıma dışarı çıkma zamanım geldi de geçiyor bile."

"Hazır değilsen ," dedim.

"Harry, hadi ama. Şimdiye kadar şanslıydık. Konsey beni burada fark etmedi. Ama tüm bu Müdürlük işlerin yüzünden, er ya da geç biri gelip seni bir Beyaz Saray vampiriyle aynı odada bulacak."

Yüzümü buruşturdum. "Bu tam bir karmaşa olurdu," diye kabul ettim. "Ama zamana ihtiyacın varsa bunu göze alabilirim."

"Konsey'le başını derde sokmamak için kendi başıma dışarı çıkmaktan çekinmiyorum," dedi. "Ayrıca, ben sadece kendi kıcıımı koruyorum. Onlarla karşı karşıya gelmek istemiyorum."

"Onlara izin vermezdim-"

Thomas kısa ve içten bir kahkaha attı. "Tanrım, Harry. Sen benim kardeşimsin, annem değil. Bana bir şey olmaz. Artık seni kötü göstermek için burada olmayacağıma göre, belki sonunda yeniden kızlarla birlikte olmaya başlayabilirsin."

"Isır beni, tatlı çocuk," dedim. "Taşınmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Birasını bitirdi. "Sadece bir kutu ve bir çantam var. Taksi yolda." Durakladı. "Tabii bir dava için yardımına ihtiyacın yoksa. Taşınmak için pazartesiye kadar vaktim var."

Başımı salladım. "Bu işte SI ile birlikte çalışıyorum, yani bolca desteğim var. Sanırım bu geceye kadar işleri yoluna koyabilirim."

Thomas bana düz bir bakış attı. " şimdi yaptın."

"Ne?" Ben sordum.

"Hızlı bir zafer öngörmüştünüz. Şimdi işler umutsuzca karışacak. Tanrım, şimdiye kadar bundan daha iyisini bilmiyor muydun?"

Ona sıırttım. "Sen öyle sanıyorsun."

Biramı bitirdim ve kardeşime elimi uzattım. Elimi kavradı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi.

"Aynen."

"Teşekkür küçük kardeşim," dedi sessizce.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. "Evet. Kanepem her zaman açıktır. Bir kız gelmediği sürece."

Dışarıda tekerlekler çakıllara çarptı ve bir araba çaldı.

"İşte benim arabam," dedi. "Tüfeği ödünç alabilir miyim? Yenisini alana kadar."

"Devam et," dedim ona. "44'lüğüm hâlâ bende."

"Teşekkürler." Eğildi ve ağır ayak çantasını hiç çaba harcamadan bir omzuna attı. Spor çantasını aldı, askısını diğer omzuna astı ve tek eliyle kapıyı kolayca açtı. Arkasına baktı, bana göz kırptı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir dakika boyunca kapalı kapıya baktım. Araba kapıları açıldı ve kapandı. Taksi uzaklaşırken tekerlekler gıcırdadı ve dairem birden birkaç beden büyük göründü. Fare uzun bir iç geçirdi ve başını elimin altına sokmak için yanıma geldi. Bir süre kulaklarını kaşıdım ve "İyi olacak. Onun için endişelenme."

Fare tekrar iç çekti.

"Ben de onu özleyeceğim," dedim köpeğe. Sonra kendimi silkeledim ve Mouse'a "Sakın rahatlama. Mac'i ziyarete gideceğiz. Yaz Şövalyesi'yle tanışabilirsin."

Yaz Şövalyesi ile yapacağım resmi toplantı için gereken her şeyi topladım, bir taksi daha çağırdım ve çok sessiz olan dairemde oturup kardeşimin benden ne sakladığını merak ettim.

On Dokuzun cu Bölüm

McAnally'nin barı ofisimden çok da uzak olmayan bir binanın en alt katındaydı. Chicago aslında dev bir bataklık ve içine doğru batan bir şehir; bina yıllar içinde çökmüş ve bara girmek için kapıdan girip birkaç basamak inmeniz gerekiyor. Bu bir Alçak tavanlı bir oda, ya da en azından bana hep öyle hissettirdi ve kapıdan içeri girdiğimde göz hizamda dönen birkaç tavan vantilatörünün ek bir cazibesini sunuyor ve odaya adım attıktan sonra hala başıma rahatsız edici derecede yakınlar.

Mac'in kapıya astığı bir tabelada ACCORDED NEUTRAL GROUND yazıyor. Bu da demek oluyor ki burası bir Unseelie Anlaşmalarında belirtilen şartlara göre çatışmasız bölge, belki on ya da on iki yıl önce doğaüstünün çeşitli uluslarının çoğu tarafından kabul edilen en son ve etkili ilkeler dizisi. Anlaşma hükümlerine göre, barda karşıt ulusların üyeleri arasında kavga çıkmasına izin verilmiyor ve bizim de kimseyi kışkırtmaya çalışmamamız gerekiyor. Eğer işler düşmanca bir hal alırsa, Anlaşmalar bunu dışarıda halletmenizi ya da imzacı uluslar tarafından kınanmayı göze almanızı söylüyor.

Daha da önemlisi, en azından benim için Mac bir dosttu. Onun evine yemeğe geldiğimde kendimi misafir, onu da ev sahibi olarak görüyordum. Basit bir saygıdan dolayı onun beyan ettiği tarafsızlığa uyardım, ancak Anlaşmaların arka planda orada olduğunu bilmek güzeldi. Doğüstü topluluğun her üyesi benim kadar kibar ve komşu canlısı değil.

Mac'in evi büyük bir oda. Odaya yayılmış, her biri Eski Dünya masallarından figürlerle oyulmuş bir düzine kalın ahşap destek sütunu var. On üç tabureli bir bar, odaya düzensiz bir şekilde yayılmış on üç masa var ve tüm mekanın gayri resmi, rahat, asimetrik bir havası var.

Kapıdan ayı gibi silahlanmış ve buna uygun bir tavırla girdim. Sol elimde asam vardı ve yeni patlayıcı çubuğumu, iki ayak uzunluğunda ve iki başparmağımın toplamı kadar kalın bir tahta şaftını kemerimden geçirmiştim. Kalkan bileziğim sol elimde, güç yüzüğüm sağ elimdeydi ve Mouse iri, ağırbaşlı ve tetikte görünerek sağ tarafımda yürüyordu.

İçerideki birkaç kişi yüzüme baktı ve hemen benimle ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Kötü bir ruh halinde değildim ama öyle görünmek istiyordum. Kızıl Saray'la savaş başladığından beri, insan olsun olmasın yırtıcı hayvanların korkuyu sezdiğini ve zayıflık aradığını zor yoldan öğrenmiştim. Bu yüzden mekâna birinin ensesine tekme atmayı umuyormuş gibi girdim, çünkü potansiyel avcılarının cesaretini önceden kırmak, daha sonra beni takip ettiklerinde onlarla boğuşmaktan çok daha kolaydı.

Odayı geçip bara gittim ve Mac bana başıyla selam verdi. Mac otuz ile elli yaşları arasında zayıf bir adamdı. Her zamanki koyu renk giysilerini ve lekesiz beyaz önlüğünü giymiş, aynı zamanda barmenlik işlerini ve müşteriler için çeşitli yemekler pişirdiği büyük odun ızgarasını idare ediyordu. Yaz sıcağı gölge, vantilatörler ve odanın kısmen yeraltında olması sayesinde oldukça hafiflemişti ama yine de giysilerinde ve kafa derisinin çıplak derisinde boncuk boncuk ter lekeleri vardı.

Mac bu sert adam suratının ne anlama geldiğini biliyordu ve belli ki bu onu rahatsız etmiyordu. Tabureye oturduğumda bana başıyla selam verdi.

"Mac. Arkada bir yerlerde soğuk biran var mı?" Bana

alaycı bir bakış attı.

Asamı bara dayadım, iki elimi de yatıştırıcı bir hareketle kaldırdım ve "Şaka yapıyorum. Ama bana soğuk limonatanız olduğunu söyleyin. Dışarısı zilyon derece."

Patentli limonata buz küpleriyle soğutulmuş bir bardak limonatayla cevap verdi, böylece soğuk içebilir ve aynı zamanda sulanmasını engelleyebilirdiniz. Konu içeceklere gelince Mac tam bir dahi. Ve onun biftekli sandviçleri bir tür ulusal kaynak olarak kabul edilmelidir.

"İş mi?" diye sordu bana.

Başımı salladım. "Fix ile buluşma."

Mac homurdandı ve kapıyı net bir şekilde gören kösedeki masaya gitti. Masayı duvardan biraz dışarı itti, bir bezle cilaladı ve etrafındaki sandalyeleri düzeltti. Ona başımla teşekkür ettim ve limonatamı alıp masaya oturdum.

Çok fazla beklemem gerekmedi. Öğleden birkaç dakika önce Yaz Şövalyesi kapıyı açtı ve içeri girdi.

Fix büyümüştü, bunu gerçek anlamda söylüyorum. Yaklaşık 1.80 boyundaydı, belki bir santim kadar daha uzundu. Şimdi en az 1.90'a kadar yükselmişti. Eskiden beyaz-sarı saçlı, ufak tefek bir adamdı ve bu özelliklerinin çoğu hâlâ geçerliydi. Teller kalınlaşarak kabloya dönüşmüştü ama saç modeli olarak kullandığı sivri uçlar, peri soyluları için daha tipik bir kesim olan omuz hizasında bir modelle değiştirilmişti. Fix yakışıklı bir adam değildi ve ekstra boy, kas ve saç bunu kesinlikle değiştirmede. Değişen şey, yaklaşık olarak eşit derecede gergin ve neşeli olan önceki tavrıydı.

Yaz Şövalyesi güven ve güç yansıtıyordu. Bir yıldızdan yayılan ışık gibi parlıyorlardı. Kapıyı açtığında, loş gölgeler biraz geri çekildi ve çam ve hanımeli kokan fısıltılı bir esinti odanın içinde yuvarlandı. Etrafındaki hava ışığa bir şeyler yaptı, ona dokunmadan önce olduğundan daha temiz, daha saf, daha şiddetli bir şekilde geri fırlattı.

Fix benim yaptığım gibi yüzünü gizlemiyordu. Olduğu şey buydu: Yaz Şövalyesi, Seelie Sarayı'nın ölümlü şampiyonu, mavi kot pantolon ve yeşil pamuklu gömlek içinde bir fırtına. Bakışları önce Mac'e kaydı ve barmene kibarca küçük bir saygı selamı verdi. Sonra bana döndü, sırtıttı ve başını salladı. "Harry."

"Düzeltil," dedim. " zaman oldu. Büyümüştün."

Kendine baktı ve kısa süreliğine ilk tanıştığım telaşlı genç adama benzedi. "Aniden ortaya çıktı."

"Hayatın bunu yapmanın bir yolu var," diye kabul ettim.

"Umarım sakıncası yoktur. Başka biri de sizinle konuşmak istiyor."

Başını çevirip bir şeyler söyledi ve bir nefes sonra Yaz Leydisi meyhaneye girdi.

Lily'nin gözleri hiçbir zaman zor olmamıştı. Sidhe'lerden birinin ve bir ölümlünün kızı olarak, genellikle dergiler ve film yıldızları için ayrılmış bir görünüşe sahipti. Ama Fix gibi o da büyümüşü; fiziksel olarak değil, gerçi biraz çocuksu bir göz geçmişle bazı karşılaştırmalar yapabilir ve bir şekilde onları daha da çekici bulabilirdi. En çok değişen şey, her sözünü ve hareketini dolduran utangaç belirsizlikti. Yaşlı Lily kendine bile zor bakıyordu. Bu yaz

Leydi, Seelie Kraliçelerinin en genci ve o odaya girdiğinde, her yer birden daha canlı göründü. Dilimde kalan limonata tadı daha yoğun bir şekilde ekşi ve tatlı hale geldi. Odada tembelce dönen her vantilatör kanadının etrafındaki rüzgârın her fısıltısını duyabiliyordum ve hepsi birlikte hafif bir müzik mırıldanıyordu. Beline kadar inen bembeyaz saçlarının ipeksi şelalesiyle tam bir tezat oluşturan sade yeşil bir güneş elbisesi giymişti.

Bunun da ötesinde, etrafında bir amaç duygusu, bir tür sessiz, nazik güç, yaz güneşi kadar sabit, ısıtıcı ve güçlü bir şey taşıyordu. Yüzü de karakter kazanmış, gözlerindeki garip utangaçlık yerini nazik bir algıya bırakmıştı; bir parça hüznle harmanlanmış sürekli, sessiz bir kahkaha. Öne doğru, oyma ahşap sütunlardan ikisinin arasına adımını attı ve sütunların üzerindeki ahşaba işlenmiş çiçekler kıpırdadı ve sonra aniden canlı renklere büründü.

Ben de dahil olmak üzere oradaki herkes bir an için nefes almayı bıraktı.

Önce Mac toparlandı. "Lily," dedi ve başını ona doğru eğdi. "Seni gördüğüme sevindim."

Onun kendi adını kullanmasına sıcak bir şekilde gülümsedi. "Mac," diye cevap verdi. "Hâlâ o limonatadan buz küpleri yapıyor musun?"

"İki," dedi Fix daha geniş bir şekilde sırtarak. Fix kolunu Lily'ye uzattı, Lily de Fix'in koluna elini koydu; her iki hareket de artık düşünmelerine gerek kalmayacak kadar tanıdıktı. Masaya geldiler ve Fix Lily'yi oturtana kadar kibarca ayağa kalktım. Sonra biz erkekler tekrar oturduk. Mac içeceklerle geldi ve gitti. "Ee," dedi

Fix. "Ne var yok, Harry?"

Lily pipetten limonata yudumladı. Gözlerimi dikip salyalarımı akıtmamaya çalıştım. "Sizinle temasa geçmem istendi," dedim. "Kızıl Saray'ın geçen yılki saldırısından sonra, Faerie bölgesine girdiklerinde, bir tür yanıt bekliyorduk. Neden bir yanıt gelmediğini merak ediyorduk."

"Konsey'i mi kastediyoruz?" Lily sessizce sordu. Sesi sakindi ama yüzeyinin hemen altındaki bir şey cevabın önemli olabileceği konusunda beni uyarıyordu.

"Ben ve tanıdığım bazı insanları kastediyoruz. Bu tam olarak resmi bir şey değil."

Fix ve Lily birbirlerine baktılar. Lily bir kez başını salladı ve Fix nefes vererek, "Güzel. Güzel, ben de böyle olmasını umuyordum."

"Yaz Sarayı adına Beyaz Konsey'e karşı konuşma iznim yok," diye açıkladı Lily. "Ama hem benimle de Şövalyemle önceden bir dostluğunuz olduğunu iddia ediyorsunuz. Ve eski bir dostumla sıkıntılı zamanlar hakkında konuşmamı engelleyecek hiçbir şey yok."

"Peki Sidhe neden Kızıl Saray'a bir darbe indirmede?" diye sormadan önce bir süre aralarında gidip geldim.

Lily iç çekti. "Karmaşık bir mesele."

"En başından başla ve oradan anlat," diye önerdim. "Hangi başlangıç?" diye sordu. "Peki kimin?"

Kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim. "Vay canına, Lily. Senden her zamanki Sidhe kelime oyunlarını beklemiyordum."

Sakin, uzak güzellik yüzünü bir maske gibi kaplamıştı. "Biliyorum."

"Bana öyle geliyor ki, verilen ve alınan iyilikler söz konusu olduğunda kırmızıda birkaç puanınız var," dedim. "Oklahoma'daki karışıklık ve sefeğiniz arasında."

"Biliyorum," dedi tekrar, yüz ifadesi bana hiçbir şey göstermiyordu.

Bir an için sandalyeme yaslanıp ona baktım ve o eski hüsrânın yükseldiğini hissettim. Kahretsin, Sidhe'lerle uğraşmaktan nefret ediyordum.

Yaz ya da kış, ikisi de tam bir baş belasıydı. "Harry," dedi Fix nazik bir vurguyla. "Her zaman konuşmakta özgür değil."

"Sanki öyle değil," dedim. "O Yaz Leydisi."

"Ama Titania Yaz Kraliçesi," dedi Fix bana. "Ve bu kadar bariz bir şeye işaret ettiğim için beni bağışlarsanız, Titania'nın kızını öldürmenizin üzerinden çok uzun zaman geçmedi."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye başladım ama son kelimeyi söylerken dudaklarımı kapattım. Tabii ki. Lily Yaz Leydisi olduğunda tüm paketi almıştı ve bu sadece saçlarını beyazlatmanın çok ötesine geçmişti. Tüm Peri Kraliçelerinin bağlı görüldüğü tuhaf sınırlar ve kurallar dizisine uymak zorunda kalacaktı. Ve daha da önemlisi, Yaz'ın daha güçlü Kraliçeleri Titania ve Yaz Ana'ya itaat etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Titania'nın ikinize de bana yardım etmemenizi emrettiğini mi söylüyorsunuz?" Onlara sordum.

Bana hiçbir şey söylemeyen peri poker suratlarıyla baktılar.

Başımı salladım, anlamaya başlamıştım. "Summer adına resmi olarak konuşma izniniz yok. Ve Titania bana kişisel düzeyde yardım etmenizi engellemek için ikinize de bir tür baskı uyguladı," dedim. "Öyle değil mi?"

Cırcır böcekleri olsaydı, onları net bir şekilde duyabilirdim. Masa arkadaşlarım heykel olsaydı, onlardan daha fazla tepki alabilirdim.

"Bana yardım etmemen gerekiyordu. Bana zorlamadan bahsetmemen gerekiyordu." Mantık zincirini bir adım daha ileri götürdüm. "Ama yardım etmek istiyorsun, işte buradasın. Bu da senden bilgi alabilmemin tek yolunun dolaylı yoldan yaklaşmak olduğu anlamına geliyor. Yoksa dürtü seni susmaya zorlar. Yaklaştım mı?"

Cheep-cheep. Daha fazla devam ederse, gelen güvercinler için endişelenmek zorunda kalacaklardı.

Biraz kaşlarımı çattım ve bir dakika düşündüm. Sonra, "Teorik olarak konuşursak," dedim, "Kış ve Yaz'ın başka bir ulusun istilasına tepki vermesini ne tür şeyler engelleyebilir?"

Lily'nin gözleri parladı ve Fix'e başıyla onay verdi. Küçük adam bana döndü ve şöyle dedi: "Teoride bunu sadece birkaç şey yapabilir. En basitinden bir eksiklik olabilir.

gücüne duyulan saygıdan kaynaklanıyor. Kraliçeler onları tehdit olarak görmeseydi, harekete geçmeye gerek kalmazdı."

"Uh-huh," dedim. " et."

"Çok daha ciddi bir neden, Yaz ve Kış Sarayları arasındaki güç dengesiyle ilgili bir mesele olabilir. İstilaya verilecek herhangi bir tepki, birinin elindeki kaynakları değiştirecektir. Eğer bir saray diğeriyle birlikte hareket etmezse, diğerrinin stratejik olarak arkası dönükken sürpriz bir saldırı için ideal bir fırsat yaratılmış olur."

Bir gözümü kısarak ellerimi kalçalarımaya sürttüm. "Bakalım bunu doğru bir şekilde bir araya getirebildim mi? Summer saldırmaya hazır. Ama Kış yardım etmeyecek, çünkü görünüşe göre siz başka bir tehdide odaklanmışken sizi dürtmeyi tercih etmişler."

Fix'in sessizliğini olumlu olarak algıladım.

"Bu delilik," dedim. "Eğer bu olursa, her iki Mahkeme de zarar görecektir. İkınız de zayıflamış olacaksınız. Kim galip gelirse gelsin, Kızılar için kolay lokma olurlar. Teorik olarak konuşuyorum."

"Kış ile Yaz arasındaki dengesizlik yeni bir şey değil," dedi Lily. "Seninle ilk tanıştığımız zamandan beri var Harry. Şu anki Kış Şövalyesi'nin kaderi yüzünden bugün de devam ediyor."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım. Hâlâ hayatta mı? Neredeyse dört yıl sonra mı?"

Fix ürperdi. "Onu bir kez gördüm. Adam bir psikopat, bir uyuşturucu bağımlısı ve bir katildi-"

Lily sessiz ve üzgün bir sesle, "Ve bir tecavüzcü," diye araya girdi.

"Ve bu," diye kabul etti Fix, yüz ifadesi asıktı. "Onun boynunu kırabilirim ve bir dakika bile uykum kaçmaz. Ama kimse bunu hak etmiyor..." Yutkundu, yüzü solgunlaştı. "Bu."

"Aptal herif Mab'a ihanet etti," dedim sessizce. "Bunu yaptığında riskleri biliyordu."

Fix bir kez daha ürpererek, "Hayır," dedi. "İnan bana, Harry. Ona ne olacağını bilmiyordu. Bilemezdi de."

Fix'in bariz rahatsızlığı üzerimde belli bir etki yarattı, özellikle de Mab'ın bana karşı sinir bozucu bir ilgi gösterdiği ve ona hâlâ birkaç iyilik borcum olduğu düşünülduğünde. Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım ve bunu görmezden gelmeye çalıştım. "Her neyse," dedim. "Bir Yaz Şövalyesi var. Bir Kış Şövalyesi var. Bunda dengesiz olan ne?"

"Gücünü kullanmıyor," diye yanıtladı Fix. "O bir tutsak ve bunu herkes biliyor. Özgürlüğü yok, iradesi yok. Kış'ın yanında onun şampiyonu olarak duramaz. Mahkemeler arasındaki gerilim devam ettiği sürece, Kış Şövalyesi var olmasa da olur."

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Mab'ın ceza sahasında bir adamı var. Summer bir güç gösterisi yapmadan önce hücumu geçmek istiyor ve olasılıkları eşitlemenin yollarını arıyor. Eğer Summer Kızılar'la mücadele etmek için koşmaya başlarsa, bu ona saldırmak için bir şans verecektir." Başımı salladım. "Mab'ı çok iyi tanıdığımı iddia etmiyorum ama intihara meyilli biri değil. Eğer dengesizlik bu kadar tehlikeliyse, neden Kış Şövalyesi'ni hayatta tutuyor? Ve başka bir Kış-Yaz savaşının sonuçlarının ne olacağını görüyor olmalı." Aralarında bir ileri bir geri baktım. "Doğru mu?"

"Ne yazık ki," dedi Lily sessizce, "Kış'ın iç siyaseti hakkındaki istihbaratımız çok sınırlı ve Mab da aklındakileri başkalarına açıklayacak türden biri değil. Potansiyel tehlikenin farkında mı bilmiyorum. Son zamanlardaki davranışları..." Bir an için gözlerini kapattı ve sonra belli bir çabayla "Dengesiz" dedi.

Çenemi elimin topuğuna dayayıp düşünmeye başladım. "Mab pek çok şeydir," dedim düşünceli bir şekilde. "Ama kesinlikle dengesiz değil. Lanet olası büyük bir buzul gibi. Onu durdurmak için yapabileceğin bir şey yok ama en azından nasıl hareket edeceğini biliyorsun. Ozan ne demiş? Kuzey yıldızı gibi sabit."

Fix bir an için içsel bir karar vermekte zorlanmış gibi kaşlarını çattı, sonra bıkkın bir iç çekişle, "Sanırım Sidhe'yi tanıyan pek çok kişi seninle aynı fikirde olacaktır," dedi.

Bu da teknik olarak ne bir doğrulama ne de bir inkârı. Ama Sidhe büyü ve bağları büyük ölçüde teknik ayrıntılara yönelme eğilimindeydi.

Tekrar yavaşça arkama yaslandım, düşüncelerim düzinelerce fikir ve bilgi kırıntısı üzerinde geziniyor, onları daha büyük bir resimde bir araya getiriyordu. Ve bu pek de hoş bir resim değildi. Peri Kraliçelerinden biri en son biraz dengesizleştğinde, durum orta büyüklükte bir meteor çarpması veya sınırlı bir nükleer değişimle aynı büyüklükte potansiyel bir küresel felakete dönüşmüştü. Ve *bu*, Lily'nin selefi olan, daha nazik ve makul Yaz'ın en genç Kraliçesi olmuştu. Aurora. Merhum Aurora, sanırım.

Eğer Mab contayı patlatmış olsaydı, işler o kadar da kötü olmazdı. Daha kötü olurdu.

Çok daha kötüsü.

"Bunun hakkında daha fazla bilmeliyim," dedim onlara sessizce.

"Biliyorum," dedi Lily. Elini şakağına götürdü ve acıyla kaşlarını çatarak gözlerini kapattı. "Ama..." Başını salladı ve Titania'nın bağlaması dilini mühürlerken tekrar sessizliğe gömüldü.

Fix'e baktım, o da gözlerini kapatıp belli belirsiz hasta görünmeden önce, "Üzgünüm Harry," diye fısıldamayı başardı.

"Cevaplara ihtiyacım var," diye mırıldandım yüksek sesle düşünürken. "Ama onları bana veremezsin. Ve neler olup bittiğini bilen o kadar çok insan olamaz."

Sessizlik ve belli belirsiz acı ifadeleri. Birkaç saniye sonra Fix, "Sanırım burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık," dedi.

Birkaç saniye daha düşündüm ve sonra "Hayır, düşünmedin" dedim.

Lily gözlerini açtı ve mükemmel, gümüş beyazı kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Doğru bilgiye sahip ve bana yardım etmeme baskısı altında olmayan birine ihtiyacım var. Ve aklıma bu tanıma uyan tek bir kişi geliyor."

Ben konuşmamı bitirdikten bir saniye sonra Lily'nin gözleri

büyüdü. "Yapabilir misin?" Ona sordum. "Hemen şimdi mi?"

Bir an alt dudağını çiğnedi, sonra başını salladı. "Ara onu," dedim.

Fix aramızda bir ileri bir geri baktı. "Anlamıyorum. Ne yapıyorsunuz?"

"Muhtemelen aptalca bir şey," dedim. "Ama bu çok büyük. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Lily gözlerini kapadı ve ellerini kucağında kavuşturdu, yüz ifadesi derin bir konsantrasyonla gevşedi. Etrafındaki enerjinin belli belirsiz kıpırdanışını hissedebiliyordum.

Karnım gurulduyordu. Mac'ten bana bir biftekli sandviç hazırlamasını istedim ve beklemeye koyuldum.

Çok uzun sürmedi. Sandviçim henüz yarılanmamıştı ki Mouse ani bir uyarı homurtusu çıkardı ve barın sıcaklığı yaklaşık on derece düştü. Dönen tavan vantilatörleri mekanik protesto iniltileri çıkararak daha hızlı dönmeye başladı. Sonra kapı açıldı ve kasvetli gri bulutların arasından sızan güneş ışığı içeri girdi. Işık ince siyah bir silüet oluşturdu.

Fix'in gözleri kısıldı. Elleri masanın altından rahatça kayarak gözden kayboldu ve "Ah, o" dedi.

Bara giren genç kadın Lily'nin kız kardeşi olabilirdi. Aynı egzotik güzelliğe, aynı eğik, kedi gözlerine, aynı soluk, kusursuz tene sahipti. Ama bu kadının saçları Raggedy Ann bebekleri gibi farklı uzunluklarda uzun, dağınık tutamlar halindeydi ve her biri donmuş denizlerden biraz farklı bir renge boyanmıştı - soluk maviler ve yeşiller, sanki her biri rengini farklı bir buzuldan ödünç almış gibiydi. Gözleri yeşilin soğuk ve parlak bir tonundaydı, uyuşturucu ya da uyarılma etkisiyle büyümüş gözbebekleri neredeyse tamamen kararmıştı. Burnunun bir tarafında ince gümüş bir halka parıldıyordu ve gümüş kar taneleriyle süslenmiş siyah deriden bir yaka ince boğazının zarif çizgisini çevreliyordu. Sandalet ve kesik mavi jean şort giymişti - çok kesik ve çok dar. Dar, beyaz bir tişört göğsünü geriyordu ve soluk mavi harflerle ilgi çekici kıvrımlara uzanıyordu: "ARKADAŞIN BENİ İSTİYOR."

Kalçaları, dudakları ve büyüleyici gözleriyle odanın öbür ucundan bize doğru ilerliyor, böylesine ahlaksız bir şehvetle hareket etmek için çok genç görünüyor. Ben daha iyi biliyordum. Bir asır yaşında olabilirdi. Olduğu şey yüzünden böyle görünmeyi seçmişti: Kış Leydisi, Kraliçe'nin en genç Seelie Olmayan Saray, kötülük ve güç konusunda Mab'ın yedeği. Lily'nin varlığında açmış olan çiçeklerin yanından geçerken, çiçekler dondu, soldu ve öldü. Onlara Lily'den daha fazla dikkat etmemişti.

"Harry Dresden," dedi, sesi alçak, sakın ve tatlıydı. Ben de

"Merhaba Maeve" dedim.

Yirminc

i Bölüm

Maeve uzun bir süre bana baktı ve dudaklarını yaladı. "Şu haline bak," mırıldandı. "Böyle bastırılmışsın. Yıllardır bir kadınla birlikte olmadın, değil mi?"

Yapmamıştım. Gerçekten, gerçekten yapmadım. Ama bu, profesyonel bir araştırmacının beynindeki dişlileri tıkamasına izin vereceği türden bir düşünce değildi. Bir şeyler söyleyebilirdim ama alayını görmezden gelirsem belki sıkılıp beni rahat bırakacağına karar verdim. Sözlü sataşmayı sürdürmek yerine ayağa kalktım ve kibarca ona bir sandalye çektim. "Bizimle oturur musun Maeve?"

Başını neredeyse omzuna kadar eğmişti. O yoğun yeşil gözleriyle bana baktı. "Sadece kaynıyor. Belki de sen ve ben özel bir konuşma yapmalıyız. Sadece ikimiz."

Libidom bu öneriyi destekledi, hem de içtenlikle.

Libidom ve ben genellikle aynı fikirde değiliz. Lanet olsun.

"Sadece oturup sohbet etmeyi tercih ederim," dedim ona.

"Yalancı," dedi Maeve gülümseyerek.

İçimi çektim. "Pekâlâ. Yapmak istediğim pek çok şey var. Ama olacak tek şey güzel bir sohbet. O yüzden otur ve sana bir içki getirmeme izin ver."

Başı diğer tarafa doğru eğildi. Kalçaları bir tür kontrast oluşturacak şekilde kayarak dikkatleri üzerine çekti. "Senin için ne kadar zaman oldu büyücü? Kendini doyuralı ne kadar oldu?"

Cevap iç karartıcıydı. "Susan'ı son gördüğümde, sanırım." Maeve

iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Hayır, *aşk* değil, büyücü. İhtiyaç. Et."

"İkisi birbirini dışlayan şeyler değil," dedim.

Bunu küçümseyen bir ifadeyle geçiştirdi. "Bir cevap istiyorum.

"Bana öyle geliyor ki istediğin ama elde edemeyeceğin bir sürü şey var," dedim ona. Fix ve Lily'ye bakarak sessiz bir itirazda bulundum.

Fix özür dileyen bir omuz silkti, Lily de içini çekti. "Onu şımartsan iyi olur, Harry. O da hepimiz kadar inatçı, sana ihtiyacın olan cevapları verebilecek tek kişi ve bunu o da biliyor."

Tekrar Maeve'e baktım, o da bana aynı ürkütücü, yoğun ve şehvetli gülümsemeye karşılık verdi. "Söyle bana ölümlü. En son ne zaman elinin altında yeni ve yabancı bir et titreyerek yattı, hmm?" Gözleri gözlerime birkaç santim yaklaşıp kadar eğildi. Nefesinden kış nanesinin ve çürümüş çiçekler gibi gür ve yoz bir şeyin kokusunu alabiliyordum. "En son ne zaman küçük bir güzelin çılgınlığının tadına baktın ve hissettin?"

Yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktım ve nazik bir sesle, "Teknik olarak mı? Aurora'yı öldürdüğümde."

Maeve'in yüz ifadesi bir anlık belirsizlikle titredi.

"Aurora'yı hatırlarsın," dedim ona sakın sakın. "Son Yaz Leydisi. Senin akranın. Senin eşin. Öldüğünde soğuk demirle onlarca kez kesilmişti. Kan kaybediyordu. Ama hala Lily'ye bıçak saplamaya çalışıyordu. Ben de onu yakaladım ve yere yatırdım. Çok fazla kan kaybedene kadar debelenmeye devam etti. Ve sonra Taş Masa'nın tepesindeki çimenlerde öldü."

Her yeri ölüm sessizliği kapladı.

"Beni biraz şaşırttı," dedim, kelimelere hiçbir özel duygu yüklemeyen. "Ne kadar hızlı oldu. Onu da şaşırttı. Öldüğünde kafası karışmıştı."

Maeve sadece bana baktı.

"Onu asla öldürmek istemedim. Ama o bana başka seçenek bırakmadı." Bir süre sessizliğin odayı doldurmasına izin verdim ve Maeve'in gözlerine baktım.

Kış Leydisi yutkundu ve ağırlığını benden biraz uzaklaştırdı.

Sonra bir elimle hâlâ ona uzattığım sandalyeyi işaret ettim ve "Birbirimize karşı nazık olalım Maeve. Lütfen."

Yavaşça nefes aldı, ruhsuz, insanlık dışı gözlerini gözlerime dikti ve sonra, "Artık Mab'ın seni neden istediğini biliyorum," dedi. Doğruldu ve bana tuhaf bir selam verdi, eğer bir elbise giyiyor olsaydı daha kibar görünebilirdi. Sonra oturdu ve şöyle dedi: "Barmende hâlâ şu içkilerden var mı? tatlı-limonlu buz parçaları?"

"Elbette," dedim. "Mac. Hanımefendi için bir limonata daha, lütfen?"

Mac her zamanki sessizliğiyle bunu sağladı. O konuşurken, içeride bulunan birkaç kişi de dışarı çıktı. Chicago'nun büyüğü topluluğunun çoğu, Bayanlar'ı gözleriyle olmasa bile şöhretleriyle tanıyordu ve Kış ile Yaz arasındaki herhangi bir olayla hiçbir ilgileri olsun istemiyorlardı. Hiç fark edilmezlerse daha güvende olurlardı.

Gizlice çıkabilseydim, yolu ben gösterirdim. Aurora'yı yendiğimde, işin içinde sağlıklı bir şans vardı. Onu enayi bir yumrukla yakalamıştım. Eğer planını bitirmek yerine beni saf dışı bırakmaya odaklanmış olsaydı, o akşam hayatta kalacağımdan şüpheliydim. Elbette Maeve'i yere sermiş olabilirdim ama sonuçta blöf yapıyordum; yaklaşan köpekbalığını, onu yiyebilecek bir şey olabileceğimi düşünmesi için kandırmaya çalışıyordum. Köpekbalığı yine de ısırmaya başlarsa, işler benim için tatsızlaşacaktı.

Ama bu sefer, en azından köpekbalığı bunu bilmiyordu.

Maeve limonatasını bekledi, dudaklarını pipetin etrafına boş boş doladı ve yudumladı. Sonra tekrar koltuğuna yerleşti ve çiğnemeye başladı. Ağzından çtırdama sesleri geliyordu. Limonata dudaklarından geçerken donmuştu.

Bu da cinsel ayartma meselesinden kaçındığım için kendimi oldukça zeki hissetmemi sağladı.

Maeve çiğnerken Lily'ye dikkatle baktı ve sonra bana, "Biliyor musun, son Şövalyem bunu sık sık gösteriler için Saray'ın önüne sürüklerdi. Her türlü gösteri için. can yakardı. Bazıları da acıtmazdı. Yine de yeterince güzel ağlardı." Gülümsedi, sesi kibar ve sohbet eder gibiydi. "Seni benim için kırmızı ayakkabılarla dans ettirdiği geceyi hatırlıyor musun Lily?"

Lily'nin yeşil gözleri bir orman havuzu kadar sakin ve durgun Maeve'e dikildi.

Maeve'in gülümsemesi keskinleşti. "Sonra sana ne yaptığımı hatırlıyor musun?"

Lily yorgun bir ifadeyle gülümsedi ve başını salladı. "Özür dilerim Maeve. Böbürlenmekten ne kadar zevk aldığını biliyorum ama artık beni bununla incitemezsin. O Lily artık yok."

Maeve gözlerini kıstı ve sonra bakışları Fix'e kaydı. "Ve bu. Bu küçük adamın bir çocuk gibi ağladığını gördüm. Merhamet için yalvarıyordu."

Fix limonatasından bir yudum aldı ve "Tanrı aşkına Maeve. Şeytani Kinkstress rolüne biraz ara verir misin? Çok çabuk yoruluyor."

Kış Leydisi öfkeli bir nefes verdi, içkisini bıraktı ve kollarını asık suratla göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ," dedi Maeve, ses tonu huysuzdu. "Bilmek istediğin şey nedir büyücü?"

"Geçen yılki savaş sırasında Sidhe topraklarına izinsiz girdikten sonra Mab'ın neden Kızıl Saray'a karşılık vermediğini bilmek istiyorum."

Maeve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bu bilgi ve dolayısıyla güçtür. Bunun için neyi takas etmeye hazırsın?"

"Unutkanlık," dedim.

Maeve başını öne eğdi. "Aklıma unutmak istediğim özel bir şey gelmiyor."

"Aklıma unutmamı istediğin bir şey geliyor Maeve."

"Bulabilir misin?"

Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Billy ve Georgia'nın düğününde yaptıklarını unutmaya hazırım."

"Pardon?" Maeve dedi ki. "Orada bulunduğumu hatırlamıyorum."

Skoru biliyordu. Benim de bildiğimi biliyordu. Onun yasallığı beni kızdırdı. "Elbette," diye cevap verdim. "Sen orada değildin. Ama hizmetçin oradaydı. Jenny Greenteeth."

Maeve'in dudakları ani bir şaşkınlıkla aralandı.

"Onun cazibesini gördüm. Onu kimin kapattığını bilmiyor muydun?" Sahte bir masumiyetle kendi kaşlarını kaldırarak sordum. "Bu senin için bile küçük bir zalimlikti Maeve. Evliliklerini mahvetmeye çalışmak."

"Kurt çocuklarınız bana küçük bir yanlış yaptı," diye cevap verdi Maeve. "Kış Sarayı'nın gözde bir kiracısını öldürdüler."

"Kaplan'ı öldürdüklerinde Dresden'a sadakatlerini borçlulardı," diye mırıldandı Lily. "Tıpkı Aurora'ya karşı kullandığı Küçük Halk gibi. Onun rızası ve isteğiyle hareket ettiler Maeve. Yasalarımızı biliyorsun."

Maeve Lily'ye neredeyse insani olan pis bir bakış attı.

"O gece olanlar için onlar benimdi." Ellerimi masanın üzerine koydum ve Maeve'e doğru biraz eğilerek olabildiğince sessiz ve yoğun bir şekilde konuştum. "Benim olanı korurum. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın. Seninle tartışmak için yasal bir nedenim var."

Maeve'in dikkati tekrar bana yöneldi ve ifadesi uzak ve yabancı bir hal aldı. "Teklif ettiğiniz şey nedir?"

"Soruma dürüstçe cevap vermeniz karşılığında her şeyi olduğu gibi bırakmaya, tüm hesapları kapatmaya hazırım." Koltuğuma geri yaslandım ve "Winter neden Kızıl Saray'a karşı harekete geçmedi?" diye sordum.

Maeve gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla bana baktı, sonra başını sallayarak, "Mab buna izin vermedi," dedi.

Fix ve Lily şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Sooth," dedi Maeve başını sallayarak, belli ki onların tepkisinden hoşlanmıştı. "Kraliçe güçlerini Summer'a saldırmak için hazırladı ve ayrıca

kaptanlarının Kızıl Saray'a karşı operasyon yürütmesini engelleyen özel emirler vermiştir."

"Bu çılgınlık," dedi Lily sessizce.

Maeve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, kaşlarını çatarak uzakta bir şeye baktı ve "Olabilir. Winter'ın kalbinde karanlık şeyler dolaşıyor. Benim bile daha önce hiç görmediğim şeyler. Tehlikeli şeyler. Bunların bir alamet olduğuna inanıyorum."

Başımı biraz eğdim ve ona odaklandım. "Nasıl yani?"

"Aurora'nın kalkıştığı şey çılgıncaydı. Sidhe'ler arasında bile," diye yanıtladı Maeve. "Yaptıkları muazzam güçlerin dengesini bozarak herkesin mahvolmasına yol açabilirdi."

"Kalbi doğru yerdeydi," dedi Fix, ses tonu hafifçe savunmaya yönelikti.

"Belki," dedim ona, elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Ama sonuçları feci şekilde berbat olduğunda iyi niyetin pek bir anlamı kalmıyor."

Maeve başını salladı. "Kalpler. İyi. Kötülük. Ölümlüler her zaman böyle saçmalıklarla ilgilenirler." Aniden ayağa kalktı, aklının başka yerde olduğu belliydi.

Yüz ifadesindeki ya da tavırlarındaki bir şey bana onun endişeli olduğunu hissettirdi. Derinden, gerçekten endişeliydi. Küçük Bayan Overlord korkmuştu.

"Bu ölümlü kavramlar," dedi Maeve. "İyi, kötü, aşk. Sizin gibilerin gevezelik ettiği tüm o diğer şeyler. Bulaşıcı olabilirler mi?"

Kibarca onunla birlikte ayağa kalktım. "Bazıları öyle der," dedim ona.

Yüzünü buruşturdu. "Ölümünden bu yana geçen sürede, Aurora'nın ölümcül bir deliliğe yakalandığını sık sık düşünmüşümdür. Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin de benzer bir hastalığa yakalandığına inanıyorum." Birden ürperdi ve sesi kısık bir şekilde, "Sana doğruyu ve söylenmesi gerekenden fazlasını söyledim. Bu muhasebeyi tatmin etti mi, ölümlü?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Benim için yeterince iyi."

"O zaman ben gidiyorum." Döndü, yarım adım attı ve ani bir soğuk hava dalgası, çoğunlukla dolu olan limonata bardağını yere düşürdü. Pütürlü bir su birikintisi içinde dondu. Masa ile zemin arasında bir yerde Maeve gözden kayboldu.

Üçümüz bir süre sessizce oturduk. Fix, "Yalan söylüyordu," dedi.

Lily ve ben aynı anda "Yalan söyleyemez," dedik. Lily bir el hareketiyle konuyu bana bıraktı ve ben de Fix'e, "Açıkça yalan söyleyemez, Fix. Sidhe'lerin hiçbiri yalan söyleyemez. Bunu sen de biliyorsun."

Kaşlarını çattı ve eliyle sinirli, çaresiz bir hareket yaptı. "Ama... Mab? Deli mi?"

Lily ona sessizce, "Bu bizim endişelerimize uyuyor," dedi.

Fix'in yüzü biraz yeşil görünüyordu. "Onu kardeşim gibi severdim ama Aurora'nın deliliği yeterince kötüydü. Eğer *Mab* dünyayı aşağı doğru bir sarmala sokmaya kalkarsa... Yani, yapabileceği şeyleri hayal bile edemiyorum."

"Yapabilirim," dedim sessizce. "Bu haberi Titania'ya iletmenizi öneririm leydim. Ve bunu Konsey'in resmi kaygısı olarak kabul edin. Lütfen Konsey'in Faerie'deki dengenin korunmasıyla doğal olarak ilgilendiği mesajını da iletin. Daha fazlasını öğrenmek için işbirliği yapmak hepimiz için değerli olacaktır."

Lily bana bir kez başını salladı. "Kesinlikle. Öyle yapacağım." Titredi ve bir an için gözlerini kapadı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Harry, çok üzgünüm, ama üzerimdeki bağlar... uygun yerimin sınırlarını zorluyorum."

Fix kararlı bir şekilde başını salladı ve ayağa kalktı. Lily'nin koluna girdi. "Keşke sana yardım etmek için daha fazlasını yapabilseydik."

"Merak etme," dedim kibarca tekrar ayağa kalkarak. "Elinden geleni yaptın. Bunu takdir ediyorum."

Lily bana gergin bir gülümseme verdi. O ve Fix hızlı ve sessiz bir şekilde ayrıldılar. Kapı hiç açılmadı ama bir nefes sonra ikisi de gitmişti. Mouse masanın yanında oturmuş, başını sağa sola eğmiş, kulaklarını dikkatle öne doğru uzatmış, sanki bunu anlamaya çalışıyordu.

Masaya oturdum ve pek de hevesli olmadan limonatamı yudumladım. Faerie'de daha fazla sorun. Peri'de daha büyük bela. Konsey'in hangi aptal orospu çocuğunun bu işe burnunu sokmasını beklediğini bildiğime dair göbeğime kadar bahse girmeye hazırdım.

Limonatayı yere bıraktım. Birden tadı çok ekşi geldi.

Mac geldi. Limonatamı aldı. Yerine bir bira koydu. Başparmağımla üstünü kapattım ve uzun bir çekişle kaldırdım. Sıcaktı ve tadı çok fazlaydı, ama içindeki alkolün hafif ısırığı bir tane daha istememe neden olacak kadar hoştu.

Mac bir başkasıyla geldi.

Mac bazen düpedüz melek gibi olabiliyor.

"Değiştiler," dedim ona. "Fix ve Lily. Sanki artık aynı insanlar bile değiller."

Mac bir kez homurdandı. Sonra da "" dedi.

"Belki de budur." Tekrar düşünceli bir sessizliğe gömüldüm ve Mac beni kendi halime bıraktı. İkinci birayı daha yavaş bitirdim ama kaybedecek fazla zamanım yoktu. Mac'e başımla teşekkür ettim, parayı masaya bıraktım ve Mouse'un tasmaını aldım. Kapıya doğru yöneldik.

İlgilenmem gereken başka işler vardı. Belli belirsiz tehditler birkaç saat içinde ortaya çıkacağından emin olduğum canavarları beklemek zorunda kalacaktı. En azından biri beni öldürmeye çalışmadan ya da Konsey'e savaş ilan etmeden bu durumdan kurtulmuştum. Hem Leydi Kış hem de Leydi Yaz ile medeni bir konuşma yapmış ve bu durumdan yara almadan kurtulmuştum.

Yine de kapıya doğru yürürken, boş bir düşünce içimi kemirdi. Hiç de dış çektirmek gibi olmamıştı.

Yirmi

Birinci

Bölüm

Öğleden sonra daha yarılanmadan SplatterCon!!! için geri döndüm, bu sefer yanımda büyücü oyuncaklarından oluşan sırt çantam, asam, patlatma çubuğum, köpeğim, silahım ve armut ağacındaki kekliğim vardı. Gizli taşıma ruhsatım yoktu.

.44'lük için izin aldım, ancak silaha sahip olup ihtiyaç duymamanın, ona ihtiyaç duyup sahip olmamaktan daha iyi olduğu teorisine dayanarak, onu sırt çantasına koydum.

SplatterCon!!!'a gittiğimde, lanet olası silahı üzerimde taşımamanın çok daha iyi olabileceğine karar verdim; kanıtlarda bir tür polis varlığı vardı.

İki devriye arabası otelin dışında göz önünde park etmişti ve üniformalı bir polis kapıların önünde terlemiş ve perişan bir halde duruyordu. Taksiciye parasını öderken, otelin dışındaki gölge yerlerden yararlanan sıradan bebek arabacıları olamayacak kadar binaya kimin ve neyin yaklaştığına dikkat eden sokak kıyafetli en az iki aylak seçtim. SplatterCon!!! yaka kartımı taktım.

Polisin gözleri üzerimde gezindi ve beni değerlendirdiğini görebiliyordum - uzun boylu, zayıf, dağınık saçlı, kara gözlü, büyük köpekli, sopalı, sırt çantalı, bir elimde deri eldivenli... ve bir korku kongresi isim etiketi. Belli ki bu adamın kafasında isim etiketi size tehditkâr olmadan tuhaf görünme yetkisi veriyordu, çünkü gözleri bunu gördüğünde benimle başını sallayıp geçmeme izin verdi.

İçeride kongre tüm hızıyla devam etmekle kalmamış, bir de basın toplantısı eklemişlerdi. Katilin saldırdığı odanın dışındaki konferans kanadı muhabirler ve fotoğrafçılardan oluşan yarım bir çemberle doluydu, çalışan uydu personeli ise ışıkları ve hatta birkaç boom mikrofonu tutuyordu. Kapıdan üç üniformalı polis memuru daha görebiliyordum. Polisler, konferans ve yoldan geçenler arasında otelin o bölümü bir sürü gürültülü insanla doluydu. Klima sınırlarının çok ötesinde zorlanmıştı ve çoğu kalabalık bina gibi havasızdı ve kokuyordu.

Fare hapsirdi ve kederli görünüyordu. Ben de ona katıldım.

Murphy kalabalığın arasından çıktı ve bana doğru geldi. Bana başıyla selam verdi ve Mouse'la konuşmak ve kulaklarının arkasını kaşımak için diz çöktü. "Toplantın nasıl geçti?" diye sordu.

"Hayatta kaldım. Ufukta fırtına bulutları var." Bir dakika daha etrafıma bakındım ve "Tanrı aşkına, burası bir hayvanat bahçesi" dedim.

"Daha da iyiye gidiyor," dedi Murphy. "Kongre çalışanlarıyla konuştum ve haberin ögle saatlerinde haberlere ve radyo istasyonlarına düşmesinden bu yana katılımcı sayısını neredeyse iki katına çıkardıklarını söylediler."

"Kahretsin," diye iç geçirdim.

"Dahası da var. Greene federalleri aradı," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Federallerin son gelişi pek de eğlenceli değildi."

"Bir bana sor." Tereddüt etti ve sonra, "Rick onlarla birlikte," dedi.

Ona bir an göz kırptım ve sonra hatırladım. "Ah, doğru ya. Eski sevgilim."

"Eski kocam," dedi Murphy, sesi ekşimişti. Sırtı kaskatı kesilmişti ve gözleri fırtınalı duygularla titriyordu. "Şimdiki kayınbiraderi."

"Bu ," dedim.

"Ve onun burada olmasından hoşlanmıyorum," dedi Murphy. "Ama bu benim kararım değil. Ve sorunlarım olması da mümkün."

Homurdandım.

Bana kısa bir gülümseme verdi. "Bu olay o kadar ses getirdi ki, Doğu Yakası'nın en büyük adli tıp birimlerinden biri yolda."

Kaşlarımı çattım. "Belki birkaç trompet de çalmalıydı. Ya da bir bando . Bence acele ederse hava kararmadan önce şu büyük döner spot ışıklarından kiralayabilir."

Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğini anlıyorum, Harry. Gürültüden hoşlanmıyorsun."

"Tüm potansiyel kurbanları sevmiyorum," dedim. "Elli dolarına bahse girerim ki fazladan katılanların çoğu reşit olmayanlar."

"Emin değilim," diye cevap verdi. "Fark eder mi?"

"Olabilir. Genelde gençler, özellikle de ergenler duyguları çok daha yoğun hissederekler. Tüm bu hormon meselesi. Bu onları daha kolay hedef haline getirebilir. Daha zengin enerji kaynakları."

"O zaman neden önce Pell gibi yaşlı bir bunağı vurdu?"

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. "İyi bir noktaya değindin."

"Ayrıca," diye devam etti, "daha fazla insanın dikkat etmesi iyi bir şey değil mi? Bana anlattığın kadarıyla, sokağın ürkütücü tarafındaki şeyler kalabalıktan hoşlanmıyor."

"Genel olarak hayır," dedim. "Ama dün fobofaj ortaya çıktığında burası tam olarak hayalet bir kasaba değildi."

"Tüm bu insanların önünde ortaya çıkacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kalabalığın onu caydırmayacağını düşünüyorum. Bence kötü bir şey olursa, etrafta ne kadar çok insan olursa, o kadar çok korku yaratacak ve katılımiz o kadar çok yemek yiyecektir. Ve daha fazla insanın paniğe kapılması daha fazla insanın zarar görmesi anlamına gelir."

Murphy'nin soluk altın rengi kaşları çatıldı. "Peki, bana ne gibi seçenekler sunabilirsin?"

"Garantisi yok ama sanırım akşama kadar vaktimiz var." "Neden?"

"Çünkü hava karardıktan sonra daha güçlü olacak."

Murphy kaşlarını çatı. "Pell'in saldırıdan bu yüzden kurtulduğunu mu düşünüyorsun?" diye mırıldandı. "Hâlâ gün ışığıydı."

"Tek seferde hallettim," dedim. "Gün batımına kadar vaktimiz olduğunu varsayarsak, bu bize çalışmak için biraz zaman verir."

"Ne yapıyorsun?"

"Bazı koğuşlar kuruyorum,"

dedim. "Senin evindeki gibi mi?"

Başımı salladım. "O kadar karmaşık bir şey değil. Zamanımız yok. Buranın etrafına bir hendek inşa edemem ama sanırım Nevernever'dan bir şeyin ne zaman ve nereye geldiğini bize bildirecek bir ağ oluşturabilirim. Her şeyi kapsayabilmek için binanın büyük bir kısmını dolaşmam gerekecek."

Başını salladı. "Bu kalabalık sorununu çözmüyor."

Yüzümü buruşturdum. "İtfaiyeden birini tanıyor musun?"

"Bir kuzen," dedi.

"Burası maksimum doluluk oranını aşmış olmalı. Belki itfaiye müdürü buranın ne kadar kalabalık olduğunu duyarsa, en azından bu insanların bir kısmını dışarı çıkarır. Sadece katili içeri çekecek kadar büyük bir kalabalığa ihtiyacımız var."

Başını salladı. "Ben hallederim."

"Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama CPD bir şey buldu mu? Ya da adli tabip?"

"Otopside bir şey çıkmadı. Bunu Butters'a vermediler. Brioché halletti ve olağandışı bir şey bulamadı."

"Doğal olarak," diye iç geçirdim. "Greene?"

"Teoriler. Saldırının kongreye dikkat çekmek için yapılmış bir tür reklam gösterisi olabileceğine dair belli belirsiz bir fikri vardı."

"Bu biraz alaycı bir yaklaşım," dedim.

"Greene inançlı biri değil," dedi Murphy. "O da sağlam bir neden arayan eğitilmiş bir araştırmacı. Eğer katilin bir tür deli olduğunu kabul ederse, elinde neredeyse hiçbir şey yok demektir. Bu yüzden boşa kürek çekiyor ve katili hızlıca yakalamak için kullanabileceği tanıdık bir şey bulmayı umuyor."

. "Sanırım bunu görebiliyorum."

"Onu kıskanmıyorum," dedi Murphy. "Ondan pek hoşlanmıyorum ama o bir polis ve zor bir durumda. Muhtemelen bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Ve bunun farkında bile değil."

Son cümlede biraz daha fazla ağırlık vardı, kişisel acı içeren bir şey.

Murphy de aşağı yukarı Greene ile aynı durumlarla karşılaşmıştı. Çılgınca bir şey oldu ve hiçbirini mantıklı değildi. Murphy ilk kez devriye gezen bir polisten doğüstü olaylarla yüzleşti. Bu ona bir dedektif olarak avantaj sağlıyordu, çünkü en azından ne kadar çok şey bilmediğini biliyordu. Greene o kadarını bile bilmiyordu. Onu öyle görmekten nefret ediyordum, bir şey yapamayacak kadar çaresiz hissediyordu. Acı çekiyordu. Sadece hafızasında olsa bile.

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Bahsetmeye deęer olduęunu dūşündüęün bir şey görüyor musun?"

"Henüz değil. Buralarda birileri işe yarar bir şeyler biliyor olmalı - bildiklerinin farkında olmasalar bile." Başını eğdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bekle. Bana mı soruyorsun?"

Bir omzumu silktim. "Murph, sen de çoğu büyücü kadar tuhaf şeyler gördün. Bence bildiğinden daha yeteneklisin."

Uzun bir süre yüzümü inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

Tekrar omuz silktim. "Demek istediğim, sen de bir ya da iki kez orada bulundun. Etrafta gizlenen bir şeyin nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Bunun ortak bir yanı var. Hissettiğinde anlayacaksın."

"Ne? Şimdi bir büyücü mü olmam gerekiyor?"

Sırıttım. "Sadece bilgili bir polis kızsın,

Murph." "Polis piliç mi?" diye sordu, sesinde

tehdit vardı. "Özür dilerim," dedim. "*Polis*

hatun."

Homurdandı. "Bu daha iyi."

"Sadece içgüdülerini görmezden gelme," dedim. "Onların orada olmasının bir sebebi var."

Murphy son kısmı dinlemiyordu, çünkü başını sertçe yana çevirmiş, mavi gözleri konferans odasının kapısından çıkıp koridorda ilerleyen bir adama odaklanmıştı.

Ve Mouse alçak bir hırıltı

çıkardı. "Kim o?" Murphy'ye

sordum. "Darby Crane," dedi

Murphy.

"Ah," dedim. "Korku filmi yönetmeni."

Fare yine hırladı. Murphy ve o Crane'in peşinden gittiler.

Neden kaçınılmaz olanla savaşıyım ki? Mouse kollarımı yuvalarından çıkarmadan önce yürümeye başladım. "Hey, gidip onunla konuşmaya ne dersin?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Murphy dedi ki.

"Onu al. Ben sana olurum."

Arkasını dönmeden başını salladı. "Affedersiniz," dedi önündeki bir grup kongre katılımcısına. "Geliyorum, lütfen."

Kalabalığın arasından aceleyle geçmeye çalıştık, ama bu sanki koşmaya çalışmak gibiydi. göğüs derinliğinde su. Ne kadar hızlı hareket etmeye çalışırsanız, o kadar fazla dirençle karşılaşsınız. Crane bir yılan balığı gibi aralarından geçti, orta boylu, pantolon ve koyu renk blazer ceket giymiş, zayıf bir adamdı. Murphy önden giderek benim takip etmem için yer açarken ben de Crane'e göz kulak olmak için boyumu iyi kullandım.

Bizi nispeten boş bir yan koridora götürdü. zemin kattaki misafir odaları ve asansörler. Boşluğa girdiğimizde asansör kapıları açılmıştı. Murphy aceleyle ilerledi ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı, sonra çenesini asansörlere doğru salladı.

Sırıttım. Teknolojinin büyücülerle çalışırken böyle sorunlar yaşamasından nefret ettiğim zamanlar oluyor. Bir de hayran olduğum zamanlar var.

Hafif bir irade çabası gösterdim, düşüncelerimi asansörlere odakladım ve "Hexus" diye mırıldandım. Bulutsu ve görünmeyen enerji koridorda dalgalandı ve hex asansörlere çarptığında, çağrı düğmesinin bulunduğu panelin bir kenarında ani bir kıvılcım tıslaması oldu ve bir an sonra sızan bir duman dışarı çıktı. Kapılar kapanmaya başladı, sonra bir zil sesi duyuldu. Kapılar tekrar açıldı. Murphy asansöre yaklaşıp Darby Crane'e yetişmeden önce bu birkaç kez daha oldu.

Mouse'a tutunarak hızımı yavaşlattım ve birkaç metre ötede gizlenerek kongredeki çeşitli partileri duyuran broşürlerle dolu bir duvarı okuyarak ortama uyum sağlamaya çalıştım.

Crane şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adamdı; ince yapılı, elmacık kemikleri sertti ve tavırları prodüksiyon tarafında çalışan birinden çok bir aktörünkine benziyordu. Koyu renk saçları kısa ve düzgün kesilmişti, koyu renk gözleri derin ve donuktu ve rahat bir saldırmazlıktan başka bir şey ifade etmeyen bir duruşu vardı.

Onu incelemeyi bitirmeden önce, her şeyin planlanmış bir yalan olduğundan emindim. Yüz hatlarının sakinliğinin altında gizlenen bir zalimlik, vücudunun mütevazı duruşunun içinde saklanan bir aşağılama vardı. Murphy yaklaşırken asansörden çıktı ve kaşlarını çatarak dumana baktı. Gözleri

ona ve koridora doğru koştu. Çok uzakta olmayan, kapısı açık bir misafir odasının dışında duran birkaç kişi daha vardı.

Onları değerlendirdi, sonra bir an Murphy'ye baktı ve sonra ona döndü, ağız kibar, mülayim, yalancı bir gülümsemeye dönüştü.

"Bugünlerde teknolojiye güvenmek çok zor," dedi, bakışları arka plandaki manzaranın bir parçası olarak üzerimde geziniyordu. Düşündüm. Şaşırtıcı derecede derin ve yankılanan bir sesi vardı. "Yardımcı olabilir miyim memur bey?"

"Teğmenim aslında," dedi ona kin gütmenden. "Benim adım Karrin Murphy. Ben..."

"Chicago Polis Departmanı Özel Araştırmalar," dedi Crane. "Biliyorum."

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Crane'in bunu fark edeceğinden şüpheliydim ama Murphy'nin duruşu belli belirsiz değişmiş, daha temkinli bir hal almıştı. "Tanışıyor muyuz Bay Crane?"

"Bir bakıma. Birkaç yıl önce bir deliyi ve bir tür hayvanı vurduğunuz filmin ikinci el kopyalarını görmüştüm. Çok etkileyiciydi, Komiser. Hiç film sektöründe çalışmayı düşündünüz mü?"

Başını iki yana salladı. "Bana kameranın 10 kilo eklediği söylendi. Yeterince sorunum var. Birkaç alabilir miyim, Bay Crane?"

Sonra ona sırtıttı, çocuksu ve cilveli olduğundan emin olduğum bir sırıtış. Gelincik. "Sanırım bu onlarla ne yapmak istediğimize bağlı."

Murphy bir an için onun yüzünü inceledi, sanki temkinli bir eğlence içindeydi. "Buradaki olayla ilgili birkaç sorum var ve umarım bana bu konuda yardımcı olabilirsiniz."

"Size yardımcı olabilecek ne bildiğimi hayal bile edemiyorum," diye yanıtladı Crane. Hareket etmeyen asansör kapılarına baktı ve içini çekti. "Boş ver." Ceketinin cebinden küçük siyah bir cep telefonu çıkardı, bakmadan bir düğmeye bastı ve kulağına götürdü. Sonra tekrar indirdi ve kaşlarını çatarak sessizce baktı.

Hah. Al , çakal.

"Fazla vaktinizi almayacak," dedi Murphy. "Bu soruşturmada titiz davranmamızın bizim için ne kadar önemli olduğunu anladığınızdan eminim. Hepimiz bir başkasının zarar görmesini istemeyiz."

"Önemli bir şey bilmediğimden eminim, Teğmen," dedi Crane, sesi biraz sabırsızlaşarak. "Dün geceki karartma sırasında oradaydım ama zaten odamdaydım. Bu sabaha kadar aşağıya bile inmedim."

"Anlıyorum. O sırada sizi gören oldu mu?"

Crane küçük bir kahkaha attı. "Ben bir şüpheli miyim ki bir tanığa ihtiyacım olsun?"

"Ünlü bir konuk olarak, bu saldırıdan sorumlu kişi ya da kişilerin size karşı sağlıksız bir ilgi duyması tamamen olası," diye cevap verdi Murphy, sahte kahkahasını kibarca profesyonel gülümsemesiyle eşleştirerek. "Kesinlikle herhangi bir suçlama ima etmek istemiyorum, sadece güvenliğiniz için endişeleniyorum."

Birisi arkasından merdivenler görünen bir kapıyı iterek açtı ve içinden pahalı gri bir takım elbise giymiş ufak tefek bir adam çıktı. Bir çeşit kurbağa suratlıydı - kendisinden çok daha büyük birinin ağzı vardı, neredeyse acayip derecede kalın ve genişti. İnce siyah saçları vardı, gevşek ve tel teldi ve birisi onları eski ama güvenilir salata kasesi yöntemiyle kesmişti. Düzgün bir şekilde çevrelemek için ekstra büyük, geniş çerçeveli gözlükler gerektiren şişkin, sulu gözleri vardı.

"Ah, Bay Crane," dedi yeni gelen. Hırıltılı, genizden gelen bir sesi vardı. "Aramanızı aldım, ama görünüşe göre tam cevap verdiğim sırada kesildi."

Crane telefonunu tekrar çıkardı ve el altından yeni gelene uzattı. "Görünüşe göre aniden ölmüş Lucius. Tıpkı bu asansör gibi."

Adam bunu fark etti ve kaşlarını çatarak önce telefona, sonra da Murphy'ye baktı. "Anlıyorum."

"Teğmen Murphy, size Lucius Glau'yu takdim edebilir miyim, kişisel danışmanım ve hukuk müşavirim."

Glau kurbağamsı gözleriyle Murphy'ye bakarken Mouse gerildi. Küçük avukat boğazından bir yutkunma sesi çıkardı ve ardından "Müvekkilim tutuklu mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Doğal olarak n-"

"O halde bu konuşmanın kısa kesilmesinde ısrar etmeliyim," dedi Glau onun üzerinden. Soluk benizli küçük bir adama göre kendine çok güveniyordu. Murphy'nin önünde, Crane'in hemen bir yanında durdu. Murphy'nin kolları iki yanına gevşedi ve mavi gözlerinin mesafeleri ölçmek için yere inip tekrar yukarı çıktığını gördüm. Gerilim seviyesi daha da .

"Sadece konuşuyorduk," dedi Murphy Glau'ya. Onu silahına davranmadan hemen önce bu bakışla birden fazla kez görmüştüm. "Sevimli ve işbirlikçi bir şekilde."

"Hem FBI'a hem de Chicago polis departmanının olay yerinden sorumlu bildirdiğim gibi, müvekkilim bütün gece odasında ve bu sabah kahvaltıya inene kadar ne olanlara tanık oldu ne de olanlardan haberi vardı." Glau'nun sesi kısıktı, iri gözlerini okumak imkânsızdı. Dondurma yemek ya da yavru köpekleri boğmak gibi herhangi bir şey yaptığında kullandığı ifadenin bu olduğu hissine kapıldım. "Temasın devamı taciz olarak yorumlanabilir."

"Lucius, Lucius," dedi Crane, elini aralarına uzatarak, sesi yatıştırıcıydı. "Dürüst olmak gerekirse, en küçük şeylere bile çok büyük tepkiler veriyorsun." O göz kamaştırıcı gülümsemesini Murphy'ye çevirdi ve "Özür dilerim. Lucius çok uzun zamandır benim için çalışıyor ve bana yaklaşan pek çok mantıksız insan gördü. Bu kadar çarpıcı bir kadının ilgisini kesinlikle taciz olarak görmüyorum."

Murphy'nin gözleri bir an için Glau'dan ayrıldı ve Crane'e altın rengi kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Crane, modern bir centilmenlik örneği sergileyerek. "Lucius şüphesiz bugünkü programım konusunda endişeli ve programımın gerisinde kalarak benimle tanışmak için burada bulunan hayranlarımı hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Konuşurken Froggy'ye baktı ve Froggy, Murphy'den çok küçük bir adım geri çekildi.

Crane başıyla onu onayladı ve konuşmaya devam etti. "Ama eğer izin verirsiniz, belki bu akşam size özür mahiyetinde bir şeyler içirmeme izin verirsiniz?"

Murphy tereddüt etti, bu pek onun yapacağı bir şey değildi. "Bilmiyorum..." dedi.

Crane hâlâ gülümseyerek elini sıkması için ona uzattı. "Eğer hâlâ sorularınız varsa, onları cevaplamaktan mutluluk duyarım. Lütfen, niyetimin bir göstergesi olarak ısrar ediyorum. Hakkımda yanlış bir izlenime kapılmanızı istemem."

Murphy ona temkinli bir eğlence bakışıyla baktı ve elini kaldırdı.

O kadar halıyı nasıl bu kadar hızlı geçtiğimi bilmiyorum ama elimi Murphy'nin omzuna koydum ve ona dokunmadan hemen önce hafifçe kavradım. Jestimdeki uyarıyı hissederek dondu kaldı ve elini geri çekti.

Crane'in gözleri kısıldı, beni inceliyordu, eli hâlâ dışarıdaydı. "Peki bu kim?"

"Harry Dresden," dedim.

Crane hareketsiz kaldı. İnsanların gözlerini kırıştırarak, hafifçe sallanarak ve dengelerini ayarlayarak durdukları gibi durmuyordu. Cesetler ve plastik pansuman mankenleri gibi hareketsiz kaldı ve hiçbir şey söylemedi.

Oldukça deneyimli bir araştırmacı olduğum için bu ismi tanıdığı sonucuna vardım.

Froggy boğazından bir yutkunma sesi çıkardı, şişkin gözlerini bana çevirdi. Sanki aniden bir iki santim boyunu kaybetmiş ya da çömelmek için gerilmiş gibi biraz içine doğru büzüldüğünü düşündüm.

O da . Kendimi ünlü hissettim.

Fare rahatlamış bir şekilde hırıltılı bir ses çıkardı, o kadar alçaktı ki neredeyse duyulmuyordu.

Froggy'nin gözleri köpeğe kaydı ve genişledi. Crane'e bir bakış fırlattı.

Herkes bir an için öylece dondu kaldı. Crane ve Murphy hâlâ profesyonelce gülümsüyorlardı. Froggy kurbağa gibi görünüyordu. Sıkıldım. Ama içgüdülerim bana şiddetin yüzeye görüldüğünden çok daha yakın olduğunu söylediğinde kalbimin hızlandığını hissettim.

"Burada tanıklar var, Dresden," dedi Crane. "Bana karşı hareket edemezsin. Bu görülür."

Başımı eğdim ve düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm. "Haklısınız. Siz de tanınmış birisiniz. Bu da bunun reklam için harika bir fırsat olduğu anlamına geliyor. En son *Larry Fowler Show'a* çıktığımdan beri televizyona çıkmamıştım."

O zaman ifadesi değişti, o soğuk alay arka plandan çıkıp dudaklarını büktü. "Kendini dünyaya ifşa etmeye cesaret edemezsin."

Ona homurdandım ve "Git odandaki sarı sayfaları oku. Ben oradayım. "Büyücüler" altında. "

Froggy tekrar yutkundu. "Sen delisin," dedi Crane.

"Büyücüler en kway-zee-est insanlardır," diye onayladım. "Ve sen bir Darby'ye pek benzemiyorsun."

Crane'in çenesi kalktı, gözleri ani bir onayla parladı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kahretsin, birinin benim ne kadar derin bir çukur kazdığımı benden daha iyi bilmesinden nefret ediyorum. "Hayır mı? Peki bir Darby neye benzer?"

"İtiraf ediyorum, gördüğüm tek cin Sean Connery'nin oynadığı o cin filmindeydi," dedim. "Buna içgüdü diyebilirsiniz."

Dudaklarını büzdü ve sessizliğe gömüldü. Hepimiz iki dakika daha sözsüz, giderek gerginleşen bir çekişmenin tadını çıkardık.

Sonra Murphy soğukkanlılıkla, "İçki için saat on diyelim mi Darby? Otelin salonunda mı? Sizi yoğun programınızdan alıkoymak istemeyiz."

Murphy'den bana ve arkasına baktı, sonra elini indirdi. Ona başıyla küçük bir selam verdi, sonra döndü ve kalabalığa doğru yürüdü.

Froggy üç sayı boyunca bizi izledi, sonra döndü ve omzunun üzerinden sık sık kontrol ederek patronunun peşinden koştu.

Yavaşça nefes verdim ve duvara yaslandım. Çıkış noktası olmayan adrenalin tuhaf bir şey. Bacaklarımdaki uzun kaslar ben söylemeden seğirip esnedi ve koridordaki ışıklar aniden biraz fazla parlak göründü. Morarmış başım biraz daha sızladı.

Murphy orada öylece duruyordu, hareket etmiyordu ama nefes alış verişini bilinçli bir şekilde düzenlediğini ve düzgün tuttuğunu duyabiliyordum.

Fare oturdu ve sıkılmış görünüyordu ama kulakları çiftin kaybolduğu yöne doğru seğirmeye devam etti.

"Pekâlâ," dedi Murphy bir saniye sonra, sesini alçak tutarak. "Neydi o ne hakkında?"

"Neredeyse bir kavga başlatıyorduk," dedim.

"Bunu fark ettim," dedi Murphy, ses tonu sabırlıydı. "Ama neden?" "Ürkütücü biri," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı, omzunun üzerinden bana baktı. "O da ne?"

"Sana söylemiştim. Ürkütücü." Başımı salladım. "Bunun dışında bilmiyorum." Gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Bilmiyorum," dedim. "Onunla ilgili bir şey bana yanlış geldi. Sana elini uzattığında, bana ters geldi. Tehlikeli."

Murphy başını salladı. "Ben de onun bir şey yapacağını düşünmüştüm. tut ve okşa rutini," dedi. "Biraz aşağılayıcı ama o kadar da tehlikeli değil."

"Belki de öyledir," dedim.

"Sizin tarafınızdan olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Evet. Beni tanıdı. Halkla yüzleşmekten kaçınmak için standart Eski Dünya gerekçelerini öne sürmeye başladı. Mouse ondan da avukatından da hoşlanmadı."

"Vampir mi?" diye sordu.

"Olabilir," dedim dudağımı çiğneyerek. "Pek çok şey olabilir. Hatta insan bile olabilir. Daha fazlasını bilmeden herhangi bir varsayımda bulunmamalıyız."

"Saldırıları karıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bu yüzden ondan hoşlanıyorum," dedim. "Kararı tek başıma veriyor olsaydım, kesinlikle bizim pislik olurdu. Tüm işaretler onda var."

"Eğer o adamsa, benim ulaşamayacağım bir yerde," dedi. "Tetikte bir avukatı var ve Greene ve Rick'le çoktan konuşmuş. Ona karşı yapacağım herhangi bir polis baskısı taciz olur. Greene şüphelerim üzerine harekete geçmeyecektir."

"Şey," dedim. "İyi ki Greene değilim."

Bölüm

Yirmi İki

Murphy ve ben otelin etrafında dolaştık ve bunu yaparken ben de yeni bir kutu mavi oyun hamuru açtım. Büyük kavşakların köşelerinden ve dış çıkışlardan parçalar kopardım ve bunları kapıların üzerindeki pervazların üstüne, çiçek saksılarının içine, yangın söndürme dolaplarının içine ve kolayca ya da hemen fark edilmeyecekleri herhangi bir yere koydum. Koridorlar boyunca, özellikle de programda akşam yaklaştıkça film gösterileceği belirtilen odaların dışında, kongre için kullanılan fark edilmeyen küçük noktalara bunlardan bolca bırakmaya özen gösterdim.

"Yine ne yapıyoruz?" Murphy sordu. "Bir büyü kuruyoruz," dedim.

"Oyun hamuruyla."

"Evet."

Bana seviyeli bir bakış attı.

İçinde hala orijinal malzemenin çoğunun bulunduğu kutuyu salladım ve ona gösterdim. "Etrafta bıraktığım küçük parçalar bu parçanın bir parçası. Gördünüz mü?"

"Henüz değil," dedi.

"Eskiden tek parçaydılar. Ayrılmış olsalar bile, orijinaliyle hâlâ doğal bir bağlantıları var," dedim ona. "Bu, küçük parçalara ulaşmak ve bağlanmak için büyük parçayı kullanabileceğim anlamına geliyor."

"Ağ derken bunu mu kastettiniz?"

"Evet. Yapabileceğim..." Yüzümü buruşturdum, açıklamak için kelimeler arıyordum. "Enerjiyi tüm küçük parçalara yayabilirim. Bunu öyle ayarlayacağım ki, küçük parçalardan biri enerjilerde bir bozulma fark ederse, bunu daha büyük parça aracılığıyla hissedebileceğim."

Murphy, "Sismograflar gibi, bir nevi," dedi.

"Evet," dedim. "Ve mavi oyun hamuru kullanıyoruz. Savunma için mavi." Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Rengi gerçekten önemli mi?"

"Evet," dedim, sonra bir an düşündüm. "Muhtemelen hayır. Ama benim için evet."

"Ha?"

"Büyü kullanımının büyük bir kısmı duygularınızla bağlantılıdır. Neyin gerçek olduğuna inandığınızla. Gençken renklerin büyü yapmadaki rolü gibi pek çok şey öğrendim. Bereket ve refah için yeşil, tutku ve enerji için kırmızı, saflık için beyaz, intikam için siyah vb. Rengin hiçbir önemi olmayabilir ama kullanılan renk nedeniyle büyüün işe yaramasını bekliyorsam, o zaman bu renk önemlidir. Eğer buna inanmazsam, büyü hiçbir zaman gerçekleşmeyecektir."

"Dumbo'nun sihirli tüyü gibi mi?" Murphy sordu. "Asıl önemli olan kendine olan güveni miydi?"

"Evet," dedim. "Tüy sadece bir semboldü ama *önemli* bir şeydi. sembolü."

Elimle kutuyu işaret ettim. "Bu yüzden mavi kullanıyorum, çünkü çok fazla iç gözlem yapmam gerekmiyor ve bir kriz durumunda yeni şüpheler ortaya çıkarmıyorum. Ve Wal-Mart'ta ucuz olduğu için."

Murphy güldü. "Wal-Mart, ha?"

"Büyücülük fazla para kazandırmıyor," dedim. "Wal-Mart'tan ne kadar çok şey aldığımı bilsen şaşarsın." Duvardaki saate baktım. "İlk filmin gösterime girmesine yaklaşık iki saat var."

Başını salladı. "Neye ihtiyacın var?"

"Çalışmak için sessiz bir alan," dedim ona. "En az altı ya da yedi metre genişliğinde. Ne kadar özel ve güvenli olursa o kadar iyi. Kötü adamın bu odayı

buralarda bir yerde olduğumu biliyor. Büyü yapmakla meşgulken arkamdan bir pala yemek istemem."

"Kurmak için ne kadar süreye ihtiyacınız var?"

Omuz silktim. "Aşağı yukarı yirmi dakika. Benim asıl endişelendiğim şey-"

"Bay Dresden!" diye seslendi kalabalık kongre koridorundan bir ses. Başımı kaldırdığımda Sandra Marling'in kalabalığın arasından hızla bana doğru geldiğini gördüm. Kongre başkanı yorgun görünüyordu ve uyanık olamayacak kadar gergindi, ayakta durmak bir yana, kalabalığın arasından kibarca ilerlemeye çalışıyordu ama yine de bunu yaptı. Hala üzerinde kırmızı SplatterCon!!! logosu olan aynı siyah tişörtü giyyordu, muhtemelen onu bir gece önce gördüğüm tişörtün aynısıydı.

"Bayan Marling," dedim, yaklaşırken ona başımı sallayarak. "İyi günler."

Yorgun bir şekilde başını salladı. "Ben... bu çok büyük bir şey... ama bu konuda başka kime başvurabileceğimi bilmiyorum." Kelimeler kifayetsiz kaldı ve sinirden ve yorgunluktan titremeye başladı.

Murphy ile kaşlarımızı çattık. "Sandra. Sorun nedir?"

"Molly," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Peki ya o?"

"Birkaç saat önce hastaneden buraya geldi. Polis onunla konuşmaya geldi ve o zamandan beri dışarı çıktığını sanmıyorum ve konuştuğum memurların hiçbiri nerede olduğunu bilmiyor. Sanırım-"

"Sandra." Ona dedim ki, "Nefes al. Yavaşla. Molly'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Kadın gözlerini kapadı ve başını sallayarak kendini kontrol altına aldı, sesini birkaç perde alçalttı. "Hala... onu sorguluyorlar, sanırım? Öyle demiyorlar mı? Sizi korkutmaya çalıştıklarında ve sorular sorduklarında?"

Gözlerimi kıstım. "Evet," dedim. "Tutuklandı mı?"

Sandra sarsakça başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Onu kelepçelemediler ya da o küçük karttan bir şey okumadılar. Bunu *yapabilirler* mi? Onu bir odaya sürükleyebilirler mi?"

"Göreceğiz," dedim. "Hangi oda?"

"Diğer kanat, sağdan ikinci kapı," dedi.

Başımı salladım, çantamı sırtımdan indirdim ve küçük bir not defteri çıkardım. Bir sayfaya bazı telefon numaraları ve isimler karaladım ve Sandra'ya verdim. "Bu iki kişiyi de ara."

Kağıda gözlerini kırıştırdı. "Onlara ne söyleyeceğim?"

"Gerçeği söyle. Onlara neler olduğunu ve Harry Dresden'in derhal buraya gelmeleri gerektiğini söylediğini anlat."

Sandra gözlerini kırıştırtarak sayfaya baktı. "Ne yapacaksın?"

"Bilirsin işte. Her zamanki gibi," dedim. "Şu telefona git."

Murphy, "Bir dakika içinde yetişirim," dedi.

Başımı salladım, çantamı geri taktım, Mouse'a başımı salladım ve basına yapılan resmi açıklamaların ardından dağılmaya başlayan gazeteci kalabalığına doğru kararlı adımlarla yürümeye başladım. Kalabalığın arkasında Lydia Stern'i görene kadar köpeğim de yanımda yürümeye devam etti.

Lydia Stern zorlu bir kadındı, Chicago'da doğaüstü olayları haberleştirmek için elinden geleni yapan sarı bir dergi olan *Midwestern Arcane*'in muhabiriydi. Bazen gerçeğe yaklaşmayı başarıyorlardı, ancak daha çok Karavan Parkında Doğan Kertenkele Bebek veya belki de Koca Ayak ve Chupacabra, Kutsal Olmayan İttifak gibi başlıkları olan hikayeler yayınlıyorlardı. Genel olarak bu hikayeler eğlenceli ve oldukça zararsızdı, ancak arada bir birisi garip bir şeye rastlıyor ve bu da gazetede yer alıyordu. Susan Rodriguez, tam olarak yanlış bir hikayeye karşılaşılan kadar *Arcane*'in baş muhabiriydi. Şimdi hayatını Güney Amerika'da bir yerde sürdürüyor, yarı vampir arkadaşlarıyla birlikte onları işe almaya çalışanlara karşı mücadele ederken, ruhunda onu Kızıl Saray'dan birine dönüştürmek isteyen enfeksiyonla savaşıyordu.

Lydia Stern birkaç yıl önce Susan'ın eski işini devraldığında, haberciliği farklı bir açı kazanmıştı. Tuhaf olayları araştırmış ve

Sonra da ilgili kurumların onları neden görmezden geldiğini öğrenmek istedi. Sert bir zekaya ve keskin bir nükteye sahip olan bu kadın, yazılarında her ikisini de bolca ve büyük bir gösterişle kullanıyordu. Makalelerinde küçük bir kasabanın hayvan kontrol biriminden FBI'a kadar herkese meydan okumaktan çekinmiyordu.

DC ya da New York'ta saygın bir gazete yerine *Arcane* gibi bir paçavrada çalışıyor olması utanç vericiydi. Beş yıl içinde Pulitzer'e aday gösterilebilirdi. Benim karşılaştığım vakalarla ilgilenmek zorunda kalan şehir yetkilileri, o etrafta olduğunda ortadan kaybolmak için neredeyse doğaüstü bir yetenek geliştirmişlerdi. Hiçbiri Lydia Stern'ün basına içini boşalttığı bir sonraki kişi olmak istemiyordu. Araştırmacı bir terör olarak giderek artan bir ünü vardı.

"Bayan Stern," dedim alçak ve ciddi bir sesle, "Bayan" kelimesindeki "z" harfine fazladan vurgu yaparak.

"Biraz vaktiniz var mı acaba?"

Midwest Arcane'in dehşeti bana doğru döndü ve yüzü melek gibi bir sırtışa büründü. Boyu 1.80'in biraz üzerindeydi, hoş bir tombulluğu vardı ve Asya kökenliydi. Pırıl pırıl bir gülümsemesi, kalın gözlükleri, kıvrırcık siyah saçları vardı ve eski bir Queensryche tulumunun üzerine bir çift kot tulum giymişti Tişört. Tenis ayakkabılarının üzerinde parlak pembe bağcıklar vardı. "Harry Dresden," dedi. Neredeyse her kelimenin altında kahkahayı zar zor zapt ediyormuş gibi görünen, nefes nefese, köpüren bir sesi vardı. "Hah. Bunun doğru koktuğunu biliyordum."

"Olabilir," dedim. Lydia'ya karşı pek açık sözlü olmamıştım. Geçmişte muhabirlerle aram pek iyi olmamıştı. Onunla ne zaman konuşsam, içime küçük suçluluk hançerleri saplanıyor, dikkatsiz sözlerin başını daha fazla derde sokmasına izin veremeyeceğimi hatırlatıyordu. Buna rağmen iyi geçinmiştik ve ona hiç yalan söylememiştim. Denemeye bile zahmet etmemiştim. "Meşgul müsün?"

Askısı omzuna asılı çantasını işaret etti. "Kayıtlarım var ve kısa süre içinde bazı notlar almak isteyeceğim." Başını bir yana eğdi. "Neden sordunuz?"

"Benim için birkaç erkeği korkutacak bir hayduta ihtiyacım var," dedim. Yanaklarındaki gamzeler derinleşti. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Bunu benim için yap. Sana bunun için on dakika veriyorum." Elimi belli belirsiz etrafımızdaki otele doğru salladım. "Biraz boş vaktim olur olmaz."

Gözleri parladı. "Bitti," dedi. "Ne yapacağım?"

"Bir kapının dışında takılın ve..." Sırıttım. "Sadece kendin ol."

"Güzel. Bunu yapabilirim." Bir kez başını salladı, bukleleri zıplıyordu ve beni arkadaşımın kızını sorguya çektikleri odaya kadar takip etti.

Sanki buranın sahibiymişim gibi kapıyı açtım ve içeri girdim.

Oda büyük değildi - belki büyük bir ilkokul sınıfı büyüklüğündeydi. Bir ucunda yaklaşık bir ayak yüksekliğinde yükseltilmiş bir platform vardı, üzerinde uzun bir masanın arkasında sandalyeler vardı. Karşısında da sıra sıra sandalyeler vardı. Şimdi kapının arkasında yere atılmış olan bir tabela, odanın bugün öğlen ile saat beş arasında "Filking" adı verilen bir şey için planlandığını ilan ediyordu. "Filking" kulağa somon balığının yumurtlamasıyla ilgili bir faaliyet ya da belki de bir tür tuhaf memeli tartışması gibi şüpheli geliyordu. Bunun muhtemelen bilmesem daha mutlu olacağım şeylerden biri olduğuna karar verdim.

Greene odadaydı, kollarını kavuşturmuş, yüzünde asık bir ifadeyle platformun üzerinde duruyordu. Molly ilk sıradaki sandalyelerde oturuyordu, üzerinde hâlâ bir gece önceki kıyafetleri vardı. Yorgun görünüyordu. Ağlıyordu.

Yanında orta yapılı, dikkat çekici olmayan boyda, kahverengi saçları modaya uygun olacak kadar dağınık bir adam vardı. Üzerinde Marslı Marvin'in resmi olan siyah kravatıyla ağırlığını biraz dengeleyen gri bir takım elbise giymişti. Onu tanıdım. Rick, Murphy'nin eski sevgilisi. Molly'nin başında durmuş, ona bir bardak su uzatıyordu, her zamanki sorgulama denkleminin iyi polisiydi. O zaman resmi sıfatıyla buradaydı. Ajan Rick.

Greene bana bakmadan, "Affedersiniz," dedi. "Bu oda halka açık değil."

"Öyle değil mi?" "Değil mi?" diye sordum, aşırı küstahça. "Dostum, ben de güzel bir öğleden sonra filking yapmayı dört gözle bekliyordum."

Molly başını kaldırdı ve gözleri tanıyarak ve ani bir umuda benzeyen bir şekilde açıldı. "Harry!"

"Selam evlat," dedim ona ve Mouse'u da yanıma alarak içeri girdim. Köpek hemen Molly'nin yanına gitti, kuyruğunu salladı ve geniş ağzını Molly'nin katlanmış ellerinin altına sokarak nazikçe sevgi dilendi. Molly küçük bir kahkaha attı ve eğilip köpeğe sarıldı, tıpkı en küçük kardeşlerine yaptığı gibi onunla bebekçe .

Greene bana ters ters baktı. Bir süre sonra Ajan Rick öyle yaptı.

"Dresden," dedi Greene, ses tonu sertti. "Bir soruşturmaya müdahale ediyorsun. Çık dışarı."

Molly ile konuşmak için onu görmezden geldim. "Rosie nasıl?"

Yanağını Mouse'un geniş başının üzerine bıraktı ve "Bilinci yerinde değil. Haberlerden dolayı çok üzgündü ve doktorlar uyumasına yardımcı olacak bir şey verdiler. Çıldırmasından ve bebeğe zarar vermesinden korkmuşlar."

"Dresden," diye hırladı Greene.

"Şu anda onun için en iyisi bu," dedim Molly'ye. "Biraz dinlendikten sonra daha iyi başa çıkacaktır."

Başını salladı ve "Umarım öyledir" dedi.

Greene bir küfür savurdu ve muhtemelen adamlarını çağırmak için telsizine uzandı.

Greene tam bir pislikti.

Belki biraz büyüye kapılmıştım, ama nefesimin altında bir şeyler mırıldandım ve biraz çaba gösterdim. Telsizden kıvılcımlar çıktı ve ardından dumanlar yükseldi. Greene telsizi çalıştırmaya çalışırken bir yandan da küfrediyordu. "Kahretsin, Dresden," diye hırladı. "Seni merkeze götürmeden önce çık dışarı."

Onu görmezden gelmeye devam ettim. "Merhaba Rick. Düğün nasıldı?" "İşte bu kadar," dedi Greene.

Rick dudaklarını büzdü ve sonra yatıştırıcı bir hareketle elini Greene'e doğru kaldırdı. "Herkes kurtuldu," diye cevap verdi Ajan Rick, kaşlarını çatarak beni inceledi ve Molly ile benim aramda gidip geldi. "Harry, burada çalışıyoruz. Sen gitmelisin."

"Öyle mi?" diye sordum. Molly'nin yanındaki sandalyeye oturdum ve ona sırttım. "Belki de olmaz diye düşünüyorum. Yani, ben de çalışıyorum. Danışmanım."

Greene, "Bir soruşturmayı engelliyorsun, Dresden," diye homurdandı. Şehirdeki işinizi kaybedeceksiniz. Soruşturma lisansınızı da. Hatta sizi bir ya da iki ay hapse bile attırabilirim."

"Hayır, yapmayacaksın."

Greene, "Nasıl istersen öyle olsun, sert çocuk," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Molly, belki de bunu bir işaret olarak alıp ayağa kalktı.

"Otur," dedi Greene, sesi sertti. "Henüz işin bitmedi." Bir saniye tereddüt etti ve sonra oturdu.

"Greene, Greene, Greene," dedim. "Burada kaçırdığın bir şey var."

Durakladı. Ajan Rick beni dikkatle izledi.

"Bakın, Bayan Carpenter istediği zaman gidebilir." "Birkaç soruya cevap verene kadar olmaz," dedi.

Bir oyun şovu vızıltısı çıkardım. "Yanlış. Burası özgür bir ülke. Çıkıp gidebilir ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Tabii onu tutuklamak istemiyorsanız." Ona biraz daha sırttım. "Onu tutuklamadın, değil mi?"

Molly göz ucuyla bu alışverişi izledi, kıpırdamadan durdu ve yüzünü yere eğdi.

Rick, "Devam eden bir soruşturmayla ilgili olarak onu sorguluyoruz," dedi.

"Öyle mi? Mahkeme celbini içinizden biri mi aldı?"

Elbette konuşmadılar. Kimse konuşmadı.

"Bak, burada zor durumda olan sensin, Greene. Genç bayan hakkında elinde hiçbir şey yok. Mahkeme emri yok. Onu tutuklamadınız. Yani size söylemeyi seçtiği her şey tamamen gönüllülük esasına dayanıyor."

Molly gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Öyle mi?"

Elimi göğsüme götürdüm ve şok olmuş gibi bir ifade takındım. "Greene! Buna inanamıyorum. Bu genç kadına onu korkutmak için yalan mı söyledin? Tutuklandığını düşünmesini sağlamak için mi?"

"Yalan söylemedim," diye hırladı Greene.

"Onu az önce yönlendirdin," dedim başımı sallayarak. "Tabii, tabii. Seni yanlış yorumladıysa senin hatan değil. Geri dönüp kaseti kontrol edelim ve hatanın nerede olduğunu görelim." Durakladım. "Bunu kaydediyorsun, değil mi? Her şey kayıt altında ve dürüstçe?"

Greene bana taşaklarımı tekmeleyip kafatasıma sokmak istermiş gibi baktı. "Elinde spekülasyondan başka bir şey yok. Çık dışarı. Yoksa başmüfettiş olarak seni otelden attırırım."

"Bu bir tehdit mi?" Ona sordum.

"İnan buna."

Ağzımı ovuşturarak bir gösteri yaptım. "Oh, dostum. Ahlaki bir ikilem yaşıyorum. Çünkü bunu bana yaparsanız, belki de basın şehirle olumlu bir geçmişli olan profesyonel danışmanları işten çıkardığınızı öğrenir." Öne doğru eğildim ve

"Oh. Ve bir çocuğu yasadışı olarak sorguladığınızı öğrenebilirler."

Greene yüzünde şok ifadesiyle bana baktı. Ajan Rick bile bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Bir çocuk," dedim, "yani kendi başına size yasal rıza gösteremeyecek biri. Ailesini çağırma cüretini gösterdim. Eminim onların ve avukatlarının size soracak bir sürü sorusu olacaktır."

Greene, "Bu şantajdır," dedi.

"Hayır, bu yasal süreç," diye cevap verdim. "Yasanın etrafından dolanmaya çalışan sizsiniz."

Greene kaşlarını çatarak bana baktı ve "İstediğin kadar konuşabilirsin ama elinde kanıt yok" dedi.

O kadar çok gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu ve kıkırdadım.

Hiçbir zaman tam olarak kapanmayan kapı işaretle açıldı. Lydia Stern kapının arkasında duruyordu, boynunda basın rozeti, elinde Greene'in rahatça görebileceği şekilde tuttuğu bir mini teyp vardı. "Peki, Dedektif," diye sordu, "soruşturmanızın bir parçası olarak neden ailesinin izni olmadan bir çocuğu sorguladığınızı açıklayabilir misiniz? O bir suç şüphelisi mi? Ya da herhangi bir olaya tanık mı? Peki ya departmanlar arası işbirliğinin soruşturmayı yavaşlattığı söylentileri ne olacak?"

Greene muhabire baktı. Ajan Rick'e bir bakış attı.

Rick omuz silkti. "Seni yakaladı. Şansını denedin. Ama işe yaramadı."

Greene, otorite figürlerinin gençlerin önünde söylememesi gereken bir kelimeyi tükürdü ve sonra tepinerek dışarı çıktı. Lydia Stern bana göz kırptı, sonra peşinden gitti, kayıt cihazını ona doğru uzattı ve makul cevapları Greene'i aptal gibi gösterecek sorular sordu.

Rick onun gidişini izledi ve başını salladı. Sonra bana, "Bu işte senin payın ne?" dedi.

"Kız arkadaşımın kızı," dedim. "Sadece ona göz kulak oluyorum."

Bana hafifçe başını salladı. "Anlıyorum. Greene çok baskı altında. Sana böyle davranıldığı için üzgünüm."

"Rick," dedim sabırlı bir sesle, "ben genç bir kız değilim. Lütfen beni iyi polis yapmaya çalışma."

Kibar ve ilgili ifadesi bir anlığına çocuksu bir sırıtışın ardında kayboldu. Sonra omuz silkti ve "Denemeye değirdi" dedi.

Homurdandım.

"Mahkeme celbini alabileceğini biliyorsunuz. Bu sadece kanallar arasında bir koşturma meselesi."

Ayağa kalktım. "Bu benim sorunum değil. Bunu Carpenters'in avukatına bırakıyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Aslında soruşturmaya müdahale ediyorsunuz. Muhtemelen bu işi halledebilir."

"Hadi ama, Ajan. Ben bir çocuğun haklarını koruyorum. ACLU bunu çiğ çiğ yer." Başımı salladım. "Ayrıca. Yaptığınız şey yanlış. Kızlara zorbalık yapmak. Bu çok alçakça."

Ajan Rick'in yüzünde bir öfke titreşimi belirdi. "Dresden, gizli taşıma iznin olmadığını biliyorum. Silah taşıdığından şüphelenmemi ve üzerini aramamı mı istiyorsun?"

Oops. Endişeyle sırt çantamdaki tabancayı düşündüm. Ajan Rick bunu sorun yapmak isterse başım belaya girebilirdi ama bunu bilmesini istemiyordum. Umursamaz bir omuz silkmeye durumu geçiştirmeye çalıştım. "Bu, katili tekrar saldırmadan önce durdurmaya nasıl yardımcı olacak?"

Rick başını iki yana eğdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. Kahretsin, daha iyi bir poker suratı edinmeliyim. Bana odaklandı, gözleri üzerimde bir silahı saklayabileceği olası yerleri arıyordu. "Konuyla ilgisi yok," diye cevap verdi. "Eğer yasaları çiğniyorsan, çiğniyorsundur."

Kapı aralığından sabırsız bir iç çekiş duyuldu ve ardından Murphy, "Beş dakikalığına pislik gibi davranmayı bıraksan ölür müsün Rick?" dedi.

Onun geldiğini fark etmemiştim ve Ajan Rick'in yüz ifadesine bakılırsa o da fark etmemişti.

"SI için danışmanlık yapıyor, o da bu dava üzerinde çalışıyor. Sidik yarışına girecek vaktimiz yok. İnsanlar tehlikede. Birlikte çalışmamız gerekiyor."

Rick ona ters ters baktı, sonra öfkesini dizginledi ve omzunu silkti. "Haklı olabilirsin. Ama Dresden, kendi isteğiyle ayrılmayı düşünmeni istiyorum. Müdahale etmeye devam edersen seni tutuklar ve yirmi dört saatliğine hapse atarım."

"Hayır," dedi Murphy odaya girerken. "Yapmayacaksın."

Ona doğru döndü, gözleri kısılmıştı. "Kahretsin, Karrin. Ne zaman bırakacağını hiç bilmiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum," dedi çenesini düzelterek. "Asla."

Ajan Rick başını salladı. Kapıyı çarparak açtı ve çıktı.

Murphy onun gidişini izledi. Sonra içini çekti ve "İyi misiniz hanımefendi?" diye sordu.

Molly uyuşuk bir şekilde başını salladı. "Evet. Sadece yorgunum."

Bir süre sonra Sandra Marling aceleyle içeri girdi, hepimize baktı ve Molly'ye sarılmak için yanına gitti. Kız da ona sıkıca sarıldı.

"Onlara ulaştın mı?" Sandra'ya sordum.

"Evet. Bayan Carpenter yolda." Molly
ürperdi.

"Güzel," dedim. "Molly gelene kadar onunla kalabilir misin?"

"Elbette."

Başımı salladım ve Molly'ye, "Evlat, işler karışıyor. Annenle gitmeni istiyorum. Tamam mı?"

Kafasını kaldırmadan yavaşça başını salladı.

İçimi çektim ve sandalyemden kalktım. "Güzel."

Oradan ayrıldım, Murphy ve Mouse otele dönerken yanımda duruyordu. "İyi adam Rick," diye yorum yaptım. "Belki biraz çıkarıcı."

"Birazcık," dedi Murphy. "Ne oldu?" Ona
söyledim.

Hıncırca bir kıkırdama çıkardı. "Keşke yüzlerindeki ifadeyi görebilseydim."

"Bir dahaki sefere fotoğraf çekeceğim."

Başını salladı. "Peki bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

"Hey, bir oteldeyiz." Kaşlarımı ona doğru salladım. "Hadi bir oda tutalım."

Huzurlu koşullar altında, eminim ki hiçbir oda boş olmazdı. Açıkçası, koşullar huzurlu olmaktan çok uzaktı ve küçük çaplı iptaller ve otelden erken ayrılmalar çığ gibi büyümüştü - ki bu da insanların zaman zaman sağduyulu davrandıklarını gösteriyor. Kongreye katılanların sayısı iki katına çıkmış olabilirdi ama bu onların burada *uyumak* istedikleri anlamına gelmiyordu.

Beşinci katta boş bir oda vardı. Mouse'un kalmasına izin vermek için ekstra bir ücret ödedim ve check-in yaptırdık.

Asansörde başka kimse yoktu ve giderek gerginleşen bir sessizlik içinde yol aldık. Ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydurdum ve resepsiyon görevlisinin bize verdiği iki plastik karttan biriyle oynadım. Boğazımı temizledim.

"İşte buradayız," dedim. "Otel odamıza doğru gidiyoruz."

Murphy'nin yanakları pembeleşti. "Sen bir domuzsun, Dresden."

"Hey, ben ima falan etmedim. Sen kendin yaptın." Biraz

gülümseyerek gözlerini devirdi.

Asansör panelindeki rakamların değişmesini izledim. Öksürdüm. "Evet, efendim-üç. Birlikte yalnız."

"Biraz tuhaf," diye itiraf etti.

"Biraz tuhaf," diye katıldım.

"Öyle mi olmalı?" diye sordu. "Yani, biz sadece birlikte çalışıyoruz. Bunu daha önce de yaptık."

"Bunu bir otel odasında yapmadık."

"Evet, yaptık," dedi Murphy.

"Ama ceset vardı." "Ah. Doğru."

"Bu sefer ceset yok," dedim.

"Heh," dedi Murphy. "Gece daha yeni başlıyor."

Önümüzdeki tehlikeleri hatırlatması, *bu* konuşmanın kafasına bir kurşun sıktı. Gülümsemesi kayboldu ve yüzü her zamanki rengine kavuştu. Asansörün kapıları açılana kadar yolun geri kalanını sessizlik içinde tamamladık. İkimiz de çıkmak için hareket etmedik. Sanki yere görünmez bir çizgi çekilmiş gibiydi.

Sessizlik uzadı. Kapılar kapanmaya çalıştı. Murphy başparmağıyla Kapı Açma düğmesine bastı.

"Harry," dedi sonunda, sesi çok kısık, mavi gözleri uzaklara odaklanmıştı.
"Düşünüyordum da... bilirsin işte. Bizi."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ne kadar düşünüyorsun?"

Biraz gülümsedi. "Emin değilim, gerçekten. Bunu itiraf etmek istediğimi sanmıyorum... bilirsiniz."

"Aramızdaki şeyler değişebilir mi?"

"Evet." Bana kaşlarını çattı. "Bunun senin isteyeceğin bir şey olduğundan emin değilim."

"İkimizin arasında," dedim, "sanırım ben bu konuda daha fazla fikir sahibiyim."

Kaşlarını çattı. "İstediğinin bu olduğunu nereden

biliyorsun?" "Geçen Cadılar Bayramı," dedim, "Kincaid'i öldürmek istedim." Murphy yanakları pembeleşirken aşağı

baktı. "Oh."

"Tam anlamıyla değil," dedim, sonra durakladım. "Şey. Sanırım tam anlamıyla öyleydi. Ama dürtü biraz azaldı."

"Anlıyorum," dedi.

"Sen ve o...?" Soruyu açık bırakarak sordum.

"Onu Yeni Yıl'da gördüm," dedi. "Ama derin bir ilişkimiz yok. İkimiz de bunu istemiyoruz. Biz arkadaşız. Arkadaşlığımızdan keyif alıyoruz. Hepsi bu.

Kaşlarımı çattım. "Biz de arkadaşız," dedim. "Ama ben senin pantolonunu hiç çıkarmadım."

"Biz farklıyız," dedi, yüzü yeniden kızarmıştı. Soluk kirpiklerinin altından bana eğik bir bakış attı. "Bu istediğin bir şey mi?"

Kalbim biraz hızlandı. "Uh. Pantolon çıkarma?"

Kaşlarını kaldırdı ve başını eğerek bir cevap bekledi.

"Murph, ben bir kadınla birlikte olmayalı... "Başımı salladım. "Bak, herhangi bir erkeğe seks yapmak isteyip istemediğini sorarsan evet diyecektir. Genel olarak konuşuyorum. Bu sendikanın el kitabında yazıyor."

Gözleri parlıyordu. "Sen de dahil misin?" diye sordu.

"Ben bir erkeğim," dedim. "Yani evet." Bunu düşünürken kaşlarımı çattım. "Ve... ve hayır."

Bana gülümsedi ve başını salladı. "Biliyorum. Sıradan bir iş yapamazsın. Kendini çok derine adıyorsun. Çok fazla önemsiyorsun. Hafif bir şey yaşayamayız. Sen buna asla razı olmazsın."

Muhtemelen haklıydı. Başımı salladım.

"İstediğin şeyi sana verebilir miyim bilmiyorum, Harry." Sonra derin bir nefes aldı ve, "Ve başka nedenler de var. Birlikte çalışıyoruz."

"Fark ettim."

Tam olarak gülümsemedi. "Demek istediğim... İlişkilerin işime yaklaşmasına izin veremem. Bu ikisi için de iyi değil."

Hiçbir şey

söylemedim. "Ben

bir polisim, Harry."

Kelimelerdeki reddedişi ve uzlaşmaya yer olmadığını fark ettiğimde karnım biraz burkuldu. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Kanuna hizmet ediyorum."

"Biliyorsun," dedim. "Her zaman öyleydin."

"Bundan vazgeçemem. Bundan vazgeçmeyeceğim." "Bunu

ben de biliyorum."

"Ve... biz çok farklıyız. Dünyalarımız."

"Pek sayılmaz," dedim. "zaman aynı yerde takılıyoruz."

"Bu iş," dedi sessizce. "İşim benim her şeyim değil. Ya da olmamalı. Bu ortak noktaya dayanan bir ilişki kurmaya çalıştım."

"Rick," dedim.

Başını salladı. Gözlerinde acı titreşiyordu. Birkaç yıl önce bunu asla göremezdim. Ama Murphy'yi iyi ve kötü zamanlarda görmüştüm, çoğunlukla kötü zamanlarda.

Bunu asla söylemezdi, bu konuda bir şey söylememi asla istemezdi ama başarısız evliliklerinin onu itiraf edebileceğinden çok daha derinden yaraladığını biliyordum. Bir bakıma, mesleki azminin ve hırsının bir kısmını açıkladıklarından şüpheleniyordum. Kariyerini yürütmeye kararlıydı. Bir şeyin olması .

Ve belki de bundan daha derinden incinmişti. Belki de kendini tekrar buna açık bırakmak istemeyeceği kadar kötü. Uzun süreli ilişkiler uzun süreli acı potansiyeline sahiptir. Belki de bunu tekrar yaşamak istemiyordu.

"Ya polis olmasaydın?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Ya büyücü olmasaydın?"

"Dokunaklı. Ama müsaade edin."

Başını eğdi ve bir dakika boyunca beni inceledi. Sonra dedi ki, "Susan geri döndüğünde ne olacak?"

Başımı salladım. "O değil."

Sesi kuru bir hal aldı. "Beni şımartın."

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum," dedim sessizce. "Ayrılmaya karar verdik. Ve... Sanırım şimdi pek çok şeyi çok farklı göreceğiz."

"Peki ya tekrar denemek isterse?" Murphy sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Diyelim ki bir araya geldik," dedi Murphy. "Kaç çocuk istiyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Beni duydun."

"Ben..." Gözlerimi birkaç kez daha kırptım. "Bunu gerçekten düşünmemiştim." Ben de bir an için düşündüm. Carpenter ailesinin neşeli kaosunu düşündüm. Tanrım, küçükken bunun için her şeyimi verirdim.

Ama herhangi bir çocuğum benim gözlerimden ve öldürücü çenemden daha fazlasını miras alacaktı.

Benim hakkımda pek bir şey düşünmeyen bir sürü insan vardı. Bir sürü İnsanlar da böyle düşünmüyordu. Herhangi bir çocuğum, düşmanlarımdan bazılarını ve daha da kötüsü, belki de müttefiklerimden bazılarını miras almak zorunda kalacaktı. Kendi annem bana sürekli bir şüphe ve kuşku mirası bırakmıştı ve zaman zaman köhne geçmişten fırlayan kötü küçük sürprizler.

Murphy beni izledi, mavi gözleri sabit ve ciddiye. "Bu büyük bir soru," dedi sessizce.

Yavaşça başımı salladım. "Belki de bu konuyu çok fazla düşünüyorsun Murph," dedim. "Mantık ve akıl ve gelecek için planlama. Kalbinde olanın bunlara ihtiyacı yok."

"Eskiden ben de öyle düşünürdüm." Başını iki yana salladı. "Yanılmışım. İhtiyacın olan tek şey aşk değil. Ve ben bizi birlikte göremiyorum, Harry. Sen benim için çok değerlisin. Senden daha iyi bir arkadaş isteyemezdim. Senin için ateşin içinden bile geçerim."

"Zaten yaptın," dedim.

"Ama senin istediğin türden bir sevgili olabileceğimi sanmıyorum. Birlikte olamayız."

"Neden olmasın?"

"Günün sonunda," dedi sessizce, "çok farklıyız. Eğer öldürülmezsen uzun bir süre yaşayacaksın. Yüzyıllarca. Ben en fazla kırk, elli yıl daha buralarda olacağım."

"Evet," dedim. Üzerinde durmamak için kendimi zor tuttuğum şeylerden biriydi bu.

Daha da sessiz bir şekilde, "Tekrar bir erkekle ciddi bir ilişki yaşar mıyım bilmiyorum. Ama eğer yaparsam... Benimle bir aile kuracak biri olmasını istiyorum. Benimle yaşlanacak biri." Uzandı ve sıcak parmaklarıyla yüzümün yan tarafına dokundu. "Sen iyi bir adamsın, Harry. Ama benim ihtiyacım olan şey de olamazsın."

Murphy başparmağını düğmeden çekti ve asansörden çıktı. Onu

hemen takip etmedim.

Arkasına bakmadı.

Bıçakla.

Twist.

Tanrım, büyücü olmayı seviyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Oda her zamanki otel deneyiminin tipik bir örneğiydi: temiz, sade ve boş. Perdelerin çekili olduğundan emin oldum, etrafıma bakındım ve odanın bir tarafındaki küçük yuvarlak masayı duvara doğru iterek bana zeminin ortasında biraz açık alan bıraktım. Sırt çantamı yatağın üzerine bıraktım.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Murphy sordu. Odanın kapısında duruyordu. İçeri girmek istemiyordu.

"Sanırım her şeyim var. Sadece kurmak için biraz sessizliğe ihtiyacım var." Murphy'ye konuşmanın getirdiği gariplikten bir çıkış yolu vermemek için hiçbir neden yoktu. "Merak ettiğim bir şey var. Belki sen kontrol edebilirsin."

"Pell'in tiyatrosu," diye tahmin etti Murphy. Sesinde biraz rahatlama duyabiliyordum. "Evet. Belki oradan geçip neler görülebileceğini görebilirsin."

Kaşlarını çattı. "Sence orada bir şey olabilir mi?"

"Henüz bir şey düşünecek kadar bilgim yok ama bu mümkün," dedim.

"Herhangi bir şey hakkında kötü bir hisse kapılırsan, etrafta dolaşma. Sadece git."

"Merak etme," dedi. "Bunu yapmayı zaten planlamıştım." Kapıya doğru gitti. "Uzun sürmez. Yarım saat içinde seni ararım, ne dersin?"

"Elbette," dedim. İkimiz de ne düşündüğümüzü dile getirmedi - Murphy check-in'i kaçırırsa muhtemelen ölecek, ölüyor ya da daha kötüsü olacaktı. "Yarım saat."

Başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Fare kapıya gitti, bir süre kokladı, sonra küçük bir daire çizerek üç kez yürüdü ve uyumak için yere yerleşti. Kaşlarını çatarak halıya baktım ve sırt çantamı açtım. Tebeşir daire çizmek için işe yaramazdı, hele böyle bir halıda. Eski alışkanlığım olan ince, beyaz kumu kullanmam gerekecekti. Hizmetçiler şüphesiz bunu temizlemeyi can sıkıcı bulacaktı ama hayat bazen zor olabiliyordu. Özel olarak hazırlanmış kumdan bir cam şişe çıkardım ve ana oyun hamuru ve kafatası Bob ile birlikte masanın üzerine koydum.

Kafatasının göz çukurlarında turuncu ışıklar yandı. "Artık konuşabilir miyim?" "Evet," dedim. "Bir şeyler mi dinliyordun?"

"Evet," dedi Bob, depresyondaydı. "*Asla* biriyle yatamayacaksın."

Kafatasına ters ters baktım.

"Sadece söylüyorum," dedi, sesi savunmaya yönelikti. "Bu benim suçum değil, Harry. Bu işi bu kadar ciddiye almasaydın muhtemelen seni becerirdi."

"Konu. Değiştirin," diye önerdim düz bir sesle. "Şu anda çalışıyoruz."

"Doğru," dedi Bob. "Yani bina için standart bir algılama ağı mı planlıyorsunuz?"

"Evet," dedim.

"Pek yardımcı olmayacak," dedi Bob. "Demek istediğim, bir şey ağınızı patlatacak kadar ortaya çıktığında, gerçek dünyaya doğru yol almış olacak. Siz merdivenlere doğru koşarken, o çoktan birilerini parçalamaya başlamış olacak."

"Mükemmel değil," dedim. "Ama elimdeki tek şey bu. Daha iyi bir fikrin yoksa tabii?"

Bob, "Elimin altında birkaç yüzyıllık deneyim ve bilgi birikiminin olması, savaşmanıza yardım etmemi istediğiniz şeyin ne olduğunu bilmediğim sürece bana hiçbir fayda sağlamıyor," dedi. "Şu ana kadar tek bildiğiniz, yaklaşmakta olan bir fobofajınız olduğu."

"Bu yeterince açık değil mi?"

"Hayır!" Bob dedi ki. "Aklıma iki yüz farklı fobofaj türü geliyor ve bir dakika düşünsem muhtemelen iki yüz tane daha bulabilirim."

"Bu şeyin yaptığını yapabilecek o kadar çok kişi var mı? Katı bir form alıp saldırabilecek?"

Bob beni çok kalın kafalı bulmuş gibi gözlerini kırıştırdı. "İster inanın ister inanmayın, eski 'kurbanın en büyük korkusunun şeklini alma' rutini fobofaj el kitabındaki en yaygın harekettir."

"Ah. Doğru." Başımı salladım. "Ama burası açık bir bölge. Ağdan daha ağır bir şeyi tutturmak için kullanabileceğimiz bir eşik yok. En azından bu kadarını yaparsam, belki o şey tekrar ortaya çıktığında doğrudan müdahale edebilecek kadar hızlı pozisyon alabilirim."

"Şeyler," diye düzeltti Bob. "Çoğul. Fajlar karıncalar gibidir. Önce bir tane ortaya çıkar, sonra iki, sonra yüz tane."

Nefes verdim. "Kahretsin," dedim. "Belki farklı bir açıdan yaklaşabiliriz. Karşıya geçerken onları yönlendirmemin bir yolu var mı? Buraya gelmelerini zorlaştırabilir miyim?"

Bob'un gözleri parladı. "Belki. Belki, evet. Tüm bu yerin üzerine bir perde çekebilirsiniz - diğer taraftan."

"Urk," dedim. "Burayı fajlardan saklayabileceğimi ama sadece Nevernever'dan saklayabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Hemen hemen," dedi Bob. "O zaman bile bu hesaplanmış bir risk olurdu." "Nasıl yani?"

"Her şey burayı nasıl bulduklarına bağlı," dedi Bob. "Demek istediğim, eğer bunlar doğal yollarla gelen fajlarsa ve bir avlanma alanı buluyorlarsa, bir örtü onları durdurmayacaktır. Onları yavaşlatabilir ama durdurmaz."

"Bunun bir tesadüf olmadığını varsayalım," dedim.

"Tamam. Bunu varsayarsak, bir sonraki değişken onların çağrılıp çağrılmadığını ya da gönderilip gönderilmediğini bulmak."

Kaşlarımı çattım. "Onları diğer taraftan gönderecek kadar güçlü şeyler mi var? Bunun artık hiç olmadığını sanıyordum. Ölümlü çağırıcılar aracılığıyla çalışmanın popülerliği de buradan geliyor."

"Yapılabilir," diye güvence verdi Bob. "Sadece diğer taraftan ölümlü dünyaya giden yolu açmak için çok daha fazla güç gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar güçten bahsediyoruz?"

"Büyük," diye temin etti Bob beni. "Erlking ya da bir baş melek ya da eski tanrılardan biri gibi."

Midemde bir ürperti hissettim. "Bir Peri Kraliçesi mi?"

"Ah, tabii. Sanırım öyle." Kaşlarını çattı. "Bunun peri işi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elf diyarında kesinlikle bir şeyler ters gidiyor," dedim. "Normalden daha fazla yani."

Bob yutkunma sesi çıkardı. "Perileri ziyarete falan gitmeyeceğiz, değil mi?"

"Elimden gelirse olmaz," dedim. "İş o noktaya gelseydi seni yanımda götürmezdim."

"Oh," diye iç geçirdi. "Güzel."

"Bir gün bana Mab'ın seni öldürmek istemesine neden olacak ne yaptığını söylemek zorunda kalacaksın."

"Evet, tabii," dedi Bob, bir şeyleri halının altına süpürürken kullandığınız o ses tonuyla. "Ama üçüncü olasılığı da göz önünde bulundurmalıyız."

"Bir çağırıcı," dedim. "Faj en son ortaya çıktığında birinin yoluma bir koğuş attığı düşünülürse, üç ihtimalden en olası bu gibi görünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Bob. "Bu durumda, başın belada demektir."

Homurdandım ve mumları, kibritleri ve eski ordu fazlası bıçağımı paketinden çıkarmaya başladım. "Neden?"

"Üzerine inşa edilecek bir eşik olmadan, düzgün bir savunma yapamazsınız. Ve karşıya geçerseniz ve fajların burayı bulmasını engellemek için bir perde oluştursanız bile..."

"Çağırıcıları onları içeri çekecek," diye bitirdim mantık silsilesini takip ederek. "Sanki... Etrafı sisle kaplayabilirim, ama bu tarafta birileri varsa, fajlar otele ulaşmak için kullanabilecekleri bir işarete sahip olacaklar."

"Doğru," dedi Bob. "Ve sonra çağırıcı kapıyı kendi tarafından açar ve onlar da içeri girerler."

Kaşlarımı çattım ve "O zaman her şey sihirdarı bulmakla ilgili" dedim.

Bob, "Onlar gerçekten bir şey çağırana kadar bunu yapamazsınız," dedi.

"Cehennem çanları," diye yakındım. "Bunu önlemek için yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Özellikle değil," dedi Bob. "Üzgünüm patron. Daha fazlasını öğrenene kadar tepki vermekten başka bir şey yapamazsınız."

Kaşlarımı çattım. "Lanet olsun. O zaman ya ağ ya da hiçbir şey. En azından onu kullanırsam, çağırının kimliğini tespit edebilirim." Fajların başka birini parçalaması ya da öldürmesi gibi düşük bir maliyetle. Tabii...

"Bob," dedim kaşlarımı çatarak. "Ya oteli saklamaya ya da bu şeyleri uzak tutmaya çalışmasaydım. Ya ben... içeri girerken fajların üzerine küçük bir topspin koysam?"

Bob'un gözleri daha da parladı. "Oooooooo, klasik Beyaz Konsey doktrini. Fajlar geldiğinde, onları doğrudan onları çağırın adama doğrultun. Ona kendi ilacından bir doz ver."

"Tam kışından," diye onayladım.

"Bir görüntü var," dedi Bob. "Bir çağırma fitili." "Yapılabilir, değil mi?"

"Elbette," dedi Bob. "Yani, bunun için ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Fajların korkunun peşinde olduğunu ve muhtemelen onun gücünü bir işaret olarak kullandıklarını biliyorsun. Ağın sana bir şeylerin kıpırdadığını söylüyor. Büyük bir korku topu yaratırsın, fajların kullandığı aynı işaretçiyi hedef alırsın ve uçmasına izin verirsin."

"Boynuna bir bifttek asıp aslanlara atmak gibi olacak," dedim sırtarak.

"Selam Sezar," diye onayladı Bob. "Fajlar hemen onun peşine düşecek."

"Ve o oyundan çıktığında, oteli fajlardan arındıracağım. Daha fazla kongre katılımcısı zarar görmeyecek. Kötü adam ölümcül dozda dramatik ironi alır."

"İyi adamlar kazandı!" Bob tezahürat yaptı. "Ya da en azından sen. Sen hâlâ iyi bir adamsın, değil mi? İyi-kötü kavramının benim için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu biliyorsun."

"Basitlik adına 'onlar' ve 'biz' olarak değiştirmeyi düşünüyorum," dedim. "Bu planı sevdim. Yani bir yerlerde bir bit yeniği olmalı."

"Doğru," diye itiraf etti Bob. "Zamanlama söz konusu olduğunda biraz zor olacak. Fajlar Nevernever'dan geçip maddi bir form alana kadar işaretçiyi algılayamayacaksınız. O zamana kadar onları yeniden yönlendirmediyseniz çok geç olacak."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Bu bana ne verir? Belki yirmi saniye?"

Bob, "Sadece gerçekten topallarsa," dedi. "Muhtemelen on saniye. Belki daha da az."

Kaşlarımı çattım. "Kahretsin, bu küçük bir pencere." Aklıma başka bir sorun geldi. "Sadece bu da değil, körlemesine ateş ediyor olacağım. Fajları kimin peşine taktığımı anlamanın hiçbir yolu olmayacak. Ya kalabalığın içinde duruyorsa?"

Bob sabırlı bir sesle, "Halkın üzerine dehşet ve ölüm saçmak için cehennemden şeytanlar çağırarak," dedi. "Bu kalabalığa karışmak için uygun değil."

"İyi bir noktaya değindin. Muhtemelen özel, sessiz bir yerde olacaktır." Başımı salladım. "Öyle bile olsa, bu biraz daha az riskli olsaydı çok daha mutlu olurdum. Ama bu şeylerin başkalarına zarar vermesini engellemenin başka bir yolunu göremiyorum."

"Daha fazla bilgi edinene kadar başka ne yapabileceğinizi bilmiyorum patron."

. "O zaman bu ağı kurup çalıştırsam iyi olacak."

Mouse'un tasma etiketi tokaya çarptı ve omzumun üzerinden baktım. Köpek başını yerden kaldırmış, dikkatle kapıya bakıyordu. Bir saniye sonra biri kapıyı çaldı.

Mouse hırlamaya başlamamıştı ve ben kapıya gidip her şey yolunda işareti verirken kuyruğu birkaç kez duvara çarptı. "Çok hızlıydı," dedim kapıyı açarken. "Yarım saat süreceğini sanıyordum, Murph-"

Molly koridorda duruyordu, omzunda bir gece çantası asılıydı. Yenilerini almaya devam edecek kadar iyimser olduğum zamanlarda ev bitkilerimin hep yaptığı gibi sarkmıştı. Pembe-mavi saçları kayıtsızca aşağıya sarkıyordu ve yanaklarında rimel sürülmüş birkaç damla gözyaşı izi vardı. Buruşuk, yorgun, kararsız ve yalnız görünüyordu-

"Merhaba," dedi. Sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Selam," dedim ona. "Anneni bekliyorsun sanıyordum."

"Öyleydim," dedi. "Öyleydim. Ama... Ben biraz dağılmış durumdayım." Elini nazikçe kendine doğru salladı. "Biraz temizlenmek istedim ama Nelson'ın odasındaki banyoyu kullanmama izin vermiyorlar. Seninkini ödünç alabileceğimi umuyordum. Sadece bir dakikalığına."

Bir köpek yavrusuna tekme atmak, çocuğu geri çevirmekten daha kolay olurdu. "Elbette," dedim. "Sadece sessiz ol. Tamam mı?"

Odaya geri adım attım ve Molly beni takip etti, Mouse'un kulaklarının arkasını kaşımak için durakladı. Önümden geçip açık alana ve dışarıda bıraktığım eşyalara baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bana.

"Sihir," dedim. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Biraz gülümsedi. "Ah. Doğru."

Malzemelerime bir el salladım. "Başka bir saldırının kimseye zarar vermesini engellemeye çalışacağım."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

"Belki," dedim. "Umarım yapabilirim."

"İnanamıyorum... Yani, dışarıda bir şeyler olduğunu biliyordum, ama arkadaşlarım... Rosie." Alt dudağı titredi ve gözleri tam olarak düşmeyen yaşlarla doldu.

Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim fazla bir şey yoktu. "Bunun bir daha olmasını engelleyeceğim," dedim sessizce. "İlk seferinde yeterince hızlı hareket etmediğim için özür dilerim."

Tekrar yere baktı ve konuşmadan başını salladı. Birkaç kez yutkundu.

"Dinle," dedim ona sessizce. "Bu ciddi bir mesele. Bunun hakkında konuşmalısın. Benimle değil," diye ekledim, o bana bakarken. "Annenle."

Molly başını salladı. "O değil-"

"Molly," diye iç geçirdim. "Hayat kısa olabilir. Ve acımasız. Dün gece bunu gördün. Babanın her zaman uğraştığı türden şeylere bir göz attın."

Cevap vermedi.

Sessizce dedim ki, "Şövalyeler bile ölebilir, Molly. Shiro öldü. Bu Michael'ın da başına gelebilir."

Aniden başını kaldırdı ve şok olmuş gibi bana baktı. "Bu seni nasıl hissettiriyor?" diye sordum.

Dudağını çiğnedi. "Korktum."

"Bu anneni de korkutuyor. Onu çok korkutuyor. Etrafindaki insanlara sıkı sıkıya tutunarak bununla başa çıkıyor. Belki bazen fazla sıkı. Bu yüzden seni küçük bir çocuk olarak tutmaya çalışıyormuş gibi hissediyorsun. Muhtemelen öyle. Ama bunun nedeni kontrol manyağı olması değil. Hepinizi çok sevdiği için -sizi, babanızı, ailenizi- ve kötü bir şey olabileceğinden korktuğu için. Hepinizi güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapmak istiyor."

Molly başını kaldırıp bakmadı ya da cevap vermedi.

"Hayat kısa," dedim. "Onu aptalca tartışmalarla harcamak için çok kısa. Annenin mükemmel olduğunu söylemiyorum, çünkü öyle olmadığını Tanrı biliyor. Ama Tanrım, Molly, benim gibi insanların uğruna cinayet işleyeceği türden bir ailen var. Her zaman yanında olacaklarını düşünüyorsun ama olmayabilirler de. Hayat sana hiçbir şeyin garantisini vermez."

Bir dakika düşündükten sonra, "Babana onunla konuşmanı isteyeceğime dair söz verdim. Ona ikinizin arasını düzeltmek için elimden geleni yapacağımı söyledim."

Bana baktı, şimdi sessizce ağlıyordu. Yanaklarında daha fazla koyu makyaj izi vardı.

"Onunla oturur musun, Molly? Konuşur musun?"

Titreyerek nefes aldı ve " bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. O kadar çok şey söyledik ki..."

"Seni bunu yapmaya zorlayamam. Bunu senden başka kimse yapamaz." Bir an için burnunu çekti. "Bunun bir faydası olmaz."

"Mucize beklemiyorum. Sadece onunla konuşmaya çalış.

Lütfen." Bir nefes aldı ve sonra bir kez başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Bir kez gülümsemeye çalıştı ve bir süre daha banyo kapısının dışında bekledi.

"Molly?" Ben sordum. "İyi misin?"

Başını salladı ama o da hareket etmedi.

Kaşlarımı çattım. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Sadece bir saniyeliğine bana baktı. Sonra "Hayır," dedi ve başını salladı.

"Hayır, önemli değil, gerçekten. Teşekkür ederim. Uzun sürmez." Banyoya girdi, kapıyı kapattı ve kilitledi. Duş bir an sonra başladı.

"Vay canına," dedi Bob arkamdan, kelimenin içine bir şekilde alaycı bir ifade katarak. "Onları bu kadar taze sevdiğini fark etmemiştim, Harry."

Ona ters ters baktım. "Ne?"

"Üzerindeki vücudu gördün mü? Muhteşem göğüsler! Sarışın İskandinav bebeği yaşında, ama piercingli ve siyah giyinmiş, bu da muhtemelen en az bir tür sapkınlık içinde olduğu anlamına geliyor. Ve tamamen hassas, duygusal ve savunmasız. Burada, odanızda kıyafetlerini çıkarıyor."

"Kink? Bak, bunu yapmanın bir yolu yok..." Kekeledim. "Hayır, Bob. Sadece hayır. Tanrı aşkına. O daha on yedi yaşında."

"O zaman elini çabuk tutsan iyi olur," dedi Bob. "Bir şeyler sarkmaya başlamadan önce. Yapabiliyorken mükemmelliğin tadına varın, ben hep bunu söylerim."

"Bob!"

"Ne?" dedi.

"İşler böyle yürümüyor."

"Şimdi olmaz," dedi Bob. "Ama sen onunla duşa gir ve kendi kişisel kablolu TV erotik filmin gerçek olsun."

Burnumun kenarını ovuşturdum. "Cehennem çanları. Bütün bu fikir yanlış, Bob. Sadece... yanlış."

"Harry, bir inek bile bir kızın bir adamın otel odasına gelmesinin tesadüf olmadığını bilmeli. Biliyorsun ki tek istediği-"

"Bob," diye tersleyerek sözünü kestim. "İstese bile, ki istemiyor, kızla hiçbir şey olmuyor. Ben burada çalışmaya çalışıyorum. Sen yardımcı olmuyorsun."

"Ölüm ve ıstırapla ilgili en son girişiminizi bozmak istemem," dedi parlak bir sesle. "Beni başka bir yere koymalısın, dikkatini dağıtmayacağım bir yere. Örneğin banyodaki tezgahın üzerine."

Boş şifonyer çekmecelerinden tokatlayarak açtım ve kafatasını oraya attım. Bob eski Yunanca birkaç boğuk küfür savurdu, koyunlar ve deri döküntüsü hakkında bir şeyler söyledi.

Çekmecedan başımı kaldırıp odanın aynasına baktım ve kendimi kendi yansımamla değil, Lasciel'in melek gibi, sevimli ve dengeli görüntüsüyle karşı karşıya buldum. "Sapık küçük sürüngen haklı, ev sahibim," dedi.

Parmağımı aynaya doğru uzattım ve "Bob *benim* küçük sürüngenim ve ona lakap takabilecek tek kişi benim. Şimdi git buradan."

"Ah," dedi Lasciel ve görüntü yarı saydamlaşarak kayboldu, kendi yansımam onun yerini aldı. "Yine de büyüleyici," diye ekledi kaybolmadan hemen önce, "erkek arkadaş Nelson sana oldukça çarpıcı bir fiziksel benzerlik taşıyor."

Sonra da gitti. Lanet olsun. Aptal iblisler. Her zaman son sözü söylerler.

Daha da kötüsü, haklı olduğu bir nokta vardı. Banyo kapısına baktım ve son birkaç günü ve ondan önce kızla olan etkileşimlerimi gözden geçirdim. Ben her zaman babasının saygı duyduğu, annesinin ise onaylamadığı biri olmuştum. Kırk yılda bir büyük siyah bir palto ile ortaya çıkardım, genellikle sert ve tehlikeli görünürdüm ve bunu o çok etkilenebilir olacak kadar genç olduğundan beri yapıyordum. İşin aslına bakarsanız, Charity'nin beni onaylamaması bile asi bir genç kıza ilginç görünmem için yeterli olabilirdi.

Molly'nin kafasında bazı fikirler olabileceği konusunda isteksiz bir sonuca vardım. Bu, son zamanlardaki garip sessizlikleri ve duraksamaları açıklayabilirdi. Benden her zaman hoşlanmıyordu ve bu hoşlanmanın daha ileri boyutlara ulaşması olabileceğini düşünmek çok da saçma değildi ve bu düşünceleri istemeden de olsa teğvik edecek bir şey yaparsam tam bir piç olurum. Belki Bob ve Lasciel yanılıyorlardı ve aslında böyle bir şey olmamıştı ama gençliğin tutkuları, cazibeleri ve arzuları, insanın kendi tehlikesi pahasına hafife aldığı bir mayın tarlasıydı.

Muhteşem göğüslerine rağmen Molly hâlâ her açıdan bir çocuktur, üstelik *arkadaşımın* çocuğuydu. Acı çekiyordu. Bu beni rahatsız ediyordu ve ona yardım etmek istiyordum ama sempatiimin yanlış yorumlanabileceğinin de farkında olmalıydım. Çocuğun sorunları vardı ve bunları çözmesine yardımcı olacak birine ihtiyacı vardı. Kafasını daha da karıştıracak birine ihtiyacı yoktu.

Banyo kapısının altından buhar kıvrılıyordu. Gerçek bir sıcak duş. Sadece bir yanılsama değil.

Başımı salladım ve tespit ağına geri döndüm.

Büyülere göre bu oldukça büyüktü ama karmaşık değildi. Yaklaşan mistik varlıkları tespit etmek için evimin etrafındaki mahallede aynı temel çalışmanın uzun vadeli bir versiyonunu yaratmıştım. Otel için istediğim de aynı şeydi, ancak uzun vadeli bir yapı olarak kurmakla uğraşmak zorunda değildim. Bir ya da en fazla iki gün doğumu büyüğü bozabilirdi ama şansım yaver giderse daha uzun süre ihtiyacım olmayacaktı.

Elime oyun hamurunu aldım, kendi ahşap tutucuları içinde üç mum aldım, kumu etrafımda bir daire oluşturacak şekilde döktüm ve gücümü toplamaya başladım, oyun hamuruyla işaretlediğim otelin noktaları arasında örmem gereken enerji ağının zihinsel imgelerini özenle yarattım. Bu

Bunu kurmak çok uzun zamanımı almadı. Bazı temel becerilere ve yeterli isteğe sahip olan herkes böyle bir şey yapabilirdi - ya da en azından daha küçük ölçekte yapabilirdi. Tüm bina boyunca bir ağ örmek sihirselden çok epey ağır bir işti ama karmaşık değildi ve on beş dakika sonra zihnimdeki enerji kalıplarının görüntüsünü sağlamlaştırdım ve "*Magius, orbius, spiritus oculus*" diye fısıldadım.

Sözcükleri söylerken irademi ve büyümü ortaya döktüm ve vücudum kısa bir süre içinde tüm uzuvlarım boyunca ilerleyen, oyun hamuru topağına inen ve koruyucu alevlerim olarak hizmet edecek üç mumun etrafında sıkı spiraller halinde dönen karıncalanma enerjisiyle aydınlandı. Büyünün enerjisi parladı, statik elektrik patlamaları gibi zayıf titreşimlerden oluşan küçük bir akış olarak görüldü ve mumların her biri titreyerek canlandı, büyüden doğan sabit küçük alevler. Konuşurken kum çemberini kırdım ve güç otelin içinde hayal ettiğim şekle dönüştü, görünmez iplikler bir kalp atışında oluşan buz kristalleri gibi titreşerek anında şekil aldı ve görünmeyen iplikleri otelin her tarafına yaydı.

Büyüyü bitirdiğimde dengem biraz sarsıldı ve enerji beni terk ederek geçici bir yorgunluk seline gömdü. Bir dakika boyunca başım öne eğik, zor nefes alarak oturdum.

"Vay canına," dedi Murphy, ses tonu pek de etkilenmiş gibi değildi. Odanın kapısını arkasından kapattığını görmek için başımı kaldırdım. "Ne yaptın sen?"

Oteli işaret etmek için etrafı salladım ve nefes nefese, "Eğer otelde kötü bir büyü ortaya çıkarsa, büyü bunu hissedecektir," dedim. Üç mumu işaret ettim. "Yanınıza bir tane alın. Eğer alevlendiğini görürseniz, gelenler var demektir."

Murphy kaşlarını çattı ama başını salladı. "Bize ne kadar uyarı verecekler?" "Fazla değil," dedim. "Birkaç dakika, belki daha az. Belki de çok daha az." "Üç mum," dedi. "Biri senin için, biri benim için, ve..."

"Rawlins'in isteyip istemediğine bakarız

düşündüm." "O burada mı?" Murphy söyledi.

"İçgüdüsel bir his," dedim. "Bir şeyin sonunu görebilen birine benziyor."

"Ayrıca yaralanmış birine benziyor. Burada aktif görev alma şansı yok."

"Hastanede de yoktu," diye . "Doğru," dedi Murphy.

Biraz soluklandım ve "Pell'in tiyatrosunda bir şey var mı?" diye sordum.

Murphy başını salladı ve odayı geçerek mumlardan ikisini aldı. "Çok fazla şey yok. Ev sıkıca kilitlenmişti. Ön kapılarda zincirler vardı ve arka kapı kilitliydi. Kapıdaki tabelada ikinci bir emre kadar kapalı oldukları yazıyordu."

Homurdandım. "Eğer kongre gelirinin önemli bir kısmını sağlıyorsa, Pell'in hastane yatağında bile olsa burayı açık tutmak için çıldıracağını düşünürsünüz. *Özellikle de* hastane yatağında olsaydı."

"Tabii onun için bu işi yürütecek güvendiği kimse yoksa."

"Ama onu kilitleyecek kadar güvendiği biri var mı?" Dedim. "Bu iz bırakmaz. Pell'in saldırıya uğradıktan sonra kilitlemediği kesin."

Murphy kaşlarını çattı ama benimle aynı fikirde değildi. "Bunu sormak için onu aramaya çalıştım ama hemşire uyuduğunu söyledi."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve kaşlarımı çatarak durumu değerlendirdim. "Gittikçe daha da meraklanıyorum," dedim. "Burada bir şeyleri kaçırıyoruz."

"Ne gibi?" Murphy sordu.

"Başka bir oyuncu," dedim. "Henüz görmediğimiz biri."

Murphy düşünceli bir ses çıkardı. "Olabilir. Ama görünmez failler ya da gizli komplolar hayal etmek paranoyaya oldukça yaklaşıyor."

"O zaman belki başka bir şüpheli değil," dedim düşünceli bir şekilde. "Belki başka bir neden."

"Ne gibi?" diye sordu, ancak bu fikirden yola çıkarak mantık zincirini takip ederken kafasında dönen çarkları görebiliyordum.

"Bu faj saldırıları ilk bakışta oldukça basit görünüyor. Şey gibi... Bilmiyorum. Köpekbalığı saldırıları. Aç bir şey birini yemek için ortaya çıkar ve sonra gider. Doğal olaylar. Ya da daha doğrusu tipik doğaüstü olaylar."

"Ama bunlar rastgele değil," dedi Murphy. "Birisi onları belirli bir yere gönderiyor. Fajlardan birine müdahale ettiğinizde sizi durdurmak için büyü kullanan biri."

"Bu da şu soruyu akla getiriyor..." Ben başladım.

Murphy başını salladı ve düşüncesini tamamladı. "Neden ilk bunu yapıyorsun?"

Sol elimi bir tarafıma doğru uzattım ve "Buraya bak" dedim. Sonra sağ yumruğumla kısa bir yumruk atma taklidi yaptım.

"Bu bir uyuşturucu ipi," dedi Murphy, gözlerini kısarak. "Dikkat dağıtıcı. Ama neyden?"

"Görünüşe göre cinayete meyilli, şekil değiştiren, doğaüstü yırtıcılardan daha kötü bir şey," diye düşündüm. "Durdurmayı çok daha fazla isteyeceğimiz bir şey."

"Ne gibi?"

Başımı salladım ve omuz silktim. "Bilmiyorum. En azından henüz değil."

Murphy yüzünü buruşturdu. "Paranoyayı makul göstermeyi sana

bırakıyorum." "Eğer yanılıyorsam bu sadece paranoyadır," dedim.

Murphy omzunun üzerinden baktı ve biraz ürperdi. "Evet." Bana döndü, omuzlarını dikleştirdi ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Tamam. Buradaki oyun nedir? Bir ya da iki dakikalık uyarının ötesinde aklınızda bir şeyler olduğunu varsayıyorum."

"Evet," dedim. "Ne?"

diye sordu.

"Biraz teknik bir konu," dedim.

"Ayak uydurmaya çalışacağım,"

dedi.

Başımı salladım. "Ne zaman ruhlar dünyasından bir şey ölümlüler dünyasına geçmek istese, sınırı geçmek için bir dizi şey yapması gerekir. Bir çıkış noktası, bir varış noktası ve yolu açmak için yeterli enerjisi olmalıdır. Sonra karşıya geçmeli, Hiçlikten ektoplazma çağırmalı ve kendisine fiziksel bir beden vermek için daha fazla enerji aşılamalıdır."

Kaşlarını çattı. "Başlangıç ve varış noktaları derken neyi kastediyorsunuz?"

"Bağlantılar," dedim ona. "Bir tür yer işaretleri gibi. Genellikle, çağırdığınız yaratık kendi başlangıç noktası olarak hizmet edebilir. Karşıya giden yolu açan kişi ise genellikle varış noktasıdır."

"Herhangi biri varış noktası olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Olmayan bir şeyi çağıramazsın..." Kelimeler ararken kaşlarımı çattım. "İçinde bir tür yansıması, ruh varlığı için bir tür referans noktası olmayan hiçbir şeyi çağıramazsın. Eğer kötü, iğrenç ve aç varlıklar istiyorsanız, içinde kötü, iğrenç ve açlık olmalı."

Başını salladı. "Yolun bu taraftan mı açılması gerekiyor?"

"Genelde," dedim. "İşi diğer taraftan halletmek için çok daha fazla güç gerekiyor."

Başını salladı. "et."

Ona fajları çağıran kişiye geri döndürme planımdan bahsettim.

"Bunu sevdim," dedi. "Kendi canavarlarını onlara karşı kullanmak. Ama bu durumda ben ne yapacağım?"

"Bana zaman kazandırıyorsun," dedim. "Faj ya da fajlar tam karşıya geçerken savunmasız kalacakları bir an olacak. Eğer birini görüp dikkatini dağıtabilirsen, onları tekrar çağırana yöneltmem için bana daha fazla zaman kazandırmış olursun. Ve büyümün işe yaramama ihtimali de var. İşler kötüye giderse, insanları dışarı çıkarmaya yardım edecek kadar yakın olacaksın, belki onlara biraz iyilik yapabilirsin."

Murphy konuşmaya başladı, sonra durakladı, arkasını döndü ve sordu: "Harry. Duşta biri mi var?"

"Evet," dedim ve enseme ovuşturdum.

Kaşlarını çattı ve bekledi ama ben herhangi bir açıklama yapmadım. Belki de asansördeki acımasız dürüstlüğü için küçük bir intikam alma yolumdu.

"Pekâlâ o zaman," dedi ve mumları aldı. "Ben aşağı inip Rawlins'i arayacağım. Aksi takdirde SI'daki adamlarımdan birini çağırırım."

"Kulağa hoş geliyor," dedim.

Murphy gitti, ben de yönlendirme büyümü planlamaya başladım. Çok uzun sürmedi.

Mouse aniden başını kaldırdı ve bir saniye sonra biri kapıyı çaldı. Yanına gittim ve açtım.

Charity diğer tarafta duruyordu; kot pantolon, örgü bir atlet ve açık renk pamuklu mavi bir bluz giymişti. Yüz hatları stresle çizilmiş, omuzları bilinçsiz bir gerginlikle sıkılmıştı. Beni gördüğünde yüz hatları uzak ve nötr bir hal aldı, çok kontrollüydü. "Merhaba, Bay Dresden."

Bu muhtemelen ondan bekleyebileceğim en dostça selamlaydı. "Merhaba," dedim.

Yanında, boyu ortalamanın biraz altında olan yaşlı bir adam duruyordu. Saçlarından geriye kalanlar griydi, düzgünce kesilmişti, ancak neredeyse hiç perçem kalmamıştı. Robin yumurtası renginde gözleri, gözlükleri, rahatça ağır bir yapısı vardı ve siyah pantolon ve siyah bir gömlek giymişti. Papaz yakasının beyaz karesi gömleğin üzerinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Beni gördüğünde gülümsedi ve elini uzattı.

Elimi sıktım, gülümsedim ve numara yapmama gerek kalmadı. "Peder Forthill. Burada ne işiniz var?"

"Harry," dedi dostça. "Biraz manevi destek veriyorum, genel olarak." "O benim avukatım," diye ekledi Charity.

Gözlerimi kırptım. "Öyle mi?"

"Öyle," dedi Forthill gülümseyerek. "Tarıkata girmeden önce baro sınavını geçtim. Piskoposluk ve cemaatim adına elimi taşın altına koymaya devam ettim. Zaman zaman bazı ücretsiz işler de yapıyorum."

"O bir avukat," dedim. "O bir rahip. Bu hiç mantıklı değil."

Forthill bir kahkaha attı. "Oksimoronik."

"Hey, *sana* isim takmaya mı başladım?" Ona sırıttım. "Senin için ne yapabilirim?"

"Molly'nin bizi aşağıda bekliyor olması gerekiyordu," dedi Charity. "Ama onu bulamadık. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Evren bana karşı komplo kurdu. Charity soruyu on saniye önce sormuş olsaydı, sorun olmazdı. Ama onun yerine banyonun kapısı açıldı ve Molly bir buhar girdabının içinde belirdi. Bir havluyu saçlarına sarmış, diğerini de gövdesine dolamıştı. Otel havluları ve Molly'nin gövdesi ne olursa olsun, havlu tam olarak etrafını sarmıyor ve mütevazılığı zar zor koruyordu. "Harry," dedi. "Çantamı dışarıda bırakmışım-" Birden sözünü kesti, Charity'ye bakıyordu.

"Bu, gibi değil," diye kekeleyerek Charity'ye döndüm.

Gözleri soğuk ve haklı bir öfkeyle parlıyordu. Charity'nin çenemi sağ kroşesiyle tanıştırdığı anda, türün dışisinin erkekten daha ölümcül olduğuna dair eski bir Kipling aksiyomu aklımdan geçti.

Gözlerimin arkasında ışık parladı ve tavan biraz dönerken kendimi sırtüstü yatarken buldum.

"Anne," dedi Molly şok olmuş bir sesle.

Forthill'in Charity'nin koluna sert bir el koyduğunu ve ilk darbeyi takip etmesini engellediğini görmek için tam zamanında baktım. Charity gözlerini Forthill'e dikti ama yaşlı adamın parmakları Charity hafifçe başını sallayıp koridora doğru küçük bir adım atana kadar Charity'nin pazularına saplandı.

"Giyinin," dedi Molly'ye, ses tonunda amansız bir otorite vardı. ". "

Çocuk oracıkta dağılacakmış gibi görünüyordu. Çantasını kaptı, banyoya girdi ve bir dakika içinde giyindi.

"Bir şey olduğu yoktu," diye mırıldandım. Daha çok "Mmrphg ggggh oonng" gibi bir ses çıktı.

"Seni kocamdan uzak tutamayabilirim," dedi Charity, sesi soğuk, diksiyonu kesindi. "Ama bir daha çocuklarımdan birinin yanına yaklaşırsan seni öldürürüm. Beni aradığınız için teşekkür ederim."

Kadın gitti, yorgun Molly de onu takip etti.

Forthill'e tekrar, "Hiçbir şey olduğu yoktu," dedim. Bu kez kulağa daha çok İngilizce gibi geliyordu.

Çiftin arkasından bakarak iç geçirdi. "Sana inanıyorum." Bana bir parça eğlence, dört parça özür içeren bir gülümseme verdi ve onları takip etti.

Murphy, Charity ve Forthill gelmeden önce asansörlere ulaşmamış olmalıydı. Kapı aralığında belirdi, odanın içine baktı ve sonra Charity'nin gittiği yöne döndü. "Ah," dedi. "İyi misin?"

"Sanırım," diye iç geçirdim.

Ağzı seğirdi ama bana tam olarak gülümsemedi ya da gülmedi. "Bana öyle geliyor ki bunun olacağını tahmin etmeliydin."

"Bana gülme," dedim. "Acıyor."

"Daha kötülerini de yaşadın," dedi kalpsizce. "Ve otel odana küçük bir kızın girmesine izin verdiğin için haklısın. Şimdi kalk. Ben aşağıda olacağım."

O da gitti.

Mouse yanıma geldi ve sabırla çeneme sokulmaya ve orada oluştuğunu hissettiğim çürüğe salyalı köpek öpücükleri kondurmaya başladı.

"Kadınlar karıştırıyor," dedim ona.

Fare oturdu, çenesi köpek sırtışıyla açıldı. İnledim, kendimi ayağa kaldırdım ve odamın penceresinin dışında güneş batı ufkuyla gece randevusu için yarışırken yönlendirme büyüsunü hazırlamaya koyuldum.

Yirmi

Dördüncü

Bölüm

Kapıyı tekrar kapattım ve işaret büyüsunü hazırlamak için acele ettim, her saniyenin önemli olduğundan emindim. Fajları başka yöne çevirmek için sadece bir şansım olacaktı ve hummalı bir aceleyle hazırlıklarımı tamamladım.

Hiçbir şey olmadı.

Güneş battı ve beni çoğunlukla karanlıkta bıraktı, çünkü herhangi bir ışık yakma zahmetine girmemiştim.

Hiçbir şey olmaya devam etmedi.

Bacaklarıma kramp girip uyuşana ve dizlerim erimiş kurşunun içinde duruyormuş gibi hissedene kadar kum çemberimin içinde diz çöktüm.

Ve tüm o hiçbir şey gelmeye devam etti.

"*Hadi* ama," diye hırladım. "Kıyameti getirin artık." Mouse

kapının yanındaki yerinden iç geçirdi.

"Kapa çeneni," dedim ona. Mola vermeye cesaret edemedim. Kötü adamlar harekete geçerse ve ben hazır olmazsam, insanlar zarar görebilirdi. Bu yüzden orada diz çöktüm, büyüü zihnimde hazır tuttum, cehennem gibi rahatsız oldum ve nefesimin altında sülfürle küfrettim. Aptal, ezik çağırıcı. Ne diye bekliyordu ki?

Biraz becerikli herhangi bir kötü adam saatler önce koridorlarda canavarların dolaşmasını sağladı.

Mouse'un kuyruğu duvara çarptı ve bir an sonra odanın kilidi tıkladı ve Rawlins kapıyı açtı. Üzerinde kot pantolon ve Yaralı kolundaki bandajları gizleyen uzun kollu bir gömlek giymişti ve bir elinde alevli bir mum taşıyordu. Bloklı, koyu tenli subay eğildi ve elini Mouse'a uzattı, o da tipik bir köpek gibi Rawlins'i kokladı ve kuyruğunu biraz daha salladı.

Rawlins kapı aralığında durdu ve "Alo? Dresden?" "Buradayım," diye mırıldandım.

Rawlins ışıkları bulup yakana kadar duvara vurdu. Bir dakika boyunca bana baktı, kaşları yavaşça kalktı. "Uh-huh. Her gün görmediğim bir şey var."

Yüzümü buruşturdum. "Murphy seni bulmuş, görüyorum."

Rawlins sırtarak, "Neredeyse bir dedektif gibi," dedi.

"Patronun burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Şimdiye kadar değil," diye yanıtladı. "Ama bir noktada birinin bunu fark edip ona benden bahsetmesini bekliyorum."

"Mutlu olmayacak," dedim.

"Umarım daha sonra kendimle yaşayabilirim." Küçük mumunu salladı.

"Murphy beni buraya senin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için gönderdi."

"Diz ameliyatı olmam gerekecek," diye iç geçirdim. "Bu kadar uzun süreceğini hiç planlamamıştım."

Rawlins tekrar, "Hı-hı," dedi. "Sen şu şeytana tapanlardan biri değilsin, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Daha çok Pisagor

gibi." "Pih-kim?"

"Üçgenleri o icat etti."

"Ah," dedi Rawlins, sanki bu her şeyi açıklamış gibi. "Peki, burada ne yapıyorsun?"

Ona açıkladım, ancak sözlerimi kabul etmekte zorlanıyor gibi görünüyordu. Belki de inandırıcılığım yoktu. "Ama şimdiye kadar taşınmıştır diye düşünmüştüm."

"Dolandırıcılar komik oluyor," diye kabul etti. "Saygı yok."

Düşünceler içinde yüzümü buruşturdum. Acıkmıştım, susamıştım, yorgundum, canım yanıyordu ve tuvaleti en kötü şekilde kullanmam gerekiyordu. Gece ilerledikçe bunların hiçbirine katlanmak daha kolay olmayacaktı ve alabileceğim tüm konsantrasyona ihtiyacım vardı.

"Tamam," dedim. "Akıllı ol. Biraz ara ver." Eğildim ve elimle kumu kenara süpürerek çemberi kırdım, hazır tuttuğum büyüün enerjisinin akıp gitmesine izin verdim. En azından bunu bir kez yapmıştım. Tekrar yerine oturtmak ilk seferki kadar uzun sürmeyecekti.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım iletişimsizdi. Rawlins'e yüzümü buruşturdum ve "Bana yardım eder misin?" dedim.

Mumu bir kenara bıraktı ve kalkmama yardım etti. Birkaç saniye tehlikeli bir şekilde yalpaladım ama sonra tökezleyerek banyoya gittim ve geri çıktım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Murphy'ye sabit durmasını söyle."

Rawlins başıyla onayladı. "Biz aşağıda olacağız." Durakladı ve "Umarım bu yakında olur. Bir tür kostüm yarışması var."

"Kötü mü?"

"Çok fazla açık saçık kıyafet var ve bu insanlardan bazılarının bunları giymemesi gerekiyor."

"Moda polisini ara," dedim.

Rawlins ciddiyle başını salladı. "Çizgiyi aştılar."

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Ona sordum. "Mouse'u yürüyüşe çıkarır mısın?" Arka cebimden birkaç banknot çıkardım ve Rawlins'e uzattım. "Belki ona bir sosisli falan alırsın?"

"Elbette," diye kabul etti Rawlins. "Köpekleri severim."

Köpeğin kuyruğu hızla duvara çarptı.

"Ne yaparsan yap, ona nacho verme. Gaz maskemi yanımda getirmedim."

Rawlins başını salladı. "Elbette."

"Gözlerini açık tut," dedim. "Murph'e birkaç dakika içinde yeniden başlayacağımı söyle."

Rawlins homurdandı ve gitti.

Sırt çantamda bir matara meyve kokteyli, biraz kurutulmuş et ve biraz çikolata vardı. Çantaya gittim ve bacaklarımı esnetmek için ileri geri volta atarken üçünü de mideye indirmeye başladım. Kendimi saldırıya hazır tutmak fiziksel bir zorlamadan çok daha fazlasıydı. Başım sanki birileri tarafından yünle paketlenmiş gibi hissediyordum, aynı zamanda duyularım da hafifçe çarpıtılmış gibiydi; kenarlar daha keskin, kıvrımlar daha belirsiz hale gelmiş, hepsi birleşerek otel odasını hafifletilmiş bir Escher tablosu gibi hissettiriyordu. Bunun için bir yardım yoktu. Büyü kullanımı çoğunlukla zihindeydi ve bir büyüü uzun süre bir arada tutmak genellikle rahatsız edici yan etkileri tetikliyordu.

Yemeğimi yutabildiğim kadar hızlı tükettim, birkaç saat daha orada kalma ihtimalime karşı içkiyi fazla kaçırmadım ve tekrar çemberime yerleşip kapatmaya hazırlandım.

Odanın telefonu çaldığında.

"Deja vu," diye yorumladım boş odaya. Dizlerim gıcırdayarak ayağa kalktım ve telefona gittim.

"Dresden Tahnitçilik" dedim. "Sen çek, biz doldururuz."

Telefonda bir süre şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra genç bir adamın sesi, "Urn. Harry Dresden ile mi görüşüyorum?"

Sesi tanıdım, erkek arkadaşım Nelson. Bu, mecazi anlamda kulaklarımı dikleştirdi. "Evet, bu o," dedim.

"Bu..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedim ona. "Nerede olduğumu nasıl bildin?" "Sandra," dedi. "Cep telefonunu aradım. Bana giriş yaptığını söyledi." "Hı-hı. Beni *neden* arıyorsun?"

"Molly dedi ki... insanlara yardım ettiğini söyledi." Nefes almak için durakladı ve sonra, "Sanırım yardımına ihtiyacım var. Yine."

"Neden?" diye sordum. Soruları açık tut, diye düşündüm. Ona asla basit bir cevap vermeyin. "Neler oluyor?"

"Dün gece, saldırılar sırasında. Sanırım bir şey gördüm."

İçimi çektim. "Ortalıkta dolaşıyordu," diye kabul ettim. "Ama eğer bir şey gördüysen, bir suça tanık olmuşsundur evlat. Ortaya çıkmalı ve polislerle birlikte çalışmalısın. Bir cinayet hakkında soru sormak istediklerinde kaçamak cevaplar veren insanlara karşı biraz mantıksız davranıyorlar."

"Ama sanırım bir şey... bir şey beni takip ediyor," dedi. Nelson'ın sesini kararsız bir titreme sarstı. "Bak, onlar sadece polis, dostum. Sadece silahları var. Bana yardım edebileceklerini sanmıyorum. Umarım sen edebilirsin."

"Neden?" Ona sordum. "Gördüğün şey neydi?"

"Hayır," dedi. "Telefonda olmaz. Seninle buluşmak istiyorum. Bana yardım edeceğine söz vermeni istiyorum. O zaman söylerim."

Haklısın. Çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. "Bak, çocuk..."

Nelson'ın sesi aniden soluk soluğa bir korkuyla titremeye başladı. "Oh, Tanrım. Burada kalamam. Lütfen. Lütfen. *Lütfen*."

"İyi, iyi," dedim, sesimi güçlü ve sabit tutmaya çalışarak. Çocuk korkmuştu; mantıklı düşünmeyi neredeyse imkânsız kılan o derin, dizleri titreten, yarı deli korku. "Beni dinle. İnsanların etrafında ol, olabildiğince çok insanın. Meleklerin Azize Meryem Kilisesi'ne git. Orası kutsal topraklardır ve orada güvende olursun. Peder Forthill'i sor. Ufak tefek bir adam, çoğunlukla kel, gözlüklü, parlak mavi gözlü. Ona her şeyi anlat ve en kısa zamanda seni almaya geleceğimi söyle."

"Evet, tamam, teşekkür ederim," dedi Nelson, kelimeler histerik bir şekilde aceleyle çıkmıştı. Kısa bir takırtı oldu ve sonra beton üzerinde koşan ayak sesleri duydum. Daha telefonu yuvasına bile koymamıştı ki, koşar adımlarla uzaklaştı.

Dudağımı çiğnedim. Çocuğun başı kesinlikle beladaydı ya da en azından öyle olduğuna gerçekten inanıyordu. Eğer öyleyse, belki de dün gece bir şey görmüştü, birinin onu öldürmesini önemli kılacak bir şey, yani muhtemelen neler olduğunu anlamama yardımcı olacak bir tür lanetleyici kanıt. İçime bir endişe saplandığını hissettim. Kutsal toprak, geceleri ortaya çıkan şeylere karşı güçlü bir caydırıcıydı -ya da bu durumda, geceleri bıçaklayan, kesen, biçen, yırtan şeylere karşı- ama zarar görmez değildi. Eğer çocuğun peşinde gerçekten doğüstü güçlere sahip bir şey varsa, kiliseye zorla girebilirdi.

Kahretsin, ama başka ne seçeneğim vardı ki? Buradaki pozisyonumu terk edersem, yeni bir saldırı dün geceki saldırıyı Şeker Diyarı'nda dostça bir tur gibi gösterebilirdi. Onu öldürmeye değer kılacak ne görmüş olabilirdi ki? Neden takip ediliyordu ki? Kendimi bir başkasının evinin içinde karanlıkta bocalıyormuş gibi hissediyordum, güvenle hareket edebilecek kadar bilgiden yoksundum. Çok zayıf düşmüştüm. Bulmacanın daha fazla parçasını bulup bir araya getirmeye başlamazsam, yakında daha fazla insan ölecekti.

Aynı anda sadece tek bir yerde olabilirdim. Eğer çocuğun başı gerçekten beladaysa, kilisede, Forthill'in yanında, şehirdeki herhangi bir yerde olduğu kadar güvende olacaktı. Bu arada, burada fobofaj büfesindeki bir sonraki yemek gibi görünen bir sürü başka çocuk vardı. En iyi yapabileceğim yerde hareket etmeliydim. Bu soğuk bir denklemdi, hayatta kalma hesabı, ama inkar edilemezdi. Oteldeki işlerimi hallettikten sonra Nelson'a gidecektim.

Tekrar dizlerimin üzerine çöktüm, dikkatlice çemberi kapattım ve yeniden yönlendirme büyüsunün parçalarını bir kez daha toplamaya başladım.

Odanın şifonyerindeki tek koğuş alevli mum aniden korkunç kırmızı bir ışığa dönüştü. Aynı anda havada ağır bir uğultu hissettim, ağ büyüümün telleri aniden hareket halindeki güçlü bir büyüyle karşılaşmış, düşüncelerimi ve dikkatimi otelin arka koridoruna, mutfaklardan çok uzak olmayan bir yere, otelin egzersiz odasının dışındaki koridora ve otelin banyolarından birinden hızlı bir çift davula çekmişti.

Bu sefer dört saldırgan. En azından dördü.

Büyüyü yapmak için on saniyem vardı.

Dokuz.

Belki daha
az.

Sekiz.

Kendimi büyüünün içine attım.

Yedi.

Hızlı olmalıydı.

Altı.

İlk denemede mükemmel olmalıydı.

Beş.

Eğer bunu batırırsam, bedelini başkası ödeyecek. Dört.

Bunu kanla ödeyecekler. Üç.

İki.

Bir...

Yirmi

Beşinci

Bölüm

Çok geç kaldığım, kritik bir hata yaptığım ve daha fazla masumun korkunç bir acı ve ölümle yüzleşmek üzere olduğu için dehşete düşerek büyümü hazırladım.

Böyle olması gerekiyordu. Fajları daha zengin bir korku kaynağına yönlendirerek öfkelerinden vazgeçirmek istiyorsam, bu bir yerden gelmeliydi - özellikle de benden gelmeliydi. Sahte duygular kullanmaya çalışsaydım, bir gorilin plastik bir muza ilgi duymasını sağlamaya çalışmaktan daha fazla işe yaramazdı. Korku gerçek olmalıydı.

Elbette *bu kadar* korkmayı planlamamıştım. Gardımın alınması ve bana bir zaman sınırı verilmesi, zaten sahip olduğum bol miktarda endişeye de panik histerisi eklemişti.

Büyü birleşti ve zaman aniden durdu.

O hayali durağanlıkta duyularım alev alev yanıyordu. Şimdi maddi dünyaya giren tehlikeli varlıkların varlığı algılama ağımda dalgalanıyordu; gergin, çırpınan bir his. Büyünün enerjisi uzanmış ellerimin önünde görünmez bir yıldız gibi parlıyordu ve dehşetim büyüünün içine akarak büyüyle kaynaştı. Yemden çıkan flamlar, algılama ağımı oluşturan güç hatları boyunca fırladı, varlıklara hafifçe sürtünerek dikkatlerini çekti ve onlara zengin bir besin kokusu verdi.

Ve tüm bunların ortasında bir yerde, tek, sessiz, titreyen bir nabız hissettim - sadece fajların çağırıcısı ve işaretçisi olabilecek canlı bir varlık.

"Yakaladım seni," diye tısladım ve bir irade çabasıyla çemberi kırıp büyüü ona doğru kanatlandırıdım.

Zaman akışına devam etti. Büyüye güç veren enerji bir başka telaşla içimden akıp gitti ve beni yan yatmış, nefes almakta zorlanır halde bıraktı. Büyünün, çağırın kişinin güç hatlarında cızırdadığını hissedebiliyordum ve bir kalp atışı sonra büyü

eve gitti. Olduğu gibi, ağımın dokunduğu varlıklar aniden hareketsizleşti, ağ titremesini durdurdu ve sonra hepsi ani bir hareketle öne doğru fırladı, ağdan kayboldu ve muhtemelen cazibenin peşinden koşmaya başladılar.

Biri hariç hepsi.

Varlıklar ayrıldıktan bir ya da iki nefes sonra, ağım tekrar titredi, şimdi daha da tedirginleşiyordu, hareketi dűřüncelerime karşı bir tür bilinçaltı baskısıydı.

Birini kaçırmıştım. Büyüm diğerlerini uzaklaştırmak için tam zamanında çıkmıştı ama ya açım bir noktada beni yarı yolda bırakmıştı ya da kalan faj Asla'daki arkadaşlarından daha hızlı davranmıştı. Otelin mutfaklarından kongre salonlarına doğru ilerlediğini hissedebiliyordum.

Cenin pozisyonunda kıvrılıp komaya girmek istedim. Bunun yerine, sallana sallana ayağa kalktım, çantamı aldım ve Bob'u almak için çekmeceyi açtım.

"İşe yaradı mı?" diye cıvıladı.

"Neredeyse," dedim. "Bir tane kaldı. Başını aşağıda tut." "Oh, *çok* komik..." diye başladı.

Kafatasını çantama tıkıştırdım, asamı ve patlayıcı çubuğumu aldım ve başka birini bulmadan önce kalan fajı bulmak için hırıltılı bir şekilde dışarı çıktım.

Merdivenleri kullanmayı *dűřünürken* bile bacaklarım neredeyse tutmuyordu, bu yüzden asansöre binerek birinci kata indim. Kat göstergesi bana ikinci katı geçtiğimizi söyleyene kadar hiçbir řey duymadım, bu noktada korkmuş, boğuk çığlıklar duymaya başladım. Asansör birinci kata ulaştı ve kapılar henüz açılmaya başlamıştı ki elektrikler kesildi.

Otelin üzerine siyahlık çöktü. Çığlıklar ikiye katlandı. Beş köşeli tılsımımı çıkardım ve soluk mavi büyücü ışığıyla parlamasını sağlayacak kadar irademi ona gönderdim. Asamı hafifçe açık olan asansör kapılarına sapladım ve kapıları ayırdım, sonra da otelin içine süzıldüm.

Güneş bir saatten fazla bir süre önce batmış olmasına rağmen, klimalar boşuna çalışırken kalabalık kongre salonu havasız kalmıştı. Ben de

ve mutfağa yöneldim. Bunu yaparken hava sıcaklığı düştü ve otelin iklimi birkaç saniye içinde neredeyse saunadan neredeyse donma noktasına geldi. Aniden soğuyan hava, tuttuğu bunaltıcı nemi artık tutamıyordu ve bu da birdenbire yoğunlaşan ve görüş mesafesini belki üç ya da dört uzun adıma indiren ani, yoğun bir sise neden oldu.

Lanet olsun. Şimdiye kadar ortaya çıkan fajlar, şiddetin yakın ve kişisel mekanında uzman gibi görünüyordu, oysa benim gibi hırıltılı büyücüler caddenin karşısından, bloğun aşağısından veya belki de komşu bir boyuttan iş yapmayı tercih ediyor. Mümkünse daha uzakta. Büyücülerin yaralanma sonrası iyileşme kapasitesi çoğu insanınkinden daha fazla olabilir ama bu uzun vadeli bir anlaşmaydı. Bir bar kavgasında bana hiçbir faydası olmazdı. Lanet olsun, pardösüm bile yanımda değildi ve şimdi soğuk otelin üzerine çöktüğüne göre, birçok nedenden dolayı onu özlemiştim.

Tılsımımı tekrar taktım, sonra kalkan bileziğimi salladım ve kullanmak için hazırladım, ikinci bir parlayan mavi ışık kaynağı yarattım - ancak kazayla, tasarımıyla değil. Büyüyü somut bir güç düzlemine odaklamak için kullandığım gümüş bilezik, sol elimin çoğunu alan aynı yangında hasar görmüştü ve kolumu her hareket ettirdiğimde mavi ışık kıvılcımları ondan damlama eğilimindeydi. Kalkanı her an kullanmaya hazır olmalıydım. Sisinden fırlayıp gelebilecek her neyse, benimle arasındaki tek şey o olacaktı.

Asamı sağ elime aldım. Öfkeli canavarları parçalamak söz konusu olduğunda, patlatma çubuğumu tercih ederdim, ancak binalar ve yangınla ilgili bir iki olay yaşadım. Kalabalık bir otelde o şeye ateş açıp ortalığı yakıp yıkarsam, saldırganın öldüreceğinden daha fazla insan ölürdü. Asa ince bir araçtı, patlatma çubuğu kadar güçlü bir silah değildi, ama sihirselden daha çok yönlü idi.

Ayrıca, sıkıştığımda bununla birisinin beynini yıkayabilirim - ki bu pek ince değil ama kesinlikle güven verici.

Acil durum ışıkları yanmıyordu, yani ya biri onları sabote etmişti ya da etrafta onları söndürecek kadar ham büyü enerjisi uçuşuyordu. Ancak mutfaklara doğru ilerlerken, pille çalışan bir ışık gibi basit bir şeyi patlatmak için gereken ortam enerjisine benzer bir şey hissetmedim. Bu da birinin kasıtlı olarak

Acil durum ışıkları büyüü bir şekilde ya da başka bir şekilde devre dışı bırakılmıştı ve nedenini tahmin etmek zor değildi.

Silah sesleri, binanın akustiğı nedeniyle garip bir şekilde sessizleşerek çınladı; birinin metal bir çöp kutusuna beyzbol sopası sallaması gibi düz, ağır sesler. Karanlıkta debelenen, ayağı takılan, düşen, mobilyalara ve birbirlerine çarpan insanların çığlıkları ve kafa karışıklığı, korku, endişe ve hatta acı sesleri etrafımda devam ediyordu. Bina zaten boşalıyordu, en azından burada, birinci katta, ama ani karanlık panik içinde bir izdihama yol açmış ve insanlar bu izdihamda yaralanmıştı. Karanlık karmaşa yaratmış, hedeflenen avın kaçmasını yavaşlatmış ve geride ne kendilerini savunabilecek ne de binadan kaçabilecek yaralılar bırakmıştı. Çaresizlikleri onları korkudan çıldırtacaktı.

Bu onları faj için daha lezzetli hedefler haline getirecektir.

Metalik, delici bir çığlık ani, sersemletici bir şok dalgasıyla kulaklarıma çarptı ve bacaklarım hareket etmeyi kesti. Bunu yapmayı ben seçmedim. Ses sadece beyin sapımdaki ilkel bir şeye çarptı, içgüdülerimin bana donmamı, görünmememi haykırmasına neden olan bir şeye. Tek dizimin üzerine çöktüm, dehşet aniden omuzlarıma fiziksel bir ağırlık gibi çöktü. Çığlığın ardından, yakınımdaki insanların korku içinde çığlık attığını duyabiliyordum ve kalkan bileziğimin zayıf ışığında etrafta dolaşan insan şekillerini, topak topak gölgeleri görebiliyordum.

Önümde aniden bir alev belirdi ve yere çömelmiş, elinde bir çakmak tutan genç bir kadına baktım, o kadar kötü titriyordu ki çakmağın yanmaması bir mucize gibiydi.

"Hayır!" Ona bağırdım. Ayağa kalktım ve ona doğru hamle yaptım. "Işığı söndür!"

Yüzü bana doğru döndü, küçük alevin ışığında hayalet gibiydi, ağzı sessizce çalışıyordu - ve sonra bir dağ aslanı büyüklüğünde bir şey omuzlarına çarptı ve onu yere fırlattı. Çakmak elinden fırladı, alevin küçük yalımı bana siyah, pırıl pırıl parlayan ve kızıl kanla kaplı bir şeyi gösterdi.

Kadın çığlık attı. Karanlık koridor, karanlığın içine dalan korkmuş insanlardan oluşan bir nehre dönüştü. Biri bana doğru düştü ve ben tökezlerken

Onlardan uzaklaşırken karanlıkta birinin parmaklarına bastım ve ağırlığımı onlardan çekmeye çalışırken takılıp düştüm.

Hırladım, sırtımı duvara yasladım, asamı havaya kaldırdım ve Cehennem Ateşi'ni çağırdım.

Güç, oyma meşenin uzunluğundan aşağıya doğru aktı, mühürleri ve rünleri kırmızı-beyaz sıvı ateşle doldu ve asanın tabanından başına doğru bir enerji dalgası halinde uzandı. Odun dumanının keskin, temiz kokusu havayı doldurdu, kükürtün en ufak bir ipucu ile lekелendi ve koridorda korkunç bir ışık yıkandı.

İnsanların çırpındığını, çığlık attığını, ağladığını gördüm. Ellerindeyken ışıktan faydalanarak uzaklaşıyorlardı ve etrafımdaki koridor hızla temizlendi. Geriye çakmağı olan kadın kalmıştı. Yan yatmış, cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, kollarını başının etrafında kavuşturmuştu ve... şey onu parçalıyordu.

Sırık gibi kolları, güçlü bacakları ve tırtıklı bir ucu olan kırbaç gibi bir kuyruğuyla hem kedigil hem de böceğe benziyordu. Derisi siyah, parlayan bir kabuktu ve viskozla biten uzun, gözsüz bir kafası vardı, balçık kaplı çenesi dişlerle doluydu. Gözleri olmamasına rağmen, bir şekilde güçlü asamın ışığını hissetti ve bir tıslamayla bana doğru döndü, vücudu kıvrımlı bir zarafetle gerildi, çeneleri açıldı, boğazından yavaş, öfkeli bir tıslama sesi çıkarken dişlerinden balçık damlıyordu.

Tanıdığımın şokuyla bir saniye boyunca ona baktım. Sonra dişlerimi sıktım, ayaklarımı altına aldım, asamın ucunu yaratığa doğrulttum ve hırladım, "Uzak dur ondan, seni *kaltak*."

Faj pozisyonunu değiştirdi, yaralı kız artık unutulmuştu, uzuvları garip bir şekilde eklemliydi, hareketleri kıvrımlı ve ürkütücüydü. Tekrar tısladı, daha yüksek sesle. İlkinin arasından ikinci bir çift çene çıktı ve onlar da meydan okurcasına tısladı, ayrıldı ve salyalarını akıttı.

"Bu bir stand-up dövüşü mü olacak yoksa başka bir böcek avı mı?" Alay ettim.

Faj bana doğru sıçradı, mümkün olduğunu düşündüğümden daha hızlıydı - ama hız her zaman böyle çalışır. Pek çok insan ve insan olmayanlar benden daha hızlıdır ve ben bunu planlamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Pek çok insan bir dövüşte önemli olan tek şeyin hız olduğunu düşünür. Bu doğru değil. Elbette, daha hızlı olmak son derece avantajlıdır, ancak akıllı bir rakip buna iyi ayak hareketleriyle karşı koyabilir, mesafeyi hesaplayarak ona

Hareket ekonomisinin avantajı. Faj hızlıydı ama bana ulaşması için sekiz ya da dokuz metrelik halıyı geçmesi gerekiyordu. Elimi yaklaşık on santim hareket ettirmem ve sol elimin önündeki kalkanı irademle sertleştirmem gerekiyordu. O kadar da hızlı değildi.

Faj kalkanıma çarparak hayalet mavisi bir çeyrek kubbe oluşturdu ve mavi kıvılcımlardan oluşan bir çağlayanı etrafımda uçuşmaya gönderdi. Son saniyede döndüm ve yaratığın momentumunu saptırmak için kalkanın açısını değiştirdim. Yaratık kalkandan fırladı ve koridor boyunca yirmi metre öteme yuvarlandı.

"Bundan biraz ister misin?" Koridorun ortasına doğru adım atarak kendimi faj ile yaralı kızın arasına soktum. Faj ayağa kalktı ve kaçmak için döndü. Hareket edemeden asamın ucunu ona doğru ittim ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Daha önce hiç bu kadar çok Hellfire kullanmamıştım.

Asamdan güç fişkırdı. Genelde bu şekilde kullandığımda açığa çıkardığım güç görünmez olurdu. Bu sefer, kızıl bir kuyruklu yıldız gibi, alev alev yanan bir gülle gibi fırladı. Güç son saniyede alçaldı, sonra fajın üzerine geldi. Çarpışma onu kemik kırıcı bir güçle tavana fırlattı ve amaçladığımdan en az iki kat daha fazla enerji harcadı. Faj aşağı indi, uzuvları çılgınca çırpınıyor, zıplıyor ve yarı parçalanmış bir böcek gibi çılgınca sıçırıyordu.

Tekrar vurdum, asamdaki rünler parladı, koridorun tamamını kızıl bir ışıltıyla yıkadı, fajı daha fazla çıtırtı sesiyle duvara çarptı. Sarımsı bir sıvı sıçradı, kesinlikle berbat bir koku vardı ve sarı kanın düştüğü yerde duvarda ve zeminde ani delikler oluştu.

Cehennem ışığında ağladım ve tekrar vurdum. Ve tekrar. Ve tekrar. Asit duvarlarda, tavanda ve yerde yüzlerce delik açana ve kanım savaşıla, güçle, zaferle şarkı söyleyene kadar öldürücü fajı o koridorda zıplattım.

Birkaç saniyenin izini kaybettim. Hatırladığım bir sonraki şey, ezilmiş, seğiren fajın üzerinde durduğumdu. "Emin olmanın tek yolu bu," dedim ona. Ve sonra, soğukkanlı bir düşünceyle, asamın ucunu o şeyin gözsüz kafatasına indirdim, kaslarım ve büyüm darbeyi itti. Kafası

ucuz bir taco kabuğu gibi çatırdadı ve kırıldı ve aniden ne faj ne de yaratık vardı. Sadece hasarlı koridor, cehennemi odun dumanının kirli kokusu ve berrak, hızla çözünen bir ektoplazma yığını vardı.

Dizlerim titredi ve koridorda oturdum. Gözlerimi kapattım. Cehennem Ateşi'nin kırmızı ışığı asamdan geçerek koridoru aydınlatmaya ve göz kapaklarımı aydınlatmaya devam etti.

Bir de baktım ki Mouse yanıma dayanmış, kocaman, sıcak, sessiz bir varlık. Parlak ışıklar bana doğru sallanıyordu. El fenerleri. Ayak sesleri. İnsanlar çok fazla

bağırıyordu. "Tanrım," diye nefes aldı

Rawlins.

Murphy yanımda diz çöktü ve omzuma dokundu. "Harry?" "Ben iyiyim," dedim. "Kız. Arkamdaki. Yaralandı."

Rawlins el fenerini koridorun kanlı bir bölümüne tutarak durdu. "Yüce Tanrım."

Ben oraya varmadan önce faj üç kişiyi öldürmüştü. Dövüş sırasında onları pek görememiştim. Herhangi bir mezbahadan daha kötü bir dehşet sahnesiydi. Faj bir polisi öldürmüştü. Üzerinde kan lekeli CPD rozeti olan bir gömlek parçası görebiliyordum. İkinci kurban orta yaşlı bir adam olabilirdi, kanlı ortopedik bir ayakkabının hala bir ayağı tuttuğuna bakılırsa. Beyaz bacak kemiği ayakkabının iki ya da üç santim üzerinde görünüyordu.

Üçüncü kurban önceki akşam gördüğüm küçük vampir kızlardan biriydi. Bunu söyleyebilmemin tek nedeni kafasının bana dönük olmasıydı. Geri kalanı umutsuzca diğer iki cesetle karışmıştı.

Onları tekrar bir araya getirmek için yapbozda iyi olan birine ihtiyaçları vardı.

Murphy çakmağı olan kızın yanına gitti ve onun üzerine diz çöktü.

"O nasıl?" diye sordum.

"Gitti," diye yanıtladı

Murphy. Gözlerimi

kırıptım. "Ne?" "O öldü."

"Hayır," dedim. İçimden geçen ani hayal kırıklığını hissedemeyecek kadar yorgundum. "Aman Tanrım, bir saniye önce hareket ediyordu. Tam zamanında geldim."

Murphy yüzünü buruşturdu. "Kan kaybından öldü."

"Bekle," dedim sendeleyerek ayağa kalkarken. "Bu değil... O olmamalı..."

Midemde ani bir bulantı hissettim.

Faj kaçmaya başladığında hâlâ hayatta mıydı? O şeyin Nevernever'a çekilmesine izin verseydim kanamayı durdurabilir ya da yavaşlatabilir miydim?

Yine dövüşü düşündüm. Avcıyı av haline getirmenin, öldürdüklerinin intikamını almanın verdiği hazzı düşündüm. İçime dolan gücü, Cehennem Ateşi destekli saldırının katıksız, kesin *gücünü* ve bunu hak eden bir şey üzerinde kullanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. Kızın durumu hakkında neredeyse hiç düşünmemiştim.

Ölmesine izin mi vermiştim?

Aman Tanrım. Fajın çalışmasına izin verebilirdim. Ona yardım edebilirdim.

Kızın bedeni uyuyan bir çocuk gibi kıvrılmış, hareketsiz yatıyordu. Ölü gözleri açık ve cam gibiydi.

Yakınımdaki bir saksı bitkisine doğru hamle yaptım ve .

Bunu yaptıktan sonra Rawlins, "Pek iyi görünmüyorsun,"

dedi. "Hayır," diye fısıldadım. Kelimelerin tadı acıydı. "Ben iyi değilim."

Fare iniltisiz nefeslerinden birini verdi ve çenesini omzuma koydu. Gözlerim ölü insanlardan uzaklaşmıyordu, kapalıyken bile. Asamdaki cehennemi ışıık yavaşça soldu ve karardı.

"Bu karmaşayı organize etmem gerek," diye iç geçirdi Murphy. "Rawlins, ona göz kulak ol."

"Evet."

Bir kez başını salladı ve ayağa kalktı, emirleri yerine getirerek hızla uzaklaştı.

"Sen, sen," dedi Murphy, yakındaki iki polisi göstererek. "Oraya gidin ve yaralılara yardım edin. Hava yolu, kanama, kalp atışı. Kımıldayın." Sesini yükseltti ve bağırdı, "Stallings! Ambulansım hangi cehennemde?"

"İki dakika!" diye bağırdı bir adam lobiye giden loş koridorda. Görünüşe bakılırsa birileri otelin önüne bir ya da üç devriye arabası çekmiş ve farlarını karanlık binaya tutmuştu.

"Onlara bir yol açın ve daha fazla acil yardım ekibi çağırın," diye bağırdı Murphy. Telsizini kemerinden çıkardı ve daha fazla emir vermeye başladı.

Rawlins kalıntılara, asitle çizilmiş duvarlara ve yıkım topu tarafından öpülmüş gibi görünen devasa parçalanmış alçıpan ve tavan alanlarına baktı. Başını iki yana salladı. "Burada ne olmuş böyle?"

"Kötü adam," dedim. "Onu yakaladım. Yeterince hızlı değil."

Rawlins homurdandı. "Haydi. En iyisi lobiye çıkalım. Işıklar tekrar yanana kadar burası güvenli olmayabilir."

"Senin ne oldu?" Ben sordum.

"Lanet mum yüzümde patladı. Sonra ışıklar söndü. Bir an kör oldum sandım."
"Özür dilerim."

"Bazı siviller taşıyordu. O uluyan şey karanlıkta geçti ve herkes panikledi. Karanlıkta izdiham oldu. İnsanlar ezildi ve korktu. Siviller ateş açtı, polisler ateş açtı. Şu ya da bu şekilde bir ölü ve birkaç düzine yaralı var."

Lobiye ulaştığımızda acil durum ekipleriyle birlikte daha fazla polisin geldiğini gördük. Acil tıp teknisyenleri hemen Murphy'nin yaralıların çoğunu getirdiği derme çatma bir triyaj alanına yerleştiler. Sağlık görevlileri stabilize etmeye, değerlendirmeye ve canlandırmaya başladı. En kötü durumdakileri ambulansa yükleyip altı yedi dakika içinde hastaneye yetiştirdiler.

Murphy'nin sert emirleri yavaşlayarak durmuştu ve triyaj alanının yanında duruyordu. Yanına sokuldum ve gözüme kestirdim. Mouse başını elinin altına soktu ama Murphy onu sadece dalgınca okşadı. Onun endişeli mavi bakışlarını takip ettim. Sağlık görevlileri Rick üzerinde çalışıyorlardı.

Greene yakınlardaki bir sandalyede oturuyordu. Yüzünü bir havluyla silmişti ama kırıksıklıklardaki kanı temizlememişti. Yüz hatlarını silik bir maskeye dönüştürmüştü. Sol eliyle havluyu başına dayadı.

Murphy bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra "Büyü işe yaradı mı?" diye sordu. "Çoğunlukla," dedim. "Bir tanesini kaçırdım."

Gerildi. "Hala..." "Hayır.

Yedeği aldım."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve gözlerini kapattı. "Mum söndüğünde yangın alarmına bastım. Binayı hemen boşaltmak istedim. Ama biri onu bozmuştu. Tıpkı elektrik ve acil durum ışıkları gibi. Bir şey yanımdan geçti ve Greene'e çarptı. Şimdi bu karmaşadan sorumlu olan benim."

"Rick'e ne oldu?"

Soğukkanlılıkla konuştu. "Panik ateşiyle vurulmuş. Bağırsaktan vurulmuş. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum."

"İyileşecek," dedim ona. "Başı gerçekten belada olsaydı ilk yardım ekipleri onu ilk önce çıkarırdı."

Bir çiftin Rick'in üzerinde çalışmasını izledi. "Evet," dedi. "İyi olacak. İyileşecek."

Gözle görülür bir çabayla gözlerini eski kocasından kaçırmak için kendini zorladı. "Emir komuta zinciri düzelene kadar burada işleri kontrol altına almalıyım ve yaralıların bakımının yapıldığından emin olmalıyım. Aileler haber verdi, Tanrım." Başını iki yana salladı ve sağlık görevlilerinin Rick'i sedyeye koyup dışarı taşımalarını izledi. Ses tonuna söylenmemiş bir özür karışmıştı. "Ondan sonra sorular ve bir yağmur ormanı kadar evrak işi olacak."

"Anlıyorum," dedim ona sessizce. "Bu senin işin."

"Bu benim işim." Gözlerini uzaklara odakladı. İçindeki titreyen gerginliği hissedebiliyordum. Murphy'yi bir süredir tanıyorum. Onu daha önce de böyle görmüştüm, dağılmak istediği ama bunu yapacak zamanı bulamadığı zamanlarda. Bu tür şeyleri idare etmekte benden daha iyiydi. İşte

İfadesinde sakinlik ve güvenden başka bir şey yoktu. "Elimden gelen her şeyi erteleyeceğim ve mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim. Yarın bir ara."

"Benim için endişelenme Murph," dedim ona. "Kendine de bu kadar yüklenme. Eğer Greene'in karşısına çıkmasaydın ve burada kalsaydın, şu anda pek çok insan ölmüş olurdu."

"Şu anda pek *çok* insan öldü," dedi. "Peki ya kötü adamımız?"

Ağzımın keskin kenarlı, kurt gibi bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Beklenmedik misafirleri ağırlıyor."

"Onlardan kurtulabilecek mi?"

"Bundan şüpheliyim," dedim neşeyle. "O şeylerden biri tersi yerine üzerime atlasaydı, beni yere sererdi. Üç tanesi beni fileto yapardı."

Murphy'nin dikkati kapıya çekildi. Buruşuk takım elbiseli birkaç adam içeri girmiş ve etrafta dikilmişlerdi. Murphy giysilerini düzeltti. "Peki ya ikincil hasar?"

"Bir sorun olacağını sanmıyorum. Onları takip edip emin olacağım."

Murphy başını salladı. "Rawlins," diye seslendi.

Emektar, ilgisizmiş gibi davranarak çok uzakta durmuyordu.

Başparmağını bana doğru kaldırdı. "Benim için bebek bakıcılığı yapar mısın?"

Rawlins, "Tüh," diye . "Sanki yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi."

"Acı çek," dedi ona ama bunu söylerken gülümsedi. Elini koluma koydu ve sertçe sıktı, sakin görüntüsünün ardındaki baskının bir kısmını temas yoluyla dışarı çıkardı. Sonra da lastik gagalı takım elbiselilere doğru yürüdü.

Rawlins dudaklarını büzerek onun gidişini izledi. "Bu tam bir dökme demir kaltak," dedi. Ses tonunda sessiz bir saygı vardı. "Dökme demir."

"Çok iyi bir polis," dedim.

Rawlins homurdandı. "Dökme demirin sorunu. Kırılgan. Doğru vurursan paramparça olur." Antrede etrafına bakındı ve başını salladı. "Bu iş onun için iyi gitmeyecek."

"Ha?" Dedim.

Rawlins, "Bakanlık bunun için birilerini çarmıha gerecek," dedi. "Yapmak zorundalar."

Acı bir kahkaha attım. "Ne de olsa bu gece muhtemelen pek çok hayat kurtardı."

Rawlins, "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz," diyerek aynı fikirdeydi.

Greene sandalyesinden gözlerini kırıştırarak bize baktı ve sonra geveleyerek, "Rawlins? Burada ne halt ediyorsun? Seni eve gönderdim." Belirsiz yüz ifadesinde öfke toplanmıştı. "Seni orospu çocuğu. Doğrudan bir emre karşı geliyorsun. Kışını bir tepside sunacağım."

Rawlins iç çekti. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Elimi başparmağım ve ilk iki parmağım dışarıda, diğerleri avucumun içinde olacak şekilde kaldırdım ve belli belirsiz mistik bir hareketle soldan sağa doğru hareket ettirdim. "Bu Rawlins değil."

Green bana göz kırptı ve gözleri bulanıklaşıp odaktan çıktı. Dikkatinin dağılması, zahmetle bir araya getirdiği düşünce zincirini raydan çıkardı. Bu sihir değildi. Daha önce de kafa fotoğrafı çekmiştim. Beyninizin işini tekrar yapmaya başlaması biraz zaman alır ve en belirsiz türden karışıklıklar her şeyi büyük bir bulanıklığa dönüştürür.

El hareketini tekrarladım. "O Rawlins değil. İşinize devam edebilirsiniz. İlerleyin."

Greene birkaç kelime geveledi, sonra başını salladı, gözlerini kapadı ve havluyu başına bastırmaya devam etti.

Rawlins bir kaşını kaldırdı. "Hiç boşanma görüşmeleri yaptın mı?"

Mouse'a başımı salladım ve dedim ki, "Hadi. Beyni çözülmeden önce."

Rawlins tempo tuttu. "Nereye gidiyoruz?"

Ona diğer üç fajla ne yaptığımı kısaca anlattım. "Şimdi onları takip ediyorum ve onları çağıran adamın oyun dışı kaldığından emin oluyorum."

"İblisler," dedi Rawlins. "Büyücüler." Başını iki yana salladı.

"Bak, dostum-"

Bir elini kaldırdı. "Hayır. Bunu çok fazla düşünürsem sana bir faydam dokunmaz. Bunu açıklama. Bu konuda konuşma. Bu geceyi atlatmama izin ver, sonra istediğin kadar aklımı başımdan alabilirsin."

"Harika," dedim ona. "Araban var mı?"

"Evet."

"Hadi gidelim."

Dışarı çıktık ve sokağın aşağısındaki en yakın otoparka gittik. Rawlins'in eski, mavi bir steysin arabası vardı. Arkasındaki tampon etiketinde "Benim çocuğum senin onur öğrencinle çıkmak için fazla güzel" yazıyordu.

Fare ani bir uyarı hırıltısı çıkardı. Bir motor çalıştı. Köpek ağırlığını kalçama doğru savurdu ve beni Rawlins'in steysin vagonuna çarptırdı. Çevresel görüşümde bir minibüs bana doğru hızla geliyordu, kaçmaya çalışamayacağım kadar hızlıydı. Beni on santimden daha az bir farkla ıskaladı.

Mouse'u ıskalamadı. Etten bir ses geldi. Köpek acı dolu bir çığlık attı. Frenler gıcırdadı.

Öfkeli ve dehşet içinde döndüm ve asamdaki rünler ani bir cehennem ateşiyle kaynadı.

Bir an Darby Crane'in bir levyeyi salladığını gördüm. Sonra gözlerimin önünde yıldızlar patladı ve otopark doksan derece döndü. Mouse'u gördüm, otuz adım ötede betonun üzerine hareketsizce yayılmıştı. Crane'in avukatı Glau, minibüsün açık şoför kapısının yanında durmuş, Rawlins'e silah doğrultmuştu.

Baş çekimiyle ilgili ne demek istediğimi
anladın mı? Siyaha dön.

Bölüm

Yirmi altı

Baş ağrısıyla kendime geldim ve midem ağzımdan dışarı çıkmaya çalıştı. Kaçış girişimi bir tür tıkaç tarafından engellendi. Ağzımda metal tadı vardı ve çenelerim rahatsız edici bir şekilde genişlemeye zorlanmıştı. Baş ağrım göz önüne alındığında, yüzümdeki göz bağı neredeyse bir merhametti. Gözlerime giren herhangi bir ışığın canımı çok acıtacağından emindim.

Burnum kokularla doldu. Eski motor yağı. Benzin buharı. Toz. Metalik ve çok tanıdık bir şey. Kokuyu tanıyordum ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

Soğuk, sert bir yüzeyin -tahminen betonun- üzerinde secde halinde yatıyordum. Kollarım başımın üzerinde tutulmuştu, bileklerim soğuk bir şeyle bağlanmıştı ve bu şey birçok küçük, keskin noktayla diken diken olmuştu. Dikenli kelepçeler o zaman. Ağız tıkaçı ve göz bağı ile birlikte sihrimi kullanmamı engellemek içindi. Eğer irademi odaklamaya çalışırsam, ısırıp donduracaklardı. Bu lanet şeylerin nereden geldiğini bilmiyordum ama Crane elinde bir çift bulunduran ilk kötü adam değildi. Belki bir satış olmuştur.

Bir kişinin bunların bir çocuk tarafından icat edildiğini iddia ettiğini duymuştum.

Nicodemus adında iki bin yaşında bir deli ve başkalarının da peri yapımı olduklarını iddia ettiklerini duymuştum. Şahsen ben bunların daha çok Kızıl Saray'ın bir eseri olduğunu, Konsey'le olan savaşları için malzeme olduğunu düşündüm. Mümkün olduğunca çok insanın ölümlü bir büyücüyü çaresiz bırakmaktan başka bir amacı olmayan bir dizi kısıtlamaya sahip olduğundan emin olmak kesinlikle onların yararına olurdu.

Kızıl Saray'da olsaydım, bunları Cadılar Bayramı şekeri gibi dağıtırdım. Bu korkutucu bir fikirdi ve birden fazla sebebi vardı.

Başım kaşlarıma kadar beladaydı ama mide bulantım o kadar şiddetliydi ki umursamak için birkaç dakika çaba harcamam gerekti. *Hadi ama Harry. Bundan kurtulmak için savaşmayacaksın. Kafanı kullan.*

Öncelikle, hâlâ hayattaydım ve bu bana tek başına bir şey anlatıyordu. Eğer Crane beni öldürmek isteseydi, bunu yapmak için ihtiyacı olan tüm zamana sahip olurdu. Bir büyücünün yapabileceği ölüm laneti hakkında endişelenmesine bile gerek kalmazdı.

ahirete giderken düşmanlarını yere serer. Bilinci yerinde olmayan büyücüler lanet atamazlar. Hâlâ nefes alıyordum, bu da demek oluyor ki.

Yutkundum. Bu da benim için başka planları olduğu anlamına geliyordu. Yolumu temizlemeye başlamak için umut verici bir yol gibi görünmüyordu.

Rawlins'in adını söylemeye çalıştım ama dilim bir şey tarafından tutuluyordu ve kulağa "Lah-tha?" gibi geliyordu.

"İşte," diye cevap verdi Rawlins, sesi çok sakindi. "Nasılsın?" "La tha yahnah."

"Beni bir duvara kelepçelediler," dedi. "Kendi lanet kelepçelerimi de, anahtarlarımı da aldılar. Sana ulaşamıyorum dostum. Üzgünüm."

"Ooahahyee?"

"Neredeyiz? Neredeyiz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Eski bir otomobil atölyesine benziyor," diye cevap verdi. "Terk edilmiş. Metal duvarlar. Pencereler boyanmış. Kapılar zincirlenmiş. Bir sürü örümcek ağı var."

"Ooah lah kuh phruh?"

"Işık mı? Büyük eski dükkan

lambası." "Ah eeh heh?"

"Burada kimse var mı?" Rawlins sordu.

"Evet."

"Balık dudaklı ürkütücü küçük adam. Lütfen dediğim halde benimle konuşmuyor. Senden üç adım ötede bir sandalyede oturuyor ve bekçi köpeği gibi davranıyor."

Öfke tüm gücüyle bana geri döndü ve başımın daha da sert çarpmasına neden oldu. Glau. Minibüsü Glau kullanıyordu. Glau köpeğimi öldürmüştü. Bilinçli olarak çaba sarf etmeden, kendimi büyüme, küçük kurbağayı yakmaya yetecek ateşe uzanırken buldum. Kelepçeler, düşünceye benzeyen her şeyi kafamdan silen donmuş bir acıya dönüştü.

Ağızlığı ısırdım ve irademi gevşetmek için kendimi zorladım. Dürtülerimin beni kontrol etmesine izin veremezdim, yoksa bundan asla kurtulamazdım. Duygularımı bastırmak zorunda kalmayacağım bir zaman gelecekti ama o zaman henüz gelmemiştir.

Bekle, öfkeme söz verdim. Bekle. Şimdilik düşünmeliyim, beni esir alanlardan kurtulmak için.

Ve bunu yaptığım anda, Glau gerçekten kötü bir gün geçirecekti.

İrademi gevşettim ve kelepçelerin acısı azaldı. Sabır, Harry. Sabır.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve ayak sesleri yaklaştı. Bir an sonra Crane'in sesi mırıldandı, "Uyanmışsın, görüyorum, Dresden. Başın herkesin söylediği kadar sert olmalı. Bay Glau, zahmet olmazsa?"

Birisi yüzümdeki başlığı eliyle oynadı ve ağızlıkla birlikte geri çekildi; başlığın ve tıkaçın tek parça olduğunu görebiliyordum.

Büyüleyici. Ağızlık dilimi iki küçük kıskaçla kavramıştı. Ağzımdan metal tadı ve biraz da kan tükürdüm. Başlık ve ağızlık diş etlerimi birkaç yerden yırtmıştı.

Sırtüstü uzanıp oluklu metal tavana baktım, sonra loş, çirkin, terk edilmiş görünümlü bir araba dükkanına baktım. İçimi kemiren tanıdıklık hissi arttı. Dışarı açılan tek kapı içeriden zincirlenerek kapatılmış ve asma kilitlerle kilitlenmişti ve görünürde hiç anahtar yoktu.

Crane tepemde durmuş, aşağıya bakıyor, gülümsüyordu, istediğiniz kadar uzun, esmer ve yakışıklı. Gözlerim onun yanından geçip Rawlins'e gitti. Koyu tenli polis duvara yaslanmış, bir bileği çelik bir destek kirişindeki metal halkaya kelepçelenmiş halde duruyordu. Koyu teninde bile belli olacak kadar şiddetli bir morluk bir yanağını tamamen kaplamıştı. Rawlins sakın, uzak ve korkusuz görünüyordu. Bunun sadece bir rol olduğundan oldukça emindim, ama öyleyse bile iyi bir roldü.

"Crane," dedim. "Ne istiyorsun?"

Kötü kötü gülümsedi. "Geleceği inşa etmek için," diye yanıtladı. "Networking benim işimde çok önemli."

"Saçmalamayı kes ve konuş," dedim düz bir ses tonuyla.

Gülümsemesi kayboldu. "Beni kızdırmamanız akıllıca olur büyücü. Talepte bulunacak durumda değilsin."

"Beni öldürecek olsaydın, çoktan öldürmüş olurdun."

Crane alaycı bir kahkaha attı. "Sanırım bu yeterince doğru. İşini seni göle atacaktım ama birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra senin..."

"Kötü şöhretli mi?" Ben önerdim. "Sert mi? İyi bir dansçı mı?"

Crane bana dişlerini gösterdi. "Pazarlanabilir. Önemsiz bir genç adam olarak pek çok insanı rahatsız etmeyi başardınız."

İçimden küçük bir ürperti geçti. Yüzümden uzak tuttum.

Crane'in gözleri yine de parladı. "Ah. Evet. Korku." Derin bir nefes aldı, gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal aldı. "En azından ne zaman güçsüz olduğunu bilecek kadar zekisin. Tecrübelerime göre, çoğu büyücü iş başa düştüğünde oldukça korkaktır."

Sıcak bir yanıtın geldiğini hissettim ama yine öfkemi geçici olarak bir kenara bıraktım.

Crane damarıma basmaya çalışıyordu. Ancak ben izin verirsem bundan kurtulabilirdi. Koyu renk gözlerine baktım ve ağzımın bir köşesinin gülümsemeye dönüşmesine izin verdim.

"Tecrübelerime göre," diye cevap verdim, bakışlarımı sabit tutarak, "beni hafife alan insanlar pişman oldular."

Crane'le ruhani bir tartışmaya girmek istemiyordum ama kaybedecek pek bir şeyim yoktu. Hiçbir şey olmasa bile, bu bana onun karakteri hakkında değerli bilgiler verebilirdi.

Önce Crane'in siniri bozuldu. Benden uzaklaşmak için döndü, cep telefonuna yeni bir çağrı gelmiş gibi davrandı - zaten yeni bir telefonu vardı. Odanın diğer tarafındaki gölgelerde durdu.

Ağzımdan daha fazla metal tadı tükürdüm ve bir bardak su içmeyi diledim. Glau yakınlardaki bir sandalyede oturmuş beni izliyordu. Küçük adamın kucağında bir silah vardı, elinde ve gitmeye hazırdı. Sandalyesinin yanında, yerde bir evrak çantası duruyordu.

"Sen," dedim.

Glau yüzünde okunabilir bir ifade olmadan bana baktı.

"Köpeğimi öldürdün," dedim. "İşlerini düzene sok."

Gözlerinde çirkin bir şey titreşti. "Boş bir tehdit. Şafağı görece kadar yaşamayacaksın."

"Umalım da öyle olsun," dedim. "Çünkü eğer aşağı inersem, ölüm lanetimin nereye gideceğini biliyorum."

Glau'nun dudakları dişlerinden geriye doğru sıyrıldı ve yemin ederim dişleri sivriydi - bir vampirin dişleri ya da bir gulyabaninin köpek dişleri gibi değil, bir köpekbalığı gibi sert, tırtıklı üçgenler halinde. Ayağa kalktı, silah elinde seğiriyordu.

"Glau!" diye tersledi Crane.

Glau bir an için dondu kaldı ve sonra rahatlayarak silahını yanına bıraktı.

Crane cep telefonunu cebine soktu ve bana doğru yürüdü. "Dilini ağzında tut, büyücü."

"Yoksa ne olur?" diye sordum. "Beni öldürecek misin? Benim durduğum yerden bakınca, bu en kötü senaryo değil."

"Doğru," diye mırıldandı Crane. Cebinden küçük bir tabanca çıkardı ve gözünü bile kırpmadan Rawlins'i ayağından vurdu.

İri polis kendisini tutan kelepçelere karşı sarsıldı. Yüzü şaşkın bir acıyla buruştu ve yere düştü. Omuz hizasındaki kirişe tutturulmuş kelepçeler bileklerini acımasızca kesiyordu. Rawlins bacaklarını altına aldı ve bir dizi küfür savurdu.

Crane bir an Rawlins'e baktı, gülümsedi ve sonra silahı polisin kafasına doğrulttu.

"Hayır!" Bağırdım.

"Çocuklarının babalarını kaybedip kaybetmemeleri tamamen sana bağlı büyücü. Uslu dur." Tekrar gülümsedi. "Hepimiz daha mutlu olacağız."

Öfke yine kafamdaki her türlü mantıklı düşünciyi boğmakla tehdit ediyordu. Beni tehdit etmek başka bir şey. Bana *ulaşmak* için başkasını tehdit etmek başka bir şey. Düzgün insanların acı çektiğini görmekten bıktım. Onların öldüğünü görmekten bıktım.

Sabır, Harry. Sakin ol. Mantıklı. Gelecekteki sansarları caydırmak için Crane'i bu taktikten son derece önyargılı bir şekilde vazgeçirmek zorunda kalacaktım. Ama henüz değil. Onu konuşturmaya devam et.

"Beni anlıyor musun?" Crane söyledi.

Kısa bir baş sallamayla çenemi salladım.

Sırıttı. "duymak istiyorum."

Çenemi sıktım ve "Anlıyorum" dedim.

"Bu konuşmayı yaptığımıza çok memnunum," dedi. Alçak bir vızıltı sesi duyuldu, sanırım cep telefonunun neredeyse sessiz alarmıydı ve cebinden çıkarıp kulağına götürerek tekrar uzaklaştı.

"Ne zamandır buradayız?" Rawlins'e sordum. "Bir saat," diye mırıldandı. "Bir buçuk saat."

Başımı salladım. "İyi misin?"

Acı dolu bir homurtu çıkardı. "Kolumdaki dikişleri yırttı," diye nefes nefese kaldı. "Ayağım, bilmiyorum. Hissedemiyorum. Çok kanıyor gibi de görünmüyor."

"Dayan" dedim. "Bundan kurtulacağız."

Glau'nun lastik gibi dudakları sessiz, küçük bir gülümsemeye dönüştü ama ikimize de bakmadı.

"Saçmalık," dedi Rawlins. "Eğer çıkabiliyorsan, gitmelisin. İsteddiğini aldıktan sonra zaten beni öldürecek. Benim hesabıma kalma."

"Benim asil kahramanlık duygularımı sömürüyorsun," dedim ona. "Dur ve vazgeç yoksa dava açacağım."

Rawlins gülümsemeye çalıştı ve yaralı ayağına ağırlık vererek duvara yaslandı. Sol kolunun alt kısmı kanla ıslanmıştı.

Crane bir an sonra geri döndü, ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi gülümsüyordu. "Daha fazla vergi sığınağı inşa etmeye başla, Glau. Bu oldukça iyi gidiyor."

"Öyle mi?" Ben de sordum. "Peki kim az kullanılmış bir Harry Dresden için para ödeyecek?"

Crane bana tüm dişlerini gösterdi. "Şu anda bir açık artırma düzenliyorum. Oldukça enerjik bir müzayede."

"Öyle mi?" Ben sordum. "Lider kim?"

Gülümsemesi genişledi. "Neden, Paolo Ortega'nın dul eşi. Kızıl Saray'dan Düşes Arianna."

Birden her üşüdüğünü hissettim.

Bir keresinde Kızıl Saray tarafından esir alınmışım. Tıslayan, korkunç şekillerden oluşan bir kalabalık tarafından karanlıkta tutuldum.

Bir şeyler yaptılar.

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hâlâ bana hatırlatan kâbuslarım vardı. Her gece değil belki ama yeterince sık. Yeterince sık.

Crane gözlerini kapadı ve memnun bir ifadeyle içini çekti. "Kocasının belasıyla başa çıkma konusunda oldukça yaratıcı olacak. Korktuğun için seni suçlamıyorum. Kim korkmaz ki?"

"Hey," dedim ona, boşa kürek çekerek. "Beyaz Konsey'i ara. Başka bir şey yapmazlarsa, belki senin için ihaleye girerler."

Crane güldü. "Çoktan yaptım," dedi.

İçimde bir yerlerde umut kıpırdadı. Konsey başımın dertte olduğunu biliyorsa, belki bir şeyler yapabilirlerdi. Şu anda bile yolda olabilirler. Crane'i oyalamam, onu meşgul etmem gerekiyordu. "Öyle mi? Ne dediler?"

Gülümsemesi genişledi. "Beyaz Konsey'in inatçı politikasının teröristlerle pazarlık yapmamak olduğunu."

Hope'un cesedi ölüm sonrası seğirmeye başladı.

Telefonu tekrar çaldı. Uzaklaştı ve sırtı bize dönük bir şekilde sessizce konuştu. Bir süre sonra parmaklarını şıklattı ve "Glau, bilgisayarın başına geç. Açık artırma beş dakika içinde sona eriyor ve her zaman bir son saniye acelesi. Bir hesabı doğrulamamız gerekecek." O geri döndü

Telefon. "Hayır, kabul edilemez. Sadece numaralı bir hesap. PayPal'daki o insanlara güvenmiyorum."

"Hey!" diye itiraz ettim. "Beni *eBay*'de mi satıyorsun?"

Crane bana göz kırptı. "İronik, değil mi? Yine de biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Okuyorum," dedim ona.

"Ahhh," dedi. "Glau. Bilgisayar."

Glau başını salladı ama "Gözetimsiz kalmamalılar" dedi.

"Onları görebiliyorum," diye yanıtladı Crane, sesinde kızgınlık vardı. "Çekil."

Yüz ifadesinden Glau'nun Crane ile aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu ama yine de gitti.

Dudaklarımı yaladım, baş ağrım, endişem ve içimi kaplayan umutsuzluk duygusuyla düşünmeye çalıştım. Bundan bir çıkış yolu olmalıydı. Her zaman bir çıkış yolu vardı. Daha önce de umutsuz durumlardan çıkış yolları bulmuştum.

Tabii ki, o zaman sihrimi hazırlamıştım. Lanet olası kelepçeler. Gücümü kısıtladıkları sürece ne kendimi ne de Rawlins'i asla özgür bırakamayacaktım.

Yani, moron, kendi kendime düşündüm. Kelepçelerden kurtul. Etraflarından dolaş. Bir şeyler yap. Bu senin tek şansın.

"Nasıl?" Yüksek sesle mırıldandım. "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Rawlins bana göz kırptı. Yüzümü buruşturdum, başımı ona doğru salladım ve gözlerimi kapattım. Dikkatimi dağıtan şeyleri uzaklaştırdım ve odağımı içime çevirdim. Boş bir yer hayal etmek kolaydı; kaynağı belli olmayan tek bir ışığın yukarıdan aydınlattığı düz, karanlık bir zemin. Kendimi onun altında dururken hayal ettim.

"Lasciel," dedi imge-benliğim sessizce. "Danışman arıyorum."

Bir anda ortaya çıktı ve ışık çemberinin içine adım attı. En tanıdık halini, işlevsel beyaz tünüğünü, uzun boylu, güzel figürünü giymişti ama altın rengi saçları şimdi beline kadar uzanan koyu kumral bir tabaka olarak görünüyordu. Derin bir şekilde eğildi ve mırıldandı, "Buradayım, ev sahibim."

"Saçını değiştirmişsin," dedim.

Ağzı bir gülümsemeyle flört etti. "Hayatınızda çok fazla sarışın var, ev sahibim. Basının arasında kaybolacağım korktum."

İçimi çektim. "Kelepçeler," dedim. "Onları biliyor musun?"

Tekrar eğildi. "Gerçekten de ev sahibim. Çok eski yapımlar, Unseelie Sarayı'nın trol ustaları tarafından işlenmişler ve bin yıl ve daha uzun bir süre boyunca sizin yeteneklerinize karşı kullanılmışlar."

Ona göz kırptım. "Bunları periler mi yaptı?"

Şaşkınlık içinde kelimeleri yüksek sesle söylediğimin belli belirsiz farkındaydım. Fiziksel çenemi sıktım ve görüntüye odaklandım - ben, Rawlins ve benim başımızın büyük belada olduğu gerçek, tehdit edici gerçekliğe ek olarak kendi kişisel iç gerçekliğimi takip etmeye çalışarak motor bloğumun ne kadar kötü bir şekilde çatlayacağını kısaca merak ettim. Hatta, çoktan kafayı yemiş olmamın bile mümkün *olduğunu* düşündüm. Sanki benden başka kimse Lasciel'i görmemiş gibiydi. Belki de sadece kafamda var olmasının yanı sıra, o tamamen benim hayal gücümdeydi, bir tür uyanıklık rüyasıydı.

Bir an için büyücülük işini bırakıp profesyonel olarak kayaların altına girip saklanabileceğim bir kariyer yapmayı düşündüm.

"İçsel benliğinizi fiziksel benliğinizden ayrı tutmaya çalışmanıza gerek yok," dedi Lasciel makul bir ses tonuyla. "Tabiri caizse size dışarıdan tavsiyelerde bulunmaktan mutluluk duyarım."

"Oh, hayır," dedim, tüm konuşmayı içimde tutarak. "Karışıma bilinçli bir halüsinasyon eklemekten de yeterince sorunum var zaten."

"Nasıl isterseniz," diye yanıtladı Lasciel. "Anladığım kadarıyla, dikenli kelepçelerin bağlarını aşmanın bir yolunu arıyorsunuz?"

"Belli ki. Yapılabilir mi?"

Lasciel bana, "Her şey mümkün," diye güvence verdi. "Bazıları son derece olasılık dışı olsa da."

"Nasıl?" Ondan bunu talep ettim. "Bana karşı nazlanmanın sırası değil. Eğer ben ölürsem, sen de benimle gelirsin."

"Farkındayım," diye yanıtladı kaşlarını kaldırarak. "Onlar peri yapımı bir işçilik, ev sahibim. Onu yapanların başına bela olan şeyi ara."

"Demir," dedim hemen, başımı sallayarak. "Ve güneş ışığı. Troller ikisine de dayanamaz." Gerçek gözlerimi açtım ve garajın içine baktım. "Güneş ışığı henüz birkaç saatliğine şehir dışında ama elimizde çok ama çok fazla demir var. Rawlins'in eli serbest. Ona bir alet veririm, belki kelepçelerin zincirinin bir halkasını kırabilir. O zaman kelepçelerini falan kırabilirim."

"Mantıklı bir nokta," diye belirtti düşmüş melek. "Bir aleti almakta özgür olmadığınız göz önüne alındığında, Rawlins'e bir alet götürmek sorunlu görünüyor."

"Evet, ama-"

"Ayrıca," diye devam etti, "yorgunsunuz ve Crane'in müzakerelerini kısa süre içinde bitirip sizi düşmanlarınızdan birine teslim edeceğini varsaymak mantıklı. Gücünüzü toparlamak için yeterli zamanınız yok."

"Sanırım-"

İnatçı bir çocuğa hitap eden bir öğretmenin kararlı ses tonuyla devam etti. "Geçmişte, fiziksel güçler üzerindeki kontrolünüzün kelepçeleri, içinde tutulan kişiyi kırmadan kırabilecek kadar hassas olduğu konusunda büyük bir hayal kırıklığı ve şüphe duyduğunuzu ifade etmiştiniz."

İçimi çektim. "Doğru, ama-"

"Buradan tek çıkış zincirlenerek kapatılmış durumda ve anahtar sizde değil."

"değil-"

"Ve son olarak," diye bitirdi, "unutmamanız için söylüyorum, siz kaçmaya çalışırken aval aval bakacak en az bir doğaüstü varlık tarafından korunuyorsunuz."

Ters ters baktım. "Sana hiç çok olumsuz bir tavrın olduğunu söyleyen oldu mu?"

Kaşlarını kaldırdı, bu ifade düşünce çizgisine devam etmesi için bir davetti.

Dudağımı çiğnedim ve düşünce zincirime birkaç halka daha ekledim. "Ki bu hiç yardımcı olmuyor. Ama senin kıçın da benimki kadar timsah deryasında,

ve yardım etmek istiyorsun. Yani..." Midem biraz bulandı. "Bana başka bir seçenek sunabilirsin."

Kadın memnun bir şekilde

gölümsedi. "Çok iyi."

"İstemiyorum," dedim.

"Neden olmasın?"

"Çünkü lanet olası bir düşmüş melek teklif ediyor, işte bu yüzden asla olmaz. Siz zehirsiniz, bayan. Bunu bilmediğimi sanmayın."

Uzun parmaklı elini bana doğru kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Sizden tek istediğim beni dinlemeniz. Eğer önerdiğim şey hoşunuza gitmezse, alternatif bir plan oluşturma çabalarınızı elbette destekleyeceğim."

Bakışlarımı ters ters bakmaya çevirdim. Bana mükemmel bir sakinlikle baktı.

Lanet olsun. Kendinizi iğrenç bir şey yapmaktan alıkoymanın en iyi yolu Kendine zarar veren ve aptalca bir şey yapmaktan kaçınmaktır. Örneğin, güzel bir kız içeri her girdiğinde çılgılık atarak odadan kaçmak uygunsuz aşk arzularını savuşturmak için çok daha kolaydır. Kulağa aptalca geliyor, biliyorum, ama aynı prensip diğer her şey için de geçerlidir.

Eğer benimle konuşmasına izin verirsem, Lasciel sakin, aklı başında, makul ve etkili bir şey önerecekti. Benden küçük bir bedel isteyecekti, hiç değilse beni onun tavsiyelerine ve yardımına biraz daha bağımlı kılacaktı. Ne olursa olsun, üzerimde bir parça daha nüfuz kazanacaktı.

Cehenneme giden yolda bebek adımları. Lasciel bir ölümsüzdü. O sabredebilirdi, oysa ben günaha girmeyi göze alamazdım.

Olay şuna geldi: Eğer onu dinlemez ve bu karmaşadan çıkmazsam Rawlins'in kanı ellerime bulaşacaktı. Ve kongre etrafındaki katliamın arkasında her kim varsa, olayları tırmandırmaya devam edebilirdi. Daha fazla insan ölebilir.

Oh. En çok paraya ve en az gecikmeye sahip olan şeytanla Torquemada benzeri bir tatilin tadını çıkarırdım.

Böyle bir kavram sonradan düşünüldüğünde, işlerin kötü gittiğini anlarsınız.

Lasciel sabırlı mavi gözleriyle beni izledi.

", " dedim ona. "Duyalım bakalım."

Yirmi

Yedinci

Bölüm

Komplo kurduk, düşmüş melek ve ben. Hızlı ilerledi. Anlaşılan o ki, tamamen zihinsel bir konuşma yapmak, tüm o hantal fonemler araya girmeden işleri gerçek düşünce hızında hallediyor.

Daha bir dakika bile geçmemişti ki gözlerimi açtım ve Rawlins'e sessizce, "Haklısın. Seni öldürecekler. Buradan gitmeliyiz."

Polis yüzünü acı içinde buruşturdu ve başını salladı. "Nasıl?"

Çırpındım ve doğruldum. Omuzlarımı biraz yuvarladım, altımda birbirine kelepçelenmiş olan kollarımdan biraz kan akmasını sağlamaya çalıştım. Zinciri test ettim. Beton zemindeki ters çevrilmiş bir U cıvatasından geçirilmişti. Bağlantılar ileri geri kayarken metalik bir şekilde takırdıyordu.

Gürültü üzerine Crane'i kontrol ettim. Adam dikkatle cep telefonu ile konuşmaya devam etti ve hareketi fark etmedi.

"Bu kelepçelerden birini bileğimden çıkaracağım," dedim ona. Atılmış eski bir alet dolabına başımla işaret ettim. "Orada kullanabileceğim bir şey olmalı. İkimizi de kesip çıkaracağım."

Rawlins başını salladı. "Biz bütün bunları yaparken o ikisi orada durup izleyecek mi?"

"Hızlıca yapacağım,"

dedim. "Sonra ne

olacak?"

"Işıkları kapatıyorum ve dışarı

çıkıyoruz." Rawlins, "Kapı

zincirlenerek kapatılmış," dedi.

"Bırak onu ben düşüneyim."

Rawlins gözlerini kısıtı. Çok yorgun görünüyordu. "Neden olmasın," dedi başını sallayarak. "Neden olmasın."

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım, nefes alışımı yavaşlattım ve konsantre olmaya başladım.

"Hey," dedi Rawlins. "Kelepçelerini nasıl çıkaracaksın?"

"Doğudaki yogileri hiç duydun mu?"

"Yogi Berra," dedi hemen. "Ve Ayı Yogi." "O

yogiler değil. Yılan oynatıcıları gibi."

"Ah. Doğru."

"Vücutlarını kontrol etmeyi öğrenmek için bir ömür harcıyorlar. Oldukça şaşırtıcı şeyler yapabiliyorlar."

Rawlins başını salladı. "Kendilerini bir spor çantasının içine katlayıp yarım saat boyunca bir havuzun dibinde oturmak gibi."

"Doğru," dedim. Lasciel'in talimatlarını izledim, gittikçe daha derin bir odaklanmaya gömüldüm. "Bazıları ellerindeki kemikleri çökertebilir. Gerilimleri değiştirmek için kaslarını ve tendonlarını kullanabilirler. Şeklini değiştir." Sol elime odaklandım ve bir an için zaten çok kötü bir şekilde sakatlanmış ve çoğunlukla uyuşmuş olduğu için biraz minnettar oldum. Yapmak üzere olduğum şey, Lasciel'in talimatlarına rağmen, fena halde acıtacaktı. "Gözünü dört aç ve hazır ol."

Başını salladı, kıpırdamadan durdu ve başını ne Crane'e ne de Glau'ya doğru çevirdi.

Onu, depoyu, baş ağrımı ve elimde olmayan diğer her şeyi algılarımdan çıkardım. Ne olması gerektiğine dair genel bir fikrim vardı ama buna dair pratik, saniyelik bir bilgim yoktu. Bu son derece tuhaf bir duyguydu, sanki parmakları tuşlara aşinalığını aniden unutmuş yetenekli bir piyanist gibiydim.

Çok çabuk değil, diye mırıldandı Lasciel'in sesi kafamın içinde. *Kaslarınız ve eklemleriniz buna koşullanmamış.* Düşüncelerimde garip bir his vardı, bir düğümün nasıl bağlanacağını aniden hatırlamaya benzer bir şekilde

bir zamanlar düşüncesizce tanıdık gelmişti. *İşte böyle*, Lasciel'in varlığı fısıldadı ve aynı aşinalık aniden kolumda tıngırdadı.

Başparmağımı büktüm, parmaklarımı dalgalandırma hareketi yaptım ve elimdeki tüm kasları ani bir sıkışma ile gerdim. Hasarlı etin hastalıklı küçük bir çatırtısıyla başparmağımı yerinden çıkardım.

Bir an için acının beni sandım.

Hayır, dedi Lasciel'in sesi. *Bunu kontrol etmelisin. Kaçmalısın.*

Biliyorum, zihnimde ona hırladım. *Görünüşe göre yanıklardan kaynaklanan sinir hasarı, biri parmaklarınızı yuvalarından çıkardığında bunu hissetmenizi engellemiyor.*

Biri mi? Lasciel söyledi. *Bunu kendine sen yaptın, ev*

sahibim. Geri çekilip bana çalışmam için yer verir misin?

Bu çok saçma, diye yanıtladı Lasciel. Ama onun varlığını hissetmek aniden geri çekildi.

Derin, sessiz nefesler aldım ve sol elimi büktüm. Bedenim itiraz çığlıkları atıyordu ama ben sadece acıyı kucakladım ve yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket etmeye devam ettim. Sağ elimin parmaklarıyla sol bileğimdeki kelepçeyi hafifçe kavradım ve elimi soğuk, bağlayıcı metal çembere doğru sabit bir şekilde çekmeye başladım. Elim tamamen yabancı bir hisle katlandı ve bunun çığlık atan acısı nefesimi kesti.

Ama metal kelepçenin bir santim altından kaydı.

Elimi aynı hareketle tekrar büktüm, baskıyı asla bırakmadım, acıyı dikkatimi dağıtmak yerine bana yardımcı olacak bir şey olarak kuşatmaya çalıştım.

Elimi kurtarmaya bir santim daha yaklaştım. Acı, onu başka yöne çevirme çabalarımın rağmen gittikçe şiddetlendi, tıpkı kapalı olduğu halde gözlerinizi ıslıl ıslıl yakan bir öğleden sonra güneşi gibi. Sadece bir dakika daha. Sadece birkaç saniye daha sessiz kalmam ve odaklanmam gerekiyordu.

Acıya katlandım. Baskıyı ve aniden manşetin soğuk metalinin, parmaklarımda dokunma hissinin kaldığı birkaç noktadan biri olan başparmağımın dış tarafına geçtiğini hissettim. Elim serbest kaldı ve

takırdamasını önlemek için sağ elimle boş manşeti sıkıca kavradım.

Gözlerimi açtım ve garajın etrafına bakındım. Crane telefonuyla konuşurken bir ileri bir geri gidip geliyordu. Hareket etmek için çoğunlukla arkası dönük olana kadar bekledim. Sonra ayağa kalktım ve zinciri yerdeki U cıvatadan geçirdim, ta ki kelepçenin çemberi cıvataya dayanana kadar. Hâlâ belki bir ayak uzunluğunda bir zincirle bağlıydım ama olabildiğince sessiz hareket ettim ve zonklayan sol elimle tekerlekli alet dolabına uzandım.

Parmaklarımın işbirliği yapmasını sağlamakta zorlandım ama dolabı kaydırarak açtım. İçindeki aletler uzun zamandır, en azından birkaç yıldır oradaydı. Pasla lekelenmişlerdi. Çömeldiğim yerden dolabın sadece yarısını görebiliyordum ve orada bana yardım edebilecek hiçbir şey yoktu. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama beceriksiz parmaklarımla dolabın görünmeyen kısmını yokladım. Parmaklarım bir alet bulsa bile onu hissedemeyeceğimden korkuyordum ve bir şeyi devirip dikkat çekebileceğimi bilmek beni daha da korkutuyordu.

Ellerim titriyordu ama en üstten başlayıp aşağıya doğru inerek dolabı olabildiğince hızlı ve hafif bir şekilde yokladım.

Dolabın zemininde bir nesne hissettim, bir tür aletin sapı. Elimden geldiğince sessizce çektim ve kendimi bir demir testeresi tutarken buldum. Kalbim heyecanla yerinden fırladı.

Beni esir alanların hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünürken aşağı yukarı eski pozisyonuma döndüm ve testereyi kavradım. Çarpık başparmağım çok acıyordu, bu yüzden demir testeresini sağ elime aldım, derin bir nefes aldım ve sonra boş kelepçenin hemen altındaki zincir halkasını kesmeye başladım.

Hâlâ sağ bileğime bağlı olan zincir yüzünden sadece sekiz ya da dokuz inç uzunluğunda darbelerle kesebiliyordum ve testereden *başka* bir şeyle karıştırılamayacak alçak, vızıltılı bir gürültü çıkarıyordu. Kendimi kesip kurtaracak zamanım olmayacağından emindim ama demir testeresinin ağır çelik bıçağı gümüşü metal zinciri sanki çamdan yapılmış gibi parçaladı. Demir testeresinin üç, dört, beş darbesiyle zincir koptu. Sağ elimle sertçe salladım ve zincir U cıvatanın içinden kaydı, kelepçeler cıvataya çarparken kopan halka şangırdadı.

Ayağa kalktım, özgürdüm.

Crane aniden irkilerek bir ses çıkardı, cep telefonunu düşürdü ve silahına davrandı. Rawlins'i kurtarmak için zaman yoktu, bu yüzden demir testeresini ona fırlattım ve sonra Crane ateş ederken kendimi bir tarafa attım. Yuvarlanan dolabın yüzeyinden kıvılcımlar sıçradı ve adrenalin patlaması vücudumdaki acıları yok etti. Başımı olabildiğince aşağıda tuttum ve Crane ile arama eski, paslı bir kamyonetin cüssesini koymaya çalışarak bir tarafa doğru koştum. Sihrim uzandım ama hâlâ koluma bağlı olan kelepçe aynı acı patlamasıyla tepki vererek konsantrasyonumu dağıttı.

Bir anlık bir hareket yakaladım. Crane bir tarafa doğru dönerek açık bir ateş hattı arıyordu. Bir sincap gibi manevra yaptım, kamyoneti aramızda tuttum ve temiz bir atış yapmasını engellemek için çömeldim. Kamyonda kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey bulma umuduyla yolcu kapısına yöneldim.

Kilitli.

"Glau!" Crane bağırdı. İkinci atışı kamyonun yolcu camını parçaladı, mermi başımın birkaç santim yakınından geçti.

Uzandım, kamyonun kapısını açtım ve içeri girdim. Kabin boş sigara paketleri, atılmış fast-food ambalajları, ezilmiş bira kutuları, ağır hizmet tipi bir çekiç ve üç ya da dört cam bira şişesiyle doluydu.

Mükemmel.

Çekicin sarılı çelik sapını dişlerimin arasına aldım, şişeleri topladım ve birini garajın uzak tarafına fırlattım. Gürültüyle paramparça oldu. Hemen ayağa kalktım, bir şişe daha hazırladım ve elimden geldiğince büyük bir güçle fırlattım.

İlk şişe Crane'in sesin kaynağını aramak için başını iki yana sallamasına neden olmuştu. Sadece bir saniyeliğine gözlerini benden kaçırdı ama bu, fırlatmama izin verecek kadar dikkat dağıtıcıydı.

Şişe bir uçtan bir uca yuvarlandı ve kırılan camların gürültüsüyle çalışma lambasına çarptı. Kısa süreli bir elektrik öfkesi bulutu içinde kıvılcımlar saçıldı ve ardından koyu karanlık üzerimize çöktü.

Şimdi, Lasciel'e düşündüm.

Karanlık kayboldu, yerini garajı, kamyonu, alet dolaplarını ve çalışma tezgahlarını, kapıları ve pencereleri ve Rawlins'in zincirlendiği duvardaki sürgüyü özetleyen gümüş ışık çizgileri ve düzlemleri aldı.

Garajı gerçekten görmüyordum elbette, çünkü gözlerimin görebileceği fiziksel bir ışık yoktu. Bunun yerine bir illüzyona bakıyordum.

Lasciel'in kafamdaki kısmı neredeyse her türden hayali hisler yaratabiliyordu, yine de herhangi bir kurcalamadan şüphelenirsem kendimi buna karşı kolayca savunabilirdim. Ancak bu yanılsama kandırmak için değildi. Onu bana yardım etmek için oraya yerleştirmişti, garajın kesin boyutlarını ve düzenlemelerini kendi duyularımdan topluyor ve karanlıkta hareket etmemi sağlamak için gözlerime yansıtıyordu.

Elbette mükemmel bir illüzyon değildi. Sadece bir modeldi. Canlı nesnelerin kaydını tutmuyordu ve etrafta hareket eden bir şey olursa, kendimi bayılıta kadar bunu fark edemezdim - ama buna uzun süre ihtiyacım olmayacaktı. Rawlins'e doğru koştum.

"Glau!" Crane en fazla on ya da on iki adım öteden çığlık attı. "Kapıyı kapatın!"

Üçüncü şişeyi ayaklarımın dibine yere fırlattım. Bu son derece tuhaf bir duyguydu, çünkü şişe elimden çıkana kadar gümüş bir ışıkla aydınlanmıştı. Karanlığın içinde kayboldu ve yanımdaki zeminde paramparça oldu.

Bir anlık donmuş bir sessizlik oldu, sadece Rawlins'in kelepçelerine vurulan demir testeresinin sesiyle bozuldu. Crane bana doğru birkaç adım attı, sonra tereddüt etti ve onu göremesem de tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Sonra tekrar benden uzaklaştı, muhtemelen başka bir dikkat dağıtma girişiminde bulunduğumu varsayıyordu. Dudaklarım kurt gibi bir gülümsemeye dönüştü ve Rawlins'e doğru yürüdüm, adımlarım zifiri karanlıkta bile emin ve sabitti.

Çelik kirişin üzerindeki cıvataya ulaştım ve Rawlins'i altında durmuş, nefes nefese, elinden geldiğince hızlı bir şekilde keserken buldum. Omzuna dokunduğumda sıçradı, ama çekici elime aldım ve fısıldadım, "Ben Harry. Başını eğ."

O yaptı. Sürgünün gümüşü yanılsamasına baktım, nefesimi sabitledim ve horozu çok yavaşça geri çektim, bu harekete odaklandım ve

Başka bir şey değil. Sonra bir nefes çektim ve fiziksel olarak toplayabildiğim tüm güçle sürgüye vurdum.

Halterci değilim ama kimse beni hanım evladı olmakla da suçlamadı. Daha da önemlisi, yıllar ve yıllar süren metafizik çalışmalarım ve uygulamalarım bana odaklanma ve konsantrasyon konusunda hatırı sayılır bir beceri kazandırmıştı. Çekiç Rawlins'in kelepçelerinin diğer halkasını tutan cıvataya çarptı. Kıvılcımlar uçtu. Binanın geri kalanı gibi paslanmış ve harap olmuş cıvata kırıldı.

Rawlins, Crane'in tabancası garajın uzak tarafından tekrar gürlemeden bir kalp atışı önce beni yere sürükledi. Bir mermi çirkin, tiz bir vınlamayla metal kirişe çarptı.

"Haydi," diye tısladım. Rawlins'in gömleğini tuttum. Homurdandı ve peşimden körlemesine sendeledi, sessiz olmaya çalışıyordu ama yaraları göz önüne alındığında yapabileceği çok şey vardı. Gizliliğin olmadığı yerde hızın işe yaraması gerekiyordu. Onu doğrudan garajın zeminine çektim, bir tamirci çukurunun ve birkaç eski lastik yığınının etrafından atladım.

"Nereye gidiyoruz?" Rawlins'in nefesi kesildi. "Kapı nerede?"

"Kapıyı kullanmayacağız," diye fısıldadım - ki bu doğruduydu. Garajdan bir çıkış yolumuz olduğundan emin değildim ama kapıdan çıkmayacağımız kesindi.

Dolunay Garajı, düşman seçme konusunda sağduyudan yoksun bir likantrop çetesi olan önceki sahiplerinin ortadan kaybolmasından beri terk edilmişti. Crane'in aynı binayı kullanıyor olması görüldüğü kadar büyük bir tesadüf değildi. Eski, terk edilmiş, penceresiz, kongre merkezine yakın ve girip çıkması kolay bir binaydı. Daha da önemlisi, oldukça korkunç şeylerin yaşandığı bir yerdi ve bunların çirkin enerjisi hala havada asılı duruyordu. Crane ve Glau'nun tam olarak ne olduklarından emin değildim ama böyle bir yer karanlık tarafın birçok sakinine rahat ve tanıdık gelebilirdi.

Binada daha önce de tutsak edilmiştim ve çıkış yolum hâlâ oradaydı; ucuz oluklu metal duvarın kenarının altında, bir kurt sürüsü tarafından toprağa ve çakıllı otoparka doğru kazılmış bir delik. Duvara ulaştım ve Lasciel'in zihinsel modelini temsil ettiği gerçeklikle karşılaştırmak için diz çöktüm. Delik hâlâ oradaydı. Hatta yıllar onu daha da derinleştirmiş ve genişletmişti.

Rawlins'in ellerini hissetmesi için aşığı doğru ittim. "Git," diye fısıldadım. "Duvarın altından ve dışarı."

Homurdanarak onayladı ve kendini delikten geçirmeye başladı. Rawlins benden çok daha ağır yapılydı ama zamanın genişlettiğı delikten sığıdı. Onu takip etmek için eğildim ama hemen arkamda koşan ayak sesleri duydum.

Bir tarafa eğildim, gözlerim artık delikten sızan soluk, ortamdaki şehir ışığını görmeme izin verecek kadar alışmıştı. Karanlıkta belli belirsiz bir şekil gördüm ve sonra Glau'nun ellerinin Rawlins'in yaralı ayağını yakaladığını gördüm.

Rawlins çığılık attı.

İleri atıldım ve pençe çekicini Glau'nun ön koluna indirdim. Acımasız bir güçle ve kırılan kemik sesiyle vurdu.

Glau bir tür ilkel savaşçınıniki gibi vahşi, falsetto, uluyan bir çığılık attı. Çekiç ellerimden fırladı. Havada bir *vızıltı* duydum ve Glau'nun bana karşılık vermesini önlemek için tam zamanında eğildim. Glau'nun göz hizasında olduğunu tahmin ettiğim bir noktaya doğru, kalan kelepçeye hâlâ bağlı olan zinciri sallayarak döndüm. Zincir vurdu. Bir çığılık daha atarak geriye doğru düştü.

Delige doğru daldım ve yağlanmış bir gelincik gibi kıvrıla kıvrıla geçtim. Crane'in silahı tekrar patladı ve on adım ötedeki duvarda bir delik açtı. Koşan ayak sesleri geri çekildi ve metal şingırdadı. İnlediğimi duydum ve tehlikeden kaçmak için yeterince hızlı hareket edemediğim kabuslarıma geri döndüm. Her an bir kurşun yemeyi ya da Glau'nun çekiçle veya köpekbalığı gibi dişleriyle bana saldırmasını bekliyordum.

Rawlins bileğimden tutup beni çekti. Ayağa kalktım, küçük çakıllı arazide çılgınca en yakın siperi aradım - birkaç eski lastik yığını. Rawlins'in anlaması için işaret etmememe gerek kalmadı. Oraya doğru koştuk. Rawlins'in yaralı bacağı neredeyse kopmak üzereydi, ona yardım etmek için yavaşladım ve arkamda bizi takip edenleri aradım.

Glau da bizim gibi delikten çıktı, çömeldi ve pençe çekicini fırlattı. Bir uçtan bir uca yuvarlandı, bir çekiç gibi hızla uçtu. ve beni kışkımdan vurdu.

Çarpmanın etkisiyle içimde bir şok oluştu ve vücudumun alt kısmı uyuşurken dengem bozuldu. Denge için Rawlins'e tutunmaya çalıştım ama bozduğum elim tutacak kadar güçlü değildi ve darbenin gücü

beni çakılların üzerine fırlattı. Darbe, vücudumun çeşitli acılarına karşı oluşturduğum tüm savunmaları parçaladı ve bir an için kaçmak şöyle dursun, zar zor hareket edebildim.

Glau kemerinden uzun, kavisli bir bıçak çıkardı, belli belirsiz Arap kökenli bir şeydi. Peşimizden fırladı. Umutsuzdu ama Rawlins ve ben yine de kaçmaya çalıştık.

Birkaç hafif ayak sesi duyuldu, bulanık bir figür insan olamayacak kadar hızlı koşuyordu ve Crane işlevsel bacağımı altımdan tekmeledi. Yere düştüm. Rawlins'in karnına şiddetli bir darbe indirdi. Polis de yere düştü.

Yüzü solgun ve öfkeli olan Crane, "Seni uslu durman için uyarmıştım büyücü," diye hırladı. Silahı kaldırdı ve Rawlins'in kafasına doğrulttu. "Az önce bu adamı ldrdn."

Yirmi

Sekizinci

Bölüm

Lastik yığınlarının arkasındaki derin gölgelerden karanlık bir figür ıktı, Glau'ya testereyle kesilmiş bir av tüfeği doğrulttu ve "Merhaba" dedi.

Glau yeni gelenle yüzleşmek için döndü, eli çoktan bıçağı kaldırmıştı. Araya giren tetiği çekti. Gök gürültüsü havayı doldurdu. Patlama Glau'yu devasa, çırpınan bir balık gibi çakılların üzerine fırlattı.

Thomas uzaktaki bir sokak lambasının soluk ışığına doğru adım attı, ayak bileklerine kadar inen deri pardsm de dahil olmak üzere bol siyah giysiler giymişti. Saçları dağınık ve rüzgârda savrulmuştu; tüfeğin mekanizmasını çalıştırıp boş kovanı çıkarırken ve yeni bir kovanı hazneye yerleştirirken gri gözleri soğuktu. Tüfeğin namlusu Crane'e doğru döndü.

Orospu ocuğu.

Artık beni şehirde kimin takip ettiğini biliyordum.

"Sen," dedi Crane içi boş bir sesle, Thomas'a bakarak.

"Ben," diye onayladı Thomas, sesinde kayıtsız bir neşe vardı. "Silahını bırak Madrigal."

Crane'in dudağı alaycı bir ifadeyle kalktı ama tabancayı indirip yere bıraktı.

Thomas, "Buraya doğru tekmele," dedi.

Crane beni tamamen görmezden gelerek yaptı. "Şimdiye kadar ölmüşsündür diye düşünüyordum, kuzen. Tanrı biliyor ya, Saray'ın geri kalanı bir yana, Meclis içinde bile yeterince düşman edindin."

"İdare ediyorum," dedi Thomas. Sonra ayak parmağıyla silahı bana doğru çevirdi. Crane'in gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra da kısıldı.

Tabancayı elime aldım ve silindiri kontrol ettim. Bozulmuş sol elim zayıf da olsa işliyordu ama çok acıyordu ve her şeyi yerli yerine oturtacak kadar sessizleşip odaklanana kadar da acımaya devam edecekti. Eğildikçe baş ağrım daha da şiddetlendi ve dikkatimi dağıtan bir acıya dönüştü ama onu da görmezden geldim. Travmanın gölgesindeki vadide yürüsem de sarsıntıdan korkmayacağım.

Crane'in tabancasında yeni doldurulmuş altı mermi vardı. Onları yerine koydum ve Rawlins'i kontrol ettim. Son yaralarının acısı, kaçışımızın ve yeniden yakalanmamızın verdiği gerginlik arasında koca polis pek iyi görünmüyordu.

"Kötü değil," dedi sessizce. "Sadece acıyor.

Yorgunum." "Sıkı otur," dedim ona. "Seni buradan çıkaracağız."

Başını salladı ve orada yatarak gelişmeleri izledi, gözleri sadece yarı farkındaydı.

Çok kötü kanaması olmadığından emin olduktan sonra ayağa kalktım, silahı Crane'e doğrulttum ve Rawlins ile onun arasında pozisyon aldım.

"Nasıl gidiyor, Dresden?" Thomas sordu.

"Yeterince uzun sürdü," dedim.

Thomas sırtıttı ama gözlerine dokunmadı. Bakışları Crane'i hiç terk etmedi. "Kuzenim Madrigal Raith ile hiç tanıştın mı?"

"Onun bir Darby'ye benzemediğini biliyordum," dedim.

Thomas başıyla onayladı. "Janet Munro'nun oynadığı bir film değil miydi o?" "Ve Sean Connery."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Thomas.

Madrigal Raith bu değiş tokuşu kısık gözlerle izledi. Belki de ışığın bir oyunuydu ama şimdi daha solgun görünüyordu, yüz hatları neredeyse ürkütücü derecede iyiydi. Ya da belki Thomas onu bir Beyaz Saray vampiri olarak tanımladığına göre, ilk konuşmamız sırasında içgüdülerimin bana haykırdığı uyarıları doğru yorumlayabilirdim. Kardeşime bakarken Madrigal'in gözlerinde küçümsemekten başka bir şey yoktu. "Kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok kuzen. Bu ödülü sana teslim etmeyeceğim."

Thomas en iyi Snidely Whiplash kötü adam sesiyle, "Ama sen ," dedi.

Crane'in gözleri sıcak ve öfkeli bir şeyle parladı. "Beni zorlama, küçük kuzen. Seni pişman ederim."

Thomas'ın kahkahası küçümseme ve güven dolu bir şekilde cınladı. "Suyu yokuş aşağı akıtamazsın. Hâlâ yapabiliyorken çek git."

"Aptal olma," diye cevap verdi Madrigal. "Onun ne kadar para ettiğini biliyor musun?"

"Cehennemde geçirilen türden mi?" Thomas sordu. "Çünkü böyle devam edersen ona ihtiyacın olacak."

Madrigal alay etti. "Aileni soğukkanlılıkla öldürecek misin, Thomas? Sen mi?" Thomas'ınki kadar iyi bir poker suratına sahip olmayan heykeller de var.

"Belki de henüz bir araya getiremedin Madrigal. Sürgün edildim, unuttun mu? Sen aileden değilsin."

Madrigal, "Blöf yapıyorsun," demeden önce Thomas'a uzun bir süre baktı.

Thomas yüzünde sorgulayıcı bir ifadeyle bana baktı ve "Blöf yaptığımı düşünüyor," dedi.

"Konuşabildiğinden emin olun," dedim.

"Harika," dedi Thomas ve Madrigal'i ayaklarından vurdu.

Tüfeğin patlamasının ışığı ve gürültüsü uzaklaştı, Madrigal'i yerde bıraktı, acı dolu bir çığlık attı. Kıvrılıp ayak bileklerinin ve ayaklarının kanlı kalıntılarını tutmaya çalıştı. İnsana ait olamayacak kadar soluk birkaç ton kan çakıllara sıçramıştı.

Rawlins ses tonunda belli bir memnuniyetle, "Tuş," diye homurdandı.

Madrigal'in kendini kontrol etmesi ve sesini bulması biraz zaman aldı. "Sen öldün," diye fısıldadı, acısı sözcüklerin titremesine ve sarsılmasına neden oluyordu. "Seni yüreksiz küçük domuz. Sen öldün. Amcam bunun için seni öldürecek."

Üvey kardeşim gülümsedi ve tüfeğin mekanizmasını tekrar çalıştırdı. "Babamın umurunda olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. "Bir yeğenini kaybetmeyi umursamaz. Özellikle de Malvora Hanesi gibi bir pislikle arkadaşlık eden birini."

"Aha," dedim sessizce, ikiyle ikiyi bir araya getirerek. "Şimdi anladım. O da onlar gibi."

"Ne gibi?" Thomas sordu.

"Bir fobofaj," dedim sessizce. "Senin şehvetle beslendiğin gibi o da korkuyla besleniyor."

Thomas'ın ifadesi biraz mide bulandırıcı bir hal aldı. "Evet. Malvora'nın çoğu öyle."

Madrigal'in solgun, gergin yüzü hain bir gülümsemeye dönüştü. "Bir gece sen de denemelisin kuzen."

"Bu hasta, Mad," dedi Thomas. Ses tonunda neredeyse hayalet gibi bir hüznü ya da acıma duygusu vardı, o kadar inceydi ki onunla yaşamadan önce bunu göremezdim. Hatta kendisinin de bunun farkında olduğundan şüpheliyim. "Bu hastalıklı bir durum. Ve seni de hasta etti."

"Sen ölümlülerin küçük ölüm arzularından besleniyorsun," dedi Madrigal, gözleri yarı kapalı. "Ben onların gerçek arzusundan besleniyorum. İkimiz de besleniyoruz. Sonunda ikimiz de öldürürüz. Hiçbir fark yok."

Thomas, "Aradaki fark, bir kez başladığınızda, sizi yetkililere ihbar etmeleri için kaçmalarına izin veremezsiniz," dedi. "Onları ölene kadar tutarsınız."

Madrigal bir kahkaha attı, içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında ne kadar gerçekçi olduğu anlaşılıyordu. Vampirin Paskalya sepetinden bir çift Peeps eksik olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

"Thomas, Thomas," diye mırıldandı Madrigal. "Her zaman kendini beğenmiş küçük kanayan yürek. Geyikler ve dişiler için o kadar endişeleniyorsun ki, sanki onları hiç tatmamışsın gibi. Onları hiç öldürmemişsin gibi."

Thomas'ın ifadesi tekrar donuklaştı ama gözleri ani bir öfkeyle dümdüz olmuştu.

Madrigal'in gülümsemesi bu yanıt karşısında genişledi. Akşamın kasvetinde dişleri bembeyaz parlıyordu. "Ben iyi besleniyorum. Oysa sen... şey. Küçük kara gözlü fahişen olmadan-"

Hiçbir uyarı olmadan, Thomas'ın yüzünde en ufak bir ifade belirmeden tüfek tekrar kükredi ve patlama Madrigal'i dizlerinden vurdu. Çakıllara daha fazla soluk kan sıçradı.

anasını.

Madrigal tekrar yüzüstü yattı, vücudu acı içinde kamburlaştı, acı çığlığını boğarak gerçek bir çığlığın küçük bir yankısına indirgedi.

Thomas çizmesini Madrigal'in boynuna geçirdi, gözlerindeki parıldayan öfke dışında ifadesi soğuk ve sakindi. Bir sonraki mermiyi pompaladı ve tüfeği bir elinde tutarak namluyu Madrigal'in elmacık kemiğine dayadı.

Madrigal dondu kaldı, acı içinde titriyordu, gözleri kocaman ve

çaresizdi. "Asla," diye mırıldandı Thomas, çok sessiz bir şekilde.

"Asla. Justine'den bahsetme."

Madrigal hiçbir şey söylemedi ama içgüdülerim yine çığlık attı. Kendini tutuş şeklindeki bir şey, gözlerindeki bir şey bana rol yaptığını söylüyordu.

Konuşmayı kasıtlı olarak Justine'e yönlendirmişti. Thomas'ın Justine'e olan hisleriyle oynayıp dikkatimizi dağıtıyordu.

Döndüğümde Glau'nun sanki üç metre öteden göğsüne ölümcül dozda saçma yememiş gibi ayağa kalktığını gördüm. Park alanını boydan boyya geçti.

Yaklaşık elli metre ötede park etmiş minibüse doğru koşuyordu. Çakılların çıtırtısı ya da ayakkabıların gıcirtısı olmadan tam bir sessizlik içinde koşuyordu ve bir an için koşarken ayaklarını bastığı yer ile zemin arasında belki bir buçuk santimlik bir boşluk gördüğümü sandım.

"Thomas," dedim. "Glau kaçıyor."

"Sakin ol," dedi Thomas ve gözleri Madrigal'den hiç ayrılmadı.

Çakılların üzerinde pençe sesleri duydum ve ardından Fare, Thomas'ı gizleyen gölgelerin arasından fırladı. Onun için rahat bir tempoyla yanımdan hızla geçti ama Glau minibüse yaklaştığında Mouse tam bir depara kalktı. Glau minibüse ulaşmadan önceki son birkaç adımda, büyük köpeğin ön ayaklarının etrafında bir şeylerin oluştuğunu gördüğümü sandım, soluk renklerden oluşan küçük titreşimler, neredeyse Aziz Elmo'nun ateşi gibi. Sonra Mouse kendini bir sıçramanın içine attı. Glau'nun yüz ifadesinin minibüsün ön camına yansıdığını gördüm.

Çok geniş gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Sonra Mouse göğsünü ve omzunu canlı bir koçbaşı gibi Glau'nun sırtına çarptı.

Çarpmanın şiddeti Glau'nun dengesini tamamen bozdu ve adamı minibüsün ezik ön tamponuna şiddetli bir çarpışmaya gönderdi. Glau, elli metre öteden kemiklerinin kırıldığını duyabileceğim kadar *sert* bir şekilde çarptı ve kafası kaputun üzerine savrularak boyun kırıcı bir güçle geri döndü. Glau minibüsün ön tamponundan ve kaputundan sekerek yere kemiksiz, gevşek bir yığın halinde düştü.

Mouse yere indi, çakılların üzerinde kaydı ve Glau'yla yüzleşmek için döndü. Birkaç saniye boyunca yere düşen adamı izledi, bacakları kaskatı kesilmişti. Arka bacakları çakılları iki kez kazdı, meydan okurcasına toz ve taşlar savurdu.

Glau hiç .

Fare burnunu çekti ve sonra neredeyse gerçek kelimeler olabilecek bir hapsirık çıkardı: *İşte böyle*.

Sonra köpek döndü ve bir bacağını hafifçe yana yatırarak gururlu bir köpek sırtışıyla bana doğru koştu. Geniş başını elimin altına soktu ve her zamanki gibi kulağını kaşımamı istedi. Yaptım, bu sırada göğsümde acı veren küçük bir çıtılama hissiyle bir şey serbest kaldı. Köpeğim iyiydi. Belki gözlerim biraz buğulandı. Bir dizimin üzerine çöktüm ve bir kolumu itin boynuna doladım. "İyi köpek," dedim ona.

Mouse'un kuyruğu bu övgü karşısında gururla sallandı ve bana yaslandı.

Gözlerimin açık olduğundan emin olduktan sonra başımı kaldırdığımda Madrigal'in şok ve korku içinde köpeğe baktığını gördüm. "O bir köpek değil," diye fısıldadı vampir.

"Ama bir Scooby Snack için her şeyi yapar," dedim. "Dökül bakalım Madrigal. Kasabada ne yapıyorsun? Saldırıları nasıl karıştın?"

Dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Seninle konuşmak zorunda değilim," dedi. "Ve beni ikna edecek zamanın yok. Silah sesleri. Bu mahallede bile polis yakında burada olur."

"Doğru," dedim. "Şöyle yapacağız. Thomas, bir siren sesi duyduğunda tetiği çek."

Madrigal boğulur gibi bir ses çıkardı.

Gülümsedim. "Cevap istiyorum. Hepsi bu kadar. Onları bana ver ve gidelim. Aksi takdirde..." Omuz silktim ve Thomas'a belli belirsiz bir işaret yaptım.

Mouse ona baktı ve boğazından düzenli bir hırıltı yükseldi.

Madrigal yere düşmüş olan Glau'ya bir bakış attı; Glau, Tanrı'ya şükür, kollarını ve bacaklarını amaçsızca, sersemlemiş bir şekilde hareket ettiriyordu. Mouse'un hırıltısı daha da yükseldi ve Madrigal köpeğimden biraz daha uzaklaşmaya çalıştı. "Konuşmuş olsam bile, sana söyledikten sonra beni öldürmeni engelleyecek ne var?"

"Madrigal," dedi Thomas sessizce. "Sen kötü kalpli küçük bir sürtüksün ama yine de ailedensin. Seni öldürmemeyi tercih ederim. Jann'ını canlı bıraktık. Top oynayın ve ikiniz de yürüyün."

"Kendi türüne karşı bu ölümlü geyiğin tarafını mı tutacaksın Thomas?"

"Kendi türüm beni kovdu," diye cevap verdi Thomas. "Nerede iş bulabilirsem orada çalışırım."

"Parya vampir ve parya büyücü," diye mırıldandı Madrigal. "Sanırım savaş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın avantajlarını görebiliyorum." Thomas'ı bir süre dikkatle izledi ve sonra bana baktı. "Bunun üzerine yemin etmeni istiyorum."

"Sende," dedim. "Bana dürüstçe cevap verirsen Chicago'dan zarar görmeden ayrılmana izin veririm."

Yutkundu ve gözleri hâlâ yanağına dayalı duran tüfeğe kaydı. "Benim de yeminim var," dedi. "Doğru konuşacağım."

Bu da her şeyi çözdü. Sokağın doğaüstü tarafındaki hemen hemen her şey, kişinin ev sahibi olarak görevleri, misafir olarak sorumlulukları ve edilen yeminin dürüstlüğü gibi şeylere saygı duyan katı bir geleneksel davranış kuralına uyuyordu. Madrigal'in yeminine güvenebilirdim, bir kere açıkça yemin etmişti.

Muhtemelen.

Thomas bana baktı. Başımı salladım. Botunu Madrigal'in boynundan indirdi ve bir adım geri çekildi, tüfeği yanında tutuyordu ama duruşu daha az temkinli değildi.

Madrigal oturduğu yerden doğruldu ve bacaklarını burktu. Onlardan alçak, çatırtıya benzer bir ses geliyordu. Kanama çoktan durmuştu. Pantolonunun yırtıldığı baldırının bazı kısımlarını görebiliyordum. Oradaki deri gerçekten de kabarıp hareket ediyordu ve ben izlerken deride bezelye büyüklüğünde yuvarlak bir yumru oluştu ve patlayarak park yerine düşen yuvarlak bir saçmayı dışarı attı.

"Basitten başlayalım," dedim. "Kelepçelerin anahtarı nerede?"

"Van'da," diye cevap verdi, sesi sakindi.

"Eşyalarım

mı?" "Van."

"Anahtarlar." Elimi uzattım.

Madrigal cebinden bir kiralık araba anahtarlığı çıkardı ve el altından bana fırlattı.

"Thomas," dedim, onları havaya

kaldırarak. "Emin misin?" diye sordu.

"Mouse ona bakabilir. Bu lanet şeyin kolumdan çıkmasını istiyorum."

Thomas anahtarları aldı ve hızlı adımlarla minibüse doğru ilerledi. Minibüsü açmadan önce ön camdaki yansımadan saçlarını kontrol etmek için durakladı. Kibir, senin adın vampir.

Madrigal'e "Şimdi asıl soruya gelelim," dedim. "Saldırıyla nasıl bir ilişkiniz var?"

"Ben bu işe dahil değilim," dedi sessizce. "Ne planlamada ne de uygulamada. Bir yıldan uzun bir süredir burada programlıyım."

"Bana pek mazeret gibi gelmedi," dedim.

"*Değilim*," diye ısrar etti. "Tabii ki, onları eğlenceli buldum. Ve evet,..." Göz kapakları yarıya kadar indi ve sesi aniden boğuklaştı. "O... fırtına. Dehşet. Boş gece, çok tatlı, tüm o ruhlar korku içinde..."

"Ürkütücü psişik vampir treninden in," dedim. "Soruya cevap ver."

Bana çirkin bir gülümseme verdi ve iyileşen bacaklarını işaret etti.

"Görüyorsun ya. Beslendim ve *iyi* beslendim. Özellikle de bu gece. Ama sana söz veriyorum büyücü, bu yaratıklar her neyse, benim suçum değil. Ben sadece bir izleyiciydim."

"Eğer bu doğruysa," dedim, "o zaman neden beni yakalayıp buraya getirdin?"

"Kazanç için," dedi. "Ve zevk için. Hiçbir gencin benimle senin gibi konuşmasına izin vermem. Zaten küstahlığına cevap vermeyi planladığım için, aynı zamanda bundan kâr elde edebileceğimi düşündüm."

"Tanrı Amerika'yı korusun," dedim. Thomas büyülü teçhizatımla döndü - asa, sırt çantası, içinde çeşitli odaklarımın bulunduğu bir kese kağıdı ve bir büyük dişleri olan eski moda bir anahtar. Onu kelepçenin yuvasına soktum, sol elimin sert, işbirliğine yanaşmayan parmaklarıyla uğraştım ve o şeyi kolumdan çıkardım. Derim bir an için karıncalandı ve deneysel olarak sihri uzandım. Acının beyazlığı yoktu. Yeniden bir büyücüydüm.

Tılsımımı, bileziğimi ve yüzüğümü taktım. Bob'un kafatasının hâlâ orada olduğundan emin olmak için sırt çantasını yokladım. Öyleydi ve zihinsel olarak rahat bir nefes aldım. Bob'un gizemli bilgisi ancak ahlaki doğru ile yanlış ayırt edememesiyle aşılabilirdi. Onun bilgisi yanlış ellerde çok tehlikeli olabilirdi.

"Hayır," dedim sessizce. "Orada olman tesadüf değil Madrigal." "Sana az önce söyledim-"

"Sana inanıyorum," dedim. "Ama bunun bir tesadüf olduğunu da sanmıyorum. Bence orada olmanın bir nedeni vardı. Belki de bilmediğin bir sebep."

Madrigal bunun üzerine kaşlarını çattı ve bir an için biraz endişeli göründü.

Dudaklarımı büzdüm ve yüksek sesle düşündüm. "Sen yüksek profillisin. Korkuyla beslendiğin biliniyor. Beyaz Konsey'le savaş halindesin." İki kere iki dört eder. Dört ve dört de sekiz eder. Thomas'a baktım ve "Faj saldırılarının arkasındaki her kimse, Darby'nin o düşünmemi istediler." dedim.

Thomas'ın kaşları ani bir anlayışla kalktı. "Madrigal'in suçu üstlenmesi gerekiyordu."

Madrigal'in yüzü daha da beyazlaştı. "Ne yap-" Sorusunu bitiremedi.

Glau çığlık attı. Saf, çığlık çığlığa bir dehşet içinde çığlık attı, sesi bir kadınıninki kadar tizdi.

Herkes şaşkınlıkla döndü ve bir şeyin yaralı Glau'yu minibüsün diğer tarafındaki görüş alanından çıkardığını görmek için tam zamanında yetiştik. Kırmızı havaya püskürdü. Ondan bir parça, muhtemelen bir kol ya da bacak, minibüsün arkasından fırladı ve ağır bir şekilde yere düşmeden önce birkaç adım yuvarlandı. Glau'nun sesi aniden kesildi.

Minibüsün arkasından bir şey yükseldi ve yuvarlanarak yere düştü. Çakılların üzerinden geçti ve durdu.

Glau'nun kafası.

Vücudundan fiziksel olarak koparılmış, et ve kemik ana güç tarafından parçalanmış ve koparılmıştı. Yüzü, köpekbalığına benzeyen dişlerini gösteren bir çığlığa dönüşmüştü ve gözleri ölümle donup kalmıştı.

Minibüsün arkasından turuncu bir ışık yükseldi ve sonra bir şey, belki de on ya da on bir fit boyunda bir yaratık yükseldi ve bize doğru döndü. Bir tür devasa berduş gibi paçavralar giymişti ve insanlık dışı derecede inceydi. Kafası bombeli bir şeydi ve onun bir balkabağı olduğunu anlamam bir saniye sürdü, tıpkı bir balkabağıninki gibi şeytani gözlerle oyulmuştu. Bu gözler somurtkan kırmızı bir alevle parlıyordu ve bizi gördüğünde bir an için yoğun bir şekilde parladı.

Sonra minibüsün kaputunun üzerinden uzun bir adım attı ve yavaş görünen ama her adımda metreleri yutan adımlarla bize doğru geldi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı

Rawlins. Fare hırladı.

"Harry?" Thomas söyledi.

"Korku filmi kostümü giymiş bir başka faj. Bu sefer Korkuluk," diye mırıldandım. "Ben hallederim." Asamı elime aldım ve yaklaşan phage'i karşılamak için dışarı çıktım. Diğer phage'e karşı yaptığım gibi bir kez daha Hellfire'ı çağırdım, ta ki derim parçalanacakmış gibi hissedene kadar. Gecenin erken saatlerinde kullandığımdan daha ölümcül bir saldırı için enerji topladım. Sonra haykırdım ve yaratığa karşı irademi serbest bıraktım, ona olabildiğince sert vurdum.

Ortaya çıkan yanan güç güllesi, Korkuluk'a yirmi metre uzaktayken kafa kafaya çarptı ve yakıcı kırmızı alevden bir sütuna, Michigan Gölü'nün yarısına kadar fırlatmaya yetecek bir güçle patlayan bir ısı ve ışık cehennemine dönüştü.

Korkuluk sanki hiç var olmamış gibi büyümün içinden geçtiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Gözleri bana çok fazla farkındalıkla baktı ve kolu hareket etti, yılan hızıyla vurdu.

Kabak sarmaşıkları kadar kalın ve sert parmaklar aniden boğazıma dolandı ve ani, dehşet verici bir anlayışla, bu fajın otelde yendiğim küçük olandan daha güçlü olduğunu fark ettim. Bu yaratık çok daha yaşlı, büyük, güçlü ve tehlikeliydi.

Korkuluk diğer elini sol baldırıma sarıp beni başının üzerinde yatay konuma getirip ortadan ikiye ayırmaya başladığında görüşüm yıldızlarla dolu bir tünele dönüştü.

Yirmi

Dokuzuncu

Bölüm

"Harry!" Thomas bağırdı. Bir çelik gıcırtısı duydum ve Thomas'ın pardösümün içinden eski bir Amerikan Süvari kılıcını çıkardığını gördüm. Tüfeği yaralı Rawlins'e fırlattı ve ileri atıldı.

Fare onu orada yendi. Büyük köpek hırladı ve kendini Korkuluk'a doğru fırlattı, böylece yaratık bacağımı serbest bırakmak zorunda kaldı, böylece cılız bir kolunu ve yumruğunu köpeğime sallayabildi. Korkuluk güçlüydü. Mouse'a bir sıçrayışta vurdu ve onu bir tenis topuymuş gibi Dolunay Garajı'nın oluklu çelik duvarına çarptırdı. Bir çarpma sesi duyuldu ve Mouse duvardan sekerek yan tarafına sert bir şekilde düştü, çarptığı çelikte bir çukur oluştu. Bacaklarını çırptı ve titrek bir şekilde ayağa kalkmayı başardı.

Mouse Thomas'a bir fırsat vermişti ve kardeşim eski bir metal çöp kutusunun tepesine sıçradı, sonra havada on beş metre sıçrayarak kılıcını beni boğan kolun bileğine indirdi. Thomas asla zayıf değildi ama saldırırken Beyaz Saray'ın bir vampiri olarak güçlerini kullanıyordu ve teni parlak bir beyaz, gözleri metalik gümüş rengindeydi. Darbe Korkuluk'un elini kolundan ayırdı ve beni beş altı metre kadar yere düşürdü.

Düşerken bile yaratıktan hızla uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Yere düştüğümde dengemi az çok sağlamayı başarmıştım ve momentumu koşmaya başlamama yardımcı olması için kullanarak yuvarlandım. Ama bir sorun çıktı.

O lanet olası Korkuluk'un eli beni boğmaktan vazgeçmemiş ve gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Nefesim tükenirken başım dik geri çekilmem sarhoş bir tökezlemeye dönüştü ve nefes borumu sıkıştıran sert asma parmaklarına yapıştım. Dizlerimin ve bir elimin üzerine çöktüm ve göz ucuyla Rawlins'in tüfeği kaldırdığını ve yerde oturduğu yerden yaklaşmakta olan Korkuluğa mermi yağdırmaya başladığını gördüm. Mermiler karşıdan gelen yaratığı yavaşlattı ama ona zarar verecek bir şey yapmadı.

Boğazım yanıyordu ve sadece birkaç saniyelik bilincim kaldığını biliyordum. Çaresizlik içinde asamı aldım ve baş döndürücü bir hareketle ayaklarımın dibindeki çakılda tam bir daire çizdim. Elimi çembere dokundurdum, içine güç girmesini istedim ve oluşturduğu büyü alanının sessiz, görünmez bir sütun halinde etrafımda yayıldığını hissettim.

Çemberin gücü Korkuluk'un kopan elini yarattığın ana gövdesinden ayırdı ve otelin koridorundaki faj gibi aniden şeffaf bir jöleye dönüşerek çenemin altındaki çakıl taşına sıçradı ve gömleğimi yapışkan bir yapışkanla ıslattı.

Saf bir coşkuyla nefesimi içime çektim ve dizlerimin üzerinde olmama rağmen Korkuluk'la yüzleşmek için döndüm ve geri çekilmedim. Etrafımdaki çember bütünlüğünü koruduğu sürece, fajın bana ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. Bu bana biraz zaman kazandırmalı, ciğerlerime tekrar hava girmesini sağlamalı ve bir sonraki saldırımı planlamalıydım.

Korkuluk öfkeli bir tıslama sesi çıkardı ve kütük gibi kolunu Rawlins'e doğru savurdu. Deneyimli polis bunun geldiğini gördü ve sanki çevik bir gençmiş gibi yuvarlanarak darbeden zar zor kurtuldu.

Thomas eski bir metal yağ varilini başka bir sıçrama için platform olarak kullandı ve bu sefer topuklarını Korkuluk'un sırtına, bir insanda omurgasının dibine sapladı. Çarpmanın etkisiyle Korkuluk yere düştü ama yere düşerken uzun bir bacağını Thomas'a doğru savurdu ve kılıcının koluna çarparak ıslak bir kemik şaklamasıyla kırdı.

Thomas uluyarak geri çekildi ve düşen kılıcını yerde bıraktı. Korkuluk bana doğru döndü, gözleri yabancı bir öfkeyle parlıyordu ve gözlerinde tanıdık bir şeyler gördüğüme yemin edebilirdim. Benden Rawlins'e baktı ve sonra tıslayan bir kıkırdamayla polisin peşinden gitti.

Lanet olsun. Son saniyeye kadar bekledim ve sonra ayağımın bir hareketiyle çemberi kırarak Thomas'ın kılıcını kaptım. İleri atıldım.

Korkuluk çember iner inmez döndü ve boynumu kırabilecek büyüklükte bir yumruk savurdu, ama hücum etmemi beklememişti ve ne yaptığımı fark edene kadar menziline girmiştım. Bir çığlık attım ve Korkuluk'un bacaklarından birine vurdum, ama düşündüğümde daha hızlıydı ve kılıcın bıçağı kalın, sağlam, vinil uzvu zar zor kesti. Korkuluk kulaklarımı acıtacak kadar yüksek ve keskin bir tıslama çıkardı ve beni tekmelemeye çalıştı, ancak tam zamanında bir tarafa kaydım ve bana yönelik darbe bunun yerine birkaç lastik yığınını dağıttı.

Madrigal Raith benden sadece birkaç metre ötede, korkudan çığlık atarak devrilmiş lastiklerin arasından kalktı. Madrigal'i gören Korkuluk'un gözleri acı verecek kadar parlak alevler içinde parladı ve ona doğru koşmaya başladı.

"Minibüse binin!" Madrigal'in yanında durmak için geri sıçrayarak bağırdım.
"Eğer buradan kaçacaksak tekerleklerle ihtiyacımız var-"

Madrigal bir an bile tereddüt etmeden elini uzattı ve beni canavarla kendi arasına itti; o ters yöne kaçmak için dönerken ben de Korkuluk'un ayaklarının dibine yığıldım.

Yere düşmeden önce, kalkan bileziğime güç çağırmaya başlamıştım bile ve sağ tarafıma inmek için döndüm, sol elimi ve kalkanımı yukarıda tutuyordum. Eğer yarım saniye daha yavaş olsaydım, Korkuluk ayağını kafatasımın üzerine indirecekti. Bunun yerine, büyümlü kalkanımın yarım küresine o kadar büyük bir güçle vurdu ki, kalkan bir ışık ve ısı parlaması yaydı, böylece üzerimde devasa mavi-beyaz bir kase gibi göründü.

Öfkelenen Korkuluk boş bir varili yakaladı ve kalkanıma doğru fırlattı. Vurduğu anda irademi sertleştirdim ve fırlatmanın gücünü tersine çevirerek varili çakılların üzerinde sektirdim ama bana ilk darbeden daha fazla yaklaştı. Bir saniye sonra yumruğunu yere indirdi ve sonra bir hurda yığınının içinde bükülmüş bir alüminyum merdiven buldu ve onu bana doğru fırlattı.

Saldırıları engellemeyi başardım ama her biri derime biraz daha yaklaştı. Uzaklaşmak için konsantrasyonumu bir an bile bozmaya cesaret edemedim. Lanet şey çok *güçlüydü*. Yapacağım bir hatadan sağ çıkamazdım. Uzuvarlarından veya doğaçlama silahlarından birinin tek bir darbesi muhtemelen beni tamamen öldürürdü. Ama eğer kaçmazsam, yaratık her halükarda kalkanı delip geçecekti.

Fare bu kez üç ayağı üzerinde tekrar saldırdı ve bunu yaparken neredeyse aslansı bir savaş kükremesi çıkardı. Korkuluk Fare'ye doğru hamle yaptı ama köpeğin saldırısı bir aldatmacaydı ve Fare, Korkuluk'un ulaşamayacağı bir yerde kalarak darbeden kurtuldu. Korkuluk tekrar bana döndü ama Fare tekrar ona saldırdı ve Korkuluğu, Fare arkadan yaklaşmasın diye saldırmaktan vazgeçmeye zorladı.

Sağ elimde kılıç, sol elimde parlayan mavi kalkanımla Korkuluk'un erişemeyeceği bir yere yuvarlandım ve ayaklarımın üzerinde doğruldum. Bu gece etrafa çok fazla büyü saçmıştım ve bunu hissediyordum. Bacaklarım titriyordu ve daha ne kadar yapabileceğimden emin değildim.

Mouse ve ben canavarın etrafında karşılıklı daireler çizerek, Korkuluğun ayısına karşı kurt sürüsünü oynadık, her birimiz yaratığın yanlarını tehdit ederken

diğerine döndü. Belki bir dakika dayanabildik ama bu uzun vadede kaybedeceğimiz bir bahisti. Mouse üç ayağı üzerinde hareket ediyor ve hızla yoruluyordu. Ben de daha iyi durumda değildim. Birimiz kaydığı ya da çok yavaş hareket ettiğı anda, Korkuluk bizi bir çit direğı gibi yere çakıyordu. Islak, kırmızı, yumuşacık bir çit direğı.

Sırtımda aniden ılık parladı, bir motor kükredi ve bir araba kornası çaldı. Bir tarafa zıpladım. Madrigal'in kiralık minibüsü yanımdan hızla geçti ve Korkuluk'a çarptı. Yaratığı park alanından caddenin kenarına kadar yuvarladı.

Thomas başını camdan dışarı eğdi ve "!" diye bağırdı.

Onu memnun etmek için acele ettim, yolda asamı kaptım ve Mouse da peşimden geldi. Minibüse doluştuk ve Rawlins'i arkada baygın halde buldum. Yan kapıyı çarparak kapattım. Thomas bir çakıl bulutu fırlatarak minibüsü döndürdü, çakıllı alanla cadde arasındaki beton refüje çarptı ve yola fırladı.

Öfke ve hüsrana dolu, ılık çalan bir çığlık arkamızdaki havayı ikiye böldü. Pencereden dışarı baktım ve Korkuluk'un bizi takip ettiğini gördüm. Thomas bir kavşağı varıp döndüğünde, Korkuluk köşeyi kesip bir telefon kulübesini kolaylıkla aştı ve minibüsün arka çeyreğine çarptı. Çıkan ses korkunçtu ve Thomas kaymayı kontrol etmek için mücadele ederken minibüs yalpaladı, lastikler gıcırdadı ve kaymaya başladı.

Korkuluk çığlık attı ve minibüsü tekrar çarptı. Yaralı Fare savaş kükremesini gürültüye ekledi.

"Bir şeyler yap!" Thomas bağırdı.

"Ne gibi?" Çığlık attım. "Ateşime karşı bağışıklığı var!"

Bir çırtırtı daha kulaklarımı patlattı, minibüsü salladı ve beni Rawlins'in üzerine savurdu.

"Bir dakika içinde trafiğı bulacağız!" Thomas aradı. "Bir şeyler bul!"

Bir şeyler düşünmeye çalışarak çılınca minibüsün içine baktım. Orada yeterince az şey vardı: Glau'nun evrak çantası, muhtemelen Glau'nun duş seti ve ayak pudrasını içeren bir gece çantası ve plastik şişelerde iki kutu pahalı kaynak suyu.

Korkuluk'un minibüsün dışındaki ağır ayak seslerini duyabiliyordum ve gözümün köşesindeki bir hareket, minibüsün penceresine bakan alev alev yanan, korkunç gözlerini görmek için başımı kaldırmama neden oldu.

"Sola!" Thomas'a bağırdım. Minibüs sallandı, lastikler itiraz ediyordu. Korkuluk kolunu minibüsün yan camından içeri soktu ve uzun parmakları beni bir santimle ıskaladı.

Bir şeyler yap. Bir şeyler yapmalıyım. Ateş bu şeye zarar veremezdi. Rüzgâr çağırabilirdim ama en büyük rüzgârım dışında her şeye direnecek kadar büyüktü ve bu kadar yorgunken bunu başaracak sihirli kaslara sahip değildim. Küçük bir şey olmalıydı. Sınırlı bir şey. Zekice bir şey.

Şişelenmiş suya baktım, sonra aklıma bir şey geldi ve "U dönüşüne hazır olun!" diye bağırdım. diye bağırdım.

"Ne?" Thomas bağırdı.

Her iki şişeyi de aldım ve kırık camdan dışarı ittim. Gözden kayboldular ve arka camdan baktığımda, hala ağır plastik ambalajla bir arada tutulan şişelerin arkamızdan yuvarlandığını gördüm. Patlatma çubuğumu aldım, onlara doğrulttum ve bildiğim en küçük ve en yoğun ısı noktasını çağırıp fısıltıyla "*Fuego*" diyerek serbest bıraktım.

Arka pencere camı parladı; aniden fıstık büyüklüğünde bir delik belirdi, cam eriyerek aşağıya aktı. İçindekiler bir saniyeden kısa bir süre içinde kaynama noktasına kadar ısınırken şişeler patladı ve yolun o bölümünü ince ve pahalı bir su tabakasıyla kapladı.

"Şimdi!" Bağırdım. "U dönüşü!"

Thomas hemen lastiklerin uğuldamasına neden olan bir şey yaptı ve neredeyse beni kırık camdan dışarı fırlatıyordu. Minibüs geri geri giderken Korkuluk'a yakından bakabildim. Bana doğru uzandı ama pençeleri sadece minibüsün çeyrek panelini tırmaladı ve boyayı yırtarken ciyakladı. Korkuluk hızlı ve güçlü olmasına rağmen aynı zamanda çok uzun ve hantaldı ve biz ondan daha hızlı bir şekilde yön değiştirdik, bu da bize birkaç saniyelik bir avantaj sağladı.

Patlatma çubuğumu o kadar sert kavradım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu ve anında bir çağrışım yapmaya çalıştım. Pek çağrışım yapan biri değilimdir.

Enerjimi kontrol etmeme ve odaklamama yardımcı olması için asam ve patlatma çubuğum gibi araçları kullanmamın tek nedeni buydu. Kendiliğinden yeni bir çağrışım deneme düşüncesi alnımda ter damlacıkları oluşturmaya yetti ve kendime bunun yeni bir çağrışım olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Bu sadece eski bir çağrışımın çok, çok, çok çarpıtılmış bir uygulamasıydı.

Kırık pencereden dışarı eğildim, elimde patlayıcı çubuk, Korkuluk'un adımları onu sığ bir su birikintisindeki boş plastik şişeler kümesine taşıyana kadar arkamızı izledim.

Sonra dişlerimi sıktım, patlayıcı çubuğumu gökyüzüne doğrulttum ve ateş için uzandım. Gücü tamamen içimden almak yerine, etrafımdaki çevreye uzandım - bunaltıcı yaz havasına, minibüsün motorunun yakıcı sıcaklığına, Mouse'tan, Rawlins'ten, yanan sokak lambalarından.

Ve Korkuluk'un önüne serdiğim sudan. "*Fuego!*" diye uludum.

Alevler bir gayzer gibi Chicago semalarına yükseldi ve ani ısı patlaması en yakın binalardaki bazı camları kırdı. Minibüsün motoru protesto amacıyla tekledi ve minibüsün içindeki sıcaklık dramatik bir şekilde düştü. Sokaktaki ışıklar titreyerek söndü, ani sıcaklık değişimi kırılğan filamanlarını yok ederken büyüm yüz metre içindeki her şeyin ısısının bir kısmını emdi.

Ve pahalı su birikintisi anında donarak ısıtılı bir buz tabakasına dönüştü.

Korkuluk'un öndeki ayağı buza çarptı ve vücudunun altından kayarak çıktı. Çok uzun uzuvları çılginca çırpındı ve sonra Korkuluk aşağı düştü, garip uzuvları sallanıyordu. Hızı ve cüssesi artık aleyhine işliyor, onu betondan aşağıya, bir belediye otobüs durağı barınağına sertçe çarpana kadar bir yuvarlanan ot gibi fırlatıyordu.

"Git, git, !" Çığlık attım.

Thomas motoru çalıştırdı, gücünü topladı ve sokağın aşağısına doğru fırladı. En yakın köşeden döndü ve döndüğünde Korkuluk çarpmanın etkisiyle birbirine dolanmış uzuvlarını daha yeni kurtarmaya başlamıştı. Thomas neredeyse hiç yavaşlamadı, birkaç dönüş daha yaptı ve sonra otoyola çıkan bir rampa buldu.

izledim. Hiçbir şey takip etmedi.

Zor nefes alarak yere çöktüm ve gözlerimi kapattım.

"Harry?" Thomas sordu, sesi endişeliydi. "Sen iyi misin?"

Homurdandım. Bu kadarı bile bir çabaydı. "Sadece yorgunum" demeyi başarmak bir dakikamı aldı. Kendimi toparladım ve ekledim: "Madrigal beni o şeyin içine itti ve dışarı çıktı."

Thomas yüzünü buruşturdu. "Daha erken gelemediğim için üzgünüm," dedi. "Rawlins'i yakaladım. Nasıl olsa onu dışarı çıkarmamı söylersin diye düşündüm."

", " dedim.

Dikiz aynasından bana baktı, gözleri solgun ve endişeliydi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Hepimiz hayattayız. Önemli olan da bu."

Thomas otoyoldan çıkana ve minibüsü yavaşlatmaya başlayana kadar başka bir şey söylemedi. Rawlins'i kontrol etmekle meşguldüm. Polis şiddetli acı ve daha da şiddetli tuhaflık karşısında yoluna devam etmişti. Kahramanca, gerçekten. Ama kahramanlar bile insandır ve insan vücudunun aşılamayacak sınırları vardır. Sonunda her şey Rawlins'i yakalamıştı. Nefes alış veriş düzenliydi ve yaralı ayağı o kadar kötü şişmişti ki kendi ayakkabısı kanamayı durduruyordu ama nükleer bir savaşın onu uyandırabileceğini sanmıyorum.

Bundan sonra yapmam gereken şey için dişlerimi sıktım. Deforme olmuş sol elimi Lasciel'in bana gösterdiği açıyla minibüsün zeminine koydum ve ağırlığımın aniden üzerine düşmesine izin verdim. Çirkin bir patlama sesi, daha fazla acı ve ardından acı biraz azaldı. Baş döndürücü bir duyguydu ve elim morarmış ve şişmiş olsa da yeniden insan gibi görünüyordu.

"Yani," dedim, enerjimi topladıktan sonra. "Şehirde beni takip eden sendin."

"Seninle açıkça görünmek istemedim," dedi. "Konsey'in, bir Beyaz Saray vampirini Warden'la birlikte gezintiye çıkardığını öğrenirse bunu kötü karşılayabileceğini düşündüm."

"Muhtemelen," dedim. "Sanırım onları otoparktan itibaren takip ettiniz?"

"Hayır, aslında," dedi Thomas. "Denedim ama onları kaybettim. Mouse kaybetmedi. Onu takip ettim. Seni yakaladıklarında onu senden nasıl uzak tuttular?"

"Ona bu minibüsle çarptılar," dedim.

Thomas kaşlarını kaldırdı ve tekrar Mouse'a baktı. "Ciddi misin?" Başını iki yana salladı. "Mouse beni sana yönlendirdi. Bizi vurdurmadan o garaja nasıl gireceğimizi bulmaya çalışıyordum. Sonra sen hamleni yaptın."

"çaldın," dedim. "Ödünç aldım," diye düzeltti.

"Kardeşler hakkında konuşurken asla bu tür saçmalıklardan bahsetmezler."

"Sen giymiyordun," diye işaret etti. "Kahretsin, senin patentli Harry Dresden anarşi-gazlarından birine, alabileceğim tüm korumalar olmadan gireceğimi mi sanıyorsun?"

Homurdandım. "Bu gece iyi görünüyordun." "Ben her zaman iyi görünürüm," dedi.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedim ona sessizce. "Daha iyi. Daha güçlü. Daha hızlı." "Altı Milyon Dolarlık Adam gibi," dedi Thomas.

"Şaka yapmayı bırak Thomas," dedim ona eşit bir ses tonuyla. "Bu gece çok fazla enerji harcadın. Yine besleniyorsun."

Arabayı sürdü, gözleri tetikte, yüzü bomboştu.

Dudağımı çiğnedim. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Beni görmezden geldi, ben de bunu "hayır" olarak algıladım.

"Ne zamandır aktıfsınız?"

Çok kısık bir sesle, "Geçen Cadılar Bayramı'ndan beri," dediğinde beni oyaladığından emindim.

Kaşlarımı çattım. "O büyücüleri alt ettiğimizde."

"Evet," dedi. "Bak, sana o gece hakkında söylemediğim bir şey var."

Başımı eğip dikiz aynasından onun gözlerini izledim. "Murphy'nin bisikleti bozuldu demiştin, hatırlıyor musun?"

Başımı . Başımı salladım.

"Bisiklet değildi," dedi Thomas. Derin bir nefes aldı. "Vahşi Av'dı. Sana yetişmeye çalışırken karşıma çıktılar. Akşamımın geri kalanını doldurdular."

Kaşlarımı kaldırdım. "Böyle bir konuda yalan söylemene gerek yoktu dostum. Demek istediğim, Av'a katılmayan herkes onun avı olur. Yani Av'ın seni kovalaması senin suçun değil." Çenemi kaşıdım. Kirli sakal. Tıraş olmam gerekiyordu. "Lanet olsun dostum, gurur duymalısın. *Tarihte* beş ya da altı kişiden fazlasının Av'dan kaçabildiğinden şüpheliyim."

Bir dakika sessiz kaldı ve sonra, "Ben onlardan kaçmadım, Harry," dedi.

Omuzlarım ani bir gerginlikle seğirdi.

"Ben de onlara katıldım," dedi.

"Thomas..." Ben başladım.

Aynaya baktı. "Ölmek istemedim, dostum. Ve iş başa düştüğünde, ben bir yırtıcıyım. Bir katilim. Bir parçam gitmek istedi. Bir yanım iyi vakit geçirdi. O parçamdan pek hoşlanmıyorum ama hâlâ orada."

"Cehennem çanları," dedim sessizce.

"Çok fazla bir şey hatırlamıyorum," dedi. Omuz silkti. "O gece seni hayal kırıklığına uğrattım. O gece kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Bu yüzden, bana tekrar bir işte çalıştığını söylediğinde, bu sefer sana yardım etmeye çalışacağımı düşündüm."

"Artık senin de bir araban var," dedim sessizce.

"Evet."

"Para kazanıyorsun. Ve insanlardan besleniyorsun."

"Evet."

Kaşlarımı çattım. Buna ne diyeceğimi bilemedim. Thomas uyum sağlamaya çalışmıştı. Kendine dürüst bir iş bulmaya çalıştı. İki yıl boyunca bunu denedi ama

kim ve ne olduğu yüzünden hep kötü sonuçlandı. Chicago'da onu kovmayan bir yer olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Ama bu işi, her ne ise, bir süredir yapıyordu. "Bilmem gereken bir şey var mı?" Ona sordum.

Küçük bir hareketle başını salladı. Suskunluğu beni endişelendiriyordu. Defalarca aşağılanmış olmasına rağmen Thomas tutmaya çalıştığı çeşitli işler hakkında konuşmakta -şikâyet etmekte, gerçekten- hiç zorlanmamıştı. Bir ya da iki kez, Justine'le alıştığı türden yoğun bir beslenme olmadan devam etmenin zorluğu hakkında bana açılmıştı. Ama şimdi bana karşı susuyordu.

Merhametsiz biri olsa şüphelenirdi. Thomas'ın geçimini sağlamak için muhtemelen yasadışı ve kesinlikle ahlaksız bir işle uğraştığını düşünürlerdi. Bir tür karabasan gibi, seçtiği zengin bir kadını baştan çıkarıp kontrol altına almasının ve tek bir paket içinde hem geçimini hem de mali kaynaklarını sağlamanın çok basit bir iş olduğu fikri üzerinde dururlardı.

Neyse ki ben o merhametsiz adamlardan değilim.

İçimi çektim. Eğer konuşmayacaksa, konuşmayacaktı. Konuyu değiştirme zamanı.

"Glau," dedim sakın sakın. "Madrigal'in yardımcısı. Onun bir jann olduğunu mu söylemiştin?"

Thomas başını salladı. "Bir cin ve bir ölümlünün soyundan geliyor. Madrigal'in babası için çalışıyordu. Sonra babam Madrigal'in babasının çıplak bir şekilde paraşütle atlamasını ayarladı. Glau ondan sonra Madrigal'in yanında kaldı."

"Tehlikeli miydi?" Ben sordum.

Thomas bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Çok *titizdi*. Detaylar asla gözden kaçmazdı. Bir mahkeme salonunda bir tür maestro gibi çalabilirdi. Bir şey incelenmeden, etiketlenmeden, belgelenmeden ve depoda bir yere kilitlenmeden asla işini bitirmezdi."

"Ama kavgada bir tehdit değildi."

"Böyle şeylere göre değil. Sizi yeterince öldürebilir, ama herhangi bir şeyden çok daha iyi değil."

"Komik o zaman," dedim. "Onu ilk Korkuluk patlattı." Thomas kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Bir düşünün," dedim. "Bu şeyin bir fobofaj olması gerekiyordu, değil mi? En büyük korku kaynağının peşinden gidiyor."

"Elbette."

"Onu yakaladığında Glau'nun bilinci neredeyse yerinde değildi," dedim. "Muhtemelen en çok gerilimi hisseden ben ya da Madrigal'di, ama özellikle Glau'yu aldı."

"Birinin bunu Glau için gönderdiğini mi düşünüyorsun?" "Bence bu makul bir sonuç."

Thomas kaşlarını çatı. "Bir insan bunu neden yapar ki?"

"Onu susturmak için," dedim. "Sanırım Madrigal'in bu saldırılar yüzünden, en azından doğaüstü toplulukların önünde ölmesi gerekiyordu. Belki Glau da bu işin içindeydi. Belki de Madrigal'in burada olmasını Glau ayarladı."

"Ya da belki de Korkuluk Glau'nun peşinden gitti çünkü o yaralıydı ve hepimizden ayrıydı. Bu bir tesadüf olabilir."

"Olabilir," diye kabul ettim. "Ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor. Glau onların paravan adamıydı. İzlerini kaybettirmek için onu öldürdüler."

"Sence 'onlar' kim?"

"Uhhhhhh." Yüzümü ovuşturdum, uyarılmanın beynimde biraz daha kan dolaşmasını ve bazı fikirlerin dağılmasını sağlayacağını umuyordum. "Emin değilim. Başım ağrıyor. Bir yerlerde bazı detayları kaçırıyorum. Bunu bir araya getirmeme yetecek kadar ayrıntı olmalı ama görebiliyorsam ne olayım." Başımı salladım ve sessizleştim.

"Nereye?" Thomas sordu.

"Hastane," dedim. "Rawlins'i ." "Sonra ne olacak?"

"Sonra o fajların izini sürer ve onları kimin çağırdığını bulmaya çalışırım." Ona öğleden sonra ve akşam olanları kısaca anlattım. "Eğer şanslıysak, bulacağımız tek şey yüzünde şaşkın bir ifade olan bir manyağın cesedi olur."

"Ya şansımız yaver gitmezse?" diye sordu.

"O zaman çağıran kişi benden çok daha iyi demek ki, o üç şeyle savaşıyor." Bir gözümü ovuşturdum. "Ve başka birine zarar vermeden önce onu alt etmemiz gerekecek."

"Eğlence hiç bitmiyor," dedi Thomas. "Doğru ya. Hastane."

"O zaman otelin etrafındaki bloğu daire içine alın. Fajları yönlendirdiğim büyüünün içinde takip unsuru vardı. Gün doğumu onu çözecek ve izi takip etmenin ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

Thomas'ı en yakın hastaneye yönlendirdim ve o da baygın Rawlins'i acil servisin kapısından içeri taşıdı. Bir dakika sonra geri geldi ve bana "İş başındalar." dedi.

"Gidelim o zaman. Aksi takdirde birileri bize kurşun yaraları hakkında sorular sormak isteyecektir."

Thomas benden çok öndeydi ve minibüs otele doğru yola çıktı.

Büyüyü hazırladım. Normal şartlar altında zor bir iş değildi ama kendimi kirli bir bulaşık bezi gibi sıkılmış hissediyordum. Büyüyü hazırlayıp çalıştırmak üç denememi aldı ama başardım. Sonra yolcu koltuğuna tırmandım, fajların geçişinin kanıtlarını havada kıvrılan, soluk yeşil bir buhar izi olarak görebiliyordum. Thomas'a yolu tarif ettim. İzi takip ettik ve bizi Wrigley'e doğru götürdü.

Ağrıyan kafatasımın içinde pek bir şey dönmüyordu ama birkaç dakika sonra bir şeyler içimi kemirmeye başladı. Etrafıma bakındım ve çevrenin tanıdık geldiğini fark ettim. Yolumuza devam ettik. Mahalle daha da tanıdık gelmeye başladı. Biz yaklaştıkça buhar daha da parlaklaştı.

Son bir sokak köşesini döndük.

Midem dehşet verici bir bulantı spazmıyla burkuldu.

Yeşil buhar yolu iki katlı beyaz bir eve çıkıyordu. Büyüleyici bir yerdi, Amerika'nın üçüncü büyük şehrinin içinde olmasına rağmen bir şekilde banliyö görüntüsü taşıyordu. Sıcağa rağmen yeşil çimenler. Beyaz çitler. Çocukların oyuncakları ortada.

Buhar önce çitlere kadar ulaştı. Çitte üç ayrı büyük delik vardı; muazzam bir güç çiti parçalara ayırmıştı. Ağır ayak izleri çimleri oymuştu. Eski tip, dövme demirden yapılmış taklit bir gaz lambası, yaklaşık dört metre yukarıda yere paralel olacak şekilde eğilmişti. Kapı menteşelerinden sökülmuş ve bahçeye fırlatılmıştı. Garaj yoluna park edilmiş bir minivan, sanki bir yıkım topu tarafından düşürülmüş gibi ezilmişti.

Emin olamadım ama kapıda kan gördüğümü sandım.

Üç adım ötemdeki dekoratif posta kutusunda neşeyle boyanmış harflerle şöyle yazıyordu: MARANGOZLAR.

Oh,

Tanrım.

Oh,

Tanrım.

Oh,

Tanrım.

Molly'nin peşinden fajları göndermiştim.

Otuzuncu Bölüm

Minibüsten çıktım, yıkımdan başka bir şey göremeyecek kadar şok olmuştum. Hiçbir anlamı yoktu. Hem de hiç mantıklı değildi. Bu nasıl olmuş olabilirdi? Büyüm fajları nasıl dönüştürmüş ve buraya göndermişti?

Evin önündeki kaldırımda ağzım bir karışık açık duruyordum. Sokak lambalarının hepsi sönmüştü. Sadece minibüsün ışıkları hasarı gösteriyordu ve Thomas bir süre sonra onları da kapattı. Hiçbir rahatsızlık yoktu.

Sokakta ne bir haykırış, ne de bir polis varlığı vardı. Her ne olduysa, birileri komşuları rahatsız etmemesi için gerekli önlemleri almıştı.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum. Yanımda Mouse'un varlığını hissettim. Sonra Thomas'inkini, diğer yanımda.

"Harry?" dedi, sanki kendini tekrar ediyormuş gibi. "Burası neresi?"

"Michael'ın evi," diye fısıldadım. "Ailesinin evi."

Thomas irkildi. Bir ileri bir geri baktı ve "O şeyler buraya mı geldi?" dedi.

Başımı salladım. Kendimi

dengeless hissediyordum.

Çok yorgun

hissediyordum.

Burada her ne olduysa bitmişti. Bu noktada kimin incindiğini görmek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Ve bunu yapmak istemedim. Bu yüzden Thomas sonunda, "Ben burayı gözetleyeceğim. Evin etrafını sar, görülecek bir şey var mı bak."

"Tamam," diye fısıldadım. Yutkundum ve midem sanki bir kilo raptiye yutmuşum gibi hissetti. Dünyada kaçıp gitmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama bunun yerine, yorgun kışımı hasarlı çimlerin üzerinde sürükleyerek evin kırık kapısından içeri girdim. Üç ayağı üzerinde yürüyen Fare beni takip etti.

Kapının iç tarafında çoktan kurumuş kan serpintileri vardı. Evin içine girdim,

giriş holünden geçip oturma odasına gittim.

Mobilyalar her yere saçılmış, atılmış, kırılmış ve yuvarlanmıştı.

Televizyon yan yatmış, ekranında cızırtılarla parazit yapıyordu. Beyaz bir gürültü ve hafif bir parazitten oluşan alçak bir ses odayı doldurdu.

Bunun dışında evde tam bir sessizlik vardı. "Alo?"

Ben seslendim.

Kimse cevap vermedi.

Mutfağa girdim.

Buzdolabının üzerinde çoğu abartılı, çocuksu ellerle yazılmış okul kağıtları vardı. Orada pastel boya ile çizilmiş resimler de vardı. Elbise giymiş gülümseyen bir çubuk figürünün altında dalgalanan bir harf çizgisi vardı: I LOW OU MAMA.

Oh, Tanrım.

Karnımdaki raptiyeler jilete dönüştü. Eğer onlara zarar verirsem... Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Harry!" Thomas dışarıdan seslendi. "Harry, buraya gel!"

Sesi gergin ve heyecanlıydı. Mutfak kapısından arka bahçeye çıktım ve Thomas'ı Carpenter'ların evinin arkasındaki yaşlı meşe ağacının dallarına inşa edilmiş, benim dairemden biraz daha güzel bir ağaç evden aşağı inerken buldum. Omzunda hareketsiz bir beden vardı.

Thomas en büyük oğlu Daniel'ı arka bahçedeki çimlerin üzerine yatırırken tılsımımı çıkardım ve büyücü ışığını çağırdım. Nefes alıyordu ama solgun görünüyordu. Flanel pijama pantolonu ve kanla ıslanmış beyaz bir tişört giymişti. Kolunda bir kesik vardı; çok derin değildi ama çok dağınaktı. Yüzünde ve bir kolunda morluklar vardı ve her iki elinin parmak eklemleri de yırtık ve pırtıktı.

Michael'ın oğlu yumruk atıyordu. Ona bir faydası olmamıştı ama dövüşmüştü.

"Palto," dedim, sertçe. "Üşümüş."

Thomas hemen pardösümü çıkarıp çocuğun üzerine örttü. Ayaklarını sırt çantamın üzerine koydum. "Burada kal," dedim ona. Eve girip bir bardak su getirdim ve dışarı çıkardım. Diz çöktüm ve çocuğu uyandırmaya, biraz içmesini sağlamaya çalıştım. Biraz öksürdü, sonra içti ve gözlerini kırıştırarak açtı. Gözlerini odaklayamıyordu.

"Daniel," dedim sessizce. "Daniel, ben Harry Dresden."

"D-Dresden?" dedi.

"Evet. Babanın arkadaşı. Harry."

"Harry," dedi. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve doğrulmak için çabaladı. "Molly!"

"Sakin ol, sakin ol," dedim ona. "Yaralanmışsın. Henüz ne kadar kötü olduğunu bilmiyoruz. Kıpırdamadan yat."

"Yapamam," diye mırıldandı. "Onu aldılar. Biz... Annem iyi mi? Ufaklıklar iyi mi?"

Dudağımı çiğnedim. "Bilmiyorum. Nerede olduklarını biliyor musun?" Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra "Panik odası" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"İkinci kat. Güvenli oda. Babam inşa etti. Her ihtimale karşı." Thomas'la bakıştık. "Nerede?"

Daniel belli belirsiz bir el salladı. "Annem küçükleri üst kata çıkardı. Molly ve ben merdivenlere ulaşamadık. Onlar oradaydı. Onları uzaklaştırmaya çalıştık."

"Kim, Daniel? Onlar kim?"

"Film canavarları. Reaper. Hammerhand." Ürperdi. "Korkuluk."

Öfkeli bir küfür savurdum. "Thomas, onunla kal. Mouse, gözcülük yap." Ayağa kalktım ve sinsice eve girdim, merdivenlere yöneldim ve yukarı çıktım. Üst kattaki koridorda bir sürü yatak odası vardı; en büyük çocukların odaları koridorun diğer ucunda, büyük yatak odasının karşısındaydı, küçük çocuklar ise anne ve babalarına daha yakındı. Her odanın içine baktım. Hepsi boştu, ancak merdivenlerin başına en yakın olan ikisi oldukça iyi parçalanmıştı. Kırık oyuncaklar ve parçalanmış, çocuk boyundaki mobilyalar her yerdeydi.

Eğer onu aramasaydım, çamaşır dolabı ile ebeveyn yatak odası arasındaki fazladan boşluğu fark etmeyecektim. Ebeveyn yatak odasındaki dolabı kontrol ettim ve hiçbir şey bulamadım. Sonra çamaşır dolabının kapısını açtım ve rafların darmadağın olduğunu, çarşafların, havluların ve battaniyelerin yere saçıldığını gördüm. Çömelip annemin tılsımını elime aldım, yakından baktım ve sonra dolabın arka duvarının bir bölümünün, birleştiği köşeyle hafifçe yanlış hizalandığını gördüm. Uzanıp duvarın o kısmına dokundum, gözlerimi kapadım ve parmak uçlarımla duyularımı genişlettim.

Orada güç hissettim. Bu bir koğuş değildi ya da en azından daha önce karşılaştığım hiçbir koğuşa benzemiyordu. Daha çok sürekli bir gücün sessiz uğultusuydu ve birkaç kez Michael'ın etrafında kıpırdadığını hissettiğim güce benziyordu - inancım gücü. O paneli koruyan bir çeşit büyü vardı.

"Lasciel," diye mırıldandım sessizce. "Bunu anlıyor musun?"

Ortaya çıkmadı ama sesi düşüncelerimde yuvarlandı. *Evet, ev sahibim. Melek işi.*

Nefes verdim. "Gerçek melekler mi?"

Evet. Rafael ya da teğmenlerinden biri.

"Tehlikeli mi?"

Belirsiz bir duraklama oldu. *Bu mümkün. Size benimkinden daha fazla karanlık dokunmuş. Ama bu, davetsiz bir misafiri vurmak için değil, ötesindeki odayı gizlemek içindir.*

Derin bir nefes aldım ve "Tamam." dedim. Sonra uzandım ve panele üç kez sertçe vurdum.

Bir hareket duyduğumu sandım, döşeme tahtasında bir ağırlık

kayması. Kapıyı tekrar çaldım. "Charity!" diye . "Ben Harry

Dresden!"

Bu sefer hareket kesindi. Panel tıkırdadı, sonra yumuşak bir şekilde bir tarafa yuvarlandı ve çift namlulu bir av tüfeği tam çeneme nişan alarak dışarı kaydı. Yutkundum ve namluya baktım. Charity'nin soğuk mavi gözleri silahın diğer ucundan bana bakıyordu.

"Sen gerçek Dresden olmayabilirsin," dedi.

"Elbette öyleyim."

"Kanıtla," dedi. Sesi sessiz, dengeli ve ölümcüldü.

"Charity, bunun için zamanımız yok. Sana ehliyetimi göstermemi ister misin?"

Onun yerine "Kanama," dedi.

Ki bu iyi bir noktaydı. Görsel ikiz rolü oynayabilen şeylerin çoğunda insan tesisatı ya da insan kanı yoktu. Hiçbir şekilde yanılmaz bir test değildi, ama büyücü olmayan birinin doğrulama için kullanabileceği herhangi bir şey kadar sağlamdı. Sonra kalem bıçağımı çıkardım ve zaten ezilmiş olan sol elimi biraz kestim. Zaten hissedemiyordum. Kıpırmızı kanadım ve ona gösterdim.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra tüfeğin çekiçlerini indirdi, silahı bir kenara bıraktı ve panelin arkasındaki boşluktan dışarı çıktı. Orada yanan bir mum gördüm. Molly hariç Carpenter çocuklarının geri kalanı içerideydi. Alicia oturuyordu, uyanıktı, gözleri endişeliydi. Diğerleri sızmışlardı.

"Molly," dedi ayağa kalkar kalkmaz. "Daniel." "Onu ağaç evde saklanırken buldum," dedim. "Yaralanmış." Bir kez başını salladı. "Ne kadar kötü?"

"Oldukça iyi yaralanmış, sersemlemiş ama hayati tehlikesi olduğunu sanmıyorum. Mouse ve bir arkadaşım onunla birlikte."

Charity yine başını salladı, yüz hatları sakin ve mesafeli, gözleri soğuk ve hesapçıydı. Harika bir soğukkanlılıkla hareket ediyordu ama mükemmel değildi. Elleri fena halde titriyor, parmakları aritmik bir şekilde sıkılıp açılıyordu. "Ya Molly?"

"Onu henüz bulamadım," dedim sessizce. "Daniel ona ne olduğunu biliyor olabilir."

"Onlar Denaryalı mıydı?" diye sordu. Başımı salladım. "Kesinlikle değillerdi."

"Geri dönmeleri mümkün mü?" Omuz silktim. "Pek olası değil."

"Ama mümkün mü?" "Evet."

Bir kez başını salladı ve sesinde yüksek sesle düşünen biri havası vardı. "O zaman yapılacak bir sonraki şey çocukları kiliseye götürmek. Biz de

Daniel'a iyi bakıldığından emin olacağım. Michael'a haber göndermeye çalışacağım. Sonra da Molly'yi buluruz."

"Charity," dedim. "Bekle."

Charity elinin topuğunu sıkıca göğsüme bastırdı ve omuzlarımı karşı duvara doğru itti. Sesi sessiz ve çok keskindi. "Çocuklarım savunmasız. Onları güvenli bir yere götürüyorum. Ya bana yardım et ya da kenara çekil."

Sonra benden uzaklaştı ve çocuklarını dışarı çıkarmaya başladı. Alicia elinden geldiğince yardım etti, çalışkan yüz hatları yorgun ve endişeliydi ama en küçükleri kış uykusuna yatacak kadar uykuluydu ve paçavra gibi gevşek duruyorlardı. Ben de küçük Harry ve Hope'u kucağıma aldım ve her birini kalçamda taşıdım. Charity'nin yüz ifadesi hem endişe hem de teşekkürle kısa bir süre parladı ve kontrolünün kaydığını gördüm. Gözlerinde yaşlar oluştu. Gözlerini tekrar kapattı, çenesini sıktı ve başını kaldırdığında soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı.

"Teşekkür ," dedi.

", " dedim ve gittik.

Sert kadın. Çok sert. Farklılıklarımız vardı ama onun gururlu özüne saygı duymak zorundaydım. Gazetelerde okuduğunuz türden bir anneydi, çocuklarından birinin üzerinden araba kaldıran türden.

Az önce en büyük kızını öldürmüş olmam tamamen mümkündü. Eğer Charity bunu bilseydi, çocuklarını tehlikeye attığımı bilseydi, beni öldürürdü.

Molly benim yüzümden zarar görseydi, yardım ederdim.

* * *

Meleklerin Azize Meryem'i bir kiliseden çok daha fazlasıdır. O bir anıttır. Çok büyük, kubbesi on yedi kata kadar yükseliyor ve çatıya ve çıkıntılara yayılmış melek heykelleri de dahil olmak üzere aklınıza gelebilecek her türlü aksesuarla kaplı. Tam olarak neyin anıtı olduğu *konusunda* pek çok insan tartışabilir, sanırım, ancak kiliseyi görmeden

büyükülüğünden, sanatından ve güzelliğinden etkilenmiştir. Mimari ustalığın hüküm sürdüğü bir şehirde, Meleklerin Azize Meryem'inin kimseye boyun eğmesine gerek yoktur.

Bununla birlikte, mekanın arka tarafı, teslimat kapıları oldukça mütevazı bir şekilde işlevsel görünüyordu. Oraya gittik, Charity ailesinin minibüsünü sürüyordu, Thomas, ben ve Mouse da Madrigal'in hırpalanmış kiralık minibüsündeydik. Mouse ve ben indik.

Thomas yapmadı. Ona kaşlarımı çattım.

"Bunu park edecek bir yer bulacağım," dedi. "Madrigal'in çalıntı ya da başka bir şey olarak bildirmeye karar vermesi ihtimaline karşı."

"Sence bizim için sorun çıkarır mı?" Ben sordum.

"Yüz yüze değil," dedi Thomas, kendinden emin bir sesle. "Kurttan çok çakal gibi."

"İyi tarafından bak," dedim. "Belki de Korkuluk geri döndü ve onu yakaladı."

Thomas içini çekti. "Hayal kurmaya devam et. O küçük, yağlı bir sıçan ama hayatta kalıyor." Kiliseye baktı ve sonra, "Ben buradan olaylara göz kulak olurum. İşin bitince dışarı gel."

Anladım. Thomas kutsal topraklara girmek istemiyordu. Beyaz Saray'ın bir vampiri olarak, vampirler kadar insana yakındı ve bildiğim kadarıyla kutsal nesneler onu hiç rahatsız etmemişti. Yani bu doğaüstü alerjilerle ilgili değildi. Bu onun algılarıyla ilgiliydi.

Thomas kiliseye gitmek istemiyordu çünkü Yüce Tanrı'nın ve kurumlarının ona gülümseyeceği konusunda iyimser değildi. Benim gibi o da geçici konularla ilgili olarak dikkat çekmemeyi tercih ediyordu. Ve eğer eski alışkanlıklarına geri dönseydi, yırtıcı doğasına doğal gelen şeyleri yapsaydı, bu onu teolojik radardan uzak durmaya itebilirdi. Daha da kötüsü, kilise gibi bir yere girmek onu seçimleriyle yüzleşmeye, onları sorgulamaya, seçtiği yolun karanlıklaşmaya ve ışıktan uzaklaşmaya devam ettiği gerçeğiyle yüzleşmeye zorlayabilirdi.

Nasıl hissettiğini biliyordum.

Elimi Lasciel'in eski gümüş parasına vurduğumdan beri kiliseye gitmemiştim. Kahretsin, kafamda lanet olası bir düşmüş melek vardı ya da en azından onun bir kopyası. Eğer bu Tanrı'nın gözüne limon suyu fişkırtmak değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Ama yapmam gereken bir iş vardı.

"Dikkatli ol," dedim ona sessizce. "Murphy'yi ara. Ona neler anlat."

"Biraz dinlensen iyi olur, Harry," diye cevap verdi. "İyi görünmüyorsun."

"Hiç iyi görünmüyorum," dedim. Ona yumruğumu uzattım. O da kendi yumruğuyla parmak eklemlerime hafifçe vurdu.

Başımı salladım ve o Madrigal'in minibüsüyle uzaklaşırken teslimat kapılarını çalmak için yürüdüm. Daniel'in üzerine battaniye örttükten sonra pardösümü geri almıştım. Sıcaklığı boş ver. Korunmak istiyordum. Omuzlarımdaki tanıdık ağırlığı ve bacaklarımdaki hareketi güven vericiydi.

Forthill kapımı çaldı, tamamen giyinikti, papaz yakasının beyazı gecenin karanlığında kolayca görülebiliyordu. Parlak mavi gözleriyle park yerine bir kez baktı ve tek kelime etmeden aceleyle minibüse doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim. Forthill hızla hareket etti ve minibüsü boşalttı, Alicia hareketli çocukları içeriye taşıırken o ve Charity de Daniel'i aralarında taşıdılar. Ben de yorgun kaslarımdaki titremesini engellemeye çalışarak iki küçük ıslak bulaşık beziyle onu takip ettim.

Forthill bizi bazen mültecilerin barındığı depo olarak kullanılan odaya götürdü. Bir duvarın önünde yarım düzine katlanmış karyola vardı ve bir diğeri de çoktan açılmış, yerleştirilmiş ve battaniyenin altında bir yumru tarafından işgal edilmişti.

Forthill ve Charity önce yaralı Daniel'i bir karyolaya yatırdılar, sonra da diğerlerini açtılar. Yorgun çocukları üzerlerine yatırdık.

"Ne oldu?" Forthill sordu, sesi sessiz ve sakindi.

Charity'nin bu konuda konuştuğunu duymak istemedim. "Kramp girdi," dedim onlara. "Yürümem gerek. Daniel kendine geldiğinde beni bul."

"Pekâlâ," dedi Charity.

Forthill kaşlarını çatarak bir ileri geri baktı.

Mouse homurdanarak ayağa kalktı ve peşimden topallayarak geldi. "Hayır, evlat. Kal ve çocuklara göz kulak ol."

Fare neredeyse minnettarlıkla tekrar yerine oturdu.

Onu yendim ve yürümeye başladım. Nereye gittiğimin bir önemi yoktu. Kafamın içinde uçuşan çok fazla şey vardı. Sadece yürüdüm. Hareket etmek bir tedavi değildi ama düşüncelerin, duyguların beni boğmasını engelleyecek kadar yorgundum. Koridorlarda ve boş odalarda yürüdüm.

Kendimi kilisede buldum. Daha küçük stadyumlarda da bulunmuştum. Pırıl pırıl parke zeminler şapelin tamamını kaplıyor. Ahşap sıralar sıra sıra dizilmiş, sunak ve nef muhteşem bir şekilde dekore edilmiş. Şapelin arka tarafındaki balkon da dahil olmak üzere binden fazla kişi oturuyor ve her Pazar herkesi sığdırmak için dört farklı dilde sekiz ayin düzenlemek zorundalar.

Büyüklik ve sanattan öte, burayı sadece bir bina olmaktan çıkaran başka bir şey daha var. Orada sessiz bir güç hissi var, derin, sıcak ve güven verici. Huzur var. Geniş ve boş odada bir an durdum ve gözlerimi kapattım. O anda bulabileceğim tüm huzura ihtiyacım vardı. Odanın içinde süzıldüm, boş boş hayranlıkla baktım ve kendimi balkonda, en tepede, karanlık bir köşede buldum.

Başımı duvara yasladım.

Lasciel'in sesi bana geldi, çok sessizdi ve tuhaf geliyordu. Hüzünlü. *Burası çok güzel.*

Kabul etme zahmetine girmedim. Ona kaybolmasını söylemedim. Başımı arka duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

Forthill'in adımları yaklaştığında uyandım. Gözlerimi kapalı tuttum, yarı yarıya uyanır gibi görünmezsem gideceğini umuyordum.

Bunun yerine, sıranın birkaç metre aşağısına yerleşti ve sabırla sessiz kaldı.

Rol işe yaramıyordu. Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Ne oldu?"

diye sordu sessizce.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başka tarafa baktım.

"Sorun değil," dedi Forthill sessizce. "Eğer bana anlatmak istersen, bundan kimseye bahsetmem."

"Belki de seninle konuşmak istemiyordumdur," dedim.

"Elbette," dedi başını sallayarak. "Ama konuşmak istersen teklifim hâlâ geçerli. Bazen ağır bir yükü taşımanın tek yolu onu bir başkasıyla paylaşmaktır. Bu sizin seçiminiz."

Seçenekler.

Bazen hiçbir seçim yapmamanın iyi olabileceğini düşünürdüm. Hiç seçimim olmasaydı, asla berbat edemezdim.

"Bir rahiple paylaşmak istemediğim şeyler var," dedim ama çoğunlukla sesli düşünüyordum.

Başını salladı. Yakasını çıkardı ve bir kenara koydu. Tekrar sıraya yerleşti, elini ceketinin içine soktu ve ince gümüş bir şişe çıkardı. Açtı, bir yudum aldı ve bana uzattı. "O zaman bunu barmeninizle paylaşın."

Bu benden belli belirsiz, homurdanan bir kahkaha kopardı. Başımı salladım, şişeyi aldım ve yudumladım. Mükemmel, yumuşak bir viski. Tekrar yudumladım ve ona kongrede olanları ve bunların Carpenter'ların evine nasıl sıçradığını anlattım. Beni dinledi. Şişeyi elden ele dolaştırdık. Sözlerimi şöyle bitirdim: "O şeyleri doğrudan onun kapısına gönderdim. Böyle olmasını hiç istememiştim."

"Tabii ki hayır," dedi.

"beni daha iyi hissettirmiyor."

"Öyle de olmamalı," dedi. "Ama şunu bilmelisin ki sen güçlü bir adamsın."

"Nasıl yani?"

"Güç," dedi elini her şeyi kapsayan bir hareketle sallayarak. "Tüm güçler aynıdır. Büyü. Fiziksel güç. Ekonomik güç. Politik güç. Hepsi tek bir amaca hizmet eder: Sahiplerine daha geniş bir seçenek yelpazesi sunar. Alternatif hareket tarzları yaratır."

"Sanırım," dedim. "Ne olmuş yani?"

"Yani," dedi. "Daha fazla seçeneğiniz var. Bu da hata yapma olasılığınızın çok daha yüksek olduğu anlamına geliyor. Siz de insansınız. Arada bir, her şeyi berbat edeceksin."

"Benim sorun değil," dedim. "Parasını ödeyen tek kişi ben olduğumda."

"Ama bu sizin kontrolünüzde değil," dedi. "Tüm sonuçları göremezsiniz. O yaratıkların Carpenter'ın evine gideceğini bilemezsiniz."

Dişlerimi sıktım. "Yani? Daniel hâlâ yaralı. Molly ölmüş olabilir."

Forthill, "Ama onların durumunu siz belirleyemezsiniz," dedi. "Her gücün bir sınırı vardır."

"O zaman ne *anlamı* var?" Birden öfkelenerek hırladım. Sesim şapelin içinde yankılanarak yankılandı. "Arkadaşımın ailesini öldürecek kadar güce sahip olup da onları *koruyacak* kadar güce sahip olmamak neye yarar? Benden ne bekliyorsunuz? Bu aptalca seçimleri yapmak zorundayım. Onlarla ne yapmam gerekiyor?"

"Bazen," diye cevap verdi, ses tonu ciddiydi, "sadece inanmanız gerekir."

Güldüm, yüksek sesle ve acı bir kahkaha attım. Alaycı yankıları uçsuz bucaksız odanın içinde dolaştı. "İnanç," dedim. "Neye inanç?"

"Her şey olması gerektiği gibi gelişecek," dedi Forthill. "Anlık bir çirkinlik karşısında bile, büyük resim daha güzel bir şeye dönüşecektir."

"Göster bana," diye tükürdüm. "Bana bununla ilgili güzel bir şey göster. Bana bir umut ışığı göster."

Dudaklarını büzdü ve bir süre düşündü. Sonra şöyle dedi: "Tarikatımın kurucusunun bir sözü var: En sıradan durumlarda bile kutsal, ilahi bir şeyler gizlidir ve bunu keşfetmek her birinizin görevidir."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Gelecek olan iyilik her zaman açık değildir. Ne de görmesi kolaydır. Ne de onu bulmayı umduğumuz yerde. Ne de kişisel olarak arzuladığımız şeyde. Bu geceki olayların yarattığı iyiliğin doğaüstü kötülüklerin yenilmesi ya da tehlikedeki yaşamlarla hiçbir ilgisi olmayabileceğini düşünmelisiniz. Bu çok sessiz bir şey olabilir. Çok sıradan."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

Küçük şişeyi bitirdi ve sonra ayağa kalktı. Şişeyi yerine koydu ve yakasını tekrar taktı. "Korkarım sormanız gereken kişi ben değilim." Bir elini

ve sunağa doğru başını salladı. "Ama şunu söyleyeceğim: Bir süredir bu dünyadayım ve öyle ya da böyle, bu da geçecek. Daha kötü şeylerin tersine döndüğünü gördüm. Molly için hâlâ umut var, Harry. Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmalı, bilgelik ve şefkatle hareket etmeliyiz. Ama bizim kontrolümüz dışında olan şeylerin O'nun kontrolü dışında olmadığına da inanmalıyız."

Bir dakika sessizce oturdum. Sonra dedim ki, "Neredeyse beni inandıracaksın." Bir kaşını kaldırdı. "Ama?"

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bunun benim için mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "O zaman belki de bir gün inançlı olabileceğine inanmaya çalışmalısın." Parmakları omzumu sıktı ve sonra bıraktı. Gitmek için döndü.

"Peder," dedim.

Durakladı.

"Charity'ye söylemeyecek misin?"

Başını çevirdi ve profilindeki hüznü görebiliyordum. "Hayır. İnanmaktan korkan tek kişi sen değilsin."

Ani ayak sesleri şapele çarptı ve Alicia, Mouse'un eşliğinde aceleyle içeri girdi. Büyük gri köpek oturdu ve gözlerini balkona dikti. Alicia nefes nefese yukarı baktı. "Baba?"

"İşte," dedi Forthill.

"Çabuk gel," dedi. "Annem Daniel'in uyandığını söylememi istedi."

Otuzbirinc

i Bölüm

Daniel'in saldırıyı anlatışını dinledik. Yeterince basitti. Molly'nin alt katta dolaştığını duymuş ve kız kardeşiyle konuşmak için aşağı inmişti. Kapı çalınmıştı. Molly cevap vermeye gitmişti. Karşılıklı bir şeyler konuşmuşlar, sonra da Molly çığlık atıp kapıyı çarpmış.

"Koşarak oturma odasına geldi," dedi Daniel. "Ve arkasından kapıyı kırıp içeri girdiler." Ürperdi. "Yukarı çıkıyorlardı ve Molly dikkatlerini dağıtmamız gerektiğini söyledi, ben de şöminedeki demiri aldım ve üzerlerine atladım." Başını iki yana salladı. "Onların sadece kostüm olduğunu sanmışım. Bilirsiniz işte. Aptal hırsızlar ya da onun gibi bir şey. Ama Azrail beni yakaladı. Ve o şey yapacaktı... bilirsiniz. O eğri bıçakla beni kesecekti." Yaralı kolunu belli belirsiz işaret etti. "Molly ona vurdu ve beni düşürdü."

"Neyle?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. İnce, beceriksiz, ergen yüz hatları acı, yorgunluk ve bir tür süregelen güvensizlikle çukurlaşmıştı. Sözcükleri sanki gerçek deneyimlerden ziyade zevksiz bir sinema filmindeki olayları anlatıyormuşçasına biraz sert, tahta gibiydi. "Ben göremedim. Sanırım elinde sopa gibi bir şey vardı. Beni düşürdü."

"Sonra ne olacak?" Ona sordum.

Yutkundu. "Düştim ve başımı yere çarptım. Ve onu yakaladılar. Azrail ve Korkuluk. Ve onu kapıdan dışarı taşıdılar. Çığlık atıyordu..." Dudağını ısırdı. "Onları durdurmaya çalıştım ama Hammerhand beni kovaladı. Ben de arkadan ağaç eve kaçtım, çünkü düşündüm ki, bilirsin. Onun hiç eli yok. Sadece çekiçleri var. Peki peşimden nasıl tırmanacak?"

Charity'ye baktı ve sesindeki utançla, "Özür dilerim anne. Onları durdurmak istedim. Sadece... çok büyüklerdi." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve ince göğsü kabardı. Charity ona şiddetle sarıldı, sıktı ve fısıldayarak konuştu. Daniel hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ayağa kalktım ve odanın uzak tarafına doğru yürüdüm. Forthill de orada bana katıldı.

"Bu yaratıklar," dedim ona sessizce, "basit fiziksel hasardan daha fazlasını verirler. Saldırdıkları kişilerin ruhlarını parçalıyorlar."

"Daniel'a bu mu oldu?" Forthill sordu.

"Emin olmak için daha yakından bakmam gerekecek ama muhtemelen. Çocuk bir süre zorlanacak," dedim. "Duygusal travma gibi bir şey. Birinin ölmesi gibi bir şey. İnsanları aynı şekilde yıpratır. Bunu çabuk atlatamazlar."

"Ben de gördüm," dedi Forthill. "Bu konuyu henüz açmadım ama Nelson'ın bu akşam erken saatlerde bana geldiğini bilmen gerektiğini düşündüm."

İçeri girdiğimizde dolu olan karyolaya başımla işaret ettim. "Bu o mu?"

"Evet."

"Sana nasıl vurdu?" Ben sordum.

Forthill dudaklarını büzdü. "Onu senin gönderdiğini bilmeseydim, uyuşturucuya kötü bir tepki verdiğini düşünürdüm. Neredeyse tutarsızdı. Çok tedirgindi. Aslında dehşete kapılmıştı ama nedenini açıklamıyor ya da açıklayamıyordu. Onu sakinleştirmeyi başardım ve neredeyse bayılacaktı."

Kaşlarımı çatarak sağ elimin parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdim. "Onu takip eden biri olduğunu hissettiniz mi?"

"Hiç de değil. Yine de bir şeyleri kaçırmış olabilirim." Yorgun bir gülümseme denedi. "Geç oldu. Saat ondan sonra eskisi kadar dinç olamıyorum."

"Ona yardım ettiğiniz için teşekkür

ederim," dedim. "Elbette. Kim o?"

"Molly'nin erkek arkadaşı," dedim. Odanın öbür ucuna, oğlunu kucaklayan anneye baktım. "Belki Charity'nin bu kısmı da bilmesine gerek yoktur."

Gözlerini kırıştırdı ve sonra içini çekti, "Ah,

canım." "Heh. Evet," dedim.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diye

sordu. "Elbette."

"Bu yaratıklar, bu fajlar. Eğer dediğiniz gibilerse, ruhlar dünyasının varlıklarıysa, o zaman evin eşiğinden geçmeyi nasıl başardılar?"

"Geleneksel yöntem," dedim. "Bir davetiye aldılar."

"Kimden?"

"Muhtemelen Molly," dedim.

Kaşlarını çattı. "Onun böyle bir şey yapacağına inanmakta güçlük çekiyorum."

Ağzımın gerildiğini hissettim. "Muhtemelen onların canavar olduğunu bilmiyordu. Onlar şekil değiştirenler. Muhtemelen ona tanıdığı biri gibi göründüler ve içeri davet ettiler."

Forthill, "Ah. Anlıyorum. Belki de sizin gibi biri."

"Belki de," dedim sessizce. "Bu, birinin Michael'ın ailesini vurmak için benim yüzümü ikinci kez kullanışı oluyor."

Forthill bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra şöyle dedi: "Bana öyle geliyor ki bu yaratıklar daha önceki karşılaşmalarınızda hiç vicdan azabı çekmeden öldürdüler. Neden Molly'yi öldürmek yerine onu alıp götürdüler?"

"Henüz bilmiyorum," dedim. "Büyümün onları Molly'ye getirmeyi nasıl başardığını bilmiyorum. Bu şeylerin tam olarak ne olduğunu ya da nereden geldiklerini bilmiyorum. Bu da neden ortaya çıktıklarını ya da kızı nereye götürmüş olabileceklerini anlayamadığım anlamına geliyor." Elimi sinirli bir hareketle salladım. "Bu beni deli ediyor. Elimde tonlarca bilgi var ama hiçbiri birbirini tutmuyor."

"Yorgunsun," dedi Forthill. "Belki biraz din-"

Başımı salladım. "Hayır, Peder. Onu kaçırان şeyler rahat durmayacak. Onların elinde ne kadar uzun süre kalırsa, onu bir daha görme ihtimalimiz de o kadar azalır." Gözlerimi ovuşturdum. "Bunu yeniden düşünmem gerek."

Forthill bana başıyla selam verdi ve ayağa kalktı. Odanın diğer tarafında Charity bitkin oğlunu bir battaniyeyle örtüyordu. Alicia bile yorgunluğa teslim olmuştu ve şimdi sadece yetişkinler uyanıktı. "O halde sizi yalnız bırakayım.

Yakın zamanda yemek yedin mi?"

"Mezozoik Çağ'da bir zaman," dedim.

"Sandviç mi?"

Midem guruldayan bir ses çıkardı. "Eğer ısrar edersen."

"Ben hallederim," dedi Forthill. "İzninizle." Charity'nin yanına gidip koluna girdi ve onunla sessizce konuşurken onu dışarı çıkardı. Çocuklarına bakıldığı için artık dikişlerinden ayrılacakmış gibi görünüyordu.

Birlikte odadan çıktılar ve beni loşlukta Mouse ve uyuyan bir sürü çocukla baş başa bıraktılar.

Düşündüm. Biraz daha düşündüm. Bildiğim tüm gerçekleri topladım, onları her yöne çevirdim, bu deliliğe bir son vermemi sağlayacak bir şey, *herhangi bir* şey bulmaya çalıştım.

Fajlar. Cevap fajlardaydı. Kimliklerini öğrendiğimde, onları kimin kullanıyor olabileceğini ve onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için ne yapabileceğimi anlamaya başlayabilirdim. Bir yerlerde ortak bir noktaları olmalıydı; onları birbirine bağlayan bir şey, motivasyonlarını ve niyetlerini yargılayabileceğim bir bağlam sağlayabilecek bir gerçek.

Ama korkudan beslenen canavarlar olmaktan başka ne gibi bir ortak noktaları olabilirdi ki? Bir banyoda, bir mutfakta, bir otoparkta, bir konferans salonunda rastgele ortaya çıkmışlardı. Kurbanları farklıydı, görünüşte rastlantısaldı.

Hepsi korku filmlerindeki figürler gibi görünüyordu, ama bu gerçek, nispeten konuşursak, oldukça dikkat çekici görünmüyordu. Ne kadar denesem de onları bir araya getirecek, tanımamı sağlayacak hiçbir şey bulamadım.

Hayal kırıklığına bir halde kalktım ve Daniel'in karyolasına gittim. Görüşümü çağırdım. Normalden daha uzun sürdü. Kendimi hazırladım ve çocuğa baktım.

Haklıydım. Psişik bir kırbaç yemişti. Faj, bedenini tehdit ederken bile zihnini, ruhunu endişelendiriyordu. Yaraları etinde uzun, kanayan yırtıklar olarak görebiliyordum. Zavallı küçük adam. Bu ona musallat olacaktı. Kabuslar onu uyandırmadan önce biraz dinlenebilmesini umuyordum.

Bir süre ona baktım ve çektiği acının aklımdan silinmeyecek şekilde kazındığından emin oldum. Hayatımın geri kalanında yaptığım hataların sonuçlarının neler olabileceğini hatırlamak istiyordum.

Yandan bir ses duydum ve hiç düşünmeden başımı kaldırıp sesin kaynağına, huzursuzca kıpırdayan Nelson'a baktım.

Eğer küçük Daniel vahşi bir dayak yemiştir, Nelson'ın ruhu cehennemin ellerindeydi. Görüşüm altında tüm vücudunun şekli bozulmuştu, iğrenç, iltihaplı çibanlar ve çiğ, kanayan yaralarla kaplıydı.

Yanıklar. Hasar en çok baş çevresindeydi ve gövdesine doğru indikçe yavaş yavaş azalıyordu.

Şakaklarının her birinde sanki lazerli bir neşterle açılmış gibi keskin ve dağlanmış küçük, düzgün delikler vardı.

Tıpkı Rosie gibi.

Mantık zincirleri beynimde çağladı. Başım dönüyordu. Sight'ı kendimden uzaklaştırdım ve kığım doğruca yere düştü.

Biliyordum.

Büyümün neden fajları Carpenter'ların peşine gönderdiğini biliyordum.

Molly'nin neden kaçırıldığını biliyordum. Nerede olduğunu tahmin edebiliyordum. Fajların hepsinin ortak noktasını biliyordum.

Onları kimin gönderdiğini biliyordum. Bunun farkına varmak beni öylesine soğuk ve keskin bir korkuyla dehşete düşürdü ki, kelimenin tam anlamıyla felç oldum. İniltili sesler çıkarmamak için elimi ağzıma güçlükle kapatabiliyordum.

Kendimi sakinleşmeye zorlamam biraz zaman aldı. Ben sakinleşene kadar Forthill elinde sandviçlerle dönmüştü. Yorgun olduğu her halinden belli olan bir karyolaya yerleşti ve uyumaya gitti.

Sandviçlerimi yedim. Sonra Charity'yi aramaya gittim.

Onu şapelde, balkonda yüksek bir yerde otururken buldum. Gözlerini mihraba dikmişti ve basamakları çıkıp yanına geldiğimde ve yanındaki banka oturduğumda hiçbir tepki vermedi. Onunla bir dakika boyunca sessizce oturdum.

"Charity," diye fısıldadım. "Sana bir şey sormam gerek."

Taş gibi bir sessizlik içinde oturdu. Çenesi bir derece aşağı yukarı hareket etti.

"Ne kadar ?" Mırıldandım.

" zamandan beri?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Sihrini kullanmayalı ne kadar oldu?"

Bölüm

Otuz İki

Onu vurmuş olsaydım daha fazla tepki alamazdım. Charity'nin yüzü bembeyaz kesilmiş, kanı çekilmişti. Önündeki ahşap sıranın kenarını iki eliyle kavrayarak olduğu yerde dondu kaldı. Parmak eklemleri bembeyaz oldu ve tahta gıcırdadı. Dişlerini gıcırdattı ve başını eğdi.

İtmedim. Bekledim.

Gözlerini tekrar açtı ve onu okumak hiç de zor değildi. Düşünceleri ve duyguları yüzünden okunuyordu. Panik. Çaresizlik. Kendinden nefret. Gözleri bir olasılıktan diğerine gidip geliyordu. İnkâr etmeyi düşündü. Bana yalan söylemeyi düşündü. Sadece çekip gitmeyi düşündü.

"Charity," dedim ona. "Bana gerçeği söyle."

Nefes alış veriş hızlandı. Çaresizliğinin arttığını gördüm.

Bir elimle uzandım ve yüzünü bana doğru çevirdim. "Kızının sana ihtiyacı var. Eğer ona yardım etmezsek, ölecek."

Charity irkildi ve benden uzaklaştı. Sessiz bir hıçkırıkla omuzları sarsıldı. Nefesini ve sesini kontrol etmek için mücadele etti ve "Bir ömür boyu" diye fısıldadı.

İçimdeki gerginliğin hafıflediğini hissettim. Onun tepkisi doğru yolda olduğumu doğruladı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sadece bir sürü küçük şeyi bir araya getiriyorum," dedim. "Lütfen, Charity. Anlat bana."

Sesi kaba, yarı boğuktu, sanki sözlerini taşıyan nefes çürümüş bir şeyle lekelenmiş gibiydi. "Biraz yeteneğim vardı. Bu

on altıncı doğum gününden hemen önce gösterdi. Bu tür şeylerin ne kadar garip olabileceğini bilirsiniz."

"Evet," dedim. "Ailen nasıl karşıladı?"

Ağzı buruştu. "Ailem zengindi. Saygındı. Beni fark edecek zamanları olduğunda, normal olmamı beklediler. Saygıdeğer. Uyuşturucu bağımlısı olduğuma inanmayı daha kolay buldular. Duygusal olarak dengesiz."

İrkildim. Gelişmekte olan bir sihir yeteneğine sahip birinin karşılaşılabileceği pek çok durum vardı. Charity'ninki en kötülerinden biriydi.

"Beni okullara gönderdiler," dedi. "Ve okul kılığında hastanelere." Elini salladı. "Sonunda onları terk ettim. Sadece onları terk ettim. Kendi başıma yola çıktım."

"Ve kötü bir kalabalığın arasına düştüm," dedim sessizce.

Bana acı bir gülümseme verdi. "Bu hikâyeyi daha önce de duymuşsundur." "Alışılmadık bir şey değil," dedim sessizce.

"Kimdi o?"

"Bir... cadılar meclisi, bir tür, sanırım," dedi. "Daha çok bir tarikat. Liderliğini yapan genç bir adam vardı. Gregor. Gücü vardı. O ve diğerleri, hepsi genç insanlar, din, mistisizm, felsefe ve... şey.

Muhtemelen daha önce de böyle şeyler görmüşsünüzdür."

Başımı salladım. Vardı. Karizmatik bir lider, kendini adanmış takipçiler, başıboş ve evsiz kaçaklar topluluğu. Nadiren olumlu bir şeye dönüşürdü.

"Çok yetenekli değildim," dedi. "Senin gibi değildim. Ama dışarıda neler olduğunu öğrendim. Beyaz Konsey hakkında." Acı gülümsemesi geri döndü. "Herkes onlardan korkardı. Bir keresinde bir Gardiyan bizi ziyaret etmişti. Gregor'a bir uyarı ilettiler. Bir tür çağırma büyüyle oynuyormuş ve Gardiyanlar bunu öğrenmiş. birimizle görüştüler. Bizi değerlendirdiler. Bize Büyü Yasalarını anlattılar ve yaşamak istiyorsak bunları asla çiğnemememiz gerektiğini söylediler."

Başımı salladım ve dinledim. Artık daha hızlı konuşuyordu, kelimeler giderek artan bir telaşla çıkıyordu. Uzun zamandır bastırılmışlardı.

"Gregor buna içerledi. Uzaklaştı. Konsey Yasaları'nın çökmekte olan sınırlarında dolaşarak büyü yapmaya başladı. Bunu hepimize yaptırdı."

Gözleri soğuklaştı. "Diğerleri kaybolmaya başladı. Teker teker. Kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Ama ben neler olduğunu gördüm. Gregor'un gücünün arttığını gördüm."

"Onları takas ediyordu," dedim.

Bir kez başını salladı. "Bunu fark ettiğimde yüzümü gördü. Bir sonraki giden bendim. Beni götürmeye geldi ve ben onunla savaştım. Onu öldürmeye çalıştım. Onu öldürmek istedim. Ama o beni dövdü. Sadece bazı kısımlarını hatırlıyorum. Demir bir direğe zincirlenmişim."

"Ejderha," dedim.

Başını salladı. Gülümsemesindeki acılığın bir kısmı kayboldu. "Ve Michael geldi. Ve canavarı yok etti. Ve beni kurtardı." Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarından aşağı süzüldü ama gözlerini kırpmadı. "Bunu arkamda bırakacağıma dair kendime yemin ettim. Sihri. Gücü. İçimde... dürtüler vardı." Yutkundu. "Sadece... sadece bir canavarın yapabileceği şeyleri yapmak için. Siriothrax öldüğünde Gregor delirdi. Tamamen delirdi. Ama ben yine de gücümü ona karşı kullanmak istedim. Başka bir şey düşünemedim."

"Yapması zor," dedim sessizce. "Sen bir çocuktun. Gerçek bir eğitimin yoktu. Gücün bazı kötü kullanımlarına maruz kaldın."

"Evet," dedi. "Michael olmasaydı, bunu asla arkamda bırakamazdım. O hiç bilmiyordu. Hâlâ da bilmiyor. Yanımda, hayatımın içinde kaldı. İyi olduğumdan emin olmak için. Ve... o çok iyi bir ruhtu. Bana gülümsediğinde, sanki dünyadaki tüm ışık bana doğru parlıyordu. O gülümsemeye layık olmak istedim."

"Kocam hayatımı kurtardı Bay Dresden, hem de sadece ejderhadan değil. Beni kendimden de kurtardı." Başını iki yana salladı. "Michael'la tanıştığım gecedan sonra bir daha asla gücüme dokunmadım. Kısa bir süre sonra evlendik. Ve zamanla, güç soldu. Ve ondan kurtuldum."

"Yani Molly'nin yeteneği ortaya çıkmaya başladığında," dedim sessizce, "onun da yeteneğini terk etmesini sağlamaya çalıştın."

"Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındaydım," dedi. "Ne kadar masum görünebileceğinin." Başını iki yana salladı. "Benim hayatımı neredeyse mahveden şeylere maruz kalmasını istemedim."

"Ama yine de yaptı," diye tahmin ettim. "İkinizin arasına giren şey gerçekten buydu. Bu yüzden evden kaçtı."

Charity'nin sesi sertleşti. "Evet. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu ona anlatamadım. Neyi feda ediyor olabileceğini." Gözyaşlarını engellemek ya da saklamak için hiçbir çaba göstermedi. "Ve sen oradaydın. Babasının yanında savaşan bir kahraman. Gücünü insanlara yardım etmek için kullandı." Yorgun bir kahkaha attı. "Tanrı aşkına, sen benim hayatımı kurtardın. Çocuğumuza senin adını verdik. Yeteneği olduğunu fark ettiğinde, hiçbir şey onu bundan alıkoyamazdı."

Tanrım. Charity'nin benden pek hoşlanmamasına şaşmamalı. Kocasını kim bilir nerede, kim bilir neyle savaşmaya sürüklemekle kalmıyor, Charity'nin kaçınmasını istediği her şey için Molly'ye örnek oluyordum.

"Bilmiyordum," dedim ona.

Başını iki yana salladı. Sonra şöyle dedi: "Sana karşı dürüst oldum. Şu anda ne yaptığını başka kimse bilmiyor. Michael bilmiyor. Ne de kızım. Hiç kimse." Cebinden bir kağıt mendil çıkardı ve gözlerini sildi. "Kızıma ne oldu?"

Nefes verdim. "Şu anda elimdekiler hâlâ büyük ölçüde tahminden ibaret," dedim. "Ama içgüdülerim bana her şeyin birbirine uyduğunu söylüyor."

"Anlıyorum," dedi.

Başımı salladım ve Charity'ye kongredeki saldırıları ve Molly'nin beni bu işe nasıl bulaştırdığını anlattım. "İlk iki saldırının kurbanlarını inceledim," dedim sessizce. "İçlerinden biri, Rosie adında bir kız, psişik travma geçirdiğine dair kanıtlar gösterdi. O zamanlar bunu fajın ona saldırmasına bağlamıştım."

Charity kaşlarını çattı. "Öyle değil miydi?"

Başımı salladım. "Nelson'da da aynı travmayı buldum." Derin bir nefes aldım ve dedim ki, "Aralarındaki bağlantı Molly. İkisi de onun arkadaşı. Sanırım onlara zarar veren oydu. Sanırım zihinlerini ele geçirmek için büyü kullandı."

Charity bana baktı, yüz ifadesi iğrenmişti. "Ne? Hayır..." Başını iki yana salladı. "Hayır, Molly yapmaz..." Yüzü daha da solgunlaştı. "Oh, Tanrım. Konsey Yasalarından birini çiğnedi." Başını daha şiddetli bir şekilde salladı. "Hayır, hayır, hayır. O böyle bir şey yapmaz."

Yüzümü buruşturdum ve dedim ki, "Sanırım ne yaptığını biliyorum. Ve neden yaptığını da." "Anlat bana."

Derin bir nefes aldım. "Rosie hamile. Ve uyuşturucu bağımlılığının fiziksel kanıtlarını gösterdi, ancak yoksunluğun psikolojik kanıtlarından hiçbiri yoktu. Bence Molly arkadaşının hamile olduğunu öğrendiğinde onu uyuşturucudan uzaklaştırmak için bazı adımlar attı. Bence bunu bebeği korumak için yaptı. Ve sonra aynı şeyi Nelson'a da yaptığını düşünüyorum. Ama bir şeyler ters gitti. Sanırım ona yaptığı şey bir şeyleri kırdı." Başımı salladım. "Paranoyaklaştı, dengesizleşti."

Charity başını sallayarak aşağıdaki sunağa baktı. "O zaman onu Konsey mi aldı?"

"Hayır," dedim. "Hayır. Rosie ve Nelson'a yaptıkları onda bir tür iz bıraktı. Bir leke. Sanırım Rosie ve Nelson'ı uyuşturucularına yaklaştıklarında korku hissetmeye zorladı. Korku güçlü bir motivasyon aracıdır ve istismar edilmesi kolaydır. Uyuşturucudan korkmalarını istedi. İyi niyetliydi ama arkadaşlarının korkmasını istedi."

"Anlamıyorum."

"Bu fajları her kim çağırdıysa," dedim, "onları Nevernever'dan fiziksel dünyaya yönlendirecek bir yola ihtiyaçları vardı. Bir işaretçiye ihtiyaçları vardı, sempatik bir titreşimle rezonansa girecek birine. Tıpkı gibi insanlara korku hissettirmek isteyen birine."

"Ve benim Molly'mi kullandılar," diye fısıldadı Charity. Sonra bir süre bana baktı. "Bunu sen yaptın," dedi sessizce. "Fajları çağıran kişiye geri döndürmeye çalıştın. Onları kızımın peşine sen gönderdin."

"Bilmiyordum," dedim ona. "Tanrım, Charity. Sana yemin ederim ki bilmiyordum. İnsanlar ölmüştü ve başka kimsenin zarar görmesini istemedim."

Tahta sıra onun tutuşuyla daha da keskin bir şekilde gıcırdadı.

"Bunu kim yaptı?" dedi ve sesi ölümcül bir sessizlikteydi. "Çocuklarıma verilen zarardan kim sorumlu? Evimi istila eden şeyleri çağıran kim?"

"Onları kimsenin aradığını sanmıyorum," dedim sessizce. "Sanırım onlar gönderildi."

Bana baktı ve gözleri kısıldı. "Gönderildin mi?"

Başımı salladım. "Tüm saldırıların ortak noktasını fark edene kadar bu olasılığı düşünmemiştim. Aynalar."

"Aynalar mı?" Charity sordu. "Anlamıyorum."

"Ortak unsur buydu," dedim. "Aynalar. Banyo. Rosie'nin konferans salonundaki makyaj aynası. Ticari bir mutfakta bol miktarda yansıtıcı çelik yüzey. Madrigal'in kiralık minibüsünün ön camı da görüntüleri çok net yansıtıyordu."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ anlamıyorum."

"Aynaları ruhlar dünyasından pencere ya da kapı olarak kullanabilen pek çok şey var," dedim. "Ama korkuyla beslenen ve aynaları Asla Olmayan'a gidip gelen yollar olarak kullanan tek bir şey var. Buna fetch denir."

"Getir." Charity başını eğdi, gözleri eski anıları araştırıyormuş gibi belirsizdi. "Adlarını duymuştum. Onlar... onlar Faerie yaratıkları değil mi?"

"Evet," dedim sessizce. "Özellikle de en derin, en karanlık Kış'ın yaratıkları." Yutkundum. "Daha da spesifik olarak, Kraliçe Mab'ın seçkin casusları ve suikastçıları. Çok güçlü şekil değiştiriciler."

"Mab?" diye fısıldadı. "Mab mı?"

Yavaşça başımı salladım.

"Ve kızımı aldılar," dedi. "Onu Faerie'ye götürdüler."

Tekrar başımı salladım. "Onlar için zengin bir kaynak olacak. Büyüye yetenekli genç bir ölümlü. Uyumlu enerji. Kendini savunmak için yeterli deneyimi yok. Ondan ve büyüünden saatlerce beslenebilirler. Belki günlerce. Bu yüzden onu öldürmediler ve işlerini bitirdiler."

Charity yutkundu. "Ne ki?"

"Emin değilim," dedim. "Yine de kocanızın da yanınızda olması iyi olurdu."

Dudağını ısırdı ve sunağa nefret dolu bir bakış gönderdi. "Ona ulaşamıyor. Mesajlar bırakıldı ama..."

"Kendi başımızayız," dedim.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi.

"Evet," diye kabul ettim. "Sorun şu ki, bunu *nerede* yapacağımızı bilmiyoruz."

"Az önce onu Faerie'ye geri götürdüklerini söylediğini sanıyordum."

"Evet," dedim. "Ama sırf sana Ayer's Rock'ın Avustralya'da olduğunu

söyledim diye

o lanet şeyi bulabileceğin anlamına . Avustralya çok büyük. Ve Faerie onu Rhode Island gibi gösterir."

Charity çenesini sıktı. "Bir şeyler olmalı." "Üzerinde çalışıyorum," dedim.

"Ne olacak..." Durakladı ve boğazını temizledi. "Ne kadar zamanı var?"

"Söylemesi zor," dedim ona. "Zaman burada ve orada farklı hızlarda geçebilir. Burada bir gün, ama orada bir saat. Ya da tam tersi."

Bana sabit bir şekilde baktı.

Gözlerimi kaçırdım ve "Çok uzun sürmez. Bu ne kadar dayanacağına bağlı. Ondan çıkarabildikleri kadar korku çıkaracaklar ve sonra..." Başımı salladım. "Bir gün. En fazla."

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi sessizce. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Onu geri almanın bir yolu olmalı."

"Faerie'ye gidebilirim," dedim. "Ama bir şeyi anlamalısın. Kışın derinliklerine giden bir yol açmaktan bahsediyoruz. *Eğer* yolu açacak kadar güçlüysem ve aynı zamanda büyümü şeker gibi yiyen en az bir kadim fetch'e karşı bir kurtarma operasyonu yürütürken yolu açık tutacak kadar güçlüysem, yine de Kraliçe Mab'ın iradesine meydan okumaktan bahsediyoruz demektir. Eğer o oradaysa, yapabileceğim hiçbir şey yok. Ona krallığının kalbinde meydan okuyacak kadar gücüm yok. Lanet olası Beyaz Konsey'in yeterli gücü yok. Bunun da ötesinde, Faerie'ye tam olarak nereden geçeceğimi bilmem gerek,

Çünkü onu alıp kaçmak için sadece birkaç dakikam var. Ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne diyorsun?" diye sordu sessizce. "Bunu yapamayacağımı" söyledim. "Bu intihar olur."

Charity'nin sırtı sertleşti. "Yani onu orada bırakmaya razı mısınız?"

"Hayır," dedim. "Ama bu, bulabildiğim her yerden yardım almak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Belki de senin pek hoşlanmayacağın insanlardan ve şeylerden." Başımı salladım. "Ve bu girişimde bulunamadan kendimi öldürmem de mümkün. Ve onu dışarı çıkarsam bile... bunun bir bedeli olabilir."

"Ödeyeceğim," dedi. Sesi düz, güçlü ve kesindi. "Molly için, ödeyeceğim."

Başımı salladım. Bir sonraki düşüncemi yüksek sesle söylemedim - kızı geri alsak bile aklından geriye pek bir şey kalmayabilirdi. Ve Sihir Kanunlarından birini çiğnemişti. Morgan'ın kılıcı onu omuzlarından indirene kadar kendini ıssız bir deponun zemininde, kafasında siyah bir torbayla bulabilirdi. Ya da belki daha kötüsü, kullandığı güç yüzünden çoktan çarpıtılmış olabilirdi.

Molly'yi bulup eve getirebilsem bile, onu kurtarmak için çok geç olabilir.

Ama yeri geldiğinde o köprüyü yakabilirdim. Önce onu bulmalıydım. Bunu yapmanın tek yolu da onu Nevernever'a getirenlerin nerede olduğunu öğrenmekti. Nevernever'daki coğrafya normal dünyadaki coğrafya gibi değildir. Nevernever dünyamıza sadece sempatik enerjinin belirli noktalarından temas eder. Nevernever'ın boş ve terk edilmiş bir depoya dokunan kısmı, deponun fiziksel sokağının karşısındaki dolu ve meşgul çocuk bakım merkezine dokunan ruh dünyası bölgesinin yakınında olmayabilir. Daha da kötüsü, dünya değiştikçe ölümlü dünya ile Hiçlik arasındaki bağlantılar da zaman içinde yavaş yavaş değişiyordu.

Chicago'da Fetch'lerin Molly'yi inlerine sürükleyebilecekleri binlerce yer olabilirdi. Doğru olanı bulmalıydım. Ve bunu şafak sökmeden, doğan güneş onun varlığına dair tek izim olacak kalıntıları dağıtıp dağıtmadan önce yapmalıydım.

Ağrıyan bedenimi daireme geri götürüp yıkanmak ve dinlenmiş ve tamamen bütün olsaydım tehlikeli olabilecek bir büyüye hazırlanmak için en fazla iki saatim vardı. Yorgun, acılı, baskı altında ve endişeli halimle Little Chicago'nun deneme turunda muhtemelen kendimi  ld recektim.

Ama diğ r tek seçeneğim çekip gitmek ve kızı karanlıktan korkan k buslar yaratan yaratıkların ellerine bırakmaktı.

"Ona ait bir şeye ihtiyacım olacak," dedim ayağa kalkarak. "Sa  ya da tırnak kırpıntısı en iyisi olur."

Charity, "Bebek defterinde sa ından bir tutam var" dedi.

"M kemm l," dedim. "Senin evinden alırım. Kitap nerede?" Ayağa kalktı.

"Sana göstereyim."

Tereddüt ettim. "Bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum."

Otuz

      

Bölüm

"Bu Thomas," dedim Charity'ye, kiliseden çıkarken yanıma kardeşime el sallayarak. "Göründüğünden daha tehlikeli biri."

Thomas, "Siyah kuşağım var," diye açıkladı.

Charity bir kaşını kaldırdı, Thomas'a bir saniye kadar baktı ve "Sen kocamı o striptiz barına götüren Beyaz Saray vampirisin," dedi.

Thomas Charity'ye dişlek bir gülümseme verdi ve "Hey, hatırlanmak güzel. Ve bir ipucu olan biriyle çalışmak." Başparmağıyla beni işaret etti ve "Değişiklik olsun diye" diye ekledi.

Charity'nin bakışı değişmedi. Ne buz gibiydi, ne dost aydı, ne de duygu doluydu. Bu sadece uzak, sabit bir bakıştı.

yakınlardan geçen büyük köpekler. Dikkatli bir gözlem, heyecansız ve kasıtlı. "Daha önce kocamın yanında savaşmış olmanızı takdir ediyorum. Ama aynı zamanda ne olduğunuzun size şüpheyile bakmama neden olduğunu da anlamanızı istiyorum. Lütfen bu duyguyu derinleştirecek hiçbir şey yapmayın. Tehditler karşısında pasif kalmam."

Thomas dudaklarını büzdü. Bakışlarına öfke bulaşmasını beklerdim ama öyle olmadı. Sadece başını salladı ve "Anlaşıldı hanımefendi" dedi.

"Güzel," dedi ve minibüsüne ulaştık. "Sen en arkadaki koltuğa otur."

İtiraz etmeye başladım ama Thomas elini omzuma koydu ve başını salladı. "Onun arabası, onun kuralları," diye mırıldandı yanımdan geçerken. "Buna saygı duyabilirim. Sen de saygı duyabilirsin."

Hepimiz bindik ve Carpenter'ların evine doğru yola çıktık. "Mouse nasıl?" Thomas sordu.

"Bacağım incindi," dedim.

"Bunu yapmak için çok iyi bir atış yapmak gerekti," dedi.

"Bu yüzden onu orada bıraktım," dedim. "Şansını zorluyor olabilir. Ayrıca, Forthill'in çocuklara göz kulak olmasına yardımcı olabilir."

"Hı-hı," dedi Thomas. "Mouse'un özel bir şey olabileceğini düşünmeye başlayan tek kişi ben miyim?"

"Hep öyle düşünmüşümdür," dedim.

"Gerçek bir cins olup olmadığını merak ediyorum."

Charity omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve "Kafkasyalıya benziyor," dedi.

"İmkânsız," dedim. "Ritmi var ve dans edebiliyor."

Charity başını salladı ve şöyle dedi: "Sovyetler Birliği tarafından Kafkas Dağları'nda güvenli askeri tesislerde kullanılmak üzere yetiştirilen bir köpektir. Bu kadar büyüyeabilen tek ırklardan biri. Ama sizin köpeğinizden çok daha saldırgan olma eğilimindedirler."

"herkes için yeterince agresiftir," dedim.

Thomas, Charity ile köpekler ve cinsleri hakkında kibar bir sohbe daldı, ben de başımı cama yasladım ve hemen uykuya daldım. Minibüs durduğunda kısa süreliğine uyandım. Charity ve Thomas konuştular ve onlar minibüse bir şeyler yüklerken ben de uyuyakalmışım. Thomas omzuma dokunup, "Senin dairendeyiz, Harry," diyene kadar bir daha uyanmadım.

"Evet," diye mırıldandım. "Tamam." Birkaç kez göz kırptım ve minibüsten atladım. "Thomas," dedim. "Benim için Murphy ile temasa geç ve ona hemen evimde ihtiyacım olduğunu söyle. Ve... burada..." Pardösümün ceplerini karıştırdım ve beyaz bir peçete ile bir keçeli kalem buldum. Başka bir numara yazdım. "Bu numarayı ara. Onlara kişisel kalemimle aradığımı söyleyin."

Thomas kâğıdı aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Daha açık konuşamaz mısınız?"

"Olmak zorunda değilim," dedim. "Onları neden istediğimi bilecekler. Bu onlara sadece benimle bir araya gelme zamanlarının geldiğini söyleyecek."

"Neden ben?" Thomas sordu.

"Çünkü zamanım yok," dedim. "Tehlikeli sihirli kehanetlerle oynamak istemiyorsan, şu lanet numarayı ara ve bana kendimi açıklamak için enerji harcatmaktan vazgeç."

"*Heil*, Harry," dedi Thomas, sesi biraz asıktı. Ama bunu yapacağını biliyordum. "Saç mı?" Charity'ye sordum.

İşaretsiz beyaz bir zarfı bana uzattı, yüz ifadesi bir maskeye dönüşmüştü.

"Teşekkür ederim." Onu aldım ve daireme doğru yöneldim, ikisi de peşimden geldi. "Ben alt katta çalışacağım. Siz ikiniz oturma odasında kalmalısınız. Lütfen olabildiğince sessiz olun ve etrafta fazla dolaşmayın."

"Neden?" Charity sordu.

Başımı yorgunca salladım ve bir el salladım. "Hayır, şu anda soru sormak yok. Molly'yi nereye götürdüklerini bulmak için elimdeki her şeye ihtiyacım var ve zaten bu işi aceleye getiriyorum. Konsantre olmama izin verin. Sonra açıklarım." *Eğer hayatta kalırsam*, diye düşündüm.

Charity'nin gözlerini üzerimde hissettim ve ona dönüp baktım. Başını kısa ve sert bir şekilde salladı. Korumaları indirdim ve içeri girdik. Mister yanıma geldi ve omzunu bacaklarıma çarptı, sonra Thomas'ın bacaklarının arasına dolandı ve üvey kardeşimden birkaç işaret okşaması kabul etti. Sonra Charity'ye de aynı muameleyi yaparak beni şaşırttı.

Başımı salladım. Kediler. Zevkler ve renkler tartışılmaz.

Charity kaşlarını çatarak daireme baktı ve "Çok iyi korunmuş. Ben daha fazla enkaz bekliyordum."

"Hile yapıyor," dedi Thomas ve buzdolabına yöneldi.

Onları görmezden geldim. Tam bir ritüel temizliği ve meditasyon için zaman yoktu ama günüm beni dışsal ve başka türlü her türlü lekeye maruz bırakmıştı ve düşün hazırlığın en vazgeçilmez kısmı olduğunu düşündüm. Böylece odama gittim, soyundum, bir mum yaktım ve duşa girdim. Üzerimden soğuk su aktı. Cildimi pembeleşene kadar ve saçlarımı ağrıyana kadar yıkadım.

Tüm bu süre boyunca zihnimde sessiz bir yer aradım, acı ve suçluluktan, korku ve öfkeden korunaklı bir yer. Yıkanmak dışında her hissi dışarı ittim ve bilinçli bir çaba sarf etmeden hareketlerim bir ritüelin sabit ritmine büründü, sıradan bir şey bir sanat ve meditasyon eylemine dönüştü, tıpkı bir Japon çay seremonisi gibi.

Yatağımı özledim. Uyumayı özledim. Sıcaklığı. Kahkahayı. Bu özlemleri birer birer bastırdım ve çarmıha gerdim, dünyam bu tür arzuları karşılayabilecek bir yer olana kadar onları askıya aldım. Yine de son bir duygu benim için çok büyüktü. Ne kadar denesem de korkunun düşüncelerime sızmasını engelleyemiyordum. Küçük Şikago'nun ilk seferi muazzam bir bilinmezlik içeriyordu. Eğer her şeyi doğru yapmış olsaydım, kasabamda olup bitenleri takip etmek için kendime müthiş bir araç edinmiş olacaktım.

Küçük bir hata bile yapsaydım, Molly ölmüştü. Ya da ölümden de beter. Ve ben de uzun tünelin sonundaki ışığın gerçekte ne olduğunu öğrenecektim.

Korkudan kaçamazdım. Durumun içine işlemişti. Bunun yerine onunla barışmaya çalıştım. Korku, düzgün bir şekilde ele alındığında faydalı bir şeye dönüştürülebilirdi. Bu yüzden kafamda onu kullanmak için küçük, düzenli bir yer, bir tür psişik çöp kutusu yaptım ve korkunun mümkün olan en kötü anda etrafta zıplamaya başlamamasını umdum.

Duştan ıktım, kurulandım ve tekrar beyaz bornozumu giydim. Düşüncelerime odaklandım, sırt çantamı ve beyaz zarfı aldım ve bodrumdaki laboratuvara indim. Kapıyı arkamdan kapattım. Eğer Küçük Chicago novaya dönüşürse, enerjilerin laboratuvardan kaçmasını engellemek için yaptığım önleyici büyüler hasarı önemli ölçüde azaltacaktı. Hiçbir şekilde mükemmel bir plan değildi ama ben sadece bir insanım.

Masanın üzerindeki modele bakarken aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. Küçük bir hata bile. Sadece insan.

Zarfı masanın kenarına, sırt çantamı rafa koydum ve bodrumda dolaşarak kibritle mumları yaktım. Bir büyü daha hızlı ve daha düzgün olabilirdi, ama kehaneti yönetmek için gücümün her damlasını saklamak istedim. Bu yüzden her bir mumu yakmayı kendi başına bir ritüel haline getirdim, hareketlerime, hassasiyete, sıcak ve soğğun, ışık ve karanlığın, ateş ve gölgenin anlık etkileşiminden başka hiçbir şeye odaklanmadım.

Son mumu yaktım ve maket şehre döndüm.

Binalar mum ışığında gümüş gibi parlıyordu ve hava, modele yerleştirdiğim güçle titriyordu. Kafamın içindeki küçük bir sağduyu sesi bana bunun korkunç derecede kötü bir fikir olduğunu söyledi. Bana acı içinde ve bitkin olduğum için kararlar verdiğimi ve biraz uyuyup makul bir şansım varken büyüyü denemenin çok daha akıllıca olacağını söyledi.

Ben de o küçük sesi çarmıha gerdim. Şüphelere yer yoktu. Sonra masaya ve yüzeyine yerleştirdiğim uzun gümüş çembere döndüm.

Lasciel her zamanki beyaz tuniğıyle, kızıl saçlarını sıkı bir örgüyle arkaya toplamış halde masayla benim aramda belirdi. İki elini havaya kaldırdı ve sessizce, "Bunu yapmanıza izin veremem," dedi.

"Sen," dedim sessiz ve mesafeli bir sesle, "neredeyse aniden gelen bir telefon kadar sinir bozucusun."

"Bunun bir anlamı yok," dedi. "Ev sahibim, tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum." "Size ayıracak zamanım yok," dedim.

"Yapmam gereken bir iş var."

"Bir iş mi?" diye sordu. "Sorumluluklarınızdan kaçmak mı demek istiyorsunuz?"

Başımı hafifçe eğdim. Şu anki zihinsel durumumda, hissettiğim duygular sonsuz derecede uzak ve önemsiz görünüyordu. "Nasıl yani?"

"Kendine bir bak," diye cevap verdi, sesi delilerin ve çirkin sarhoşların yanında kullanılan o alçak, sessiz, makul tondaydı. "Kendini bir dinle. Yorgunsun. Yaralısın. Suçluluk duygusuyla kıvranıyorsun. Korkuyorsun. Kendini yok edeceksin."

"Ve sen benimle misin?" Ona sordum.

"Doğru," dedi. "Varlığımın sona ermesinden korkmuyorum, ev sahibim ama ne hakkında olduğunu anlayamayacak kadar kendini kandıran biri tarafından yok edilmek istemem."

"Kandırılmıyorum," dedim.

"Ama sen öylesin. Bu çabanın muhtemelen seni öldüreceğini biliyorsun. Ve bunu yaptıktan sonra, kıza olanlarla ilgili her türlü sorumluluktan kurtulacaksın.

Ne de olsa, onu bulmak ve geri getirmek için kahramanca öldünüz. Cenazesine katılmak zorunda kalmayacaksınız. Michael'a kendini açıklamak zorunda kalmayacaksınız. Ailesine kızlarının sizin beceriksizliğiniz yüzünden öldüğünü söylemek zorunda kalmayacaksınız."

Cevap vermedim. Duygular biraz daha yakınlaştı.

Lasciel, "Bu, bir zayıflık anında seçilmiş, özenle hazırlanmış bir intihar biçiminden başka bir şey değil," dedi. "Kendini yok ettiğini görmek istemiyorum, ev sahibim."

Ona baktım.

Bunu düşündüm.

Haklı olabilir.

Önemli değildi.

"Çekil," diye mırıldandım. "Ben seni hareket ettirmeden önce." Sonra durdum ve dedim ki, "Bir dakika. Ne düşünüyorum ben? Sanki beni durdurabilirmişsin gibi." Sonra Lasciel'in görüntüsünün *içinden geçerek* masaya doğru ilerledim ve beyaz zarfa uzandım.

Beyaz zarf masanın üzerinde dönmeye başladı ve aniden her biri birbirinin aynısı olan, her biri fırıldak gibi dönen düzinelerce zarfa dönüştü.

"Ama yapabilirim," dedi Lasciel sessizce. Başıımı kaldırdığımda onu masanın karşı tarafında dururken buldum. "Zamanın kendisinin doğuşuna tanık oldum. Ölümlü sarmalın kusursuz karanlıktan doğuşunu izledim. Yıldızların oluşumunu izledim, bu dünyanın birleşmesini izledim, ona yaşamın üflenişini ve senin türünün onu yönetmek için yükselişini izledim." İki elini masanın üzerine koydu ve bana doğru eğildi, mavi gözleri soğuk ve sertti. "Şimdiye kadar bir misafirin davranması gerektiği gibi davrandım. Ama nezaketi zayıflıkla karıştırma ölümlü. Yalvarırım beni daha fazla harekete geçmeye zorlama."

Gözlerimi kısıtım ve Nişangâhıma uzandım.

Onu kullanamadan sol elim alevler içinde patladı.

Acı, acı, acı. Ateş, kavurucu, kalkan bileziğimle tutmaya çalıştığım elimi kaynatıyor. Yaralanmamın anısı
THX'te vampir perili bodrum aklıma geldi ve sinir uçlarım dinliyordu.

Çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum, nefes aldım, dişlerim o kadar ani ve keskin bir şekilde birbirine çarptı ki azı dişlerimden biri kırıldı.

Kendime *bunun bir yanılsama* olduğunu söyledim. *Bir anı. O bir hayalet, başka bir şey değil. Eğer izin vermezsen sana zarar veremez. O anıya karşı sertçe bastırdım, irademin odağını ona karşı çevirdim.*

İllüzyon-hafızanın yalpaladığını hissettim ve sonra acı gitti, ateş söndü. Vücudum bir kalp atışı sonra kan dolaşıma endorfin pompalandı ve odak noktam çökmeye başladığında onların üzerinde sürüklendim. Masaya sertçe yaslandım, sol elim saf bir refleksle göğsüme yakın tutuldu, sağ elim ağırlığımı destekliyordu. Dikkatimi zarflara yönelttim ve yanılsamalar yarı saydam hale gelene kadar irademi onlara karşı zorladım. Gerçek zarfı elime aldım.

Lasciel bana sabit bir şekilde baktı, güzel yüzü boyun eğmiyordu, kararlıydı.

"Er ya da geç fırlattığın her şeyi iteceğim," diye nefes nefese kaldım. "Bunu biliyorsun."

"Evet," dedi. "Ama benden kurtulana kadar kehanete odaklanamayacaksın. Bana direnerek kendinizi tüketmeniz için sizi zorlayabilirim, bu durumda kehanete kalkışmazsınız. Seni sadece geciktirsem bile

Şafak sökene kadar bu işe kalkışmanıza gerek kalmayacak." Çenesini kaldırdı. "Ne olursa olsun, kehanet başarılı olmayacak."

Kısık bir kahkaha attım, bu da Lasciel'in kaşlarını çatmasına neden oldu. "Kaçırdın," dedim.

"Neyi kaçırdım?"

"Boşluk. Sen tekneyi sallarken ben bunu deneyerek kendimi öldürebilirim. Ve sonuçta, tüm bu egzersiz her halükarda bir intihar girişiminden başka bir şey değil. Neden bunu yapmayalım?"

Çenesi sıkıştı. "Mantığa boyun eğmektense kendini öldürmeyi mi tercih edersin?"

"Cinayetten çok adam öldürme diyebilirim."

"Sen delisin," dedi düşmüş melek.

"Bana biraz Alka-Seltzer verin, ben de ağzımdan köpükler saçayım." Bu kez Lasciel'e sert bir bakış attım. "Dışarıda bana ihtiyacı olan bir çocuk var. Onu hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederim. Büyüyü yapıyorum, nokta. O yüzden siktir git."

Hayal kırıklığı içinde başını salladı ve kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. "Büyük ihtimalle öleceksin."

"Bozuk plak gibi mi?" diye sordum. Bebek inceliğindeki saç tutamını çıkardım, bıçağımı masanın üzerine koydum ve oradaki tören mumlarını yaktım. Düşmüş melek haklıydı, kahretsin. Korku içimde tehlikeli bir şekilde kıpırdandı ve parmaklarım ilk mutfak kibritini tutuşturmak yerine kıracak kadar sert titredi.

"Eğer bunu yapmak zorundaysan," dedi Lasciel, "en azından hayatta kalmaya çalış. Sana yardım etmeme izin ver."

"Kapatıp çekip giderek bana yardım edebilirsin," dedim ona. "Cehennem ateşi burada işime yaramayacak."

"Belki de değil," dedi Lasciel. "Ama başka bir yol daha var."

Gözümün ucuyla bir ışık parıltısı gördüm ve döndüğümde çağırma çemberimin ortasındaki zeminde yavaşça titreşen gümüş bir parıltı gördüm. İki ayak altında Lasciel'in geri kalanının hapsedildiği Karartılmış Denarius yatıyordu.

"Parayı al," diye ısrar etti. "En azından seni tepkilerden koruyabilirim. Hayatını bir kenara atmaman için sana yalvarıyorum."

Dudağımı ısırdım.

Ölmek istemiyordum, lanet olsun. Ve Molly'yi kurtaramama düşüncesi neredeyse ölümden daha kötüydü. Otuz kadim gümüş sikkeden birinin sahibinin muazzam bir güce erişimi vardı. Böyle bir destekle büyüü muhtemelen başarabilirdim ve işler kötüye gitse bile Lasciel'in koruması altında hayatta kalabilirdim. Her nasılsa, bunu yapmayı seçersem sikkeyi betonun altından bir anda çıkarabileceğimi de biliyordum.

Bir an için gümüş parıltıya baktım.

Sonra gözlerimi devirdim ve "Hala burada mısın?" dedim.

Lasciel'in yüzü duygusuz bir maskeye dönüşmüştü ama sesinde ince, çirkin bir tehdit tonu vardı. "Uyurken seninle konuşmak çok daha kolay, ev sahibim."

Ve o gitmişti.

Korku içimde çalkalanıyordu. Sakinleştirmeye çalıştım ama eski soğukkanlılığımı geri kazanamadım; ta ki büyücü görüşümün altında ezilmiş, ailesini peşlerinden gönderdiğim bir şeye karşı savunurken yaralanmış genç Daniel'ı düşünene kadar.

Molly'nin kardeşlerini düşündüm. Annesini, babasını düşündüm. Michael'ın ailesinin kahkahalarını, saf, neşeli, gürültülü *hayatını* düşündüm.

Sonra ayın bıçağımla parmak ucumu pembeleştirdim, bebek saç tutamını ona dokundurdum ve Little Chicago'nun içine bıraktım. İkinci bir damla kan ve irade gücüyle masanın üzerindeki daireye dokunarak onu kapattım ve büyüye başladım. Gözlerimi kapadım, odaklandım, modele uzanıp onu canlandırırken sahte bir Latince mırıldandım.

Duyularım bulanıklaştı ve birden masanın üzerinde, kendi pansiyonumun maketinin başında durdum. Önce gümüş renkli maketin gerçek boyutlarına ulaştığını düşündüm, sonra tersinin daha doğru olduğunu fark ettim. Küçük Chicago ile aynı ölçeğe küçülmüştüm, farkındalığım artık masanın üzerinde Godzilla gibi duran ve büyüün sözlerini mırıldanan kendi bedenimde değil, büyüün içindeydi.

Gözlerimi kapattım ve Molly'yi düşündüm, kanım onun bir tutam saçına değdi ve büyük bir şaşkınlıkla bir bisikletin pedal çevirmesinden daha fazla çaba harcamadan caddeden aşağıya doğru fırladım. Altımdaki sokaklar ve etrafımdaki binalar beyaz bir enerjiyle parlıyor, her yer yüksek güçlü gerilim hatları gibi uğulduyordu.

Yıldızlar ve taşlar, Küçük Chicago işe yaradı. *Hem de çok iyi* çalıştı. İçimden bir sevinç dalgası geçti ve hızım da aynı oranda arttı. Sokaklarda hızla ilerledim, hayalet gibi insanların silik görüntülerini gördüm, şu anda etrafımdaki gerçek Chicago'da hareket edenlerin kararsız yansımaları. Ama sonra büyü bozuldu ve kendimi bir koku izi bulmaya çalışan şaşkın bir tazi gibi daire çizerken buldum.

İşe yaramadı.

Çaba gösterdim ve kendi bedenimde geri çekildim, fena halde yorgun bir halde Küçük Chicago'ya baktım.

Bitkin bir halde sırt çantama uzandım, oturdum ve Bob'u kucağıma aldım.

Gözleri bir anda parladı ve "Beni yanlış anlama koca adam, senden hoşlanıyorum. Ama bu şekilde değil."

"Kapa çeneni," diye hırladım ona. "Molly'nin izini bulmak için Küçük Chicago'yu kullanmaya çalıştım. Fiyaskoyla sonuçlandı."

Bob gözlerini kırıştırdı. "İşe yaradı mı? Model gerçekten çalıştı mı? Patlamadı mı?"

"Belli ki," dedim. "İyi çalıştı. Ama basit bir izleme büyüğü kullandım ve onun izini bulamadı. Peki bu lanet şeyin nesi var?"

"Beni masaya yatır," dedi Bob.

Uzandım ve öyle yaptım. Bir dakika sessiz kaldıktan sonra, "Sorun yok, Harry. Yani, gayet iyi çalışıyor."

"Cehennem gibi," diye homurdandım. "Bu izleme büyüünü yüzlerce kez yaptım. Model bu olmalı."

"Sana söylüyorum, bu mükemmel," dedi Bob. "Şu lanet şeye bakıyorum. Eğer bu senin büyüün değilse ve model de değilse... Hey, izleme büyüüne odaklanmak için ne kullandın?"

"Saçının bir tutamı." "O

bebek saç, Harry." "Ne

olmuş yani?"

Bob iğrenmiş bir ses çıkardı. "Yani işe yaramayacak. Harry, bebekler kocaman bir boş levha gibidir. Molly o kilit alındığından beri epey değişti. Kilidin koparıldığı kişiyle pek bir ilgisi yok.

Doğal olarak büyü onu takip edemedi."

"Kahretsin!" Hırladım. Bunu düşünmemiştim ama mantıklı gelmişti. Daha önce büyüde bir tutam bebek saç kullanmamıştım, bir kez hariç, bir bebeği bulmak için. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun."

Küçük bir hata.

Ben sadece bir insandım.

Ve Molly'i hayal kırıklığına uğrattım.

Bölüm

Otuz Dört

Masadan uzaklaştım ve kendimi zahmetli bir şekilde merdivenden oturma odama taşıdım.

Charity kanepenin kenarına oturmuş, başını öne eğmiş, dudakları kıpırdıyordu. Ben dışarı çıktığımda ayağa kalktı ve yüzüme baktı, gerginlik içinde titriyordu.

Küçük odun sobasının üzerinde çaydanlığı olan Thomas omzunun üzerinden baktı.

Onlara başımı salladım.

Charity'nin yüzü bembeyaz oldu ve yavaşça tekrar yerine oturdu.

Mutfağa gittim, aspirin şişemi buldum ve tadından yüzümü buruşturarak üç tanesini çiğnedim. Sonra bir bardak su içtim. "O aramaları sen mi yapıyorsun?" Thomas'a sordum.

"Evet," dedi. "Aslında, Murphy bir dakika içinde burada olur."

Ona başımı salladım ve bir bardak suyumla şöminenin yanındaki rahat koltuklardan birine yerleşmek için yürüdüm ve Charity'ye, "Onu bulabileceğimi düşünmüştüm. Özür dilerim. I..." Başımı salladım ve sessizliğe gömüldüm.

"Denediğiniz için teşekkürler Bay Dresden," dedi sessizce. Başını kaldırıp bakmadı.

Charity'ye "Bebek saçıydı," dedim. "İşe yaramadı. Saçlar çok eskiydi. Yapamadım..." İçimi çektim. "Düzgün düşünemeyecek kadar yorgunum belki de," dedim. "Özür dilerim."

Charity bana baktı. Yüz hatlarında korku, öfke, belki biraz da küçümseme bekliyordum. Ama bunların hiçbirisi yoktu. Onun yerine, durum gerçekten çok kötü olduğunda Michael'da gördüğüm bir şey vardı. Bu bir tür sessiz sakinlikti, durumla tamamen çelişen bir emniyet ve kaynağını ya da içeriğini anlayamıyordum.

"Onu bulacağız," dedi bana sessizce. "Onu eve getireceğiz." Sesinde, iki artı ikinin dört ettiği kadar basit ve açık bir gerçeği ifade eden birinin sağlam güveni vardı.

Acı bir kahkaha atmadım. Bunu yapamayacak kadar yorgundum. Ama başımı salladım ve boş şömineye baktım.

"Bay Dresden," dedi sessizce. "Büyü hakkında sizin kadar çok şey bildiğimi iddia etmiyorum. Çok büyük bir güce sahip olduğunuzdan oldukça eminim."

"Sadece yeterli değil," dedim. "İyi bir şey yapmak için yeterli değil."

Göz ucuyla Charity'nin gerçekten gülümsediğini gördüm. "Zaman zaman hepimiz kadar çaresiz olduğunuzu fark etmek sizin için çok zor."

Muhtemelen haklıydı ama bunu yüksek sesle söylemedim. "Bir hata yaptım ve Molly bu yüzden incinebilir. Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

"Sen sadece bir insansın," dedi ve sesinde dalgın bir düşüncenin izi vardı.
"Tüm gücüne rağmen."

"Bu cevap yeterince iyi değil," dedim sessizce. Ona baktığımda beni izlediğini gördüm, koyu renk gözleri dikkatle bakıyordu. "Molly için yeterince iyi değil."

"Ona yardım etmek için elinden geleni yaptın mı?" Charity bana sordu. İşe yaramaz bir an için beynimi yokladım ve sonra "Evet" dedim. Ellerini iki yana açtı. "O halde senden daha fazlasını isteyemem."

Ona göz kırptım. "Ne?"

Tekrar gülümsedi. "Evet, bunu kendimden duymak beni de şaşırtıyor. Size karşı hoşgörölü davranmadım. Sana karşı hoşgörölü olmadım."

Yorgun bir el salladım. "Evet. Ama neden olmadığını anlıyorum."

"Bunu şimdi anlıyorum," dedi. "Sen gördün. Ama bunu görmem için tüm bunların olması gerekti."

"Neyi gördün?"

"Sana yönelttiğim öfkenin büyük bir kısmı senin hakkın değildi. Korkuyordum. Korkumun beni kontrol eden bir şeye dönüşmesine izin verdim. Bu da beni başkalarına zarar vermeye itti. Sana." Başını öne eğdi. "Ve bunun Molly ile aramızdaki sorunları daha da kötüleştirmesine izin verdim. Onun güvenliğınden o kadar çok korktum ki onunla savaşa girdim. Onu kaçınmasını en çok istediğim şeye doğru sürükledim. Hepsi korkum yüzünden. Korktum ve utanıyorum."

"Herkes bazen korkar," dedim.

"Ama beni yönetmesine izin verdim. Bundan daha güçlü olmalıydım, Bay Dresden. Bundan daha akıllı. Hepimiz öyle olmalıyız. Tanrı bize korku ruhu değil, sevgi, güç ve özdenetim ruhu verdi."

Bir an için bunu düşündüm. Sonra "Benden özür mü diliyorsun?" diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı ve sonra alaycı bir ses tonuyla, "Henüz o kadar bilge değilim," dedi.

Aslında bu benden sessiz bir kahkaha kopardı.

"Bay Dresden," dedi. "Yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Şimdi dua ediyoruz. İnancımız var."

"Faith?" Ben sordum.

Sakin ve kendinden emin gözlerle bana baktı. "Senin ya da benimkinden daha güçlü bir el kızımı koruyacak. Bize bir yol gösterileceğine. İhtiyaç duyduklarında sadıklarını terk etmeyeceğine."

"O kadar da sadık değilim," dedim.

Tekrar gülümsedi, yorgun ama kararlıydı. "Bende ikimize de yetecek kadar var." Gözlerime sabit bir şekilde baktı ve şöyle dedi: "Senin ya da bize karşı çıkan karanlık ruhların büyüünden başka güçler de var. Bu savaşta yalnız değiliz Bay Dresden. Korkmamıza gerek yok."

Bir ruh bakışı başlamadan önce gözlerimi kaçırdım. Ve o gözyaşlarımı görmeden önce. Charity, geçmişte bana nasıl davranmış olursa olsun, en zor zamanlarımda yanımda olmuştu. Yaralandığımda benimle ilgilenmişti. Yapmak zorunda olmadığı halde beni desteklemişti. Ne kadar yıpratıcı, suçlayıcı ve sert olursa olsun, kocasına, çocuklarına olan sevgisinden ya da inancının samimiyetinden bir an bile şüphe etmedim. Ondan hiçbir zaman çok fazla hoşlanmadım ama ona her zaman saygı duydum.

Şimdi her zamankinden daha fazla.

Bu işte yalnız olmadığımızı söylediğinde haklı olduğunu umuyordum. İçten içe buna gerçekten inandığımdan emin değildim. Beni yanlış anlamayın; Tanrı'ya karşı bir şeyim yok, belki biraz daha az belirsiz olmasını ve kiralık yardımcılar konusunda daha iyi bir zevke sahip olmasını dilemek dışında. Michael ve Charity gibi insanlar ve daha az ölçüde Murphy, ara sıra bir tür inancı göz önünde bulundurmamı sağlamıştı. Ama konu inanç meselelerine geldiğinde pek başarılı olan bir adam değildim. Ve Tanrı'nın, evinin ya da halkının etrafında dolaşmasını isteyeceğini düşündüğüm türden bir adam da değildim.

Cehennemde. Beynimde düşmüş bir melek vardı. Michael'la ya da Kılıçlardan birinin ucundaki diğer Şövalyelerden biriyle karşılaşmadığım için kendimi şanslı sayıyordum.

Kapının yanındaki köşede duran hediye patlamış mısır kutusuna baktım; asam ve sopam, dövüş asam, büyücülük aletimin kazanılmamış bir dublesi, kılıç bastonum, şemsiyem ve tahta

Michael ve silah arkadaşlarının taşıdığı üç kılıçtan biri olan *Fidelacchius*'un kamış kılıfı.

Kılıcın son kullanıcısı bana onu saklamamı ve bir sonraki Şövalyeye devretmemi söylemişti. Kim olduğunu ve ne zaman olacağını bileceğimi söylemişti. Sonra kılıç yıllarca patlamış mısır kutumda durdu. Evim kötü adamlar tarafından istila edildiğinde, onu gözden kaçırmışlardı. Neredeyse iki yıldır benimle yaşayan Thomas ona hiç dokunmamış ya da hakkında yorum yapmamıştı. Onun da bunu fark ettiğinden emin değildim. Orada öylece duruyor, bekliyordu.

Önce kılıca, sonra da çatıya baktım. Eğer Tanrı bize biraz yardım etmek istiyorsa, en azından kılıcı kime vereceğimizi önceden bilmek için iyi bir zaman olabilirdi. Sanırım bunun bize pek bir faydası olmazdı. *Fidelacchius* olsun ya da olmasın, kış tekmeleme konusunda epeyce gücümüz vardı. İhtiyacımız olan şey bilgiydi. Bilgi olmadan, dünyadaki tüm kış tekmelemelerin bir faydası olmazdı.

Her ihtimale karşı bir dakika kılıcı izledim.

Işık gösterisi yok. Ses efekti yok. Belirsiz bir sezgi patlaması bile yok. Sanırım Cennet şu anda böyle bir yardımda bulunmuyordu.

Sandalyeme geri oturdum. Charity sessiz dualarına geri dönmüştü. Birbiriyle çatışmayacak şeyler düşünmeye çalıştım ve Tanrı'nın Molly'nin yanında olmamı ona karşı kullanmayacağını umdum.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Thomas tüm olanları neredeyse doğüstü bir ilgisizlikle dinlemişti. Charity'yi sıkıntılı gözlerle izliyordu. Benimle, hissettiklerimin çoğunu yansıtır gibi görünen bir bakış alışverişinde bulundu. Sonra herkese birer fincan çay getirdi ve Charity dua ederken hemen mutfağa geri döndü.

Belki on dakika sonra Murphy kapıyı çaldı ve sonra açtı. Thomas'ın yanı sıra, ona zarar vermeden korumalarımın geçmesini sağlayacak bir tılsım emanet ettiğim tek kişiydi. Her zamanki iş kıyafetlerinden birini giymişti: siyah ceket, beyaz gömlek, koyu renk pantolon, rahat ayakkabılar. Gri şafak öncesi ışığı onu aydınlatıyordu. Kapıyı kapatmadan önce kaşlarını çatarak etrafa bir göz attı. "Ne oldu?"

Onu hızlandırdım ve kızın izini bulmadaki başarısızlığımınla bitirdim.

"Yani Molly'yi bulmaya mı çalışıyorsun?" Murphy sordu. "Bir büyüyle mi?" "Evet," dedim.

"Bunun senin için oldukça rutin olduğunu düşünmüştüm," dedi Murphy. "Yani, bunu en azından dört ya da beş kez yaptığını düşünebiliyorum."

Başımı salladım. "Bu bir şeyin nerede *olduğunun* izini sürmektir. Ben Molly'nin nerede *olduğunu* arıyorum. Bu farklı bir yılan çuvalı."

"Neden?" Murphy sordu. "Neden doğrudan ona gitmiyorsun?"

"Çünkü fetch'ler onu yanlarında eve götürdüler," dedim. "O Nevernever'da. Onu orada bulamam. Yapabileceğim en iyi şey nereden geçtiklerini bulmaya çalışmak, onları takip etmek ve geçtikten sonra normal bir izleme büyüü kullanmak."

"Oh." Kaşlarını çattı ve bana doğru yürüdü. "Ve bunun için onun saçına mı ihtiyacın var?"

"Evet," dedim. "Ki bizde yok. Yani sıkıştık." Dudağını

çiğnedi. "Başka bir şey kullanamaz mıydınız?" "Tırnak makası," dedim. "Ya da kan, eğer yeterince tazeyse."

"Hı-hı," dedi Murphy. Charity'ye başını salladı. "Peki ya onun kanı?" "Ne?"

"Ne?" dedim.

"O kızın annesi," dedi Murphy. "Onun kanından. Bu işe yaramaz mı?"

"Hayır," dedim.

"Oh," dedi Murphy. "Neden olmasın?"

"Çünkü..." Kaşlarımı çattım. "Uh..." Bir an için Charity'ye baktım. Aslında ebeveynler ve çocuklar arasında büyüü bir bağ vardı. Güçlü bir bağ. Annem Thomas ve benim kardeş olduğumuzu doğrulayacak bir büyü yapmıştı. Aramızdaki tek ortak ebeveyn olmasına rağmen bu bağlantı kurulmuştu. Kan bağı büyüünün bildiği en derin bağdı. "İşe yarayabilir," dedim sessizce. Biraz daha düşündüm ve nefes aldım, "Yıldızlar ve taşlar, sadece işe yaramaz. Aslında bu büyü için *daha çok* işe yarayabilir."

Charity hiçbir şey söylemedi ama gözleri o istikrarlı, kıpırdamayan güçle parlıyordu. Kendi kendime, *işte inanç böyle bir şey* diye düşündüm.

Başımı eğerek onu onayladım.

Sonra Murphy'ye döndüm ve onu sevinçle dudaklarından öptüm.

Murphy şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Evet!" Güldüm. "Murphy, harikasin! Bastır Dresden takımı!" "Hey, harika olan benim," dedi. "Bastır Murphy takımı."

Thomas homurdandı. Charity'nin bile küçük bir gülümsemesi vardı, ancak gözleri kapalıydı ve başı yine eğilmiş, muhtemelen Yüce Tanrı'ya teşekkür mırıldanıyordu.

Murphy, cevabı öğrenmem için tam da duymam gereken soruyu sormuştu. Yukarıdan yardım mı? Yukarıdan yardım almaktan çekinmezdim ve kimin çocuğunun tehlikede olduğu düşünüldüğünde, ilahi müdahalenin tam olarak böyle olması tamamen mümkündü. Zihinsel şapkamın kenarına dokundum ve belli belirsiz başımla şükranlarımı sunduktan sonra aceleyle laboratuvara döndüm. "Charity, sanırım amaç için bağışta bulunmak istiyorsun?"

"Elbette," dedi.

"O zaman iş başındayız. Harekete geçmeye hazır olun millet. Bu sadece bir dakikamı alacak."

Durdum ve elimi Charity'nin omzuna koydum. "Ve sonra kızını geri alacağız."

"Evet," diye mırıldandı, gözlerinde ateşle bana bakıyordu. "Evet, öyleyiz."

Bu sefer büyü işe yaradı. Getiricilerin kendi diyarlarından Chicago'ya en hızlı geçişi nerede bulduklarını bilmeliydim. Geriye dönüp baktığımda çok açık olan şeylerden biriydi.

Charity'nin minibüsü Clark Pell'in yıkık dökük eski sinema salonunun arkasındaki küçük otoparka girdi. Caddeyi göremiyordu. Oraya giderken güneş doğmuştu, ancak yoğun bulut örtüsü ve homurdanan gök gürültüsü günün bu erken saatleri için alışılmadık derecede kötü bir hava vaat ediyordu. Bu olmamalıydı

beni de şaşırttı. Peri Kraliçeleri sahne arkasında dolaşırken, hava çoğu zaman onların varlığını yansıtıyor gibiydi.

Murphy arabasını minivanın hemen arkasına çekti ve yanına park etti.

"Pekâlâ Murph, Thomas," dedim minibüsten inerken. "Peri Dövüşü 101."

"Biliyorum Harry," dedi Thomas.

"Evet, ama yine de üzerinden geçeceğim, o yüzden dinleyin. Nevernever'a doğru gidiyoruz. Baş etmemiz gereken bazı kötü periler var, bu da illüzyonlara karşı hazırlıklı olmamız gerektiği anlamına geliyor." Sırt çantamı karıştırdım ve küçük bir kavanoz çıkardım. "Bu onların saçmalıklarının çoğunu görmenizi sağlayacak bir merhem." Thomas'ın yanına gittim ve ona biraz sürdüm, sonra Murphy'nin gözlerine, sonra da kendi gözlerime sürdüm. Merhem, Bekçi'nin kullandığından esinlenerek hazırladığım kendi karışımımdı. Benimki daha güzel kokuyordu ama dokunduğu deriyi ağır bir kahverengi-siyah tonuyla lekeliyordu. Kavanozu kaldırmaya başladım. "Bizden sonra-"

Charity sakince kavanozu elimden aldı, açtı ve kendi gözlerine merhem sürdü.

"Ne yapıyorsun?" Ona sordum.

"Kızımı geri almaya hazırlanıyorum," dedi. "Bizimle gelmiyorsun," dedim ona.

"Evet, öyleyim."

"Hayır, değilsin. Charity, bu çok tehlikeli. Sana bakıcılık yapamayız."

Charity kavanozun kapağını tekrar kapattı ve sırt çantama koydu. Sonra minibüsün sürgülü kapısını açtı ve bir çift ağır hizmet tipi plastik saklama kutuları. İlkinin açtı ve sakın bir şekilde kazağını çıkardı.

Birkaç şey fark ettim. Birincisi, Charity'nin vücut konusunda bir çeşit kromozom piyangosu kazanmış olmasıydı. Süveterin altına spor sütyeni giymişti ve sanki bir modele benziyordu.

Eğer bunu yapmak isterse. Molly bakışlarını kesinlikle annesinden almıştı.

İkinci fark ettiğim şey Charity'nin kollarıydı. Bir kadına göre geniş omuzları vardı ama kolları kaslıydı ve sıkıydı. Özellikle ön kolları yağsız ve sert görünüyordu, sıkı derisinin altındaki kaslar kolayca görülebiliyordu. Murphy ile bakıştık, o da etkilenmiş görünüyordu. Kaşlarımı çatarak bir dakika Charity'yi izledim.

Charity ilk küvetten bir silah ceketini aldı. Eski püskü bir yadigâr da değildi. Düzgün, kapitone bir giysiydi, kapitonenin üzerinde ağır siyah pamuk vardı ve arkası Kevlar balistik kumaşa benzeyen bir şeyle desteklenmişti. Onu giydi, kemerini taktı ve sonra küvetten gerçek bir posta ceketini çıkardı. İçine girdi ve uzun bir pratiğin verdiği hızlı bir güvenle yarım düzine tokayı sıktı. Ardından ağır bir kılıç kemeri geldi ve posta ceketini sabitledi. Sonra ceketle aynı şekilde yapılmış dar bir başlık giydi, örgülü saçlarını içine soktu ve ardından başına kaburgalı çelik bir miğfer geçirdi.

İkinci küveti açtı ve haç şeklinde kabzası olan düz bir kılıç çıkardı. Silah Michael'in kutsanmış kılıcından sadece biraz daha ince ve kısaydı, ama bıçağı çentik ya da pas açısından inceledikten sonra, rulo haline getirilmiş bir gazete hafifçe birkaç kez salladı, sonra silahı kılıç kemerindeki kılıfına yerleştirdi. Bir çift ağır zincir eldiveni kemerin içine soktu. Son olarak büyük küvetten bir çekiç aldı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda çelik bir sapı vardı ve neredeyse bir balyozunki kadar büyük bir kafası vardı, arkasında da kötü görünümlü bir sivri uç bulunuyordu.

Çekici omzuna koydu, ağırlığını tek koluyla dengeledi ve bana döndü. Vahşi görünüyordu, o kadar silahlı ve zırhlıydı ki gözlerinin etrafındaki ağır siyah leke görüntüyü yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. Vahşi, kahretsin. Yetkin ve tehlikeli görünüyordu.

Herkes ona baktı.

Altın bir kaşını kaldırdı. "Kocamın tüm zırhlarını ben yapıyorum," dedi sakince, "yedek silahlarını da. Elle."

"Uh," dedim. Zayıf olmasına şaşmamalı. "Sen de dövüşmeyi biliyor musun?"

Bana aptal bir çocukmuşum gibi baktı. "Kocam osmoz yoluyla usta bir kılıç ustası olmadı. Bunun için çok çalışıyor. Son yirmi yıldır kime karşı çalıştığını sanıyorsun?" Gözleri yeniden parladı, bana doğrudan meydan okuyordu. "Bu yaratıklar Molly'mi aldılar. Ve o tehlikedeyken burada kalmayacağım."

"Hanımefendi," dedi Murphy sessizce. "Pratik yapmak gerçeğinden çok farklıdır."

Charity başını salladı. "Bu benim ilk dövüşüm olmayacak."

Murphy bir an kaşlarını çattı ve sonra sıkıntılı bakışlarını bana çevirdi. Ben de karar verme sürecinin dışında kalarak hepimizden biraz uzakta duran Thomas'a baktım.

Charity savaş çekicini omzuna atmış, ağırlığını vermiş, gözleri kararlı bir şekilde orada duruyordu.

"Cehennem çanları," diye iç geçirdim. "Tamam, John Henry, takımdasın." Bir el salladım ve brifinge geri döndüm. "Periler demirin dokunuşundan nefret eder ve korkarlar, buna çelik de dâhildir. Onları yakar ve büyülerini etkisiz hale getirir."

Charity, "Küvette fazladan silahların yanı sıra ilave zırhlar da var," diye önerdi. "Gerçi bunlar size pek uymayabilir Teğmen Murphy."

Charity ileriye düşünmüştü. Birimizin düşünmüş olmasına sevindim. "Posta ceketi, pençeleri olan iğrenç peri yaratıklarının cesaretini kırmak için birebir."

Murphy şüpheli görünüyordu. "Hastings Savaşı kıyafeti temasını bozmak istemem, Harry, ama silahları genellikle kılıçlardan daha kullanışlı buluyorum. Bu konuda ciddi misin?"

"Silahlarınıza güvenemeyebilirsiniz," dedim ona. "Gerçeklik Nevernever'da aynı şekilde işlemiyor ve kuralları değiştirirken sizi her zaman uyarmıyor. Peri'de barutun yanıcı olmadığı bölgeler bulmak yaygındır."

"Şaka yapıyorsun," dedi.

"Hayır. Üzerine biraz çelik al. Perilerin bu konuda yapabileceği bir şey yok. Ölümlülerin onlara karşı en büyük üstünlüğü bu."

"Tek kenar," diye düzeltti Charity. Bana kolsuz bir posta gömleği uzattı, muhtemelen bana uyacak tek gömlek buydu. Deri pardösümü çıkardım, zırhımı kuşandım ve pardösüyü tekrar postanın üzerine giydim. Murphy başını salladı, sonra o ve Thomas kendi posta ve silahlarını topladılar.

"Birkaç şey daha var," dedim. "İçeri girdiğimizde hiçbir şey yiyip içmeyin. Herhangi bir hediye ya da anlaşma yapmak isteyen bir perinin teklifini kabul etme. Sidhe'lerden birine iyilik borçlu olmak istemezsin, inan bana." Kaşlarımı çattım, düşündüm. Sonra derin bir nefes aldım ve "Bir şey daha var. Her birimiz korkumuzu kontrol etmek için mümkün olan her şeyi yapmalıyız."

Murphy kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yanımızda çok fazla korku taşımayı göze alamayız. Fetch'ler bununla beslenir. Bu onları daha güçlü yapar. Korkumuzu kontrol altında tutmadan oraya gidersek, bir yemeğin yaklaştığını hissedeceklerdir. Hepimiz korkarız ama bunun düşüncelerimizi, eylemlerimizi ya da kararlarımızı kontrol etmesine izin veremeyiz. Nefesinizi sabit tutmaya ve olabildiğince sakin kalmaya çalışın."

Murphy belli belirsiz kaşlarını çatarak başını salladı.

"Pekâlâ o zaman. Herkes şapkasını ve hazır olduğunuzda şarkı söylesin."

Murphy'nin teçhizatını yerleştirmesini izledim. Charity zırhı giymesine yardım etti. Zırhı kısa kollu bir gömlekti, belki de Charity'nin yedek giysilerinden biriydi. Zırhın büyüklüğünü kemerle sıkarak telafi etmişti ama kısa kollar dirseklerine kadar iniyor, etek ucu da dizlerine kadar uzanıyordu. Murphy yetişkin kıyafetleri giymiş bir çocuk gibi görünüyordu.

Çalışırken yüz ifadesi, atışa odaklandığında ya da beş trilyon ve üç resmi katasından birinin ortasında olduğu gibi sakin ve mesafeli bir hal aldı. Gözlerimi kapattım ve büyülü duyularımı geçici olarak ona doğru ittim. İçindeki enerjiyi, yaşamı hissedebiliyordum, nabız gibi atıyordu ve sabitti. Orada burada sarsıntılar oluyordu ama kötü adamlara yaklaştığımızı haber verecek şiddetli bir dehşet çığlığı yoktu.

Olacağını düşündüğümde değil. Boyunun eksikliğini cesaretiyle fazlasıyla telafi ediyordu. Öte yandan, Murphy daha önce hiç Nevernever'da bulunmamıştı ve Faerie orada bulabileceğiniz kadar normal bir yer olsa da, oldukça tuhaf olabiliyordu. Eğitimine, disiplinine ve

kararlılık, acemi derin su dalgıçları "basınç hastalığı" olarak adlandırılan durumun başlangıcından uzak kalacaklarından asla emin olamazlar. The Nevernever da hemen hemen aynıydı. Birinin tavşan deliğine ilk kez düştüğünde nasıl tepki vereceğini bilemezsiniz.

Thomas, Thomas olduğu için, postayı bir moda ifadesi haline getirdi. Siyah giysiler, siyah savaş botları giydi ve silahlanma ceketini ve postası bir şekilde gardırobunun geri kalanıyla olmayı başardı. Kılıcını sol tarafındaki kemerine takmış, pompalı tüfeği sağ elinde taşımış ve tüm bu topluluğu *Yol Savaşçısı*'nın üst sınıf bir versiyonu gibi göstermişti.

Thomas'ı büyücü duyularıyla da kontrol ettim. Varlığı hiçbir zaman tamamen insani olmamıştı ama Beyaz Saray'ın diğer üyeleri gibi onun da vampirik yönleri sıradan gözlemlere, hatta büyücülere bile açık değildi. Aurasında kedigillere özgü bir şeyler vardı; bir sonraki yemeğin yaklaşmasını sabırla bekleyen aç bir leoparden beklenecek nitelikte; mükemmel bir denge içinde tutulan muazzam bir güç. Karanlık bir yanı da vardı, onu vampir yapan şeytani varlığıyla ilişkilendirdiğim yanı, siyah ve acı bir enerji kuyusu, eşit oranda şehvet, açlık ve kendinden nefret. Thomas aptal değildi, kesinlikle korkuyordu. Ama o durgun, siyah yüzeyin altındaki korku hissedilmiyordu.

Charity, Murphy'ye yardım etmeyi bitirdikten sonra ondan uzaklaştı ve park yerinde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini kucağında birleştirdi, başını eğdi ve dua etmeye devam etti. Etrafında bir tür ortam sıcaklığı hissettim, sanki kendi kişisel güneş ışığında diz çökmüş gibi, kocasının varlığını her zaman karakterize eden aynı türden bir enerji. Sanırım inanç. O da korkuyordu ama bu, fetihlerin gerektirdiği ilkel hayatta kalma korkusu değildi. Korkusu kızı içindi; onun güvenliği, geleceği, mutluluğu için. Onu izlerken dudaklarının önce benim, sonra Thomas'ın, sonra da Murphy'nin adını söylediğini gördüm.

Charity kendinden çok bizim için korkuyordu.

Tam o anda, onu kızıyla birlikte evine, ailesine ve kocasına sağ salım ve bir bütün olarak geri götüreceğime dair kendime söz verdim. Arkadaşımın ailesini yeniden bir bütün haline getirmek için ne gerekiyorsa yapmakta bir an bile tereddüt etmeyecektim.

Kendimi kontrol ettim, envanterimi çıkardım. Deri pardösü, kötü oturan posta gömleği, asa ve patlatma çubuğu, tamam. Kalkan bileziği ve muska, tamam. İstismar edilmiş

Sol elim biraz ağrıyordu ve hissedebildiğim kadarıyla sertti ama parmaklarımı hareket ettirebiliyordum. Başım ağrıyordu. Uzuvlarım yorgunluktan biraz titriyordu. Adrenalinin devreye girip bu sorunu ortadan kaldıracağını zorundaydım.

"Herkes gitmeye hazır mı?" Ben sordum.

Murphy başıyla onayladı. Thomas, "Evet,"

dedi. Charity ayağa kalktı ve "Hazır." dedi.

"Önce binanın dışını süpürmeye izin verin," dedim. "Burası onların eve giriş kapısı. Buraya bubi tuzağı kurmuş ya da koğuşlar yerleştirmiş olabilirler. Temizledikten sonra içeri gireceğiz."

Pell'in tiyatrosunun etrafında yavaş bir daire çizerek yürümeye başladım. Parmak uçlarımın binanın kenarlarında gezinmesine izin verdim, yolun çoğunda gözlerimi kapattım ve büyücü hislerimi yapının içine doğru uzattım. Hızlı bir süreç değildi ama oyalanmamaya da çalıştım. Yürüdükçe binanın içinde bir tür sıkışmış, boğulmuş enerjinin sıçradığını hissettim - muhtemelen Nevernever'dan, Molly'nin getirildiği zamandan kalma bir sızıntı. Ancak birkaç kez, büyü ya da koğuş olamayacak kadar rastgele ve hareketli, küçük, kötücül enerji dalgalanmaları da hissettim. Varlıkları, otelde yok ettiğim fetch'inkine rahatsız edici derecede benziyordu.

Yaklaşık on dakika sonra başladığım yere geri döndüm. "Bir şey var mı?" Thomas sordu.

"Koğuş yok. Mistik kara mayını yok," dedim ona. "Ama sanırım orada bir şey var."

"Ne gibi?"

"Fetch'ler gibi," dedim. "Peşinde olduğumuz büyüklerden daha küçükler ve muhtemelen burası ile Nevernever arasındaki geçidi korumak için yerleştirilmişler."

Murphy, "İçeri girdiğimizde bizi pusuya düşürmeye çalışacaklar," dedi.

"Muhtemelen," dedim. "Ama bunu bilirsek, onlara karşı kullanabiliriz. Geldiklerinde, aşırıya kaçmış gibi görünse de onlara hızlı ve sert bir şekilde vurun. Herhangi bir yaralanmayı göze alamayız."

Murphy başını salladı.

"Neyi bekliyoruz?" Thomas sordu. "Daha fazla yardım," diye cevap verdim.

"Neden?"

"Çünkü Faerie'nin derinliklerine sabit bir geçit açacak kadar güçlü değilim," dedim. "Yorgun olmasam ve açmayı başarsam bile, birkaç saniyeden fazla o şekilde kalacağından şüpheliyim."

"Hangisi kötü olurdu?" Murphy sordu. "Evet."

"Ne olabilir ki?" Charity sessizce sordu.

"Ölürüz," dedim. "Faerie'nin derinliklerinde, her türlü belanın kalelerinin yakınında kapana kısıldık ve Faerie'nin Dünya'ya yakın kısımlarına giden yolu bulmaya çalışmaktan başka kaçış yolumuz olmazdı. Yerliler bizi yer ve biz kaçmaya yaklaşmadan kemiklerimize tükürdü."

Thomas gözlerini devirdi ve "Bu, korkumu aklımdan çıkarmama pek yardımcı olmuyor dostum," dedi.

"Kapa çeneni," dedim ona. "Yoksa ikinci girişime geçer ve sana tak-tak fıkraları anlatmaya başlarım."

"Harry," dedi Murphy, "kızı almamıza izin verecek kadar uzun süre kapıyı açamayacağını biliyorsan, bunu nasıl yapmayı planladın?"

"Yardım edebilecek birini tanıyorum. Ama o bana kesinlikle yardım edemez."

Murphy bana kaşlarını çattı ve sonra şöyle dedi: "Bundan zevk alıyorsun. Soruların etrafında dans etmeyi ve hepimizin bilmediği bir şey bildiğinde sürprizler yapmayı seviyorsun."

"Büyücüler için eroin gibi bir şey," diye onayladım.

Yakınlarda bir motor gümbürdüyor ve lastikler asfaltta ses çıkarıyordu. İki kasklı sürücüyü taşıyan bir motosiklet tiyatronun arka otoparkına doğru ilerliyordu. En arkadaki sürücü motosikletten indi, deri pantolon ve kot ceket giymiş biçimli bir kadındı. Uzandı, yeşil kaskını çıkardı ve bembeyaz saçlarını savurdu. Bir fırça ya da tarak yardımı olmadan bir anda ipek bir tabakaya dönüştü. Yaz Kadını, Lily,

Beni hafifçe selamlamak için durakladı ve bana gülümsedi, yeşil gözleri özellikle ışıltılıydı.

Motosikletin sürücüsünün Fix olduğu anlaşıldı. Yaz Şövalyesi dar siyah bir pantolon ve yeşil ipekten kabarık bir gömlek giymişti. Kalçasında sağlam bir muhafazası olan bir mızrak taşıyordu ve sapını saran deri pürüzsüz ve parlak bir şekilde aşınmıştı. Fix iki kaskı da motosikletin üzerindeki rafa koydu, bize başıyla selam verdi ve "Günaydın" dedi.

İsimler ve unvanlar dışında çok az ayrıntıya girmeme rağmen tanışma faslını gerçekleştirdim. Bu iş bittiğinde Lily'ye "Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedim.

Başını iki yana salladı. "Yine de size borçluyum. En azından bunu yapabildim. Yine de sizi uyarmam gerektiğini hissediyorum, ihtiyacınız olan yardımı size sağlayamayabilirim."

Bu da Titania'nın Lily'nin bana yardım etmesini engelleme dürtüsünün hâlâ yürürlükte olduğu anlamına geliyordu. Ama ben bunu aşmanın bir yolunu bulmuştum.

"Bana yardım edemeyeceğinizi biliyorum," dedim. "Ama bana olan borcunuzun sorumluluğunun iyi niyetle bir başkasına devredildiğini söylemek istiyorum. Molly Carpenter adlı kıza yaptığım bir yanlış telafi etmek zorundayım. Bunu yapmak için, annesine bana olan borcunuzu ödeme olarak teklif ediyorum."

Fix memnun bir kahkaha attı. "Hah!"

Lily'nin ağzı sevinçli bir gülümsemeye dönüştü. "Aferin büyücü," diye mırıldandı. Sonra Charity'ye döndü ve "Büyücünün ödeme teklifini kabul ediyor musunuz leydim?" diye sordu.

Charity biraz kaybolmuş görünüyordu ve bana baktı. Ben de ona başımı salladım. "Evet," dedi. "Evet."

Lily başını Charity'nin önünde eğerek, "Öyle olsun," dedi. "O halde size bir borcum var leydim. Bunu ödemek için ne yapabilirim?"

Charity tekrar bana baktı. Başımı salladım ve "Söyle ona." dedim.

Charity tekrar Yaz Kadını'na döndü. "Kızım Molly'yi geri almamıza yardım et," dedi. "O Kış Sarayı'nın fetihçilerinin tutsağı."

"Size yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmaktan mutluluk duyarım," dedi Lily.

Charity gözlerini kapattı. "Teşekkür ."

"Arzu ettiğin kadar yardımcı olamayacağım," dedi Lily ona, sesi ciddiye.
"Meşru müdafaa dışında, Kraliçelerine karşı yasal yükümlülüklerini yerine getiren Kış'ın hizmetkârlarına doğrudan saldırmaya cesaret edemem. Eğer saldırırsam, sonuçları çok ağır olabilir ve misilleme hemen gelebilir."

"O zaman ne ?" Charity sordu.

Lily cevap vermek için ağzını açtı ama sonra, "Büyücünün aklında bir şey var gibi görünüyor," dedi.

"Evet," dedim. "Ben de tam ona geliyordum."

Lily bana gülümsedi ve başını eğerek devam etmemi işaret etti. "Kızı

karşıya geçirdikleri yer burası," dedim Lily'ye. "Bu yüzden olmalı
Önce Pell'e saldırdı - binanın kapatıldığından ve kilitlendiğinden emin olmak için, böylece ihtiyaç duyarlarsa hemen geri dönebileceklerdi. Ayrıca geride bazı muhafızlar bıraktıklarından da oldukça eminim."

Lily kaşlarını çatarak bana baktı ve binaya doğru yürüdü. Parmaklarıyla ona dokundu ve gözleri kapandı. Bu, benim geçirdiğim zamanın onda birinden daha kısa sürdü ve yerinden hiç kıpırdamadı. "Gerçekten de öyle," dedi. "En azından üç küçük fetch. Henüz bizi hissedemiyorlar ama içeri biri girdiğinde anlayıp saldıracaklar."

"Buna güveniyorum," dedim. "Önce ben gireceğim ve beni görmelerine izin vereceğim."

Fix kaşlarını kaldırdı. "Hangi noktada seni paramparça edecekler? Bu beklediğimden daha kurnazca bir plan."

Ona bir sırıtış attım. "Kendini dışlanmış hissetmeni istemem, Fix. Lily'nin diğer herkesin üzerinde bir örtü tutmasını istiyorum. Fetch'ler yüzümü parçalamak için ortaya çıktıklarında, Lily perdeyi indirir ve geri kalanınız da onları indirirsiniz."

"Evet, bu çok daha iyi bir plan," dedi Fix, parmak uçları kılıcının kabzasında gezinirken. "Ve Kış'ın vasallarını kesebilirim, tabii ki size rahatsızlık vermediği sürece leydim."

Lily başını salladı. "Hiç de değil, Sör Şövalye. Sizi ve müttefiklerinizi örtmekten memnuniyet duyarım, Leydi Charity."

Charity durakladı ve "Bir dakika. Bu durumu doğru mu anlıyorum? Harry'ye yardım etmenize izin verilmiyor, ama Harry... ne? Borcunu bana devrettiği için mi?"

"Bankalar her zaman ipotek alıp satarlar," dedim.

Charity kaşlarını kaldırdı. "Ve ona olan borcunuzu bana verdiği için, yardım etmek için elinizden geleni mi yapıyorsunuz?"

Fix ve Lily çaresiz bir bakış attılar.

"Ayrıca bu konuyu kimseyle doğrudan tartışmalarını engelleyen bir baskı ," diye ekledim. "Ama temelleri doğru anladın, Charily."

Charity başını salladı. "Bunun için başları belaya girmeyecek mi? Ona kim komuta ediyor?"

"Titania," dedim.

Charity bana göz kırptı ve bu ismi daha önce duyduğunu söyleyebilirim. "Peri Kraliçesi mi?"

"Onlardan biri," dedim. "Evet."

Başını iki yana salladı. "... zaten yeterince insan tehlikede."

"Bizim için endişelenmeyin, hanımefendi," diye güvence verdi Fix ve göz kırptı. "Titania yasayı çoktan koydu. Biz de ona itaat ettik. İsteddiği şeyin bu olmaması bizim suçumuz değil."

"Tercüme," dedim. "Onun etrafından adil bir şekilde dolaştık. Bundan hoşlanmayacak ama kabul edecektir."

"Ah evet," diye mırıldandı Thomas nefesinin altında. "Bu daha sonra kimseyi kışkırtmaktan geri gelmeyecek."

"İxnay," diye hırladım ona, sonra döndüm ve tiyatronun arka girişine doğru yürüdüm. Asamı sıkıca kavradım ve ucunu kapıyı tutan zincirlere dayadım. Nefes alışımı yavaşlatmak ve düşüncelerime odaklanmak için bir an durdum. Bu bir kaba güç egzersizi değildi. Küçük, hassas ve odaklanmış bir şekilde yaparsam zinciri parçalamak için o kadar fazla güç harcamam gerekmeyecekti. Bir kapıyı patlatmak benim için nispeten basit bir egzersizdi. Ben ne

Burada istenen, zincirdeki tek bir halkayı koparmak için minimum güç kullanmaktı.

Düşüncelerimi bir noktaya odakladım ve "*Forzare*" diye mırıldandım.

Güç asanın uzunluğuna yayıldı ve neredeyse bir silah sesi kadar yüksek bir tıslama ve keskin bir çatırtı duyuldu. Zincir zıpladı. Asamı indirdiğimde tek bir halkanın iki parçaya ayrıldığını ve her bir kırık ucun ısıyla parladığını gördüm. Asamın ucuyla ısınan baklaları yere doğru ittim, ne kadar az çaba harcadığıma hem şaşırdım hem de memnun oldum.

Uzandım ve kapı kolunu denedim.

Kilitliydi.

"Hey, Murph," dedim. "Şu zepline bak."

İç çektiğini ve arkasını döndüğünü duydum. Pardösümün cebinden birkaç sert metal alet çıkardım ve onlarla kilidi açmaya başladım. Sol elim pek yardımcı olmuyordu ama en azından sağ elim işin çoğunu yaparken aleti sabit tutabiliyordu.

"Hey," dedi Thomas. "Bunları ne zaman aldın?"

"Butters, el becerilerini kullanmayı içeren fizik tedavi yapmanın elim için iyi olduğunu söylüyor."

Thomas homurdandı. "Demek kilit açmayı öğrenmeye başladın? Gitar çaldığını sanıyordum."

"Bu daha basit," dedim. "Ve köpeklerin ulumasına neden olmaz."

"Eğer 'House of the Rising Sun'ı bir kez daha duysaydım seni öldürebilirdim," diye kabul etti Thomas. "Seçmeleri nereden buldun?"

Omzumun üzerinden Murphy'ye baktım ve "Küçük kuş" dedim.

"Günün birinde, Dresden," dedi Murphy, yüzü hâlâ inatla başka tarafa dönüktü.

Tamburları hizaladım ve yavaş, sabit bir basınçla döndürdüm. Sürgü yerine kaydı ve kapıyı hafifçe araladım. Ayağa kalktım, aletleri bir kenara bıraktım ve anlık bir belaya hazır olmak için asamı tekrar elime aldım. Bir an için hiçbir şey olmadı. Yarım dakika boyunca kapıyı dinledim ama hiçbir ses duymadım.

", " dedim. "İşte başlıyoruz. Herkes hazır mı-"

Omzumun üzerinden baktım ve park yerinin benim dışımda tamamen boş olduğunu gördüm.

"Vay canına," dedim. "Güzel duvak, Lily." Sonra sanki sinirlerim gitar telleri gibi titremiyormuş gibi arkamı döndüm ve "Ding, ding. Birinci raunt."

Bölüm

Otuz Beş

Kapıyı tekmeleyerek açtım, asamı dövüşmeye hazır bir şekilde tuttum ve "Ve sakızım bitti!" diye bağırdım.

Gölün üzerinden gelen bulutlu gün doğumunun soluk gri ışığı bana bir servis koridorunu gösterdi, duvarların her yerinde işaretler ve yazılar olan, yürüme yolunun ortasına kadar boyası dökülmüş zeminler ve oraya buraya yığılmış bir sürü eşya. Koridorun en ucunda, lastik bir takozla desteklenerek açılmış bir kapı vardı. Kapının üzerindeki yıpranmış bir tabelada SADECE ÇALIŞANLAR yazıyordu. Koridorun yaklaşık yarısındaki perdeli bir kapı, küçük tiyatronun lobisindeki imtiyaz tezgahı olması gereken yere açılıyordu.

Sessizlik hüküm sürüyordu. İçeride tek bir ışık bile parlamıyordu.

"Sanırım bunu görmem gerekiyordu," dedim boş binaya. "John Carpenter. Rowdy Roddy Piper. En uzun dövüş sahnesi. Anlıyor musun?"

Sessizlik.

"Bunu kaçırдын, ha?" Karanlığa sordum.

Kötü adamların bu işi kolaylaştıracağını umarak orada durdum. Bana saldırırlarsa, kenara çekilebilir ve gizli müttefiklerimin onları parçalamasına izin verebilirdim. Bunun yerine, kötü adamların sık sık yaptığı gibi, beni mecbur bırakmayı başaramadılar.

Orada öylece dururken kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başladım. Eğer devam edersem, dar geçit şu anda peçeli bir şekilde gizlenenlerin katılımını engelleyecekti.

Arkamda pusu kurmuşlardı. Ama gerçekten yalnız olsaydım, koridor elde etmeyi umabileceğim en makul savaş pozisyonu olurdu; fetch'lerin beni kuşatmasına, sayı avantajlarını kullanmalarına imkân yoktu. Gerçekten yalnız olsaydım, böyle bir fırsatın üzerine atlamam gerekirdi. Aptal periler var ama fetchler onlardan biri değil. Eğer partiye gelmiş yalnız bir kurt gibi davranmazsam, maiyetimin varlığını belli ederlerdi.

Böylece, hayatta kalma içgüdüsünden çok ölüm arzusuyla yanıp tutuşan çılgın bir yalnız gibi binaya cesurca girdim, asam hazırdı, dişlerim savaşçı bir sırıtışla kenetlenmişti. Ortam loştu ve günün saatine göre bile olması gerekenden daha serindi. Nefesim burnumun önünde buza dönüştü. Patlamış mısırın sinema kokusu temellere kadar işlemişti ve artık binanın duvarları ve zemini kadar onun bir parçasıydı. Midem guruldadı. Anatomimin diğer bazı kısımları gibi o da kolayca yoldan çıkma eğilimindeydi ve hayatta kalmak gibi küçük ayrıntıların canı cehenneme.

Geri kalan kısmım gergindi. O yaratıklardan birinin ne kadar hızlı hareket edebildiğini görmüştüm. Koridorun öbür ucundan üzerime doğru gelselerdi eğilip yolumdan çekilebilirdim ama çok değil. Belki iki ya da üç adım sonra, geri çekilmek ve müttefiklerimin saldırganı pusuya düşürmesine izin vermek için zamanım olmayacağına karar verdiğim bir noktaya ulaştım. En azından birkaç saniyeliğine tek başıma kalacaktım.

Kavgada birkaç saniye sonsuza kadar sürer.

Kalkan bileziğimi salladım, içine güç verdim ve sol elimi önüme alarak yürüdüm, hem olası bir saldırıya karşı bana biraz koruma sağlıyor hem de ilerlerken görmemi sağlayacak düşük mavi ışık yayıyordu. "Bunun bir filmin hangi bölümü olduğunu biliyor musun?" Hareket ederken kendi kendime söyledim. "Meşaleli ve tüfekli yaşlı çiftçinin, içeride bir canavar olduğunu çok iyi bilmesine rağmen karanlık mağaraya doğru ilerlemekten kendini alıkoyamadığı bölüm." Asılı perdeye doğru ilerledim ve asamla onu kenara kaydurdum. Dışarıya birkaç hızlı bakış attığımda, küçük ve pis lobinin yanı sıra küçük ve pis bir imtiyaz standı gördüm.

Hiçbir şey yüzümü yemeye çalışmadı.

"Hadi ama," dedim daha yüksek sesle. "Burada kendimi biraz aşağılanmış hissetmeye başladım. Eğer böyle devam ederseniz, sert ve klişe önlemler alacağım. Belki bir kapıdan geriye doğru yürürüm ya da başka bir şey."

İçgüdülerim aniden çılgılık attı ve kendimi perdeli kapıdan içeri attım, koridordan uzaklaştım, koridorun uzak ucundan bir şey bana doğru fırladı. Arkamdan gelen kurşunlara, ateş patlamalarına ya da fırlatılan çekiçlere maruz kalmak istemiyordum.

Koridordan bir uğultu geldi - bir şey ulumaya başladı, ağır bir tabanca, kükreyen bir av tüfeği ve bir elektrik arkının vızıltısı. Perdeyi araladığımda kör edici mavi-beyaz ışık parladı ve bana diğer tarafta pusuya yatmış olan fetch'i gösterdi.

Patlamış mısır makinesinin üstündeki cam dolabın üzerine çömelmişti ve ancak gevşek bir şekilde "kedi" olarak adlandırılabilen bir yaratığın şeklini almıştı. Mister'ın iki katı büyüklüğündeydi ve küflü siyah kürkü tutamlar ve sivri uçlarla göze çarpıyordu. Omuzları kamburlaşmış, neredeyse kaslarla deforme olmuştu ve ağzı genişti ve bir aslan dışında herhangi bir kediye ait olamayacak kadar ağır dişlerle doluydu. Gözleri hastalıklı, yeşilimsi bir ışıltıyla parlıyordu ve havada parladı, pençelerini uzattı, dişlerini gösterdi, akıllara durgunluk veren bir öfke uluması yaydı.

Önce saldırmak için ne zamanım ne de yerim vardı ve iyi ki kalkanımı önceden hazırlamıştım. Kalkanı yukarı kaldırıp getirici ile aramdaki çeyrek kubbeye yerleştirdim, mavi güç tıslıyordu.

Korkuluk'un bir gece önce büyümü ne kadar kolay atlattığını aklımda tutmalıydım. Daha küçük olan fetch de aynı yeteneğe sahip olmalıydı çünkü sıçrayışının ortasında ulumasının tonunu değiştirdi, kalkanıma çarptı ve sanki katı bariyer kalın bir çamurmuş gibi içinden sızdı.

Kaçacak yer ve asamı sallayacak alan yoktu, bu yüzden fetch'in yüzü kalkanımdan çıkarken onu bıraktım ve yumruğumu kedi burnunun ucuna . Bunu yaparken kalkanı da düşürdüm. Kalkan ortadan kalkınca, fetch' etki eden tek güç yumruğumun etkisiydi ve şekil değiştiren geriye doğru uçarak büfenin üzerindeki eski yazar kasaya çarptı. Metalden yapılmıştı. Getiriciden mavi kıvılcımlar fişkırdı.

Et demire çarptı, bir protesto çığlığı, duman dalları ve keskin bir kokuyla birlikte.

Arkamdaki koridorda ayak sesleri duydum, sonra da üç el silah sesi. "Harry!" Murphy seslendi.

"Buradayım!" diye bağırdım. Başka bir şey söyleyecek zamanım yoktu. Kâbus kedi kasadan sıçradı, dengesini sağladı ve daha önce karşılaştığım getirme kadar hızlı bir şekilde tekrar bana doğru fırladı. Eğildim ve kendimi getirenin altına atmaya, arkasına geçmeye çalıştım ama bedenim zihnim kadar hızlı çalışmıyordu ve getirenin pençeleri gözlerimi tırmaladı.

Bir kolumu havaya kaldırdım ve getiri ani, sert bir koluma çarptı ve kolumun dirsekten aşağısının uyuşmasına neden oldu. Pençeler ve dişler parladı. Tozluğumun büyüyle bağlanmış derisi tuttu ve yaratığın pençeleri içeri girmede. Rastgele bir pençenin kazara bileğimde, pardösümün kolunun altında açtığı sığ bir kesik dışında yara almadan kurtuldum. Yere düştüm ve yuvarlandım, kolumu bir tarafa atarak getiriye yere çarpıp gevşetmeye çalıştım. Yaratık aldatıcı derecede güçlüydü. Bir arka bacağını tezgâha dayadı, pençeleri darbeyi gerçek bir güçten yoksun bırakacak şekilde içeri girdi. Lastik gibi bir çeviklikle yerden sıçradı, göğsüme atladı ve boğazıma saldırdı.

Getirilenle boynum arasında bir kolum vardı. Pardösüyü yırtıp geçemedi ama olması gerekenden daha güçlüydü. Çoğunlukla sırtüstü yatıyordum ve hiç kaldıracım yoktu. Kolumu çekiştirdi ve beni alt etmeden, kolumu yolundan fırlatıp boğazımı parçalamadan önce sadece bir iki saniyem olduğunu biliyordum.

Diğer elimle aşağı uzandım ve pardösümü vücudumun ön kısmından söktüm. Soğuk demir, kabus kedisinin pençelerini kıvılcım ve dumandan oluşan tıslayan bir öfkeyle yaktı. Getch bir çığlık daha attı ve neredeyse dimdik ayağa fırladı.

Fetch refleksif sıçrayışının zirvesine ulaştığında silah sesleri tekrar duyuldu. Seğirdi ve çığlık attı, keskin bir şekilde sarsıldı. Geri inerken havada çılınca kıvrandı, yörüngesini değiştirdi ve yanımda yere indi.

Murphy'nin savaş botu bir tekme savurarak getiriciyi zeminde kaydırđı ve benden kurtulur kurtulmaz tekrar ateş etmeye başladı. Yaratığa yarım düzine mermi sıktı, onu yerde sürükledi, acı içinde uluyor ama çılgınca bir güçle çırpınıyordu. Silah boşaldı. Murphy, yaratık kendini yerden toplamaya başladığı sırada silaha bir şarjör daha doldurdu. Yaratığa isabetli atış yapabildiği kadar hızlı mermi yağdırmaya devam etti ve bunu yaparken dikkatle bir tarafa doğru adım attı.

Thomas doğaüstü bir hızla perdenin arkasından geldi, yüzü bembeyazdı. Sersemlemiş getiriciyi boğazından yakaladı ve omurgasının kırıldığını duyana kadar tekrar tekrar kasaya çarptı. Sonra da imtiyaz standının üzerinden lobiye fırlattı.

Işık parladı. Saf ateşten yontulmuş bir kelebeğe benzeyen bir şey başımın üzerinden küçük bir kuyruklu yıldız gibi fırladı. Ayağa fırladım ve alev alev yanan kelebeğin getiriye göğsünden vurduğunu gördüm. O şey tekrar çığlık attı, ön bacakları çırpınıyor, arka bacakları tamamen gevşekti, ateş etinin üzerinde patladı, göğsünde bir delik açtı ve sonra aniden onu tamamen tüketti.

Tezgâha yaslanıp bir an nefes nefese kaldım, sonra etrafıma bakındım ve Lily'nin adım atmasıyla perdenin kendiliğinden yana kaydığını gördüm. O anda Yaz Leydisi ne tatlı ne de şefkatli görünüyordu. Güzel yüzünde amansız, dizginlenmiş bir öfke vardı ve etrafında yarım düzine ateşli kelebek uçuşuyordu. Ateş sönüp geride hiçbir şey, hatta ektoplazma kalıntısı bile bırakmayana kadar ölmekte olan getiriye baktı.

Murphy yeniden doldurdu ve yanıma geldi ama gözleri hâlâ tehlikeyi tarıyordu. "Kanaman var. İyi misin?"

Kontrol ettim. Bileğimdeki yaradan akan kan avucuma ve parmaklarıma damlamıştı. Yaraya bakmak için kolumu geriye ittim. Kesik ön koluma paralel uzanıyordu. Uzun değildi ama düşündüğümden daha derindi. Bileğimdeki damarları yarım santim kadar açamamıştı.

Karnım buz kesti ve yutkundum. "Basit bir kesik," dedim Murphy'ye. "Çok kötü değil."

"Bir bakayım," dedi Thomas. Yarayı inceledi ve "Daha kötüsü de olabilir. Bir ya da üç dikişe ihtiyacın olacak, Harry."

"Vakit yok," dedim ona. "İyice ve sıkıca sarmak için bir şey bulmama yardım et."

Thomas imtiyazlar alanına baktı ve "Aptal pipetler mi?" diye sordu.

Anlamalı bir iç çekiş duydum. Charity perdeli kapıda belirdi, kılıç kemerindeki deri çantayı açtı ve Thomas'a küçük bir tıbbi kit fırlattı. Thomas onu aldı, başıyla onayladı ve elimi tedavi etmeye koyuldu.

Charity koridora geri adım attı, yüz ifadesi tetikteydi. Fix içeri bir göz attıktan sonra perdeli kapıdan geçerek muhtemelen koridorun diğer ucuna gitti.

"Ne oldu?" Murphy'ye sordum.

"O şeylerden biri sırtına atlamak için koridorda hücum etti," dedi. "Bir tür mutant babuna benziyordu. Onu indirdik."

"*Kızıl Doğa*," diye düşündü Thomas. "O filmi hatırlıyor musun? Retrovirüsün hayvanat bahçesinde serbest kalıp hayvanları mutasyona uğratmaya başladığı filmi? Babun oradaydı. Şu kedi şeyi de."

"Huh," dedim. "Evet."

", " dedi Murphy. "Neden hepsi film canavarları gibi görünüyor?"

"Korku," dedim. "Bu görüntüler bir süredir bu kültürün bir parçası. Zaman içinde çok fazla korku yarattılar."

", " dedi Murphy. "*Kızıl Doğa*'yı gördüm. *O kadar* da korkunç değildi."

"Bu niceliğin niteliğe üstün geldiği bir durum," dedim. "Sadece sandalyenizde zıplamanıza neden olsa bile, küçük bir korku var. Bunu milyonlarla çarpın. Getiriciler, daha fazlasını yaratmak için bu korkunun bir kısmından yararlanabilmek amacıyla bu formu alıyorlar."

Murphy kaşlarını çattı ve başını salladı. "Her neyse."

Gerçek tiyatroya giden koridorda bir ışık belirdi. Bir göz açıp kapayıncaya kadar Murphy ve Thomas silahlarını ışığa doğrultmuş, kalkan bileziğim de ıssız mavi kıvılcımlar saçarak yerine oturmaya hazır hale gelmişti.

" yok," dedi Lily, sesi alçaktı.

Fix elinde kılıçla lobinin en ucundaki kapı aralığında belirdi. Kılıcın uzunluğu boyunca sanki gazyağı ile kaplanmış ve tutuşturulmuş gibi ateş parlıyordu. Kaşlarını çatarak etrafına bakındı ve "Bu taraftan değil" dedi.

"Ne değil?" Ben sordum.

"Üçüncüsü," dedi Lily. "Üçüncü bir getirme olacak."

"Neden?" diye sordum. Ben sordum.

Fix, "Çünkü onlar fetch," diye cevap verdi. "Tuvaletleri kontrol etmeliyiz."

"Yalnız değil," dedim. "Murph, Charity."

Murphy başıyla onayladı ve Fix'e katılmak için tezgâhın etrafından dolaştı. Charity de onun ardından perdeyi aralayıp lobiye indi. Üçü temkinli bir sessizlik içinde hareket ederek tuvaletlere girdiler. Bir süre sonra geri döndüler. Fix başını salladı.

"İşte," dedi Thomas bandajı bitirirken. "Çok mu sıkı?"

Sağ elimin parmaklarını büktüm ve asamı almak için eğildim. "Bu iyi." Gözlerimi kısarak etrafa bakındım. "Bir oda kaldı."

Hepimiz gerçek tiyatroya açılan çift kapıya baktık. Kapılar kapalıydı. Zayıf ışıklar titriyordu, kendi aydınlatma alanımızın içinden zar zor fark ediliyordu.

"Bozulmadıysa tamir etme," dedim ve tezgâhın etrafından dolaşp lobiye doğru yürüdüm. Kapılara doğru yöneldim ve kendime güvenimi yansıtmaya çalıştım. "Aynı plan."

Herkes arkamda toplanırken ben kapıda durakladım. Hazır olup olmadıklarını kontrol etmek için arkama baktım, bu yüzden ne olduğunu gören tek kişi bendim.

Charity'nin yaklaşık on beş santim arkasındaki plastik çöp aniden patladı, üst kısmı havaya uçtu ve kâğıt bardaklar ve patlamış mısır poşetleri etrafa saçıldı. Çöp kutusundan insansı ve yürümeye başlayan bir çocuktan daha büyük olmayan bir şey fırladı. Kızıl saçları ve tulumu vardı ve küçük bir elinde büyük bir mutfak bıçağı tutuyordu. Charity'yi kuyruk kemiğinin hemen üstünden vurarak yere düşürdü ve bıçağı kaldırdı.

Arkadaşlarım gafil avlanmıştı; sadece bir ya da iki saniye, ama Charity'ye göre bu sonsuza kadar da sürebilirdi. Düşünmek için zaman yoktu. Ne yaptığımın farkına varmadan bir çift uzun adım attım, asamı tutuş şeklimi değiştirdim ve bir golf sopası gibi getirinin kafasına doğru savurdum. Etli bir gümbürtüyle çarptı.

Kafası uçtu, bir sütuna çarptı ve yuvarlanarak geri kalanından çok uzakta olmayan bir yerde durdu. Ektoplazma içinde erimeye başlamadan önce bebeğin yüz hatlarına bakmak için sadece bir saniyem vardı.

Thomas gözlerini kırıştırdı ve "O Katil Bebek Bucky'ydi," dedi.

"Biraz pısırik," dedim.

Thomas başını salladı. " en küçüğü olmalı."

Murphy ile bakıştık. "Şahsen," dedim, "bir insanın o şeyi en başta nasıl korkutucu bulabildiğini hiç anlamadım." Sonra Charity'nin yanına gittim ve ona elimi uzattım. Yüzünü buruşturdu ve elimi tuttu. "Sen iyi misin?"

"Kırık yok," diye cevap verdi. Yüzünü buruşturdu ve elini sırtına götürdü. "Uzanmalıydım."

"Bir dahaki sefere daha iyi biliriz," dedim. "Lily? Bu mı?"

Yaz Leydisi'nin gözleri bir an için dalgınlaştı ve sonra mırıldandı, "Evet. Artık burada Kış'ın ajanları yok. Gelin."

Bir adım öne çıktı ve tiyatro salonunun kapıları kendiliğinden açıldı. Biz de takip ettik. Tipik bir sinema salonuydu. Yeni stadyum koltukları olan süslü sinema salonlarından biri değil, zeminde sadece hafif bir eğim olan eski modellerden biriydi. Projektör çalışmadığı halde perdenin üzerinde ışık oynuyordu. Spektral renkler aurora borealis gibi kayıyor, soluyor, değişiyor ve birbirine karışıyordu ve ben ani bir sezgiyle renk ve ışığın bir şekilde perdenin karşı tarafından yansıtıldığını fark ettim. Lily'yi koridorda takip ederken hava daha da soğudu.

Ekranın önünde durdu, bir an boş boş ekrana baktı, sonra ürperdi. "Dresden," dedi sessizce. "Bu geçit Arctis Tor'a çıkıyor."

Midem yine bulandı. "Oh, ."

Thomas'ın göz ucuyla bana kaşlarını kaldırdığını gördüm. "Bok mu?"

Murphy sordu. "Neden? Orası neresi?"

Derin bir nefes aldım. "Kışın kalbi. Sanki..." Başımı salladım. "Londra Kulesi'ni, Yalnızlık Kalesi'ni, Knox Kalesi'ni ve Alcatraz'ı dev bir eğlence topunun içinde düşünün. Burası Mab'ın başkenti. Onun kalesi." Lily'ye baktım. "Eğer hakkında okuduklarınız doğruysa tabii. Orayı hiç görmedim."

"Kaynakların yeterince doğruymuş, Harry," dedi Lily. Tavırları mesafeli ve gergindi. "Bu sana yapabileceğim yardımı ciddi biçimde sınırlayacak."

"Neden?" Ben sordum.

Lily bir süre dikkatle bana baktıktan sonra, "Gücüm Mab'inkine şiddetle tepki verecek. Arctis Tor'a giden yolu açabilirim ama senin dönüşün için yolu açık tutmak tüm gücümü alacak.

Dahası, yolu açık tuttuğum sürece Kış'ın derinliklerinden gelen yaratıkların Chicago'da serbestçe dolaşmasına izin verme riskiyle karşı karşıyayım. Bu da Fix'in geçidi onlara karşı korumak için burada kalması gerektiği anlamına geliyor. Onu sizinle birlikte göndermeye vicdanım el vermez."

Ekranda değişen renklere kaşlarımı çattım. "Yani içeri girdiğimizde kendi başımızayız."

"Evet."

Süper. Lily ve Fix'in Arctis Tor'daki Kış perilerinin gücüne karşı koyacak güçleri olmadan, başarı şansımız büyük ölçüde azalacaktı - ve ben bir mağarada ya da bir köprünün altında inlenen bağımsız bir periler üçlüsüne saldıracağımızı ummuştum. Bastille'e saldırmayı düşünmemiştim.

Başımı kaldırdım ve bir an için Charity'nin gözleriyle karşılaştım.

Film perdesinde dans eden ışıklara döndüm ve diğerlerine, "İşler daha da kötüye gitti. Ben yine de gidiyorum. Hiçbiriniz benimle gelmek zorunda değilsiniz. Sizden bunu beklemiyorum."

Ben konuşmamı bitirmeden önce Charily, Murphy ve Thomas yanıma geldiler.

Sevinç, gurur ve minnettarlıkla dolu bir sıcaklık, ani bir şimşek gibi içimde çaktı. Kimin DNA'sının kiminle yeniden birleştiği umurumda değil. Her şey cehenneme döndüğünde, gözünü kırpmadan yanınızda duran insanlar, onlar sizin ailenizdir.

Ve onlar benim kahramanlarımdı.

Lily'ye başımı salladım. Gözlerini kapattı ve ekrandaki parıldayan renkler daha parlak, daha canlı hale geldi. Hava daha da soğudu.

"Pekâlâ," dedim sessizce. "Her biriniz omzuma bir el atacaksınız." Büyücü asamı yeniden kavradım ve "İkinci raunt" diye mırıldandım.

Otuz

Altıncı

Bölüm

Ne zaman Nevernever'a bir yol açsam, her zaman hemen hemen aynı görünüyordu - diğer taraftaki dünyanın görüntülerini, seslerini ve kokularını içeri alan havada düzensiz dikey bir yırtık. Yarığın ne kadar uzun süre açık kalmasını istersem, deliği o kadar büyük açardım. Daha deneyimli büyücüler yıllar içinde bu konuda hâlâ öğrenmem gereken çok şey olduğunu belirten bir iki yorum yapmıştı.

Lily Arctis Tor'a giden yolu açtığı anda nedenini anladım. Işık ve renkler ekranın üzerinde kayıyor, akışları hızlanıyor, derinleşiyordu. İlk başta başka hiçbir şey olmadı. Film ekranı sadece bir yüzeydi. Sonra ensemdeki tüyler diken diken oldu ve soğuk bir rüzgâr yüzüme doğru eserek yüksek, çorak dağlardaki kışın kuru, steril kokusunu ve gerçek dünyada hiçbir şeye benzemeyen bir tür vahşi hayvanın yüksek, yalnız çığlığını getirdi.

Ekrandaki renklere koyu mavi hakim oldu ve bir an sonra kendini inanılmaz derecede büyük gümüş bir ayın ışığı altında yükselen dağların şekillerine bıraktı. Kasvetli ve nefret dolu taş zirvelerdi, sisle kaplanmış, buz ve karla sarılmışlardı. Rüzgâr inledi ve donmuş kristalleri yüzümüze doğru savurdu, sonra geçici bir sükûnete büründü.

Savrulan kar, Arctis Tor'a ilk kez bakmamı sağlayacak kadar temizlendi.

Mab'ın kalesi siyah buzdan bir kaleydi; görüş alanındaki en yüksek dağın yamacında oturan devasa, gölgeli bir küp. Yapının geri kalanının üzerinde tek ve zarif bir kule yükseliyordu. Duvarlardaki buzun içinde yeşil ve ametist enerji titreşimleri oynayıyordu. Bu şeyin ne kadar büyük olduğu konusunda iyi bir tahminde bulunamadım. Duvarlar ve mazgallar ters çevrilmiş buz sarkıtlarıyla kaplıydı.

Bana aç bir yırtıcının dişli çenelerini düşündürdüler. Kalenin geri kalanına kıyasla küçük olan tek bir kapı açık duruyordu.

Cehennem çanları. Oraya nasıl girecektim ki? Rüzgâr tekrar yükseldiğinde ve esen kar bir kez daha kaleyi gözden gizlediğinde neredeyse rahatlamıştım.

Yolun açık olduğunu ancak o zaman fark ettim. Lily onu o kadar yumuşak bir şekilde ortaya çıkarmıştı ki, görüntünün ne zaman yerini gerçekliğe bıraktığını anlayamamıştım. Karşılaştıracak olursam, benim Asla'ya bir yol açma yeteneğim, özellikle yetenekli bir gorilin resimleri kadar gelişmiş sayılırdı.

Tekrar Lily'ye baktım. Bana küçük bir gülümseme verdi ve sonra bir eliyle işaret etti. Etrafında uçuşan ateşli keleklerden biri rotasını değiştirdi ve bana doğru süzüldü. "Hepiniz için şu kadarını yapabilirim," diye mırıldandı. "Fırtınada size yol gösterecek ve buraya dönene kadar soğuğu uzaklaştıracak. Oyalanma büyücü. Dönüşünüz için yolu ne kadar açık tutabileceğimi bilmiyorum."

Başımı salladım. "Teşekkür , Lily."

Bu kez gülümsemesi daha sıcaktı, Yaz Leydisi olmadan önceki kıza daha çok benziyordu. "İyi şanslar, Harry."

Fix derin bir nefes aldı ve sonra film perdesinin dibindeki sahne zeminine zıpladı. Bana elini uzatmak için döndü. Elini tuttum, bir süre donmuş çorak araziye baktım ve sonra doğrudan öne, perdenin olduğu yere doğru adım attım.

Kendimi diz boyu karın içinde buldum ve uğuldayan rüzgâr gözlerimi neredeyse kapatıyordu. Donuyor olmalıydım ama Lily'nin yanan kelebeğinin kullandığı büyü her neyse etkili görünüyordu. Hava neredeyse sezonun son gününü yaşayan bir kayak pistinin havası kadar sıcaktı.

Thomas, Murphy ve Charity havadaki bir ışıltıdan dışarı çıktılar ve Fix bir saniye sonra onları takip etti.

"Hey, Fix," dedim. Rüzgârın sesini duyabilmek için sesimi yükseltmek zorunda kaldım. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

Yaz Şövalyesi başını salladı. "Ben değilim. Ama bu taraftan geçecek herhangi bir şeyi durdurmak daha kolay olacaktır," dedi. Bize baktı ve hafifçe sordu, "Sence yeterince demir getirdin mi?"

"üzereyiz."

"Tanrım. Demiri buraya getirerek Mab'ı fena kızdıracaksın." "Bunu zaten yapıyordum," diye onu temin ettim.

Başını salladı, sonra tekrar yarığa baktı ve kaşlarını çattı. "Harry," dedi. "İçeri girmeden önce bilmen gereken bir şey var."

Bir kaşımı kaldırdım ve dinledim.

"Gözlemcilerimizden az önce bir savaşın devam ettiği haberini aldık. Kızıllar Venatori Umbrorum'un ana karargâhlarından birini bulmuşlar."

"Kim?" Charity sordu.

"Gizli örgüt," dedim ona. "Masonlar gibi ama makineli tüfekleri var."

"Venatori bir yardım çağrısı gönderdi," diye devam etti Fix. "Konsey cevap verdi."

Alt dudağımı çiğnedim. "Neresi olduğunu biliyor

musun?" "Oregon, Seattle'dan birkaç saat

uzaklıkta," dedi. "Ne kadar kötü?"

"Şu ana kadar karar vermek için çok yakın. Ama durum iyi değil. Kızıllar büyücü tipleriyle Konsey'in Nevernever'daki yollarının çoğunu karıştırdı. Birçok Muhafız savaştan tamamen uzaklaştı."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Summer'ın yardım etmek için yapabileceği bir şey yok mu?"

Fix yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Mab'ın güçleri bu şekilde dağıtılmışken olmaz. Konsey'e yardım etmek için Yaz'dan yeterince kuvvet çekersek, bu bizi zayıflatır. Kış saldıracaktır." Lapa lapa yağın karın arasından yarım anlık bir bakışla görünen kaleye baktı ve başını salladı. "Konsey'in zihniyeti çok savunmacı, Harry. Kızıkların kendilerine tepki vermesini sağlamak yerine, yerlerinde oturup düşmana tepki vermeye devam ederlerse bu savaşı kaybedecekler."

Homurdandım. "Clausewitz de aynı fikirde olurdu. Ama Merlin'in Clausewitz'den haberi olduğunu sanmıyorum. Ve bu işin bitmesine daha çok var. Bizi henüz sayma."

"Belki," dedi ama sesi kendinden emin değildi. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim ama gitseniz iyi olur. Senin için kapıyı tutacağım."

Ona elimi uzattım ve o da sıktı. "Dikkatli ol," dedim. "İyi avlar," diye cevap verdi.

Üç arkadaşşıma baktım ve "Hazır mısınız?" diye seslendim.

Öyleydiler. Yanan keleşbeği karda takip ettik. Onun koruması olmasaydı, bunu başarabileceğimizden şüpheliyim ve bu süregelen aptallıktan bir şekilde kurtulup ikinci kez geri dönecek kadar delirmem durumunda yeterli soğuk hava teçhizatı giymeyi unutmamaya özen . Bizi koruyan Yaz büyüsu olsa bile, düşmanca bir arazide oldukça iyi bir yürüyüştü. Geçmişte hem Justin DuMorne hem de Ebenezar ile daha kötülerini yapmışım ve uzun bacaklara sahip olmanın engebeli arazide gerçek bir avantaj olabileceği zamanlar vardır. Charity de iyi görünüyordu ama Thomas hiçbir zaman açık hava insanı olmamıştı ve Murphy'nin boyu, zırhının ve çatal bıçak takımının alışılmadık ağırlığının daha da kötüleştirdiği bir dezavantaj yaratıyordu.

Charity ile bakiştık. Tırmanışımızın zorlu kısımlarında Thomas'a yardım etmeye başladım. Charity Murphy'ye yardım etti. İlk başta Murphy'nin yaralı gururu yüzünden kolunu koparabileceğini düşündüm ama yüzünü buruşturdu ve gözle görülür bir şekilde yardımı kabul etmek için kendini zorladı.

Son iki yüz metre kadarlık kısım tamamen açıktı, kalenin duvarlarından yaklaşmamızı engelleyecek hiçbir ağaç ya da arazi engebesi yoktu. Bizi görüş alanından koruyacak son taş tümseğinin kenarında durmak için elimi kaldırdım. Lily'nin keleşbeği başımın etrafında düzensiz daireler çiziyor, kar taneleri ona dokundukları yerde buharlaşarak tıslıyordu.

Arctis Tor'daki donmuş bir kayanın kenarından uzun süre baktım, sonra tekrar yere yerleştim.

"Kimseyi görmüyorum," dedim sesimi alçaltmaya çalışarak.

"Hiç mantıklı değil," dedi Thomas. Lily'nin koruma büyüsüne rağmen nefes nefese kalmış ve biraz titriyordu. "Buranın Mab'ın karargâhı olduğunu sanıyordum. Burası terk edilmiş görünüyor."

"Çok mantıklı," dedim. "Kış'ın tüm güçleri Yaz'ı vurmaya hazırlanıyor. Bunu kendi bölgenizin kalbinden yapmazsınız. Düşman sınırına yakın güçlü noktalarda toplanırsınız. Eğer şanslıysak, belki de burada sadece iskelet bir garnizon vardır."

Murphy taşların kenarından baktı ve "Kapı açık. Hiç muhafız görmüyorum." Kaşlarını çatı. "Var... burası ile orası arasındaki açık arazide *bir şey* var. Gördün mü?"

Yanına eğildim ve baktım. Kaleyle aramızdaki rüzgârda belli belirsiz, gölgemsi şekiller kıpırdandı, herhangi bir gölge kadar asılsızdılar. "Oh," dedim. "Bu bir büyü. Buranın etrafına yerleştirilmiş bir illüzyon. Muhtemelen bir tür çit labirenti."

"Peki insanları kandırıyor mu?" diye sordu .

"Gözleri için harika bir büyücü merhemi olmayan insanları kandırıyor," dedim. Sonra kaşlarımı çattım ve dedim ki, "Bir dakika. Kapı *açık* değil. *Gitmiş*."

"Ne?" Charity sordu. Eğildi ve baktı. "Kapının etrafındaki zeminde kırık bir buz kafesi var. Bir portcullis mi?"

"Olabilir," diye kabul ettim. "Ve içeride." Gözlerimi kısıtım. "Sanırım bazı ağır parçalar görebiliyorum. Sanki biri kapı siperini parçalamış ve kapıyı içeri uçurmuş gibi." Derin bir nefes aldım, boğazımda histerik bir kıkırdama hissettim. "Bir şey oflayıp pufladı ve evi havaya uçurdu. Mab'ın evini."

Rüzgâr donmuş dağların üzerinde uğulduyordu.

"Pekâlâ," dedi Thomas. "Bu iyi bir şey olamaz." Charity dudağını ısırıldı. "Molly."

"Bu Mab'ın çok kudretli olduğunu söylediğini sanıyordum, Harry," dedi Murphy.

"Öyle," dedim kaşlarımı çatarak.

"O zaman küçük domuzuna karşı büyük kötü kurdu kim oynuyor?"

"I..." Başımı salladım ve ağzımı ovuşturdum. "Belki de boyumu biraz aşmaya başladığımı düşünmeye başladım."

Thomas hafif bir histeri notası içeren dalgali bir kıkırdamaya başladı. Kaleye sırtını döndü ve kıkırdarak oturdu.

Ona ters ters baktım ve "Hiç komik değil" dedim.

"Buradan," dedi Thomas. "Yani, Tanrım, bazen çok kalın kafalı oluyorsun. Bunu yeni mi fark ediyorsun Harry?"

Ona biraz daha ters ters baktım. "Soruna cevap vermek gerekirse Murph, bunu kimin yaptığını bilmiyorum ama yapabilecek kişilerin listesi oldukça kısa. Belki Kıdemli Konsey, yanlarında Gardiyanlar olsaydı yapabilirdi, ama meşguller ve bu kadar ileri gitmek için bir kampanya yürütmeleri gerekirdi. Belki vampirler birlikte çalışarak bunu başarabilirdi, ama bu bir iz bırakmaz. Bilemiyorum. Belki Mab bir tanrıyı ya da başka bir şeyi kızdırmıştır."

"Sadece tek bir Tanrı vardır," dedi Charity.

Bir el salladım ve dedim ki, "İnançlarınıza saygımdan dolayı büyük 'G' harfi yok, Charity. Ama gezegende dolaşan her şeyin çok ötesinde bir güce sahip olan ve Yüce olmayan varlıklar var."

"Kim gibi?" Murphy sordu.

"Eski Yunan, Roma ve İskandinav tanrıları. Çok sayıda Amerind ilahı ve Afrika kabile varlıkları. Birkaç Avustralya yerli tanrısı; diğerleri Polinezya'da, güneydoğu Asya'da. Yaklaşık bir zilyon Hindu tanrısı. Ama hepsi yüzyıllardır uykuda." Arctis Tor'a kaşlarımı çatarak baktım. "Ve Mab'ın onların düşmanlığını kazanmak için ne yapmış olabileceğini düşünemiyorum. Binlerce yıldır bunu yapmaktan kaçındı."

Tabii Maeve ve Lily haklıysa ve o gerçekten çıldırmadıysa, diye düşündüm kendi kendime.

"Dresden," dedi Charity. "Bu akademik bir mesele. Ya gireceğiz ya da gideceğiz. Şimdi."

Dudağımı çiğnedim ve başımı salladım. Sonra Charity'nin verdiği küçük kan şişesini almak için ceplerimi karıştırdım ve bir daire çizebilecek kadar açık bir nokta bulana kadar kayaların arasında avlandım. Onu güçlendirdim ve her zamanki iz sürme büyülerimden birini yaptım, duyularıma karşı bir sıcaklık hissine anahtarladım. Hava ne kadar soğuk olursa olsun, kendimi biraz daha az donmuş hissetmemi sağlayacak hiçbir şeye aldırılmazdım.

Çemberi kırıp büyüyü serbest bıraktım ve hemen sol elmacık kemiğimde karıncalanan bir sıcaklık hissettim. Yüzümü ona döndüm ve kendimi doğrudan Arctis Tor'a bakarken buldum. Elli ya da altmış metre yana doğru yürüdüm ve kabaca bir nirengi hesaplaması yaparak tekrar sıcaklığa baktım.

"O yaşıyor," dedim Charity'ye, "yoksa büyü işe yaramazdı. O içeride. Hadi gidelim."

"Bekle," dedi Charity. Bana rahatsızlıkla dolu bir bakış attı ve ardından, "Önce bizim için kısa bir dua edebilir miyim?" dedi.

"Zararı olmaz," dedim. "Alabileceğim her yardımı alırım."

Başını eğdi ve şöyle dedi: "Her şeyi yöneten Rab, lütfen bu karanlığa karşı bizimle birlikte dur." Gerçek inancın sessiz, temelden gelen enerjisi beni etkiledi. Charity haç çıkardı. "Amin."

Murphy jesti ve amini yankıladı. Thomas ve ben teolojik olarak görünmez olmaya çalıştık. Sonra, daha fazla konuşmadan, donmuş taş kayalığın etrafından dolaştım ve hızlı, sabit bir koşuya başladım. Diğerleri de beni takip etti.

Duvarlardan elli metre ötedeki ilk kemiklerin yanından geçtim. Karın içinde ezilmiş, bükülmüş, karmakarışık bir halde yatıyorlardı ve ürkütücü bir Escher baskısına benzeyen bir şekilde donmuşlardı. Kemikler belli belirsiz insana benziyordu ama emin olamıyordum çünkü bazı yerlerde toz haline gelmiş, bazı yerlerde ise erimiş balmumu gibi bükülmüşlerdi. Bu, birçoğunun ilk tüyler ürpertici anıydı. İlerlemeye devam ettikçe, kırılğan, donmuş kemikler botlarımın altında çatırdıyor, Arctis Tor'a yaklaştıkça daha yakın ve daha kalın yatıyor ve daha korkunç bir şekilde bükülüyordu. Kapıya vardığımızda, buz gibi kemiklerin içindeydim. Her iki tarafa yayılmış, kapıyı merkez alan korkunç kalıntılardan oluşan devasa bir çark oluşturuyorlardı. Kim olurlarsa olsunlar, türlerinin binlercesi burada can vermişti.

Charity'nin portcullis hakkındaki tahmini doğru çıkmıştı. Parçaları etrafa saçılmış, kemiklerin arasına karışmıştı. Kapının kale duvarlarının altından geçtiği yerde, belime kadar daha fazla kemik vardı ve kale kapısının kalıntıları olan rendelenmiş koyu buz levhaları garip açılarla dışarı çıkmıştı. Arctis Tor'un duvarları sadece bir tür asit olduğunu tahmin edebileceğim bir şeyle çukurlaştırılmıştı. Duvarların orasında burasında daha büyük oyuklar vardı ama yekpare hacimlerine kıyasla bunlar birer çukurdan başka bir şey değildi.

Kemiklerin arasından geçerek kapıya doğru ilerledim. Oraya vardığımda, tanıdık bir şeyin hafif kokusunu aldım. Duvardan dışarı fırlamış kraterlerden birine yaklaştım ve kokladım.

"Ne oldu?" Thomas bana sordu. "Sülfür,"

dedim sessizce. "Brimstone." "Bu ne

anlama geliyor?" diye sordu.

"Bunu söylemenin bir yolu yok," diye yarı yalan söyledim. Ama sezgilerim burada ne olduğundan kesinlikle emindi. Birisi Arctis Tor'un duvarlarına cehennem ateşi fırlatmıştı. Bu da gerçek Cehennem güçlerinin ya da onların ajanlarının da devam eden olaylarda rol oynadığı anlamına geliyordu.

Çok, *çok*, çok boyumu aşıyor.

Kendime bunun önemli olmadığını söyledim. O donmuş mezarlığın içinde genç bir kadın vardı ve onu bu kâbustan kurtarmazsam ölecekti. Eğer korkumu kontrol edemezsem, onu kaçırانları yaklaştığım konusunda uyarma ihtimalim çok yüksekti. Bu yüzden beni kusmakla ya da aynı derecede aşağılayıcı ve ölümcül olabilecek bir şey yapmakla tehdit eden korkuyla savaştım.

Kalkanımı hazırladım, asamı kavradım, dişlerimi birbirine geçirdim ve sonra kemikler arasından geçerek şimdiye kadar bulunduğum en gülünç derecede tehlikeli yerin ürkütücü loşluğuna doğru ilerlemeye devam ettim.

Bölüm

Otuz yedi

Arctis Tor'un siyah buzdan duvarları altmış metre kalınlığındaydı ve geçitte yürümek daha çok bir demiryolu tüneline yürümek gibi hissettiriyordu.

Kemikler hariç.

Her nefes, her adım, birbirine sürtünen kemiklerin her törpüsü binlerce yankıya dönüşüyor ve bu yankılar kaybolmak yerine neredeyse daha da artıyor gibiydi. Ben ilerledikçe kemikler daha da yükseliyor, beni elimden geldiğince yürümeye zorluyordu. Ayaklarım çok tehlikeliydi. Siyah buz duvarlardaki koyu yeşil ve mor, ara sıra da kırmızı veya yeşil parlaklık titreşimleri yolu aydınlatmak için hiçbir şey yapmıyordu. Sadece gölgelerin kaymasını ve incelikli bir şekilde akmasını sağlayarak derinlik algımı bozdular. Kendimi biraz araba tutmuş gibi hissetmeye başladım.

Eğer fetch'lerden biri tünelin uzak ucunda belirir ve bana saldırırsa, özellikle de büyümün onlara karşı ne kadar etkisiz kaldığı ve kemiklerin hızımı nasıl yavaşlattığı göz önüne alındığında, işler kötü ve hızlı bir hal alabilirdi. Bu biraz ürkütücü olmaktan da öteydi ve kendimi korkudan daha hızlı ilerlemekten alıkoymak zordu. Hızımı sabit tuttum, içimde tuttum ve beni kontrol etmesine izin vermedim.

Birkaç yıldır düşüncelerimi Lasciel'den saklıyordum. Bir avuç katil peri canavarına duygularımı kurcalama şansı vereceksem ne olayım.

Arkamı kontrol ettim. Charity, zırhlıyken ve o büyük savaş çekicini tutarken kemiklerin üzerinde sürünmek gibi garip bir görevi yerine getirmekte zorlanıyordu, ama acımasız bir odaklanma ve kararlılıkla buna devam etti. Onun arkasında Murphy çok daha az sorun yaşıyor gibiydi. Thomas ağaçtaki bir panter kadar zarif bir şekilde arkada ilerliyordu.

Kapıdan avluya çıktım. Kalenin içi kasvetli, soğuk ve sade simetrisi içinde güzeldi. Odalar ve odalar ya hiç inşa edilmemişti ya da duvarların içine inşa edilmiş ve girişleri gizlenmişti. Merdivenler surların tepesindeki siperlere çıkıyordu. Avlu düz, pürüzsüz ve koyu buzlandı ve ortasında yerden yükselen tek bir kule, duvarlara ve altındaki zemine bakan mazgallı bir korkuluğa yükselen yuvarlak bir kule vardı.

Avluda da sanki yaşayan, hareket eden, değişen varlıklar için tasarlanmış bir yer değilmiş gibi sessiz bir durgunluk hissi vardı. Dışarıdaki ve tepedeki rüzgârın uğultusu yere ulaşmıyordu. Bir kütüphanecinin mezarı kadar sessizdi ve her bir ayak sesi buzun üzerinde net bir şekilde duyuluyordu. Yankılar avluda ileri geri sıcıyor, bir şekilde onaylamama ve tehdit tonu taşıyorlardı.

Kemikler kapıdan dalga dalga yayılıyor, birkaç metre sonra hızla azalıyordu. Bunun ötesinde sadece dağınık kemik grupları vardı. Thomas bunlardan birine doğru sürüklendi ve çektiği kılıcıyla onu dürttü. Bıçak, bir yağ variline doldurulamayacak kadar büyük, tamamen insana benzeyemeyecek kadar ağır ve kalın bir kafatasını sıyırdı.

"Bu da neydi böyle?" Thomas sessizce sordu.

"Trol, muhtemelen," dedim. "Büyük bir tane. Belki on dört, on beş metre boyunda." Etrafıma bakındım. Dağınık kalıntı koleksiyonları arasında bir düzine devasa kafatası daha vardı. Altı tanesi de kulenin dibinde, birbirine çok yakın bir yere düşmüştü. "Bana bir saniye ver. İlerlemeden önce neye baktığınızı bilmek istiyorum."

Charity tartışmak ister gibi görünüyordu ama bunun yerine birkaç metre ötede pozisyon aldı ve tek bir yönü izlemeye başladı. Thomas ve Murphy dağıldı, her biri gözlerini farklı bir yöne dikti.

Düşen trollerin kemiklerinin arasına, zırh ve silahların yapboz kalıntıları olabilecek kırık kara buz parçaları karışmıştı. Her bir parçada altın, gümüş ve minik mavi mücevherler kullanılarak yapılmış süslü işlemelerin kalıntıları vardı. Peri sanatı, hem de pahalı bir sanat. "On üç tane. Troller Mab'ındı," diye mırıldandım. "Birkaç yıl önce bazılarının bu şekilde donatıldığını görmüştüm."

"Ne zamandır ölüler?" Murphy sessizce sordu.

Homurdandım ve yere çöktüm. Sol elimi kemiklerin üzerine uzattım ve gözlerimi kapatarak dikkatimi hem dünyevi hem de büyülü duyularımı keskinleştirmeye odakladım. Çok hafif bir şekilde bir trolün ağır, hayvani kokusunu alabiliyordum. Büyüklerinden sadece birkaçını yakından görmüştüm ama çirkin piçlerin kokusunu yarım mil öteden bile alabilirdiniz. Çürümüş bir koku vardı, eski etten çok ağır malç gibi. Ve daha fazla kükürt ve kükürt vardı.

Bunun altında, trolün vahşî ölümünün psişik kalıntısı olan, o noktanın üzerindeki havadaki sarsıntıları hissedebiliyordum. Bir heyecan, öfke duygusu ve ardından donuk, nadiren hissedilen bir dehşet ve şiddetli ölümün, kafa karışıklığının, dehşetin ve yakıcı acının keskin, donmuş görüntülerinden oluşan bir telaş vardı.

Elim kendiliğinden oluşan hayalet hissinden ürkerek geri çekildi ve bir anlığına yanma anılarım somut bir hal aldı. Dişlerimin arasından tısladım ve elimi karnıma bastırarak acının çok gerçek hayaletinin uzaklaşmasını istedim.

"Harry?" Murphy sordu.

Bu da neydi böyle? Ölümün bıraktığı etki o kadar keskin, o kadar şiddetliydi ki, trolün anılarından parçalar almıştım. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Tabii ki, Asla Olmayan'da da hiç titreşim almaya çalışmamıştım. Ruhlar dünyasının özünün daha net bir ruhsal izlenim bırakması daha mantıklıydı.

"Harry?" Murphy tekrar, daha sert bir sesle söyledi.

"Ben iyiyim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. İz, gerçek dünyada hissettiğim her şeyden daha netti. Chicago'da olsaydım, sadece birkaç saniyelik olduğunu düşünürdüm. Burada...

"Kaç yaşında olduklarını söyleyemem," dedim. "İçimden bir ses çok değil diyor ama emin olamıyorum."

"Haftalar sürmüş olmalı," dedi Thomas. "Kemiklerin bu kadar temizlenmesi bu kadar uzun sürer."

"Her şey göreceli," dedim. "Faerie'de zaman farklı hızlarda geçebilir. Bu kemikler yerel saate göre bin yıl önce düşmüş olabilir. Ya da yirmi dakika önce."

Thomas nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve başını salladı.

"Onları ne öldürdü, Harry?" Murphy sordu.

"Yangın. Yanarak öldüler," dedim sessizce. "Kemiklerine kadar." "Bunu yapabilir misin?" Thomas sordu.

Başımı salladım. "O kadar sıcak yapamazdım. Kışın göbeğinde olmaz." Cehennem ateşiyle bile. Belki de binlerce yaratığın kalıntıları

etrafa saçılmıştı. Geçmişte bir kez gevşemiş ve bir grup vampiri -belki de bazı kurbanlarını- onlarla birlikte kavurmuştum ama o cehennem bile Arctis Tor'un düşmüş savunucularının bir kısmından fazlasını yakalayacak kadar büyük olmamıştı.

" zaman kim yaptı?" Charity sessizce sordu.

Ona verecek bir cevabım yoktu. Ayağa kalktım ve asamla daha küçük bir kafatasını dürttüm. "Küçük olanlar goblinlerdi," dedim. "Piyadeler." Trol büyüklüğünde bir uyluk kemiğini asamla kenara yuvarladım. Altında yine aynı siyah buzdan yapılmış devasa bir kılıç paramparça yatıyordu. "Bu troller onun kişisel muhafızlarıydı." Kapıya doğru elimle işaret ettim. "Belki de kuleye geri çekilişini koruyorlardı. Bazıları yolda öldürüldü. Diğerleri kulenin dibinde durdu. Orada ölmüşler."

Etrafta dolanıp takip büyüsünün ne söylediğini kontrol ettim ve tekrar üçgenleme yaptım. "Molly kulede," diye mırıldandım.

"İçeri nasıl gireceğiz?" Murphy sordu.

Kulenin boş duvarına baktım. "Um," dedim.

Charity omzumun üzerinden baktı ve başıyla kuleleri işaret etti. "Şu trollerin arkasına bak. Eğer bir geri çekilmeyi koruyor olsalardı, kulenin girişine yakın olmaları gerekirdi."

"Belki," dedim. Kuleye doğru yürüdüm ve kaşlarımı çatarak siyah buza baktım. Sağ elimi yüzeyinde gezdirdim, çatlak ya da gizli bir kapı kanıtı olup olmadığını hissettim, duyularım bir kapıyı gizleyebilecek herhangi bir sihri keşfetmeye ayarlanmıştı. Siyah buzun ve içinde yavaşça titreşen renklerin bir şekilde canlı olduğu, benden haberdar olduğu gibi ani bir izlenime kapıldım. Ve benden hiç hoşlanmıyorlardı. Soğuk ve sabırlı bir uzaylı nefreti hissettim. Yoksa elime yarı donmuş parmaklardan başka bir şey geçmezdi.

"Burada bir şey yok," dedim ve eklemlerimi kulenin kenarına vurarak çok sağlam bir nesnenin donuk gümbürtüsünü çıkardım. "Belki de troller sadece sırtlarını sağlam bir şeye dayayarak savaşmak istemişlerdir. Her tarafı kontrol etmem gerekebilir."

Hiçbir uyarı olmadan kulenin buzu yarıldı. Bir kemer ortaya çıktı; onu gizleyen buz, kulenin geri kalanına sorunsuzca akıyordu. Kulenin içi tamamen gölgeler ve yavaşça değişen ışıklardan oluşuyordu

Bu da aydınlatmaya pek yardımcı olmuyordu. İçeride, kulenin içinden saat yönünün tersine dolanan spiral bir merdivenden başka bir şey yoktu.

Kemerli kapıdan soğuk parmaklarıma baktım ve geri döndüm. "Bir dahaki sefere, sanırım sadece kapıyı çalacağım."

"Haydi," dedi Charity. Savaş çekicini kavrayışını değiştirdi, yüksek iskele kolları gibi bir şeyde tutuyordu, sapı omurgasına paraleldi, ağır kafa inmeye hazırды. "Acele etmeliyiz."

Thomas ve Murphy kapıda bize katılmak için döndüler.

Boş ve şaşkın bir aşinalık duygusu yerini içgüdülerimin öfkeli uyarısına bıraktı. Fetch'ler enayi yumruğunun ustalarıydı. Tıpkı Tiyatronun kapılarını açtığımız anda üzerimize atlayan Bucky-fetch, tam da düşmanları dikkatlerini bir tür dikkat dağıtmaya odaklamışken saldırmak için nasıl konumlanacaklarını biliyorlardı.

Aniden açılan kapı o kapıydı.

Avlunun etrafındaki kemik yığınları patlayarak harekete geçti. Fetch'ler toprağın üzerinden bize doğru fırladı. Üç tane de değillerdi, düzinelerce vardılar.

Fetch'ler burada, Faerie'de film canavarları gibi görünmüyorlardı. Gerçek formları sadece belli belirsiz insansı, belirsizce dalgalanan, hayalet gibi beyaz gözleri dışında gece yarısı gölgeleri kadar siyahtı. Etraflarında yarı saydam ve silik başka şekiller görebiliyordum. İşte, şu uzaylı canavarlardan biri daha. Orada bir çeşit kurt benzeri iki ayaklı. Orada bir yaban domuzu kafasına sahip devasa bir adam Ama gözlerime sürdüğüm merhem bu yanılsamaların gerçekte ne olduklarını ortaya çıkardı ve bana maskenin altındaki şeyi gösterdi.

Büyülerim bu yaratıklara karşı riskli bir vuruş ortalamasına sahipti, ancak doğrudan düşmana enerji hortumlamak dışında yapabileceğim şeyler de vardı.

Cehennem ateşi çağrıma cevap verdi ve asamın rünleri bir magnezyum fişeği kadar parlak bir ışığa dönüştü. Alevleri cahil avluyu aydınlatırken bir şekilde giysilerime ya da etime zarar vermedi. Asayı başımın üzerinde bir daire şeklinde döndürüp "*Veritas cyclis!*" diye bağırırken iradem ve Cehennem Ateşi içimde bir sel gibi kükredi.

Uğuldayan rüzgârlar, sanki görünmeyen bir çatıyı yırtmışım gibi sessiz avluya doğru gürledi. Dönen asam boyunca toplandılar, asanın üzerindeki yanan rünlerle aynı renkte şimşeklerle çırpındılar. Haykırdım ve rüzgârları fırlattım, yaklaşan fetch' değil, onlarla benim aramda yatan binlerce kemiğe.

Rüzgâr onları feryat figan bir çığlıkla yakaladı; kırık kemikler ve parçalanmış zırhlardan oluşan ani bir kasırga onları dönen bir perdeye dönüştürdü. Kurşun fetch'ler bulutun içine dalmaktan kaçınmak için çok geç kalmışlardı ve kemikleşmiş kasırga onları parçalamaya başladı, kemik ve kırık buz parçalarının kenarları ve uçları tarafından kesilip atılmamış ne varsa un ufak etti. Arkalarından gelen Fetch'ler patinaj çekerek durdular ve sesleri öfke dolu, şaşırtıcı derecede yüksek bir tıslama korosu çıkardılar.

Thomas bağırdı ve ağır ayak sesleri duydum. Başka bir getirici, bu seferki çok daha büyüktü, kulenin duvarının kıvrımına geldi. Azrail'in hayalet görüntüsü etrafını sarmıştı. Bir süre sonra, diğer yönden bir başkası üzerimize saldırdı, bu seferki de en az onun kadar büyüktü, siyahlar içinde, kollarının ucundan ağır tokmaklar çıkan, neredeyse müstehcen derecede kaslı bir figür olan Hammerhand'in silik görüntüsüydü.

"Kuleye!" Kükredim.

Azrail Thomas'a ulaştı ve kolu havaya kalktı, gerçek formunda pırıl pırıl parlayan siyah pençeleri vardı, illüzyon Azrail'in alametifarikası tırpanının görüntüsünü onların üzerine bindirmişti. Thomas Azrail'in pençelerini kılıcıyla yakaladı ama çeliğin çelik üzerinde çınlaması yerine yeşil-beyaz bir ışık parlaması oldu ve kılıcın çeliği pençelerini uzantısından temiz bir şekilde vururken Azrail acı içinde uludu.

Thomas çömeldi, kalçaları ve omuzları keskin, bir-iki hareketle büküldü. Kılıcın bıçağı fetch'in karnını kesti ve düzleştirilmiş bir X şekli oluşturdu. Fetch acı içinde kükredi ve yaradan sıvı yeşil-beyaz ateş fişkırdı. Yaratık diğer kolunu savurdu, hızı Thomas'ı bile şaşırtmıştı. Thomas darbenin gücünün çoğundan kurtuldu ama geriye kalanlar onu kulenin yan tarafına çarptı.

Arkamda bir silah sesi duydum, sonra bir tane daha ve sonra Murphy hırladı, "Lanet olsun!" Hammerhand ona doğru bir tokmak savururken onun önce bir yana sonra diğer yana savrulduğunu görmek için tam zamanında döndüm. Darbe, bir tüfek atışı kadar gürültülü bir çatırtı ile avluya çarptı. Murphy dans etti

sopalı ellerinin ulaşamayacağı kadar yaklaştı. Birini ona doğru itti. İlk başta tokadı kenara attığını düşündüm, ama sonra fetch'i yakaladı ve harekete devam etti, kendi ağırlığını ve gücünü fetch'inkine ekledi ve darbenin gücünü yeniden yönlendirdi, böylece fetch'in silah eli kendi ayağını ezdi. Caretta acı içinde böğürdü ve dengesini kaybetti. Murphy aynı yöne doğru itti ve fetch düştü. Ben Thomas'ı yakalayıp içeri çekerken o da kulenin kapısına doğru sıçradı.

Merdivenlerin yukarısında bir yerden dehşet dolu bir çığlık duydum. Molly.

Charity bir çığlık attı ve kendini merdivenlerden yukarı attı. "Hayır!" Ben bağırdım. "Charity, bekle!"

Getirilenlerden biri içeri girmeye çalışınca kapı aralığı karardı. Murphy sırtını kapının yanındaki duvara yaslayarak Charity'nin kutusundan aldığı uzun dövüş hançerini çekti. Hançerin burnu kapı aralığını geçtiği anda yarım daire çizerek döndü ve bacaklarının, kalçalarının, sırtının ve omuzlarının tüm gücüyle bıçağı kabzasına kadar o şeyin beyaz gözlerinden birine sapladı.

Fetch acıdan deliye döndü. Kör bir şekilde kapının iç tarafına çarptı, yarasından daha fazla sıvı ateş fışkırdı ve Thomas ona doğru adım atana, bir botu kaldırana ve fetch'i ezici bir güçle tekmeleyip ölümcül şekilde yaralanmış periyi avluya geri fırlatana kadar ileri geri yalpaladı.

"Gidin!" diye bağırdı. Başka bir sürü yaklaşımaya başladı ve Thomas kılıcıyla işe koyuldu. Darbeleri fetch'te daha yakıcı yaralar açtı ve kanları kılıcının soğuk demirine değdiğinde sobadaki yağ gibi cızırdadı. Thomas karşılık veren bir darbeyi savuşturdu ve alaycı bir tavırla saldırısını sürdürerek o şeyi kapıdan geri püskürttü.

"Git!" diye tekrar bağırdı. "Ben kapıyı tutacağım!"

Yılan gibi, kırbaç gibi bir uzuv yerden içeri girdi, Thomas'ın bileğini yakaladı ve ayağını altından çekti. Onu tuttum ve açık alana çekilmesini engelledim. "Murph!"

Murphy kayarak ayağa kalktı, tabancasını kapıya doğrulttu ve birkaç el ateş etti. Bir fetch acı içinde çığlık attı ve Thomas'ın bacağı aniden serbest kaldı. Onu içeri çektim ve tekrar ayağa fırladı.

"Kapıyı biz tutacağız," dedi Murphy, sesi keskindi. "Kızı yakalayın!"

Molly tekrar bağırdı.

Charity'nin çizmeli ayakları üstümdeki merdivenlerden görünmeden gümbürdedi. Bir yemin tükürdüm ve peşinden koştum.

Otuz

Sekizinci

Bölüm

Sarmal merdiven beni sabit, yükselen bir dairenin içinde döndürüyordu. Duvarların içindeki alçak, çirkin ışık mide bulandırıcı bir şekilde dönüyor, hareket hastalığı ve yönelim bozukluğu hissime katkıda bulunuyordu. Altımda, Thomas'ın kavga ederken attığı keskin, alaycı kahkahaları ve Murphy'nin silahının ara sıra çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Ağrıyan vücudum onu merdivenlerden yukarı koşturmayı zorladığım için benden nefret ediyordu, özellikle de dizlerimden. Benim cüsemdeki herkes bu tür şeylere yatkındır.

Ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu, bu yüzden acıyı görmezden geldim ve Lily'nin ateşli keleşe bana ayak uydurup yolumu aydınlatarak devam ettim.

Benim bacaklarım daha uzundu ve Charity merdivenin tepesine yaklaşırken onu yakaladım. Molly yine çığlık attı, saf dehşet, ıstırap ve acıydı ve sesi çok yakındı.

"Geliyorum, bebeğim!" Charity nefes nefese kalmıştı. Çok formdaydı ama hiç kimsenin egzersiz programı, koca bir çekiç ve kılıç taşıyarak, tam teçhizatlı zırhı ve miğferiyle birkaç yüz metrelik spiral merdivenleri koşarak çıkmayı içermez. Bacakları yavaşlamıştı ve en üst merdivene ulaştığında biraz sendeledi ve kendini kısa, düz, alçak tavanlı bir koridorda buldu.

başka bir açık kemere kadar uzanıyordu. Kış gecesinin soğuk ışığı, kar üzerindeki ay ışığı, kemerden içeri süzülüyordu.

Kolunu yakalayıp ilerleyişini kontrol etmeyi başardım, tam o sırada ağır bir kapı çarparak dişleri titreten bir güçle kemeri kapattı. Eğer onu geciktirmeseydim, hızla gelen bir kamyon gibi ona çarpacaktı. Dengesini toparladı ve o sırada ağır bir sürgünün kapıyı kapattığını duyduk. Charity sabit duran kapıya bir elini itti. Çizmeli ayağıyla kapıya bir tekme savurdu ama sürgüyü yerinden oynatmayı bile başaramadı.

Molly yine çığlık attı, hâlâ yakındı ama kapalı kapı yüzünden boğuklaşmıştı. Çığlığı daha zayıftı, daha kısaydı.

"Molly!" Charity çığlık attı.

Sol elimin açık parmaklarını kapıya doğru ittim ve anında içinden akan, onu bağlayan, açılmaya direnmesi için mantığın ötesinde bir güç veren enerjinin farkına vardım. Kapıyı destekleyen sert büyüde bir zayıflık, yumuşak bir nokta aradım ama yoktu. Kapının üzerindeki koruma basitçe söylemek gerekirse kusursuzdu. Kapının özüne, bir pencerede oluşan buz kristalleri kadar soğuk ve güzel bir şekilde yayılıyordu, Kış'ın büyüğü toprağın kalbinden yükseliyordu. Bu ince ve karmaşık peri büyüünü çözmemin hiçbir yolu yoktu.

Ama sonra, bu peri büyüydü. Karşı koymak için kurnaz olmama yoktu.

"Charity," diye tersledim. "Bu peri yapımı! Çekiç!"

Bana anlayışlı bir bakış attı ve başını salladı. "Kapıyı temizle." Aceleyle geri döndüm ve onun odasını sallanmaya bıraktım.

Charity ayaklarını dikip silahını geri çekerken, "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen, baba. Lütfen."

Charity gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, konsantrasyonunu koridorun sınırları içinde yapabileceği en güçlü darbeyi indirmeye odakladı. Sonra silahını golf sopası tarzında geriye savurdu, haykırdı ve ileri doğru adım atarak savurdu.

Belki de Charity düşündüğümde daha güçlüydü. Belki de o koğuşun soğuk demire karşı özel bir zayıflığı vardı. Belki de bunun sihirle bir ilgisi yoktu ve Charity bir şekilde

Yavruları tehlikede olan tüm anneler gibi. Belki de Tanrı onun tarafındaydı.

Her ne olduysa, sert buzdan ve kötü niyetli, inatçı büyüden oluşan kuşatma kapısı, çekicinin darbesiyle çığlık attı ve paramparça oldu, narin bir cam gibi paramparça oldu, kum tanelerinden daha büyük olmayan parçalara ayrıldı. Tüm kule darbenin gücüyle çınladı, yapıldığı kara buz çığlık atıyor ve inliyor gibiydi. Zemin kelimenin tam anlamıyla sarsıldı ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmamak için çömelmek zorunda kaldım.

Charity'nin acı dolu bir çığlık attığını duydum. Önümüzdeki kapıyı kırmıştı ama içinden geçen büyüler çekice çarpıp geri tepmiş ve o da paramparça olmuştu. Uçan kırık bir metal parçası kalçasını kesmiş ve zırhının halkalarından birine saplanmıştı. Parça kızgın bir şekilde parlıyordu ve onu yakmasına rağmen çılgınca tokatlayarak uzaklaştırdı. Çekiçten çıkan diğer şarapnel parçaları kulenin duvarlarına çarpmış, kara buzun içinde yanarak ilerlemiş ve bir tür tuhaf enfeksiyon gibi etrafımızdaki kulenin her tarafına yeşil-beyaz ışıktan oluşan bir çatlaklar ağı göndermişti.

Siyah buz, kızgın çelikten eriyip uzaklaştı. Kule, acı çeken devasa bir canavar gibi yeniden gürledi.

Charily çekicinin sapını düşürdü. Sağ kolunun gevşek ve işe yaramaz bir şekilde sarktığını görebiliyordum ama bu onu garip bir hareket yapmaktan alıkoymadı.

Kalçasındaki kılıcı sol eliyle çekti. İki elimde hazır tuttuğum asamla yanına sokuldum ve birlikte Arctis Tor kulesinin korkuluğuna çıktık.

Korkuluk muazzamdı, yüz fit genişliğindeydi, altımızdaki kulenin iki katı genişliğindeydi. Bir çeşit bahçeydi; buzdan bir bahçe.

Korkulukları kaplayan buz, bir şekilde hayalet ağaçlara ve çiçeklere dönüşmüştü. Bahçenin şurasında burasında oturaklar vardı ve onlar da buzdan yapılmıştı. Korkuluğun ortasında donmuş bir fiskiye sessiz bir şekilde duruyordu; kat kat buzla kaplanmış bir heykelin tepesinden kayan çıplak bir su damlasıydı bu; öyle ki ne olduğu kolayca anlaşılamıyordu. Taklit gül sarmaşıkları ve dikenler her yere yayılmıştı, hepsi buzdan, hepsi soğuk ve güzeldi.

Bir ağacın dalına bir kardinal tünemişti, kan kırmızı tüyleri pırıl pırıldı, ancak kuşun kendisi tamamen hareketsizdi. Biraz daha yakından baktım ve şeffaf bir buz tabakasıyla kaplı olduğunu gördüm, donmuş bir heykele dönüşmüştü.

tıpkı mekanın geri kalanı gibi. Çok uzak olmayan bir yerde, bazı ağaç dallarının arasına bir örümcek ağı yayılmıştı, ortasındaki örümcek de buzdan bir heykele dönüşmüştü. Etrafıma hızlıca baktığımda buza gömülmüş başka varlıklar da gördüm ve buranın bir bahçe olmadığını anladım.

Orası bir hapishaneydi.

Çeşmenin yanında Bizans giysileri içinde güzel bir genç kız oturmuş, benzer tarihi giysiler içindeki genç bir adamın eliyle sarmaş dolaştı. Onlardan çok da uzak olmayan bir yerde, Mab'ın akrabası, peri türünün soyluları olan Sidhe'lerden üç kadın, omuzları bir üçgen oluşturacak şekilde birbirine degecek şekilde sırt sırta duruyordu. Üçü birbirine o kadar benziyordu ki kardeş olabilirlerdi ve her biri diğerinin elini tutmuş, yüzlerinde kararlılık ve korku ifadeleri donmuştu.

Kalın, ölü görünümlü bir ağacın buzdan heykeli, üzerinde ölü, çıplak bir adam tutuyordu, grotesk bir sanat eseri olarak dallarında çarmıha gerilmişti. Buzdan bağlar onu orada tutuyordu, ellerinin ve ayaklarının kararmış etini, kollarının ve bacaklarının damarlarından yukarı doğru yayılan kangrenli karanlığı görmeme izin verecek kadar şeffaftı. Saçları uzundu, yıkanmamıştı ve bağlarının içinde gevşek bir şekilde asılı dururken yüzüne dökülüyordu, vücudu kristal buz katmanlarıyla kaplıydı.

Molly de aynı ağacın dibinde oturuyordu. Ustalıkla parçalanmış giysileri gerçekte parçalanmış ve gevşek paçavralar halinde üzerinden sarkıyordu. Pamuk şekeri saçları, taranmamış ve birbirine karışmış bir halde gevşek bir kütle halinde sarkıyordu. Soğuktan titriyordu ve gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Yüz ifadesi Çabalıyormuş gibi bükülmüştü, ağzı açıktı. Çığlık atmayı hiç kesmediğini anlamam bir dakika sürdü. Boğazına zarar vermişti ve ses çıkmıyordu. Ama bu onu denemekten alıkoymuyordu.

Charity acele etmek için ağırlığını kaydırды ama ben onu uyardım, "Bekle. Ölürssek ona bir faydamız olmaz."

Çenesini sıktı ama beni dinledi ve ben bakışlarımı korkuluğun geri kalanında gezdirirken bir an durakladık. Çarmıha gerilmiş ağacın arkasındaki gölgelerde bir hareket dikkatimi çekti ve naylon sırt çantamdan çıkan patlatma çubuğumun sapına uzandım. Büyülü aleti çektim ve büyük bir irade gücüyle hazırladım. Ucunda aniden kırmızı-beyaz bir ateş parladı. "İşte orada. Ağacın arkasında," dedim.

Derin bir ses hırıltılı bir kıkırdama çıkardı.

Sonra, tam olarak göremediğim karanlığın içinden Korkuluk belirdi.

Bu şey bir getirici, şekil, görüntü ve illüzyon değiştirici değildi. Şekilsiz bir formun üzerinde gölgeli bir maske yoktu, görünüşünü değiştiren bir cazibe yoktu, merhemim bunu görmemi sağlayabilirdi. Bu şey bütün, bağımsız bir yaratıktı. Belki de kendisini sadece görünüşte değil, gerçekte de Korkuluk'a dönüştürebilecek kadar eski ve güçlü bir fetch değilse.

Oyulmuş balkabağı kafasında kırmızı alevler parlıyordu. Bileklerim kadar kalın, uzun ve sert sarmaşıklardan oluşan uzuvları, bir çiftçinin döküntülerinden çok bir cenaze cübbesine benzeyen yırtık pırtık siyah giysilerle kaplıydı. Uzun kolları neredeyse yere kadar uzanıyordu ve bir tanesi Molly'ye doğru uzanmıştı. Kolun ucundaki sarmaşıklar düzinelerce ince, esnek dallara dönüşüyordu ve die Scarecrow bunları Molly'nin boğazına dolamış ve saçlarına doğru kaydırmıştı.

Bir süre birbirimize bakarak sessizce durduk. Rüzgâr tepemizde, korkuluğun çok yukarısında olmayan bir yerde inliyordu. Tıslama ve çığlık sesleri sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi yukarı doğru sürükleniyordu. Thomas ve Murphy hâlâ kapıyı tutuyordu.

Bir tarafa doğru birkaç adım attım ve Korkuluk'a küçük bir gülümseme verdim. "Merhaba," dedim. "Sen de kimsin be?"

"Sizin türünüzü hatırlayamadığınız zamanlardan beri Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne hizmet eden biri," diye cevap verdi. "Senin gibi yüzlercesini yok etmiş biri."

"Biliyor musun, Kaptan Kudzu?" Ben sordum. "Buraya seninle tahmin oyunları oynamaya gelmedim. Kızı bana ver."

Tuhaf yaratığın yüzü eğleniyormuş gibi bir ifadeyle buruştu. "Yoksa ardından ne gelir?"

O şeyin Shakespeare'den alıntı olduğundan tam olarak emin değildim ama bu yapamayacağım anlamına gelmiyordu. "Lanet olası kısıtlama," dedim ona. "Kızı benden saklamaya çalışırsan, kalbinde bile olsa, onun için tırmıklayacağım."

Belki de Korkuluk bir Shakespeare hayranı değildi. Gözleri öfkeli bir kızıl ışıkla parladı. "Küçük adam. Bir santim daha yaklaşırsan onun küçük, yumuşak boynunu ezerim."

"Tavsiye edilemez," dedim ve patlayıcı çubuğumu Korkuluk'a doğrultmak için kaldırdım. "Çünkü şu anda seni hayatta tutan tek şey o."

"Senden korkmuyorum büyücü," dedi Korkuluk. Yaratık gözlerini kısarak dikkatle bana odaklandı -belki de ilk karşılaşmamızda büyülerimi etkisiz hale getiren aynı savunmayı hazırlıyordu. "Kışın kalbinden sağ çıkabileceğini düşünüyorsan ateşini getir. Bu sefer bana karşı sana geçen seferkinden daha fazla faydası olmayacak."

"Başladığım bitirmeye hazır olmadan ikinci raunda geleceğimi mi sanıyorsun?" Ona sordum. Birkaç adım daha yana kaydım. "Konsey çoktan buraya doğru yola çıktı," dedim. "İşler dağılmadan önce sana bir teklif yapmak için buradayım. Bana kızı ve ona bir daha yaklaşmayacağına dair söz ver, ben de yaşamana izin vereyim."

Korkuluk saf bir küçümseme kahkahası attı. "Seni öldürmekten zevk alacağım, ölümlü."

Birkaç adım daha ilerledim ve ayaklarımı diktim, sonra asamı ve sopamı salladım. Korkuluk karşılık olarak çömeldi, gözleri daha da parlıyordu.

Dikkatli olmak zorundaydım. Eğer onu çok korkutursam, benimle yakınlaşmak için Molly'yi öldürebilirdi. "Senin sorunun ne biliyor musun?" Ona sordum.

Anlayışsız bir saniye boyunca bana baktı. "Ne?"

Kurt gibi gülümseyerek dişlerimi gösterdim. "İnsanları küçümsüyorsun."

Ben Korkuluk'un dikkatini ve gözlerini üzerime çekerken, Charity bir duman gibi sessiz bir şekilde onun arkasına dolanmıştı. Ben konuşurken kılıcını kaldırdı ve kızını tutan uzantıya doğru savurdu. Çelik bıçak tısladı, parladı ve Molly'yi tutan uzvun içinden geçip gitti.

Korkuluk ani bir öfke ulumasıyla başını geriye doğru kaldırdı. Kopan uzuvlar boğazını sıkarken Molly'nin vücudu panikle sarsıldı. Asamı kaldırdım ve hırladım, "*Forzare!*" Görünmeyen bir güç fırladı, Molly'yi geldiğince nazikçe yakaladı ve kuyruğunu çaydanlığın üzerine çevirerek yaratıktan uzaklaştırdı. Onu hareket ettirir ettirmez yaratığın güdük kolu aşağı savrularak kızın oturduğu yere çarptı.

Korkuluk Molly'yi yakalamak için döndü, ama Charity onun yoluna çıktı, soğuk çelik parlıyordu, gözleri Arctis'in kara buzundan daha sert ve soğuktu

Tor. O Şeyle yüzleşti ve "Kızıma bir daha asla dokunamayacaksın" diye hırladı.

Yaratık öfkeyle kükredi ve Charity'ye saldırdı. Patlatma çubuğunu havaya kaldırdım ve "*Fuego!*" diye hırladım. Çubuğun ucundan bileğim kalınlığında bir alev mızrağı fırladı ve ondan iki adım ötede öldü, büyülü saldırının yakıcı enerjisi soğuk, soğuk g  ten oluşan dipsiz bir okyanus tarafından yutuldu. Korkuluk'un dikkati daĐılmıŐken bir atış yapabilmeyi ummuştum ama yapamazsam ne yapacağıma çoktan karar vermiştim.

Patlatma çubuğunu kemerime soktum, asamı yukarı kaldırarak ucunu Korkuluğun ayaklarının altındaki zemine doğrulttum ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Görünmez bir g   fırladı ve Korkuluk'un altındaki siyah buza bir havan topu mermisi gibi çarptı. Yaratığı üç metre havaya fırlattı ve uçtan uca dönmeye başladı. Kara buzdan ölümcül parçalar u uŐtu. Büyünün enerjisi içimden k kreterek çıkarken sendeledim ve neredeyse dengemi kaybediyordum. Yorgunluktan görüşüm bir iki saniyeliğine tünele girdi. Hiç dinlenmeden, çok uzun süredir çok zorluyordum. Kullandığım büyü rezervlerimi tamamen tüketmiŐti. İnsan vücudunun aşılamayacak sınırları vardır ve ben de benimkine ulaŐmıŐım.

Charity, Korkuluk ayağa kalkamadan ileri atıldı. Kılıcı temel bir vahŐilikle ona saplandı ve Korkuluk'un kanı ve odunsu eti bıçağının üzerinde cızırdadı. Ama onu  ld remedi.

Korkuluk ayağa kalktı ve bir kolunu Charity'ye doğru uzattı. Charity onu karşılamak için kılıcını savurdu. Soğuk demir peri etini ısırđı ve parlak, sıvı alevden bir patlama daha çıkardı. Yaratık Şimdiye kadar duyduğum tüm canlılardan daha yüksek bir sesle çığlık attı ve arkaya doğru savurduğu kolu Charity'nin gevek sağ koluna çarptı. Darbe Charity'den acı dolu bir homurtu kopardı ve onu birkaç metre havaya fırlattı ama Korkuluk bunun bedelini  dedi. Charity'nin zırhıyla temas etmek onu tekrar yaktı ve öfkeli ulumaları iki katına çıktı.

Çaresizce kıvranan Molly'nin üzerine basmak, onu alüminyum bir kutu gibi dümdüz etmek için bir ayağını kaldırdı.

Bu, bende intihar derecesinde bir Őövalyelik duygusu uyandıran türden bir Şeydi. Korkuluğa doğru koştum, patlayıcı çubuğumu yolda bıraktım. Asamı iki elime aldım, bir sırkla vurur gibi yere vurdum ve kendimi

iki ayağımla Korkuluğun sırtına nişan aldım. Yaratığa hatırı sayılır bir güçle vurduğum ama bunu istediğim kadar hassas bir şekilde yapamayacak kadar yorgundum. Darbe yaratığı sadece sendeletti ve ben de üzerinden sekerek korkuluğun buzlu yüzeyine düştüm.

Yine de Charity'nin ayağa kalkıp kılıcıyla ileri atılması ve Korkuluk'un dikkatini kızından uzaklaştırması için yeterince zaman kazanmıştım.

Ayaklarımı toparlayamadan, Korkuluk beceriksiz ve dengesiz bir tekmeyle ayağını bana doğru savurdu. Sahip olabileceği gücün sadece bir kısmıyla yere indi. Öyle bile olsa, bu beni üç metre uzağa fırlatmaya ve belki de kaburgalarımın birini kırmaya yetti. Acı içime doldu ve aniden ciğerlerimin yeterince hava almasını sağlayamadım.

Korkuluk bir kolunu Charity'ye doğru uzattı ve kollarının ucundan fırlayan sarmaşık görünümlü sarmaşıklar aralarındaki on metre boyunca şimşek gibi çakarak Charity'nin kılıç kolunun bileğini sardı. Dallar sıkılaştı. Korkuluk Charity'yi şiddetle sarstı. Charity çığlık attı ve kılıç parmaklarının arasından yuvarlandı. Boğazına daha fazla sarmaşık dolandı ve yaratık onu havaya kaldırdı. Yaraları çoktan kapanmaya, kendilerini yeniden inşa etmeye başlamıştı. Diğer eliyle Molly'yi yakaladı ve onu da havaya kaldırarak ikisini yüz yüze tuttu. Yaratığın duruşunda kötü niyetli bir heves vardı.

"Gördün mü?" diye mırıldandı Charity'ye. "Ona bak. Kızının ölümünü izle."

Charity'nin gözleri dehşetle açıldı. Yüzü koyu kırmızıya döndü. Bu arada Molly, boğulduğu için kendi yüzü de kararmış bir halde öylece yatıyordu.

"Fazla uzun sürmez," diye mırıldandı Korkuluk. "Ona yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok, ölümlü kadın. Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bu bir getirmeydi, bundan emindim, eski statüsünü aşacak kadar yetenek ya da güç verilmiş bir yaratıktı, ölümlülerin Korkuluk adını verdikleri korku simgesinin vücut bulmuş hali haline gelmişti, bu imgeden güç alıyordu - en güçlü büyümü engelleyecek kadar güç. Bu yüzden hem Molly'ye hem de annesine eziyet ediyordu; onların dehşetinden besleniyordu.

Zihnim mantık ağacında koştururken ve ciğerlerim derin bir nefes almaya çalışırken donuk bir şekilde ona baktım. Yardım etmek için bir şeyler yapabilecek enerjiyi kendimde aradım.

İçimde yoktu.

Korku hissedemeyecek kadar bitkin, nefret hissedemeyecek kadar bitkin, öfke hissedemeyecek kadar bitkin bir halde yan yattım. Başımı eğip uyumamak için yapabildiğim tek şey buydu ve büyülerimi besleyecek irade ya da duygu olmadan, Mab'ın hapishane bahçesindeki donmuş heykellerden biri daha olabilirdim.

Charity'nin topukları çılgınca, faydasızca tekmelemeye başladı. Korkuluk mırıldanmaya devam ediyordu ve lanet şeyin birkaç santim daha uzadığını görebildiğimi sandım. Lily'nin yakıcı kelegeği başımın etrafında uçuşarak bir saniyeliğine görüşümü engelledi.

Ve birden anladım. İçimde durgun bir umut yükseldi.

Getirme gücünü korkudan alıyordu.

Ve benim hiç yoktu. Bunun için çok yorgundum.

İşte bu yüzden oteldeki getirme büyüsunü o kadar kötü bozmuştum. Onunla yüzleşmeden iki dakika önce korkumu toparlamış ve o yem büyüsunün üzerine fırlatmışım. Karanlık koridorda o şeyle yüzleştiğimde, öfkeden başka bir şey hissetmemişim. Korkumla oynayamayınca, getirici büyümü bozamadı ve ben de onu bir beyzbol topu gibi savurdum.

Benzer şekilde, Bucky-fetch'in başını kestiğimde de hiç korku hissetmemişim. Her şey çok hızlı olmuştu. Herhangi bir sinir bozucu düşünce ya da duygu konuya dahil olmadan önce saf refleksle tepki vermişim. Korkmak için zaman yoktu ve fetch'i yere serdim.

Kendimi sınırlarıma kadar zorlamasaydım, fetch'lerin savunmalarındaki zayıflığı asla fark edemezdim; korkmam gereken tek şey korkunun kendisiydi. Birdenbire bu budalayı alt edebileceğimi *anladım*, tabii bir büyü daha yapacak kadar gücüm kaldıysa. Bunu iki kez yapmışım. Üçüncüsünde şansım yaver gider.

Kelebek havada çılgınca dans etti.

Bir an ona baktım, farkına vardım ve sonra zayıf bir kahkaha attım. "Lily, seni çıkarıcı, hilekâr, harika kız."

Sol avucumu açtım ve kelebek üzerine kondu. Işığı bir saniyeliğine parladı ve sonra iradem ona hafifçe dokundu. Yaralı avucuma yerleşen ve ruhuma akan parlayan ipliklere ayrıldı. Saf alev içimi doldurdu, tam yazın neşeli sıcaklığı ve ben onun ani, taşan *yaşamında* yüceldim. İçimde hala parlayan küçük umut kıvılcımıyla buluştu ve ikisi çoğaldı, güç içimde açıldı ve genişledi.

Kendimi ayaklarımın üzerinde, kollarımı iki yana açmış, yüzümü devasa gümüş aya doğru çevirmiş buldum. Güneş ışığı benden taşıyor, Kış'a meydan okuyan dans eden ateşlerle beni sarıyor gibiydi. Arctis Tor'un kendisi, kara buzdan kale, ışığın yoğunluğunu protesto etmek için inliyordu.

Yere baktığımda yarattığın tam bir şok içinde bana baktığını gördüm. Onun Parmakları gevşemişti ve Molly ile Charity ayaklarının dibinde güçsüzce hareket ediyorlardı.

"Bunu yapamazsın," dedi fetch şok olmuş bir ses tonuyla. "Sen... Bu mümkün değil."

Bir elimi salladım, bir kelime fısıldadım ve patlayıcı çubuğum onu düşürdüğüm yerden uçup elime geldi, oymaları binlerce Temmuz'un yakıcı sıcaklığıyla ışığa dönüştü, serbest kalmaya hazırdı. "Film kötülerini seviyorsun, değil mi?" Yaz ateşi uzattığım kolumun etrafında titreşirken patlatma çubuğunu kaldırdım. Dudaklarımı dişlerimin arasından sıyırdım ve mırıldandım, "Bunu gördün mü?"

Çubuk boyunca uzanan oymalar kızıl ve altın rengi bir ışıkla parlıyordu.

"Biraz ateşe ne dersin, Korkuluk?"

Bölüm

Otuz

Dokuz

Korkuluk kulakları yırtarcasına bir cıvıltı çıkardı, tıpkı steroid almış bir yaz çekirgesi gibi.

Aramızdaki fıskiye. Bir getiricinin ne kadar hızlı hareket edebileceğini zaten görmüştüm, bu yüzden fotoğraf çekmekle uğraşmadım. Bunun yerine, fıskiyenin buzunun arkasına ulaşıp hareket etmeyi bırakana kadar Molly ve Charity'den uzaklaşmasına izin verdim.

Sonra o kubbenin üçte ikisini tek bir ışık, gök gürültüsü ve ateş patlamasıyla havaya uçurdum.

Altın Yaz alevi buzu delip Korkuluk'a saplandı. Yaşlı fetch hazırlıksız yakalandı ve ateş mızrağı bir insanın kalça ve uyluk kemiği olabilecek kısmı yakıp kül etti. Acı ve öfke dolu metalik bir kükreme kopardı, üç kız kardeşin beyaz mermer heykellerinden birine çarptı ve korkuluğun kenarından sekmemek için heykellerden birinin ayak bileklerine tutunmak zorunda kaldı.

Ama haykıran tek peri Korkuluk değildi. Hiçbir uyarı olmadan, acı verecek kadar yoğun bir ses kasırgası üzerime çarptı. Arctis Tor bir kez daha titredi, siyah buz titreyip kabarıken derin, neredeyse ses altı iniltiler kalede yankılandı. Diğer fetch'lerin çılgınlıkları aşağıdan yükseldi, çılgın bir öfke korusu.

Yerin kabarması ve sonik balyoz beni çiçeklerinden üç kat daha uzun dikenleri olan, buzdan yontulmuş gül sarmaşıklarının arasına fırlattı. Buz kırılğan değildi ve ağırlığım ona çarptığında kırılmadı. Ayak bileğimde keskin bir acı hissettim, bir diken pardösümün eteğinin altından battı, ama büyüyle işlenmiş palto beni daha fazla zarar görmekten korudu. Bir saniye içinde tekrar ayağa kalktım ve başka bir patlamaya hazırlandım.

Ama o saniye içinde Korkuluk ürkütücü bir çeviklikle rotasını değiştirdi. Charity ve Molly'ye doğru yöneldi, yaralı bir örümcek gibi üç uzvunun üzerinde koşuyordu, beceriksiz ama yine de hızlıydı. Bu sefer atışımı sıraya koymak için acele edemezdim. Korkuluk ile Marangoz kadınlar arasında bir ateş kırbacı savurdum ama Korkuluk yan çizdi ve ben de asma gövdesinden sadece birkaç gevşek uçlu dal yakabildim. Korkuluk Molly'ye doğru savruldu. Charity onun yanında, siyah buzun üzerinde kıpırdamadan yatıyordu.

Ama sadece Korkuluk kılıcına yaklaşıp kadar. Sonra Charity yuvarlandı ve alçaktan, kesici bir hamleyle fırladı. Kılıcı Korkuluk'un hasar görmemiş bacağına doğru ilerledi ve onu uyluğun ortasından başlayıp dizin hemen üstünde biten bir açıyla kesti. Çılgınca tekrar yuvarlandı, kılıç menzilinden çıkmaya çabaladı. Charity acımasızca bastırdı, çok yakındı

onu tekrar patlatmama izin vermek için. Korkuluk kalan uzuvları üzerinde sıçrayarak korkuluğun kenarına doğru ilerledi.

"Charity!" Bağurdım. "Yere yat!"

Michael'ın karısı bir anda ateş hattımın dışına düştü.

Fetch parıldadı, vücudu garip bir şekilde kıvrıldı ve sıçradı. Yolda değişti. Membranımsı kanatlar vücudundan açılıp aşağıya doğru güçlü bir şekilde çarptı ve bir kalp atışı içinde fetch'in vücudunun geri kalanı, daha önce Faerie'de gördüğüm korkunç, yelken kanat büyüklüğündeki yarasalardan birinin şekline dönüştü. Kanatları irtifa kazanmak için çırpınarak hızla uzaklaştı ve peri ayı çılgınca bir neşeyle parladı.

Mükemmel bir atış yaptım.

Bir kez daha, içime çektiğim Yaz ateşini çağırdım. Ateşin şiddetinin azalmaya başladığını hissedebiliyordum ama eğer getirici elimden kaçmayı başarırsa bir daha asla böyle bir fırsat yakalayamayabilirdim. Ayrıca. O yaratık arkadaşımın karısına ve kızına eziyet etmiş, neredeyse gözlerimin önünde onları öldürüyordu ve şimdi bunun hesabını verecekti.

Bu yüzden ateşi tekrar serbest bıraktım, bu sefer o kadar parlaktı ki beş on mil ötedeki karanlık dağ yamaçlarını aydınlattı, o kadar sıcaktı ki esen kar alevin ardından anında buhar haline geldi. Ateşe çarptığında, göz kamaştırıcı bir yangına dönüştü; öyle gürültülü bir patlamaydı ki, korkuluktaki her bir gül sarmaşığının buzdan kopyasını paramparça etti.

Peri göklerinden aşağıdaki acımasız dağlara doğru yanarak yuvarlanan şeyin belirli bir şey olduğu söylenemezdi. Kıvılcım, is ve kül saçıyordu ve granit bir uçurumun kenarına çarptığında öyle bir güçle çarptı ki, buz gibi bir kaya kayması dağın yamacından koptu ve getiriye hesaplanamayan tonlarca taşın altına gömdü.

İlkel bir zafer edasıyla asamı kayalıklara doğru salladım ve "*Sıradaki kim?!*" diye bağurdım.

Aşağıdaki avlu bir an için tamamen sessizleşti ve sonra net olarak seçilemeyecek kadar karanlıkta, kulenin dibinden uzaklaşan, savaştan geri çekilen fetch'leri görebiliyordum.

"Harry!" Charity sesi gerginleşerek, "Harry," dedi.

Charity başını eğdiğinde fark etmemiştim ama bir beyzbol oyuncusunun kayışına düşmüştü. Etrafa saçtığım ateş sayesinde siyah buz ince bir eriyik su tabakasıyla kayganlaşmıştı ve Charity'nin momentumu onu yavaşça, rüya gibi bir pürüzsüzlükle korkuluğun kenarına doğru taşıyordu.

Ona doğru koşmak için döndüm ve sonra bir parça beyin gücümü kullanarak Charity'yi en başta bu karmaşaya sokan davranışı tekrarlamış olacağımı çıkardım. Bunun yerine dört ayak üzerine düştüm ve asamı uzatarak sürünerek ilerledim. Ona ulaşabilecek kadar yaklaştığımda ayak bilekleri kenarın üzerindeydi. Parmaklarını büyücünün asasının ucuna dolamayı başardı ve ben de diğer ucuna kilitlenerek kaymasını durdurdum. Sonra çok yavaş ve çok dikkatli bir şekilde geriye doğru ilerlemeye başladım. Korkuluğun siyah buzu sanki hiç çözülmemiş gibi bir anda yeniden sertleşti ve Charity'yi istemsiz bir paraşütle atlama eğitiminden dikkatlice uzaklaştırdım.

Temizlendiğinde ikimiz de Molly'ye bakmak için döndük. Kız sessizce yatıyordu, hâlâ nefes alıyordu. Tekrar nefes alana kadar sırt üstü yuvarlandım. Charity kalktı ve kızının yanına gitti. Onu takip etmedim. Paylaşmamdan memnun olacağı türden bir an değildi.

İzledim ve belaya karşı gözümü dört açtım. Charity genç kadının yanına diz çöktü ve onu küçük bir çocuğu kucağına alır gibi kucağına aldı. Charity Molly'yi kendine yasladı ve hafifçe salladı, bunu yaparken dudakları sürekli mırıldanıyordu. Bir an için dehşet ve travmanın Molly'yi geri dönemeyecek kadar uzağa sürüklediğini düşündüm. Ama sonra titredi, gözlerini kırptırarak açtı ve annesine yaslanarak sessizce ağlamaya başladı.

Arkamda bir inilti duydum ve çömelip patlayıcı çubuğu tekrar hazır hale getirdim.

Çarmıha gerilmiş adam heykeli tekrar inledi. çarmıha gerilmiş ve korkunç bir şekilde çürümüş olmasına rağmen, Lily'nin olağanüstü gücüyle artırdığım ateş büyülerim sol bileğinin etrafındaki bağları eritmişti ve şimdi sol kolu sürekli uğuldayan rüzgârda kemiksiz bir şekilde sallanıyordu. İnsan etinin bu kadar kötü parçalandığını hiç görmemişim. Parmakları, bilekleri ve ön kolları çoktan donmaya yenik düşmüştü, içlerinden akan kan zehirlenmiş ve etin acayip bir şekilde şişmesine neden olmuştu. Buna rağmen, tüm kolunun derisinin kat kat yara izleriyle kaplı olduğunu görebiliyordum. Yanık izleri. Bıçak izleri. Künt bir güçle yırtılan ve yanlışı iyileşmeye bırakılan etin izleri.

Ben de birkaç darbe almıştım. Ama o zavallı piçin *kolu* benim tüm vücudumdan daha fazla acı çekmişti.

Neredeyse isteğim dışında ağaca doğru yürüdüm. Adamın saçlarının bir kısmı açık kahverengi, bir kısmı koyu gri, bir kısmı da kırılınca beyazlaşarak eğilmiş yüzünde İspanyol yosunu gibi sarkıyordu. Uzanıp adamın yüzündeki saçları geriye doğru taradım ve başını biraz kendime doğru kaldırdım. Sakalları da saçları kadar uzun ve iğrençti. Yüzü bir şekilde tahrip edilmişti ve kolundaki gibi yara izleri olmamasına rağmen, ifadelerinin yüzünü o kadar çarpıttığı ve gerdiği gibi rahatsız edici bir izlenime kapıldım. Gözleri açıktı ama tamamen beyazdı ve görmüyordu.

Onu tanıdım. "Lloyd Slate," diye mırıldandım. "Kış Şövalyesi."

Slate'i en son Taş Masa tepesindeki savaştan sonra görmüştüm; burası Peri Mahkemeleri için, karşı takımdan herhangi birini öldürerek diploması yapmaya karar verdiklerinde OK Corral olarak hizmet veren bir yerdi. Slate toplum için birinci dereceden bir tehditti. Bir uyuşturucu bağımlısı, bir tecavüzcü, başkalarının zararına kendini şımartmaktan çekinmeyen bir adamdı. Savaşın sonunda, arkadaşı olabilecek genç bir kadını öldürmüştü.

Kıpırdandı ve küçük bir inilti çıkardı. "Kim var orada?"

"Dresden," diye cevap verdim.

Slate'in ağzı bir karış açık kaldı ve cevabının altından manyakça bir kıkırdama yükseldi. "Buradasın. Tanrı'ya şükür buradasın. Çok uzun zamandır buradaydım." Başını yana eğerek şahdamarını ortaya çıkardı. "Beni serbest bırak. Yap şunu, çabuk."

"Seni özgür mü bırakayım?" diye sordum.

"Bundan," diye hıçkırdı Slate, sesi kırılarak. "Bu kâbustan. Öldür beni. Öldür beni. Öldür beni. Tanrı'ya şükür, Dresden, öldür beni."

Ruhumun daha sefil mahalleleri onu memnun etmekten mutlu olurdu. Ama içimdeki karanlık, sert bir parça ona daha fazla acı çektirmek için başka ne düşünebileceğimi görmek istiyordu. Bir süre ona bakıp seçenekleri değerlendirdim. Belki on dakika sonra tekrar bayıldı.

Sağ tarafımda bir yerden, hem kaba hem de ipeksi, lezzetli bir ses mırıldandı: "Onun gerçek azabını anlamıyorsun."

Donmuş çeşmeye doğru döndüm. Yani. En azından kalıntılarına. Buz tepeciğinin belki üçte biri kalmıştı ama içindeki heykeli kısmen ortaya çıkarmıştı - heykel falan değildi, Sidhe'nin bir üyesiydi, uzun boylu, insanüstü güzellikte bir kadındı, görünüşü mükemmele yakındı. Ya da başka koşullarda öyle olabilirdi. Şimdi etrafını saran buzdan kısmen kurtulmuş olan kadının kızıl saçları kafatasına topak topak yapışmıştı. Gözleri derin bir şekilde çökmüştü ve sanki ateşi varmış gibi çok parlaktı. Sakin bir şekilde ayakta duruyordu; bir bacağı, başı, bir omzu ve bir kolu buzun içinden çıkmıştı. Onda ürkütücü bir dinginlik vardı, sanki hapsedilmesinden fiziksel ya da başka bir rahatsızlık duymuyordu. Sanki böylesine önemsiz koşullar dikkatini çekmeye değmezmiş gibi, tüm meseleye eğlenerek hoşgörüyü bakıyor gibiydi. Kış Sarayı'ndaki en eski ve en güçlü Sidhe olan Leanansidhe'lerden biriydi.

Ayrıca benim vaftiz annemdi.

"Lea," diye sessizce nefes aldım. "Cehennem çanları. Ne oldu sana böyle?" "Mab," dedi.

"Geçen Cadılar Bayramı," diye mırıldandım. "Senin hapsedildiğini söyledi. Seni burada mı tutuyordu? Bunun içinde mi?"

"Belli ki." Gözlerinde son derece tedirgin edici bir şey parlıyordu. "Onun gerçek azabını anlamıyorsunuz."

Ondan Kış Şövalyesi'ne baktım. "Uh. Ne?"

"Slate," diye mırıldandı ve gözlerini ona doğru kaydırды. Buz yüzünden başını hareket ettiremiyordu. "Elbette acı var. Ama herkes acı verebilir. Kazalar acı verir. Acı evrenin doğal düzenidir ve bu yüzden Hava ve Karanlığın Kraliçesi için pek de bir araç değildir. Ona nezaketle işkence ediyor."

Bir an için Slate'e kaşlarımı çattım ve sonra hayal ederek yüzümü buruşturdum. "Onu böyle asılı bırakıyor. Sonra da gelip onu bundan kurtarıyor."

Vaftiz annem gülümsedi, yüz ifadesine mırıltılı bir ses eşlik ediyordu. "Onun yaralarını iyileştirir ve acısını alır. Kadın onun görme yetisini geri kazandırır ve gözlerinin gördüğü ilk şey onu acıdan kurtaran kadının yüzü olur. O ilgilenir

onu kendi elleriyle ısıtır, besler, pisliğini temizler. Ve sonra onu çardaklarına götürür. Zavallı adam. Uyandığında tekrar ağaca asılıp kör olacağını biliyor ve onun dönüşünü beklemekten başka bir şey yapamıyor."

Başımı salladım. "Sence buna kanacak mı?" Dedim. "Ona aşık mı olacak?"

Lea gülümsedi. "Aşk," diye mırıldandı. "Belki, belki de değil. Ama ihtiyaç. Oh, evet. Basit şeyleri hafife alıyorsun, vaftiz çocuğum." Gözleri parlıyordu. "Yemek ve sıcaklık verilmesi. Dokunulmak. Temizlenmek, bakılmak ve arzulanmak. Tekrar ve tekrar, onu acı ve coşku içinde döndürmek. Ölümlü zihni yıkılır. Hepsi birden değil. Ama yavaş yavaş. Suyun taşı aşındırması gibi." Çılgınca parlayan gözleri bana odaklandı ve ses tonu bir uyarı notu aldı. "Bu yavaş bir baştan çıkarma. En küçük adımlarla gerçekleşen bir dönüşüm."

Sol avucumun derisi bir an için yoğun bir şekilde kaşındı, Lasciel sigilinin canlı derisinde.

"Evet," diye tısladı Lea. "Mab, görüyorsun, sabırlı biri. Zamanı var. Zihninin son duvarları da yıkıldığında ve ağaca dönüşünü sevinçle beklediğinde, onu yok etmiş olacak. Ve o bir kenara atılacak. O sadece direndiği sürece yaşar." Bir an için gözlerini kapattı ve "Bu, aklından çıkarmaman gereken bir bilgelik, çocuğum" dedi.

"Lea," dedim. "Sana ne oldu böyle? Ne zamandır bir Sidhe-sicle'sın?"

Gücünün bir kısmı ondan çekilmiş gibiydi ve aniden bitkin görünüyordu. "Sahip olduğum güçle çok kibirlendim. Hepimizi takip eden şeyin üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Aptalca. Leydim Kraliçe Mab bana hatalarımı öğretti."

"Seni bir yıldan uzun bir süredir kendi özel buzdağında kilitli mi tutuyor?" Başımı salladım. "Vaftiz anne, çılgın bir ağaçtan düşmüş ve aşağı inerken her dala çarpmış gibi görünüyorsun."

Gözleri tekrar açıldı, ışıltılı ve tedirgin ediciydi. Ve güldü. Sessiz, alçak bir sesteki ve araba kullanmayı bilmediğimden beri tanıdığım ölümcül Sidhe büyücüsünün gülüşüne hiç benzemiyordu.

"Çılgın ağaç," diye mırıldandı ve gözleri tekrar kapandı. "Evet."

Merdivende ağır, gümbür gümbür adımlar duydum ve Thomas elinde kanlı kılıcıyla koşarak korkuluğa çıktı. "Harry!"

"İşte," dedim ve ona bir kol salladım. Charity ve Molly'ye baktı ve aceleyle yanıma geldi.

Bağırsaklarımda küçük bir korku yumağı düğümlendi. "Murphy nerede?"

"Sakin ol," dedi. "Aşağıda kapıyı koruyor. Kız mı?"

Sesimi alçalttım. "Nefes alıyor ama ben daha çok zihninin zarar görmesinden endişeleniyorum. En azından ağlıyor. Bu aslında iyiye işaret. Ne oldu?"

"Gitmemiz gerek," dedi Thomas.

"Şimdi." "Neden?"

"Bir şey geliyor."

"Bir şey genellikle ," dedim. "Ne demek istiyorsun?"

Dişlerini sıktı ve başını salladı. "Geçen yıldan beri... Erlking'den beri... sezgilerim var... belki? Belki de sadece içgüdüler. Havadaki şeyleri eskisinden daha iyi hissedebiliyorum. Sanırım Vahşi Av bize doğru geliyor. Bence pek çok şey bize doğru geliyor."

Bunu söyler söylemez, rüzgârın uzaktan gelen çığlığına karışan uzun, kederli ve bir şekilde aç bir boru sesi duydum.

Çeşmenin kenarına çıktım ve ay ışığının aydınlattığı geceye baktım. Hiçbir şeyi çok net seçemiyordum ama bir anlığına, çok uzaklarda, perilerin silah ve zırhlarını yapmak için kullandıkları tuhaf metallerden birinin üzerinde ay ışığının parıltısını gördüm.

Bir korno daha çaldı, bu seferki daha vızıltılı, devasa bir bas sesiydi; sadece ikinci korna ilkinin tam tersi taraftan geliyordu. Sonraki birkaç saniye içinde başka boru sesleri, davullar ve ardından yükselen korkunç çığlıklar ve körük sesleri etrafımızı sardı. Arctis Tor'un doğusundaki dağlarda, karla kaplı zirvelerden biri aniden yükselen ve altındaki her şeyi gizleyen kara bir bulut tarafından yutuldu. Etrafı hızlıca kontrol ettiğimizde

diğer birkaç tepe de gölgeyle örtülmüştü. Korna sesleri ve çığlıklar daha yüksek sesle ve sürekli olarak arttı.

"Yıldızlar ve taşlar," diye nefes aldım. Vaftiz anneme bir bakış attım ve "Burada kullandığım güç. Buna o sebep oldu, değil mi?"

"Elbette," dedi Lea.

"Vay anasını!" Thomas ağzından kaçırıldı, başka bir heykel olduğunu düşündüğü şey hareket edip konuştuğunda ürkmüş bir kedi gibi sıçradı.

"Thomas, bu benim vaftiz annem Lea," dedim. "Lea, Th-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye mırıldandı vaftiz annem. "Onun ne olduğunu biliyorum. Kim olduğunu biliyorum." Gözleri tekrar bana döndü. "Yaz'ın gücünü burada, Arctis Tor'da, tüm Kış'ın kalbinde çağırdın. Bunu yaptığında, Kış'tan olanlar bunun acısını hissettiler. Ve şimdi seni öldürmeye ya da sürmeye geliyorlar."

Yutkundum. "Uh. Kaç kişiler?"

Gözlerindeki çılgın parıltı geri döndü. "Neden, tüm Kış, çocuğum. Hepimiz."

Kahretsin.

"Charity!" Ben . "Gidiyoruz!"

Charity başıyla onayladı ve ayağa kalkarak Molly'ye destek oldu, gerçi kız en azından hareket edebiliyordu. Farkında olmasaydı ve dünyadan uzak kalsaydı, onu kuleden aşağıya indirmek gerçekten çok zor olurdu. Molly ve annesi merdivenlerden indiler.

"Thomas," dedim. "Bak bakalım ona zarar vermeden bu buzun bir kısmını kesebilecek misin?"

Thomas dudaklarını yaladı. "Bu iyi bir fikir mi? Bu seni köpeğe dönüştürmeye çalışan kişi değil mi?"

"Bir tazı," diye mırıldandı Lea, ışıltılı gözleri rastgele bir ileri bir geri gidip gelirken. "Oldukça farklı."

Thomas'a sessizce, "Annemin bir arkadaşıydı," .

"Babam da öyleydi," dedi Thomas. "Ve bakın nasıl sonuçlandı."

"O zaman kılıcı bana ver, kendim yaparım. Onu bırakmayacağım."

Lea ani bir boğulma sesi çıkardı.

Ona kaşlarını çatıttım. Gözleri yuvalarından fırladı ve yüzü bariz bir acıyla buruştu. Ağzı hareket ediyor, gür dudakları kıvranıyor, bükülüyordu. Her iki saniyede bir boğazından hayvani bir homurtu çıkıyordu. Serbest kalan elinin parmakları bir pençeye dönüştü. Sonra aniden sarktı ve gözlerini bana çevirdiğinde yine vaftiz anneminkilerdi; bir yanıyla şehvet, bir yanıyla soğuk, kedi kayıtsızlığı, bir yanıyla acımasız bir yırtıcı.

"Çocuk," dedi. Sesi zayıftı. "Beni serbest bırakmamalısın." Kafam

karışmış bir halde ona baktım. "Neden?"

Dişlerini sıktı ve şöyle dedi: "Henüz bana güvenilemez. Henüz zamanı değil. Beni şimdi serbest bırakırsanız, annenize verdiğim sözü yerine getiremem. Gitmelisin."

"Güvenilir mi?" Ben sordum.

"Zaman yok," dedi, sesi yine gerilmişti. "Onu ele geçirmesini uzun süre engelleyemem..." Ürperdi ve başını eğdi. Birkaç saniye sonra yüzünü bana doğru kaldırdı ve gözlerindeki delilik geri gelmişti. "Bekle," diye mırıldandı. "Tekrar düşündüm. Beni serbest bırak."

Thomas'la bakıştık ve ikimiz de geriye doğru temkinli bir adım attık.

Lea'nın yüzü öfkeyle buruştu ve buz sarkıtlarını yerlerinden oynatan bir uluma çıkardı. "*Bırakın beni!*"

"Burada ne haltlar dönüyor?" Thomas bana sordu.

"Uh," dedim ona. "Dodge'dan çıktıktan sonra sana geri döneceğim."

Thomas başını salladı ve ikimiz de merdivenlere doğru koştuk. Omzumun üzerinden bir kez geriye baktım. Çeşme çoktan kendini yeniden inşa etmeye başlamış, suyu buza dönüştürüyordu. İnce bir tabakası vaftiz annemin üzerini kaplamıştı bile. Ürperdim ve başka tarafa, doğrudan sayıklayan Lloyd Slate'e baktım. Adımlarım daha da hızlandı.

Ve sonra, tam ayrılırken, sadece bir anlığına, bir şey daha gördüğümü sandım. Sidhe soylu kadınlarının heykellerinden oluşan üçgen, ay ışığının başıboş bir huzmesini yakalarken, ince bulutlar zıplayıp kaymasına neden oldu. Bunun içinde

belirsiz ışıkta heykellerden birinin hareket ettiğini gördüm. Ben ayrılırken başını bana doğru çevirdi ve gözlerinin beyaz mermeri aniden Mab'ın gözleriyle aynı renkte zümrüt yeşiline büründü.

Sadece aynı renk değil.

Mab'ın gözleri.

Heykel bana göz kırptı.

Yaklaşan fae'lerin sesleri daha da yükseldi ve bana araştırarak zamanım olmadığını hatırlattı. Bu yüzden ürperdim ve Thomas'ın yanında merdivenlerden aşağıya doğru aceleyle indim; korkuluğu, mahkmları ve - belki de- sahibini arkamda bıraktım. Bizi Lily'nin yarığına tek parça halinde geri götürmeye odaklanmam gerekiyordu, bu yüzden şimdilik bu tür soruları aklımdan uzaklaştırdım.

Birkaç dakika sonra dördümüz de dizlerime kadar gelen karların içinde ilerlerken, ben Lily'nin kelebeğinden aldığım son güç rezervlerini hipotermiye girmemizi önlemek için harcadım.

Feryatlar, kornalar ve ulumalardan oluşan kâbus gibi bir senfoni etrafımızı sararken ben önden giderek yarığa doğru koştum.

Kırkını

Bölüm

Yaz'ın ltfuyla korunarak Arctis Tor'dan kaçtık. Dışarıdaki rüzgâr daha yüksek sesle uğulduyor, giderek yoğunlaşan sis, kar ve buz bulutlarını tekmeliyordu. Rüzgârın ötesinde, hâlâ belirsiz olan ama yavaş yavaş daha net ve yakın hale gelen, karanlıkta ve soğukta gelişen şeylerin çığlıklarını duyabiliyordum. Davullar ve boru sesleri duyuyordum, vahşı ve vahşice ve düşünceyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin içgüdüyle ilgili olduğu bir tür dehşete ilham veriyordu.

Erlking'in kişisel borusunun sesini duydum, bu tür başka bir enstrümana benzemiyordu.

Bana yüzünü buruşturan Thomas'la kısa bir bakış alışverişinde bulundum.
"Yürümeye devam et!" diye seslendi.

"Duh," diye .

Hemen arkamda Murphy nefes nefese, "Bu da neydi böyle?" diye sordu. "Erlking," dedim ona. "Büyük kötü adam. Beni yemek istiyor." "Neden?" diye sordu.

"şey. Onunla tanıştım," dedim.

"Ag," dedi Murph. Nefes almakta zorlansa da bu kelime kuru kalmayı başarmıştı. "Geçen Ekim mi?"

"Evet. Ona hakaret ettiğimi düşünüyor."

"Sen hiç geveze olmazsın, Harry. Sana benzeyen biri olmalı." Yüzünü buruşturdu ve kemerini kavradı, dengesi sarsılıyordu. Sert deride uzun, açık bir kesik vardı, bir pençe ya da bıçak neredeyse eve çarpıyordu. Kemer gevşedi ve giydiğı büyük boy posta aşağıya sarkarak bacaklarını bağıladı, neredeyse ona çelme takıyordu. "Kahretsin."

Murphy düşmeden önce "Durun!" diye seslendim ve hepimiz sendeleyerek durduk. Molly neredeyse karın içine düşecekti.

"duramayız!" Thomas seslendi.

"Charity, Murph, olabildiğince hafif seyahat etmeliyiz. Zırhı at." Pardösümü çıkardım ve kendi postamdan kurtulmak için bir yılan balığı gibi kıvrıldım. Sonra Thomas'a fırlattım.

"Hey!" dedi ve kaşlarını çattı.

"Onu yerde bırakma," dedim. "Thomas, taşı onu." "Ne?" diye sordu. "Neden?"

"Seni yavaşlatmayacak kadar güçlüsün," dedim ve ceketimi tekrar giydim. "Ve bu kadar demiri burada yerde bırakmaya cesaret edemeyiz."

"Neden olmasın?"

Murphy'nin giysilerini çıkardığını ve Charity'nin de çıkabilmesi için Molly'ye destek olmak üzere döndüğünü gördüm. "Ziyaretçilerin evinizden ayrılırken arkalarında radyoaktif atık bırakmalarını ister miydiniz?"

"Oh," dedi. "İyi bir noktaya değindin. Çünkü bize kızmalarını istemeyiz." Mektupları bir bohça haline getirmeye başladı, bir kemerle kaba bir yumru şeklinde bağladı ve omzuna astı.

Ulumalar, feryatlar ve boru sesleri daha da yükseldi, ama şimdi hepsi yanlarımızda ve arkamızdaydı. Her nasılsa, kar ve rüzgâr fırtınasında, etrafımızı saran güçlerin oluşturduğu ilimikten kurtulmuştuk. İlerlemeye devam edersek, temiz bir şekilde kaçma şansımız vardı.

"Tüm bu okul gezisi düşündüğümüz gibi değilmiş," dedim ona. "Kullanıldık."

"Ne? Nasıl?"

"Sonra görüşürüz. Şimdi şu lanet zırhı taşı ve arkanda hiçbir şey bırakma. Kımılma." İçimde kalan Yaz ateşinin küçük çırpıntısı dalgalanmaya başladı ve rüzgâr bir an için hayati organlarıma kadar batacak kadar keskin, donmuş dişler kazandı. "Kımıldayın!"

Arkamdan gelenlere yol açmak için elimden geleni yaparak tekrar karda ilerlemeye başladım. Zaman geçti. Rüzgâr uğuldadı. Kar yüzümü parçaladı ve Yaz ateşi daha fazla dayanamayacak olan düşük közlere battı. Neredeyse tam da yakınımnda büyümlü bir enerjinin dalgalandığını hissettiğim ve bayat patlamış mısıf kokusu aldığım anda çırpınıp söndüler.

Yarık, yamacın otuz metre yukarısında havada parlıyordu.

Beyaz kürkly ve uzun pençeli büyük tüylü şeyler, arkamızdaki karların çıktılar, kar ve buzun üzerinde sanki beton bir kaldırımmış gibi hafifçe koşuyorlardı.

"Thomas!" Yaklaşan tehdidi işaret ettim. "Murph, Charity! Kızı buradan çıkarın. Yürüyün!"

Murphy arkasına baktı ve gözleri büyüdü. Hemen Molly'nin diğef kolunun altına girdi ve Charity'ye yardım etmeye başladı. Charity bir adım sendeledi, sonra kemerindeki kılıcı çıkarıp ayaklarımlın dibindeki kara sapladı ve Molly'yi son birkaç metreye ulaştırmak için çabalarını iki katına çıkardı.

Asamı sol elime geçirdim ve ölümcül demiri sağ elime aldım. Lily'nin bana ödünç verdiği gücün son parçası da tükenmişti ve bırakın ateşi etrafa fırlatmayı, kalkanımı bile kullanmayı, bir mumu yakacak kadar bile sihrim kalmamıştı. Bu artık çelik, hız ve beceri ile ilgili olacaktı, tamamen fiziksel. Bu da Charity hızlı düşünüp beni demirle silahlandırmasaydı muhtemelen kendimi çabucak öldürteceğim anlamına geliyordu.

Durum böyleyken, kardeşimle benim tek yapmamız gereken yaklaşmakta olan Bayanlar kaçana kadar yeti görünümlü şeyler. Aslında onları yenmek zorunda değildik.

"Bu şeyler de ne?" Thomas bana sordu.

"Bir tür dev," dedim ona. "Onlara sert ve hızlı vurun. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde onları demirle korkutmalıyız. Üzerimize ihtiyatlı bir şekilde gelmelerini sağlayabilirsek, savaşarak yamaçtan geri çekilmeyi başarabiliriz."

"Anladım," dedi Thomas. Ve sonra, kar devlerinden ilki yaklaşık otuz metre uzaktayken kardeşim iki adım attı ve havaya sıçradı. Atlayışının tepesi kardan yaklaşık on metre yüksekteydi ve yere indiğinde kılıcı iki elinde tutuyordu. Demir silah devin göğüs kemiğini temiz bir şekilde kesti ve canavarı fileto haline getirerek onu dumanı tüten bir kumpir gibi ikiye ayırdı. Peri kanı alev aldı, mor ve koyu mavi renklere büründü ve akan bir enerji alevinde fişkırdı.

Ama Thomas'ın orada işi bitmemişti. Bir sonraki dev ona voleybol topu büyüklüğünde bir taş fırlattı. Thomas dönerek taşı savuşturdu, bir tarafa doğru kaçtı ve ikinci devin kalçasını keserek onu uluyarak yere düşürdü.

Üçüncü dev ona küçük bir ağaç gövdesiyle beyzbol tarzında vurdu ve kardeşimi bana çarpmayı altı santimle kaçırarak bir çizgi atışına dönüştürdü. Devler yeni bir saldırganlıkla uludular ve saldırdılar.

Çok yetenekli bir kılıç ustası değilim. Yani, elbette, gezegendeki insanların yüzde doksan dokuzundan daha fazla, ama bu konuda bir *şeyler* bilenler arasında iyi bir puanım yok. Daha da kötüsü, eskrim deneyimim büyük ölçüde uzun, ince kılıçlar kullanan bir stille dövüşmekti; çok fazla itme, çok fazla ciğer atma. Charity'nin kılıcı *Barbar Conan*'ın setinde bile rahatlıkla kullanılabilirdi ve ben daha ağır kesici silahları kullanmayı sadece temel düzeyde biliyordum. Eskrimci olarak iki avantajım var. Birincisi, ben

Hızlı, özellikle de benim boyutumdaki biri için. Bir şey insanüstü hızlı olmadığı sürece, büyük ölçüde üstünlük sağlamam. İkincisi, gerçekten uzun kollarım ve bacaklarım var ve hamlem bir ilçe uzaktaki bir hedefi vurabilir.

Ben de güçlü yönlerime oynadım. Devlerinkine uygun bir uluma sesi çıkardım ve eli sopalı olan yaklaşıp sopayı başının üzerine doğru savurduğunda, alçaktan ve hızlı bir şekilde hamle yaptım ve yaklaşık bir ayak soğuk çeliği devin aletine sapladım. Bıçağı büktüm ve geri çekerken bir tarafa doğru yuvarlandım.

Sopa bulunduğum yerdeki karın üzerine indi. Ogre'nin pelvis bölgesinden ateş fişkırdı. Ogre çığlık atıp panik içinde sağa sola koşturdu ve arkasından gelen devler adımlarını yavaşlattı, hücumları durakladı, ta ki ogre inleyip karın içine düşene kadar, soğuk demirin ateşi onu tüketene kadar. Düşen yoldaşlarına bakakaldılar.

Hey. Ne tür bir peri, ölümlü ya da iğrenç bir yaratık olduğunuz umurumda değil. Eğer çükleriniz varsa ve onları kaybedebiliyorsanız, bu, hareketlerinizin cinsel organlarla ilgili olası sonuçlarını gerçekten hızlı bir şekilde yeniden gözden geçirmenizi sağlayacak türden bir görüntüdür.

Onlara dişlerimi gösterdim ve ödünç aldığım kılıcımın çeliğinde dev kanı cızırdadı. Onlara asla sırtımı dönmeden, yavaş ve temkinli adımlarla geri yürümeye başladım, kaburgalarımın etrafındaki ateşli bir bantta yaralarımı hatırlatan sıkı bir acı vardı. Bir saniye sonra Thomas'a ulaştım, o da tam o sırada ayağa kalkmıştı. Bir kayaya çarpmıştı ve bir gözünün hemen üzerinde bir düğüm oluşmaya başlamıştı bile. Hâlâ ayakta duramayacak kadar şaşkındı.

"Kahretsin Thomas," diye homurdandım. Sol elim onu tutup tepeye çekecek kadar güçlü değildi. Sağ elimi kullanırsam, kılıç zayıf elimde kalacak ve ikimizi de savunamayacaktım. "kalk."

Devler hızlanmaya başladı, tekrar üzerimize geliyorlardı.

"Thomas!" Bağırdım, kılıcımı kaldırdım ve gölgem aniden aramızdaki zeminde titreşirken devlere baktım.

Bekle. Gölgem ne yaptı?

Titreşen gölgeleri yeni bir ışık kaynağının oluşturduğunu fark etmek için bir saniyenin bir kısmını harcadım ve sonra belki de bir Fıstık M&M büyüklüğünde yoğun bir ateş damlası omzumun üzerinden parladı ve en yakın devin göğsüne sıçradı. Yaz ateşi devin çığlık atmasına bile fırsat vermeden onu yere serdi ve etini kemiklerinden ayırmaya başladı.

"Onu yakaladım!" Fix seslendi ve onu çevresel görüşümde gördüm, elinde kılıç vardı. Thomas'ın kolunun altından bir omuz geçirdi ve küçük adamın sahip olduğunu düşündüğümde daha büyük bir güçle onu kaldırdı. Devlerin saldırısı tamamen durdu. Asamı Thomas'ın taşıdığı posta bohçasını bağlayan kemerden geçirdim, beceriksizce omzuma kaldırdım ve asla devlere sırtımızı dönmeden yarığa doğru geri çekildik. Şiddetli karda görüş mesafesinin sınırında gezindiler ama bizi bir daha tehdit etmediler.

"Adımına dikkat et," diye uyardı Fix beni.

Sonra etrafımda bir dalgalanma hissettim ve ardından ekvatorial bir saunaya adım attım.

Kendimi Pell'in köhne eski tiyatrosunda perdenin önündeki ince sahnede buldum. Fix, Thomas'la birlikte gelirken bir kenara çekildim.

Lily yerde durmuş, yarığa bakıyordu. Yorgun ve gergin görünüyordu. Fix içeri girer girmez, rahatsız edici bir sineği uzaklaştırır gibi elini salladı. Bir ses duyuldu ve ardından yarık kendi içine katlanarak yok oldu.

Loş tiyatro salonuna sessizlik çöktü. Lily dizlerinin üzerine çöktü, bir eli onu tutuyordu, titrerken beyaz saçları başına dökülmüştü, zor nefes alıyordu. Beni kaplayan, saçlarımda ve giysilerimin kıvrımlarında toplanan buz ve donmuş kar yok oldu, yerini her zamanki ektoplazma kalıntıları aldı.

"Mmmm," diye gözlemledi Thomas hafif bulanık bir sesle. "Balçık."

Fix onu yere indirdi ve Lily'nin yanına gitti.

"Düzelt," dedim. "Dışarıda neler olduğunu duydun mu?"

"Bir arı kovanına tekme atmış gibi geldi." Lily'nin yanında diz çökerek ona destek oldu. "Kalenin garnizonu seni karşılamak için dışarı mı çıktı?"

"Hayır," dedim. "Görünüşe göre haritadaki diğer tüm Winterfae'ler öyleydi."

"Ne?" diye sordu.

"Mab'ın oyun evinin etrafına bir miktar Yaz ateşi attım ve bu donmuş çeşme şeyinin çoğunu havaya uçurdum."

Fix'in ağız açık kaldı. "Sen ne?"

"Korkuluk o şeyin arkasında saklanıyordu ve bu yüzden..." Charity'nin kılıcını yere bıraktım ve bir el salladım. "Kablooey."

Fix sanki delirmişim gibi bana baktı. "*Yaz ateşini Kış'ın pınarına mı döktün?*"

"Küçük bir maddi hasar vermediğim hiçbir gece rahat uyuyamıyorum," dedim ciddiyetle. "Her neyse, bunu yaptım ve kıyamet koptu. Vaftiz annem bana Kış'ta kim varsa intikamını aldığını ve beni öldürmeye geldiğini söyledi."

"Tanrım," diye nefes aldı Fix. "Bu işimizi görür. Nereden *buldun* Yaz ateşi..." Sesi kesildi ve Lily'ye baktı.

Yaz Leydisi başını kaldırdı, yorgun gülümsemesi muhteşemdi. "Charity Hanım'a olan borcumu ödemek için sadece küçük bir rahatlık ve rehberlik sağladım," diye mırıldandı dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Büyücünün bu gücü kendi kullanımı için çalacağını bilmeme imkân yoktu." Derin bir nefes aldı ve "Kalkmama yardım et. Gitmeliyiz."

Fix de öyle yaptı. "Nereye gideceksin?"

Dedim ki, "Tüm o Kış güçleri şu anda kendi diyarlarının kalbindeler. Bu da Yaz'ın sınırlarında saldırmak için beklemedikleri anlamına *geliyor*. Bu da Yaz'ın Konsey'e yardım etmek için ayırabileceği kuvvetleri olduğu anlamına geliyor," dedim sessizce.

Murphy, "Ama ortaya çıkmaları sadece birkaç dakika sürdü," diye belirtti. "Geri koşup birkaç dakika sonra orada olamazlar mıydı?"

"Hayır, Murph," dedim. "Bunu planladılar. Bütün bu baskın en başından beri bir tuzaktı." Başımı Lily'ye doğru salladım. "Öyle değil miydi?"

"Bunu tarif etmenin bir yolu da bu," dedi Lily sessizce. "Ben olsam bu şekilde yorumlamazdım. Getiricilerin buraya getirilmesinde benim bir rolüm yoktu ama onların varlığı ve Leydi Charity'nin kızını yakalamaları bize Mab'ın güçlerinin sınırlarımızdaki varlığını geçici olarak etkisiz hale getirme fırsatı sundu."

"Biz," diye mırıldandım. "Maeve seninle birlikte çalışıyor. McAnally's'e bu kadar çabuk gelmesinin nedeni de buydu."

"Öyle bile olsa," dedi Lily, başını bana doğru eğerek saygı gösterir gibi bir selam verdi.

Fix Lily'ye göz kırptı. "*Maeve* ile mi çalışıyorsun?"

"Kış'ın kalbindeki zaman akışını değiştirmiş olamaz," dedim sessizce. "Bunu sadece Kış Kraliçelerinden biri yapabilirdi."

Fix sanki ben konuşmamışım gibi Lily'ye göz kırptı. "*Maeve seninle mi çalışıyor?*"

Lily başını salladı. "Bizim gibi o da Mab'ın son zamanlardaki çılgınlığından korkuyor." Tekrar bana döndü. "Kış'ın bir kısmını kendi diyarlarına geri çekebileceğin umuduyla sana kuyu kaynağını tehdit edecek kadar güç sağladım. Bu yapıldıktan sonra Maeve ölümlü diyarlara zamanın geçişini değiştirdi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne zamandır yokuz?"

"Siz ayrıldıktan sonraki gün neredeyse gün doğuyor," diye cevap verdi. "Gerçi zamanın geçişi sadece kaçışınızın son birkaç dakikasında değişti. Maeve onu uzun süre tutamayacaktır ama bu bize harekete geçmek için yeterli zamanı verecektir."

"Ya zamanında fark etmeseydim?" Ona sordum. "Ya senin ateşini kullanmasaydım?"

Bana gülümsedi, biraz üzgündü. "Sanırım ölmüş olurdun." Ona

ters ters baktım. "Ve arkadaşlarım da benimle birlikte."

"Öyle bile olsa," dedi. "Lütfen anlayın. Kraliçemin üzerimde kurduğu baskı bana çok az seçenek bıraktı. Aklımdan geçenleri açıklayamazdım. Konsey'in böylesine çaresiz bir ihtiyacı varken hiçbir şey yapmadan öylece duramazdım."

"Ama *şimdi* bana her anlatabilirsin?"

"Şimdi tarihi tartışıyoruz," dedi. Başını bana doğru eğdi. Sonra da Charity'ye. "Kızınızın size döndüğünü gördüğüme sevindim leydim."

Charity ona hızlı bir gülümseme ve başıyla teşekkür edecek kadar uzun süre baktı. Sonra kızını kucağına almaya geri döndü.

"Lily," dedim.

Kaşlarını kaldırıp bekledi.

Beni manipüle etmiş, Mab'a karşı kullanacağı bir silaha dönüştürmüştü. Bana tam olarak yalan söylememişti ama hayatımla korkunç bir kumar oynamıştı. Daha da kötüsü, bunu dört arkadaşımın hayatıyla yapmıştı. Sanırım başından sonuna kadar iyi niyetliydi. Ve içgüdülerimin bana hala tam olarak takdir etmediğimi veya anlamadığımı söylediği sınırlamalarla yüzleşti. Ama benimle açık ve dürüst bir şekilde yüzleşmemişti.

Ama o da kendi çapında bir Peri Kraliçesiydi. Bana kartlarını açık oynayacağı izlenimini veren neydi?

İçimi çektim. "Yardımanız için teşekkür ederim," dedim sonunda.

Gülümsedi ama yüzünde hâlâ hüznün vardı. "Sana ve sana, bana ve benimkine olduğun kadar dost olamadım büyücü. Sana biraz yardım edebildiğim için mutluyum." Bu kez belinden eğilerek beni selamladı. "Ve şimdi iznimi alıp halkınıza yardım etmek için harekete geçmeliyim."

Selamına karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Topluluğu tekrar selamladı ve Fix de onu yankıladı. Sonra hızla tiyatrodan çıktılar.

Sahnenin kenarında kışımın üzerine düştüm, ayaklarım sallanıyordu.

Murphy de bana katıldı. Bir süre sonra, "Şimdi ne olacak?" dedi.

Gözlerimi ovuşturdum. "Kutsal toprak, sanırım. Bundan hemen bir sonuç sanmıyorum ama şimdi işi şansa bırakmanın da bir anlamı yok. Forthill'e dönüp herkesin iyi olduğundan emin olacağız. Yemek. Uyu."

Murphy neredeyse şehvet dolu bir inilti çıkardı. "Bu planı sevdim. Açlıktan ölüyorum."

Orada oturmuş Molly ve Charity'yi izliyordum ve içimde bir gerginlik hissettim. Kara büyü bulmak için gönderilmiştim. O Molly'ydі. Gücünü birinin beynini yenilemek için kullanmıştı ve niyeti ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bunun onu lekesiz bırakmadığını biliyordum. Molly'nin hâlâ ne kadar tehlikede olduğunu herkesten iyi biliyordum. Şimdi ne kadar tehlikeli olabileceğini de.

Onu kötü perilerden kurtarmıştım elbette ama şimdi çok daha tehlikeli başka bir tehditle karşı karşıyaydı.

Beyaz Konsey. Gardiyanlar. Kılıç.

Başka birinin kara büyüünün kaynağına kadar izini sürmeyi başarması an meselesiydi. Eğer onu Konsey'in huzuruna ben çıkarmazsam, er ya da geç bir başkası çıkaracaktı. Daha da kötüsü, eğer halihazırda kullandığı zihin kontrol edici büyü ona da dönmeye, onu da çarpıtmaya başladıysa, kendisi ve başkaları için gerçek bir tehlike olabilirdi. Sonunda, idamı son birkaç günün başlangıcı olan çocuk kadar tehlikeli ve deli olabilirdi.

Onu Konsey'e götürseydim, muhtemelen ölümünden sorumlu olacaktım.

Götürmezsem, zarar verebileceği kişilerden ben sorumlu olurum.

Keşke bu kadar yorgun olmasaydım. Bazı seçenekler bulabilirdim. Şimdilik yarını düşünmekten vazgeçtim. Bütündüm, hayattaydım, aklım başımdaydı ve yanımda duran insanlar da öyleydi. Kızı tek parça halinde dışarı çıkarmıştık. Annesi onu öylesine şiddetle tutuyordu ki, ikisinin barışması için bir katalizör olup olamayacağımı merak ettim.

Ailelerinin yaralarını iyileştirmiş olabilirim. Ve bu yaptığım çok iyi bir şeydi. Bundan gerçek bir sıcaklık ve gurur duydum. Anne ve kızın tekrar bir araya gelmesine yardım etmişim. Bu gece için bu yeterliydi.

Thomas diğer tarafıma oturdu ve başındaki şişliğe dokunurken yüzünü buruşturdu. "Harry," dedi Thomas. "Neden kendimizi bu tür bir deliliğin içine atıp durduğumuzu hatırlat bana."

Murphy ile karşılıklı gülümsedik ve hiçbir şey söylemedik. Üçümüz de ilk sıradaki koltukların önünde yerde yatan Charity'nin kızını sıkıca kavrayışını izledik.

Molly bir çocuğun minnettarlığı, ihtiyacı ve sevgisiyle ona yaslandı. Çok sessiz konuştu, gözlerini hiç açmadı. "Anne."

Charity hiçbir şey söylemedi ama kızına daha da sıkı sarıldı. "Oh," dedi Thomas. "Doğru ya."

"Aynen öyle," dedim. "Doğru."

Bölüm

Kırkbir

Peder Forthill bizi her zamanki gibi karşıladı: sıcaklık, hoşgeldin, şefkat ve yiyecek. Thomas ilk başta Saint Mary'nin dışında kalacaktı, ama ben elimi postasının ön kısmına sıkıştırdım ve onu benimle birlikte kabaca içeri sürükledim. Elbette serbest kalabilirdi, bu yüzden pek umursamadığını biliyordum. Bana hırladı ve gönülsüzce tersledi, ama onu Forthill'le tanıştırdığımda temkinli bir şekilde başını salladı. Sonra kardeşim koridora çıktı ve göze batmayan duvar asma numarasını yaptı.

Biz içeri girdiğimizde Carpenter'daki çocuklar mışıl mışıl uyuyorlardı, ama gürültü içlerinden birinin kıpırdanmasına neden oldu ve küçük Harry gözlerini açtı, uykulu uykulu kırıştırdı, sonra annesini görünce sevinç çılgınlıkları attı. Bu ses diğer çocukları da uyandırdı ve herkes Charity ve Molly'ye sevinç çılgınlıkları, sarılmalar ve öpücüklerle saldırdı.

Buluşmayı odanın karşısındaki bir sandalyeden izledim ve Forthill yemekle dönene kadar oturduğum yerde uyukladım. Herkese yetecek kadar sandalye yoktu ve Charity sırtı duvara dönük bir şekilde yere oturup sandviçleri mideye indirirken, çocuklarının hepsi de dokunma mesafesinde kalmaya çalıştı.

Yüzümü utanmazca doldurdum. Büyü kullanımı, heyecan ve soğukta son yokuş yukarı yürüyüş midemi patlamanın eşiğine getirmişti. "Hayatta kalma yemeği," diye mırıldandım. "Bunun gibisi yok."

Yanımdaki duvara yaslanmış olan Murphy başıyla onayladı. "Çok doğru." Ağzını sildi ve saatine baktı. Sandviçinin son parçasını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve bir yandan çiğnerken bir yandan da saatini sıfırlamaya başladı.

"Neredeyse tam yirmi dört saat oldu. Yani bir tür zaman yolculuğu mu yaptık?" diye sordu.

"Oh, Tanrım hayır," dedim. "Bu yapılmaması gerekenler listesinde var. Sihrin yedi yasasından biridir."

"Belki," dedi. "Ama nasıl olduysa oldu, bütün bir gün uçup gitti. İşte zaman yolculuğu budur."

"İnsanlar *bu* tür bir zaman yolculuğunu her zaman yapıyor," dedim. "Biz sadece bir süreliğine geçiş şeridine çektik."

Saati kurmayı bitirdi ve yüzünü buruşturdu. "Hepsi aynı." Ona kaşlarını çatıttım. "İyi misin?"

Başını kaldırıp çocuklara ve annelerine baktı. "Son yirmi dört saattir nerede olduğumu açıklamakta çok zorlanacağım. Patronuma zaman yolculuğuna çıktığımı söyleyemem."

"Evet, bunu asla yutmaz. Ona Faerieland'i genç bir kadını canavarların istila ettiği bir kaleden kurtarmak için işgal ettiğinizi söyleyin."

"Elbette," dedi. "Bunu ben neden düşünemedim?"

Homurdandım. "Bu senin için sorun yaratacak mı?"

Bir an kaşlarını çatıttı ve sonra "Muhtemelen bölüm içi disiplin. Beni herhangi bir suçtan yakalayamadılar, yani hapse girmeyeceğim."

Gözlerimi kırptım. "Hapishane mi?"

"Her şeyden ben sorumluydum, unuttun mu?" Murphy bana hatırlattı. "Bunu bir kenara bırakıp sana yardıma gelerek çizgiyi zorluyordum. Fazladan bir gün daha ekle ve..." Omuz silkti.

"Hay aksi," diye iç geçirdim. "Fark etmemiştim." Omuz silkti.

"Ne kadar kötü ?" Ben sordum.

Kaşlarını çatıttı. "Pek çok şeye bağlı. Çoğunlukla Greene ve Rick'in ne söyleyeceklerine ve nasıl söyleyeceklerine. Orada bulunan diğer polislerin söyleyecekleri. O adamlardan birkaçı tam bir pislik. Benim için sorun çıkarmaktan memnun olurlar."

"Rudolph gibi," dedim.

"Rudolph gibi."

Bronx aksanımı takındım. "Senin için onları pataklamamı ister misin?"

Bana hızlı, hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Bırak da bu konuda biraz uyuyayım." Başımı salladım. "Ama cidden. Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Bir süreliğine kafanı aşağıda tut. Tüm departmanda pek sevilmiyorsun. Seni işe almaya devam ettiğim için kızanlar var ve bana dur diyemiyorlar çünkü üzerinde çalıştığın davaların çözülme olasılığı yüzde doksan."

"Benim etkinliğim önemsiz mi? Bugünlerde polislerin diploma gibi bir şeye sahip olması gerektiğini sanıyordum."

Homurdandı. "İşimi seviyorum," dedi. "Ama bazen gereksiz yere yüksek bir moron faktörü varmış gibi geliyor."

Başımınla onayladım. "Ne yapacaklar?"

"Bu benim ilk resmi başarısızlığım olacak," dedi. "Eğer bunu doğru bir şekilde halledersem, beni kovacaklarını sanmıyorum."

"Ama?" Ben sordum.

Saçlarını gözlerinden geriye doğru itti. "Boğazıma bir sürü hayran danışmanlığı ve psikolojik değerlendirme tıkacaklar."

Murphy'yi bir terapistin koltuğunda hayal etmeye çalıştım. Beynim neredeyse kulaklarımdan patlayacaktı.

"Beni ayrılmaya ikna etmek için her türlü numarayı deneyecekler," diye devam etti. "Gitmediğim zaman da rütbemi indirecekler. Sİ'ı kaybedeceğim."

Karnımın dibine bir kurşun ağırlık indi. "Murph," dedim.

Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Sadece hasta ve gergin görünüyordu. "Bu kimsenin suçu değil, Harry. Sadece canavarın doğası. Yapılması gerekiyordu ve ben yine yapardım. Bununla yaşayabilirim."

Sesi sakın ve rahattı ama bunu içtenlikle söyleyemeyecek kadar yorgundu. Murphy'nin emri zor, sinir bozucu ve çirkin olabilirdi ama onun emriydi. Rütbesi için savaşmış, onu elde etmek için kışını yırtmıştı ve sonra

SI'a gönderilmişti. Ancak departmanın Sibirya'sına s r lmeyi kabul etmek yerine, onu oraya gönderenlerin yüzüne vurmak için daha da çok çalışmıştı.

"Bu adil değil," diye . "Ne

adil değil?" diye sordu.

"Bah. Bir gün şehir merkezine gidip bir hamamböceği sürüsü falan çağıracağım. Sırf takım elbiselilerin çığlık atarak binadan kaçışını izlemek için."

Bu kez gülümsemesi biraz gerginleşmişti. "Bu bana yardımcı olmaz."

"şaka mı yapıyorsun? Dışarıda oturup onlar koşarak gelirken fotoğraf çekebilir ve gülmekten kendimizi alamazdık."

"Peki bu nasıl yardımcı olacak?"

"Kahkaha sizin için iyidir," dedim. "Her on stand-up komedyeninden dokuzu yoğun aptallık karşısında kahkaha atmayı tavsiye eder."

Yorgun, sessiz bir kıkırdama çıkardı. "Bırak da bunun üzerinde de uyuyayım." Cebinden anahtarlarını çıkararak duvardan uzaklaştı. "Spin doktoruyla bir randevum var," dedi. "Eve bırakmamı ister misin?"

Başımı salladım. " nce yapmak istediğim birkaç şey var. Yine de teşekkürler."

Başını salladı ve gitmek için döndü. Sonra durakladı. "Harry," dedi sakın sakın. "Hmm?"

"Asansörde söylediklerim."

Yutkundum. " yle mi?"

"Bu kadar sert konuşmak istememiştim. Sen iyi bir adamsın. Arkadaşım demekten gurur duyduğum birisin. Ama sana yalan söyleyemeyecek ya da seni kandıramayacak kadar çok değer veriyorum."

"Bu kimsenin suçu değil," dedim sessizce. "Bana karşı dürüst olmak zorundaydın. Bununla yaşayabilirim."

Ağzının bir köşesi alaycı bir yarım sırtışa dönüştü. "Arkadaşlar ne içindir?"

Soruyu sorarken ses tonunda bir değişiklik hissettim, çok hafif bir sorgulama.

Ayağa kalktım ve elimi omzuna koydum. "Ben senin arkadaşınıam. Bu değişmeyecek, Karrin. Asla."

Başını salladı, birkaç kez gözlerini kırptırdı ve bir an için elini benimkinin üzerine koydu. Sonra gitmek için döndü. Tam o sırada Thomas koridordan başını içeri uzattı. "Harry, Karrin. Gidiyor musunuz?"

"Öyleyim," dedi.

Thomas bana baktı. "Uh-huh. Sence beni bırakabilir misin?"

Arabasının anahtarları şıngırdadı. "Tabii," dedi.

"Teşekkürler." Bana başıyla işaret etti. "Başka bir okul gezisi için teşekkürler, Harry. Yine de biraz yavan. Belki bir dahaki sefere yanımızda kahve falan getirmeliyiz, böylece esnemekten ölmeyiz."

"Sızlanan kıcını tekmelemeden önce defol git," dedim.

Thomas cevap olarak benimle alay etti ve Murphy ile birlikte oradan ayrıldılar.

Sandviçimin geri kalanını yerken, uyuyamayacak kadar yorgun hissettiğim o tuhaf, küçük zihinsel anlardan birine ulaştığımı fark ettim. Odanın diğer ucunda, Charity ve çocukları onun yerde oturduğu yerde uyuyakalmışlardı; çocuklar annelerine ve birbirlerine canlı yastıklar gibi yaslanmışlardı. Charity doğal olarak bitkin görünüyordu ve yüzünde daha önce hiç fark etmediğim bakım çizgilerini görebiliyordum.

Baş belası olabilirdi ama cesur bir hatundu. Çocukları onun gibi bir anneye sahip oldukları için şanslıydı. Pek çok anne çocukları için ölebileceklerini söyler. Charity de tam olarak bunu yapmak için kendini tehlikeye atmıştı.

Bir an çocuklara baktım, çoğunlukla çok küçük çocukların yüzleri uykuda rahatlamıştı. Dünyaları Charity'nin onlara olan sevgisi kadar sağlam bir şey üzerine kurulmuş olan çocuklar neredeyse her şeyi yapabilirlerdi.

Kocasıyla birlikte aynı güce, özveriye ve cesarete sahip koca bir kadın ve erkek nesli yetiştiriyor olabilirler.

Genelde insanlık durumu konusunda kötümserimdir, ancak geleceği ve Marangoz çocukların buna nasıl katkıda bulunabileceğini düşünmek, kendime rağmen hepimiz için bana umut veren bir düşünceydi.

Elbette, sanırım birileri bir zamanlar genç Lucifer'e tepeden bakmış ve onun ne kadar muazzam bir potansiyele sahip olduğunu düşünmüş olmalı.

Bu tedirgin edici düşünce aklımdan geçerken Molly annesinin kolunun altından sıyrıldı, bacağını küçük kardeşinin kulağının altından nazikçe çekti ve uyuklayan köpek yığınının kendisini kurtardı. Çıkışa doğru sessizce ilerlerken başını kaldırıp ona baktığını gördü ve yarım adım dondu kaldı.

"Uyanmışsın," diye fısıldadı.

"Uyuyamayacak kadar yorgunum," dedim. "Nereye gidiyorsun?"

Ellerini yırtık eteklerine sürdü ve gözlerimi kaçırdı. "Ben... ben onları ne hale getirdim. Bunun daha iyi olacağını düşündüm..."

"Sol mu?" Ben sordum.

Bir omzunu silkti ve gözlerini kaldırmadı. "İşe yaramayacak. Ben evde kalıyorum."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

Başını yorgunca salladı. "Olmayacak işte. Artık olmayacak." Yanımdan geçip gitti.

Sağ elimi yumuşak bir şekilde hareket ettirdim ve elini bileğinden kavradım, Ten tene temas, bir Sanat uygulayıcısının titreyen, karıncalanan güç aurasını koluma kadar ilettiler. Daha önce doğrudan temastan kaçınmıştı, gerçi o zaman kaçınacağını düşünmek için bir nedenim yoktu.

Benim elimde de aynı gücü hissedince dondu kaldı, yüzüme baktı.

"Büyün yüzünden kalamazsın. Demek istediğin bu." Yutkundu.

"Nasıl... nasıl bildin?..."

"Ben bir büyücüyüm, evlat. Bana biraz kredi ver."

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, omuzları kamburlaştı.
"Gitmeliyim..."

kalktım. "Evet, konuşmalısın. Konuşmamız gerek."

Dudağını ısırdı ve bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani yapman gereken bazı zor seçimler var Molly. Elinde güç var. Onu kullanmak isteyip istemediğine karar vermen gerekecek. Ya da onun seni kullanmasına izin mi vereceksin?" Bana eşlik etmesi için elimle işaret ettim ve yavaşça dışarı çıktım. Hiçbir yere gitmiyorduk. Önemli olan yürümektir. Bana ayak uydurdu, beden dili istediğiniz kadar kapalı ve savunmacı olsun.

"Senin için ne zaman başladı?" Ona sessizce

sordum. Dudağını çiğnedi. Hiçbir şey söylemedi.

Belki de biraz almak için biraz vermem gerekiyordu. "Bizim gibi insanlar için hep böyledir. Bir şey olur, sanki kendi kendine olmuş gibi, sihir ilk kez kabarır. Genellikle küçük ve aptalca bir şeydir. Benim ilk seferim..."

Gülümsedim. "Oh, dostum. Bunu uzun zamandır düşünmemiştim." Bir süre düşündüm. "Justin beni evlat edinmeden belki iki hafta önceydi," dedim.

"Okuldaydım ve küçüktüm. Dirseklerim ve kulaklarım vardı.

Henüz büyüme atağıma girmemişim, bahardı ve okul olimpiyatları düzenliyorduk. Tarla günü, bilirsiniz. Ben de uzun atlama koşusuna katılmışım." Sırıttım. "Dostum, kazanmak istiyordum. Diğer tüm yarışmaları bana zorluk çıkarmayı seven birkaç adama kaybetmişim. Bu yüzden asfaltta koştum ve olabildiğince sert atladım, tüm bu süre boyunca bağırdım." Başımı salladım. "Aptalca görünmüş olmalıyım. Ama bağırp , içimdeki gücün bir kısmı yuvarlandı ve beni zıplayabileceğimden yaklaşık on metre daha uzağa fırlattı. Kötü düştüm tabii ki. Bileğimi burktum. Ama bu küçük mavi kurdeleyi kazandım. Hala evde duruyor."

Molly küçük bir gülümseme hayaletiyle bana baktı. "Senin ortalamadan daha küçük olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Herkes bazen küçüktür," dedim. "Sen

de utangaç mıydın?"

"Olmam gerektiği kadar değil. Büyük çocuklara çok fazla söz hakkı verdiğim bir sorunum vardı. Ve öğretmenlere. Ve kendi iyiliğim için olsun ya da olmasın, beni korkutmaya çalışan hemen hemen herkese."

Küçük bir kıkırdama çıkardı. "Buna inanabilirim."

"Sen mi?" Nazikçe sordum.

Başını iki yana salladı. "Benimki de aptalca. İki yıl kadar önce bir gün okuldan eve dönerken yağmur yağıyordu, ben de doğruca içeri koştum. Ayak işleri günüydü ve annemin gittiğini sanmıştım."

"Ah," dedim. "Dur tahmin edeyim. Annenin seni evden çıkarken gördüğü kıyafet yerine hâlâ Gothy McGoth kıyafetini giyyordun."

Yanakları pembeleşti. "Evet. Ama ayak işlerini o yapmıyordu. Büyükannem minibüsü ödünç almış ve annem hasta olduğu için küçükleri saçlarını kestirmeye götürmüştü. Ben oturma odasıındaydım ve üstümü değıştirmemiştım. Tek istediğim beni görmemesi için yere gömülmektı."

"Ne oldu?"

Molly omuz silkti. "Gözlerimi kapattım. Annem içeri girdi. Kanepeye oturdu, televizyonu açtı ve tek kelime etmedi. Gözlerimi açtığımda bir metre ötemde oturuyordu ve beni görmemişti bile. Sessizce dışarı çıktım ve bana hiç bakmadı bile. İlk başta delirdiğini ya da inkar ettiğini falan düşündüm. Ama beni gerçekten görmemişti. Ben de gizlice odama döndüm, kıyafetlerimi değıştirdim ve o hiç fark etmedi."

Kaşlarımı kaldırdım, etkilenmişim. "Vay canına.

Gerçekten mi?" "Evet." Gözlerini bana dikti. "Neden?"

"İlk seferinde sadece içgüdülerine dayanarak bir peçe çağırdın. Bu etkileyici, evlat. Sende bir yetenek var."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Ben Beyaz Konsey'in tam bir büyücüsüyüm ve güvenilir bir peçe takamam."

"Yapamaz mısın? Neden?"

Omuz silktim. "Neden bazı insanlar eğitim almadan bile harika şarkıcılar olurken, diğerleri bir kovanın içinde bir melodi bile taşıyamaz? Bu bende olmayan bir şey. Sende var..." Başımı salladım. "Etkileyici. Nadir bulunan bir yetenek."

Bunun üzerine kaşlarını çatı, bakışları bir an için içe döndü. "Ah."

"Eminim sonrasında başın çok ağrımıştır."

Başını salladı. "Evet, aslında. Dondurma baş ağrısı gibi, sadece iki saat sürüyor. Nereden biliyorsun?"

"Bu, yanlış yönlendirilen enerji için oldukça tipik bir duyuşal geri bildirim biçimi," dedim. "Büyü yapan herkesin başına er ya da geç bir tane gelir."

"Böyle bir şey hakkında bir şey okumadım."

"Sonra bunu mu yaptın? Görünmez kız olabileceğini anladın ve gidip kitapları okudun?"

Bir an sessiz kaldı ve tekrar kapanmak üzere olduğunu düşündüm. Ama sonra sessizce şöyle dedi: "Evet. Yani, eğer bu tür şeylere ilgi gösterirsem annemin bana ne kadar sert davranacağını biliyordum. Bu yüzden kitap okudum. Kütüphaneden ve Barnes and Noble'dan aldığım birkaç tane daha."

"Barnes and Noble," diye iç geçirdim ve başımı salladım. "Yerel okült dükkanlardan birine girmedin mi?"

"O zaman değil," dedi. "Ama... İnsanlarla tanışmaya çalıştım. Bilirsiniz işte. Wiccanlar, medyumlar falan. Nelson'la da böyle tanıştım, bir dövüş sanatları okulunda. Hocanın bir şeyler bildiğini duymuştum. Ama bildiğini sanmıyorum."

Nelson'ın bazı arkadaşları da büyüyle ilgileniyordu ya da öyle olduklarını düşünüyorlardı. Hiçbirinin bir şey yaptığını görmedim."

. "Bütün o insanlar sana büyü hakkında ne söyledi?"

"Bana söylemedikleri neydi?" dedi. "Herkes sihrin farklı bir şey olduğunu düşünüyor."

"Heh," dedim. "Evet."

"Ve her zaman koşturup duracak halim yoktu. Okul, bakmam gereken küçük çocuklar ve omzumun üzerinden bakan annem varken olmazdı."

Yani, bilirsin işte. Çoğunlukla kitaplar. Ve pratik yaptım, anlıyor musun? Küçük şeyler denedim. Küçük, minicik cazibeler. Mumlar yaktım. Ama denediğim pek çok şey işe yaramadı."

"Büyü kolay değildir," dedim. "Güçlü bir doğal yeteneği olan biri için bile. Diğer her şey gibi çok pratik gerektirir." Birkaç adım sessizce yürüdükten sonra, "Bana Rosie ve Nelson üzerinde kullandığın büyüden bahset," dedim.

Durakladı, hiçbir şeye bakmıyordu, yüzündeki kan çekiliyordu. "Yapmak zorundaydım," dedi.

"Devam et."

Güzel yüz hatları kasvetliydi. "Rosie... kafayı bulmaya devam ettiği için zaten bir düşük yapmıştı. Bebeğini kaybedince de sert şeylere yöneldi. Eroin. Rehabilitasyona gitmesi için ona yalvardım ama sanırım çok ileri gitmişti. Ama belki ona yardım edebilirim diye düşündüm. Sihirle. Senin insanlara yardım ettiğin gibi."

Hooboy. Yüzümdeki dehşeti sakladım ve devam etmesi için başımı salladım.

"Geçen hafta bir gün Sandra Marling ile bir konuşma yaptık. Konuşma sırasında bana çok güçlü bir korku kaynağının varlığının her türlü psikolojik engeli aşabileceğini nasıl keşfettiklerini anlattı. Bağımlılık gibi şeyleri. Korku, bir dersi güvenilir ve hızlı bir şekilde eve götürebilir. Fazla zamanım yoktu. Rosie'nin çocuğunu kurtarmak için bunu yapmak zorundaydım."

. "Neden Nelson'ı da yapıyorsun?"

"O... o çok fazla kullanıyordu. O ve Rosie bir nevi birbirlerini güçlendirdiler. Ne olacağından emin değildim, bu yüzden büyüü onun üzerinde kullanmadan önce ben de denedim."

"Nelson üzerinde mi test ettiniz?" Ben sordum. "Sonra aynısını Rosie üzerinde mi yaptın?"

Başını salladı. "Onları korkutup uyuşturucudan uzak tutmak zorundaydım. İkisine de bir kabus gönderdim."

"Yıldızlar ve taşlar," diye mırıldandım. "Bir kâbus."

Molly'nin sesi savunmacı bir hal aldı. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Orada öylece oturamazdım."

"İkisini de ne kadar incittiğin hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum. "Onları incitmek mi?" dedi, görünüşe göre şaşkıındı. "Onlar iyiydi."

"İyi değillerdi," dedim sessizce. "Ama aynı büyü ikisine de aşağı yukarı aynı şeyi yapmış olmalı. Ama aynı büyü ikisine de

Rosie'den daha Nelson." Sonra ikiye ikiye tekrar bir araya getirdim ve "Şimdi anladım" dedim.

Bana bakmadı.

"Babası Nelson'dı," dedim sessizce.

Omuz silkti. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzöldü. "Olay olduğunda muhtemelen ne yaptıklarını bile bilmiyorlardı. İkisi de sadece..." Başını salladı ve sessizliğe gömüldü.

"Bu da senin büyüünün Nelson'a neden bu kadar çok zarar verdiğini açıklıyor." "Anlamıyorum. Ona hiç zarar vermedim."

"Bunu bilerek yaptığını sanmıyorum." Avucumu yukarı kaldırarak bir el salladım. "Büyü pek çok yerden gelir. Ama özellikle duygularınızdan. Yapabileceğin neredeyse her şeyi etkilerler. Büyüyü yaptığında Nelson'a kızgındın. Her şeyi öfkenle kirlettin."

"Onlara zarar vermedim," dedi inatla. "Hayatlarını kurtardım."

"Bunun sonuçlarının farkında olduğunu sanmıyorum," dedim.

Bana doğru döndü ve "*Onlara zarar vermedim!*" diye bağırdı.

Hava aniden gerilimle çatırdadı; belirsiz, odaklanmamış enerji çığlık atan kızın üzerinde yoğunlaştı. Talihsiz bir şeyi yönetmeye yetecek kadar enerji vardı ve çocuğun gücünü kontrol edemediğı açıldı. Başımı salladım ve sol elimi yarım daire şeklinde, avuç içim dışarı bakacak şekilde salladım ve kızın duygularının yarattığı sihirli enerjiyi çekip biri zarar görmeden önce toprağa gömdüm.

Kolumda şaşırtıcı derecede yoğun bir karıncalanma hissettim. Yeteneğı hiç de mütevazı değildi. Dikkatsizliği için onu azarlamaya başladım ama daha ilk kelimeyi söylemeden vazgeçtim. Her şeyden önce, ne yaptığının farkında değildi. Masum değil ama yine de tamamen hatalı da değil. İkinci olarak

İkincisi, kötü perilerin elinde kabus gibi bir çile yaşamıştı. Muhtemelen istese bile duygularını kontrol edemezdi.

Yükselttiği enerji yok olurken şaşkınlıkla bana baktı. Duruşundaki ve ifadesindeki öfke ve acı yerini belirsizliğe bıraktı.

"Onlara zarar vermedim," dedi oldukça kısık bir sesle. "Onları kurtardım."

"Molly, gerçekleri bilmen gerek. Yorgun ve korkmuş olduğumu biliyorum. Ama bu onlara yaptıklarıyla ilgili hiçbir şeyi değiştirmez. Onların zihinleriyle oynadın. Onları kendi iradene köle etmek için büyü kullandın ve bunu yaparken iyi niyetli olman hiç önemli değil. İkisinin de içinde bir yerlerde, bilinçaltılarında onlara ne yaptığınızı *biliyorlar*."

Bununla savaşmaya çalışacaklar. Kendi seçimlerinin kontrolünü yeniden ele geçirecekler. Ve bu mücadele onların psikolojilerini paramparça edecek."

Gözlerinden daha fazla yaş döküldü. "Ama..."

Sabit bir sesle devam ettim. "Rosie'nin durumu daha iyiydi. Birkaç yıl içinde iyileşebilir. Ama Nelson muhtemelen çoktan delirmiştir. Asla geri dönemeyebilir. Ve bunu onlara yapmak senin de kafanı karıştırdı. Rosie ve Nelson kadar kötü değil ama sen de kendine zarar verdin. Dürtülerini ve büyüünü kontrol etmen zorlaşacak. Bu da kontrolünü kaybedip başkasına zarar verme ihtimalini artırır. Bu kısır bir döngü. Bunu yaşayarak gördüm."

Başını birkaç kez salladı. "Hayır. , hayır, hayır."

"İşte başka bir gerçek," dedim. "Beyaz Konsey'in yedi Büyü Yasası vardır. Başkalarının kafasını karıştırmak bunlardan birini ihlal eder. Konsey ne yaptığınızı öğrendiğinde sizi yargılayacak ve idam edecektir. Yargılama, hüküm ve infaz bir saat bile sürmez."

Sustu, bana baktı ve daha çok ağlamaya başladı. "Duruşma mı?" diye fısıldadı.

"Birkaç gün önce aynı yasayı çiğneyen bir çocuğu infaz ettiklerini gördüm."

Şok olmuş ifadesi bir türlü düzelmliyordu. Gözleri yaşlarla bulanıklaşarak rastgele dolaştı. "Ama... Bilmiyordum."

"Fark etmez," dedim.

"Asla kimseyi incitmek istemedim."

"Aynen."

Yarı histerik bir hıçkırığa boğuldu ve karnını tuttu. "Ama... ama bu adil değil."

"Neymiş o?" Sessizce söyledim. "Senin için acı bir gerçek daha. Ben artık Konsey'in bir Müdürüyüm, Molly. Seni onlara götürmek benim işim."

Sadece baktı. Acıyla kıvranıyor, çaresiz ve yalnız görünüyordu. Tanrı yardımcım olsun, yıllar önce Michael'ın evinde tanıştığım o küçük kıza benziyordu. Kendime o mavi gözlerin ardında kızın başka, daha karanlık bir kısmı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Hırıltılı öfke, inkâr, her ikisi de zihninin başkalarını çarpıttığı gibi çarpıtılmış kısımlarına aitti.

Ondaki diğer benliğin parıltılarını görmemiş olmayı diledim, çünkü bundan kaynaklanan sonuç zincirini takip etmek istemiyordum. Molly Büyü Yasalarını çiğnemişti. Başkalarına hesaplanamaz zararlar vermişti. Hasarlı ruhu üzerine çöküp onu delirtebilirdi.

Tüm bunlar onun tehlikeli olduğu anlamına

geliyordu. Saatli bomba kadar tehlikeli.

İyi niyetli olması Kanunlar için önemli değildi. Tam da Sihir Yasalarının -ve onların hükmünün- başa çıkmak için yaratıldığı türden bir insan haline gelmişti.

Ancak yasalar yönettikleri kişileri korumakta başarısız olduğunda, bu eksikliği gidermek başka birine düşer - bu durumda bana. Onun hayatını kurtarmak için bir şansım vardı. Çok büyük bir şans değildi, ama muhtemelen elde edebileceği en iyi şanstı. Tabii çoktan uçurumun kenarına gelmediğini varsayarsak.

Bunu öğrenmenin tek bir yolunu biliyordum.

Karanlık koridorda durdum ve ona döndüm. "Molly. Ruhgözleminin ne olduğunu biliyor musun?"

"Bu... Bir kitapta okumuştum, birinin gözlerinin içine baktığında. Kim olduklarına dair bir şeyler görürsünüz."

"Yeterince yakın," diye kabul ettim. "Hiç yaptın mı?"

Başını iki yana salladı. "Kitapta tehlikeli olabileceği yazıyordu."

"Olabilir," diye onayladım. "Muhtemelen düşündüğün sebeplerden dolayı olmasa da. Böyle birini gördüğünde Molly, kim olduğunla ilgili gerçeği saklayamazsın. İyi ya da kötü her şeyi görürsün. Genelde ayrıntılara girmezsin ama nasıl bir insan oldukları hakkında çok iyi bir fikir edinirsin. Ve bu kalıcıdır. Bir kez gördüğünüzde, aklınızda kalır, taze, nokta. Ve siz onlara baktığınızda, onlar da size aynı şekilde bakar."

Başını salladı. "Neden sordunuz?"

"İzin verirseniz sizi seyretmek istiyorum." "Neden?"

Biraz gülümsedim, ancak yanımdan geçen penceredeki yansımam çoğunlukla üzgün görünüyordu. "Çünkü sana yardım etmek istiyorum."

Tekrar yürümeye başlayacakmış gibi arkasını döndü, ama sadece yerinde sallanıyordu, yırtık etekleri fısıldıyordu. "Anlamıyorum."

"Sana zarar vermeyeceğim, evlat. Ama bir süreliğine bana güvenmeni istiyorum."

Dudağını ısırarak başını salladı. "Pekâlâ. Ne yapacağım?"

Durdum ve yüzümü ona döndüm. O da beni yansıttı. "Bu biraz tuhaf hissettirebilir. Ama görüldüğü kadar uzun sürmeyecek."

"Tamam," dedi, sesinde hâlâ o kayıp çocuk tonu vardı.

Onun gözleriyle karşılaştım.

Bir an için hiçbir şey olmadığını düşündüm. Sonra ruhgözleminin çoktan çalıştığını ve bana Molly'yi gösterdiğini fark ettim, ayakta duruyordu ve bana görüldüğünden başka bir şey olarak bakmıyordu. Ama onun arkasındaki koridorun aşağısını görebiliyordum ve kilisenin pencerelerinde yarım düzine farklı yansıma vardı.

Biri Molly'nin bir deri bir kemik kalmış haliydi, sanki aç bırakılmış ya da ağır uyuşturucularla uyuşturulmuş gibiydi, gözleri nahoş, sinsi bir ışıkla parlıyordu. Bir diğeri gülümseyen ve gülen, daha yaşlı ve rahatça daha ağır, etrafını saran çocuklardı. Bir üçüncüsü gri Müdür peleriniyle karşımdaydı, ancak sol yanağının yuvarlaklığını neredeyse bir damga gibi bir yanık izi bozuyordu. Bir başka yansımada Molly şimdi görüldüğü gibiydi ama daha güvenliydi, gözlerinde kahkahalar dans ediyordu. Bir başka yansımada ise masa başında çalışıyordu.

Ama son...

Molly'nin son yansıması o kız değildi. Dışarıdan Molly'ye benziyordu. Ama gözleri onu ele veriyordu. Bir sürüngeninki kadar düz ve boştu. Siyah bir yaka da dahil olmak üzere tamamen siyah giymişti ve saçları da ona uyacak şekilde boyanmıştı. Molly gibi, bir insan gibi görünmesine rağmen, ikisi de değildi. Tamamen başka bir şeye dönüşmüştü, çok ama çok kötü bir şeye.

Olasılıklar. Olasılıklara bakıyordum. Kızın içinde kesinlikle güçlü bir karanlık vardı ama henüz onun üzerinde egemenlik kurmamıştı. Tüm potansiyel imgelerde, kız güçlü biriydi - kesinlikle farklı türde güçler, ama hepsinde güçlüydü. Yaptığı seçimlere bağlı olarak, kullanacağı ya da kötüye kullanacağı kendi gücüne sahip olacaktı.

İhtiyacı olan şey bir rehberdi. Ona ipleri gösterecek, yeni keşfettiği gücüyle ve onunla birlikte gelen tüm yüklerle başa çıkmak için ihtiyaç duyacağı araçları verecek biri. Evet, içindeki karanlık çekirdeği hâlâ soğuk bir şekilde yanıyordu ama oraya taş atamazdım. Evet, epik bir ölçekte yoldan çıkma potansiyeli vardı.

Hepimiz öyle değil miyiz?

Charity ve Michael'ı, Molly'nin anne ve babasını, ailesini düşündüm. Molly'nin gücü onlarınkiyle şekillenmiş ve temellenmişti. İkisi de büyü kullanımını en iyi ihtimalle şüpheli bir şey olarak görüyordu ve doğası gereği kötü değilse bile doğası gereği tehlikeliydi. Molly'nin ortaya koyduğu güce karşı çıkmaları, kızlarına verdikleri gücü ona karşı kullanmalarına neden olabilirdi. Gücünün bir kötülük olduğuna inanırsa ya da inanmaya başlarsa, bu onu sol yoldan daha hızlı aşağı itebilirdi.

Michael ve Charity'nin kızlarına ne kadar değer verdiklerini biliyordum.

Ama ona yardım edemediler.

Yine de bir şey kesindi ve bana güven duygusu veriyordu. Molly henüz kendini silinmez bir şekilde lekelememişti. Geleceği henüz yazılmamıştı.

Uğruna savaşmaya değdi.

Bakışlar sona erdi ve Molly'nin arkasındaki pencerelerdeki çeşitli görüntüler kayboldu. Kızın kendisi korkmuş bir dişi geyik gibi titriyor, kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Hiç ..."

"Sakin ol," dedim ona. "Her şey dönmeyi bırakana kadar otur."

Sırtını duvara vererek yere yerleşmesine yardım ettim ve ben de onun yanında aynı şeyi yaptım. Kaşlarımın arasında sızlamaya başlayan bir noktayı ovuşturdum.

"Ne gördün?" diye fısıldadı.

"Temelde iyi bir insan olduğunu" söyledim ona. "Çok fazla potansiyelin var. Ve tehlikede olduğunu."

"Tehlike mi?"

"Güç para gibidir evlat. İyi idare etmek kolay değildir ve bir kez elde etmeye başladın mı, yeterince sahip olamazsın. Bence tehlikedesin çünkü birkaç kötü seçim yaptın. Gücünü kullanmaman gereken şekillerde kullandın. Böyle devam edersen kendini karanlık taraf için çalışırken bulacaksın."

Dizlerini çenesine kadar çekti ve kollarını bacaklarına doladı. "İhtiyacın olanı aldın mı?"

"Evet," dedim. "Yapman gereken birkaç seçim var Molly. Konsey'e teslim olmak isteyip istemediğinden başlayarak."

Gergin bir hareketle ileri geri sallandı. "Neden ki?"

"Çünkü er ya da geç sizi bulacaklar. Eğer böyle bir şey olursa, onlardan kaçmaya çalıştığınızı düşünürlerse, muhtemelen sizi hemen öldüreceklerdir. Ancak işbirliği yapmaya ve yaptıklarınızla yüzleşmeye istekliyseniz ve biri sizin adınıza araya girerse, Konsey ölüm cezasını erteleyebilir."

"Nasıl olsa beni ele vermeyecek misin?"

"Hayır," dedim. "Bu seçimlerle ilgili, Molly. Bu senin seçimin. Yapmak istediğin şeye saygı duyacağım."

Kaşlarını çattı. "Bunun için onlarla başın derde girer mi?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Kötü bir büyücüyle işbirliği yaptığım için beni öldürebilirler."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Hoşgörü, bağışlama ve sevgi dolu değiller," dedim ona. "Birkaç kez neredeyse bana tetik çekiyorlardı. Onlar tehlikeli insanlar."

Titredi. "Sen... sen bunu benim için riske atar mısın?"

"Evet."

Bunu kaşlarını çattı. "Peki ya teslim olursam?"

"O zaman ne olduğunu açıklayacağız. Senin için aracılık edeceğim. Konsey bunu kabul ederse, eğitiminizden ve büyü kullanımınızdan ben sorumlu tutulacağım."

Gözlerini kırıştırdı. "Yani... Senin çırağın mı olacağım?"

"Hemen hemen," dedim. "Ama bir şeyi anlamanız gerekiyor. Bu benim liderliğimi kabul ettiğin anlamına gelir. Sana bir şey yapmanı söylediğimde yapacaksın. Soru yok, erteleme yok. Sana öğretebileceğim şey lanet bir oyun değil. Bu yaşam ve ölüm gücü ve onu kontrol etmek için çok çalışmayan hiç kimseye yer yok. Eğer benimle Konsey'e gelersen, bu şartları kabul etmiş olursun. Anladın mı?"

Titredi ve başını salladı.

"Sonra, gücünüzle ne yapmak istediğinize karar vermelisiniz."

"Seçeneklerim neler?" diye sordu.

Omuz silktim. "İstediğin buysa, eninde sonunda Beyaz Konsey'e girecek güce sahipsin. Ya da yeteneklerinle desteklenmeye değer bir şey bulabilirsin. Yetenekleriyle aptalca miktarlarda para kazanan birkaç büyücü duydum. Ya da belki öğrendikten sonra

Kendini kontrol edersen, onları bir kenara bırakırsın. Bırak kaybolsunlar."
Annenin yaptığı gibi.

"asla yapamazdım," dedi.

Homurdandım. "Bir düşün evlat. Şimdi büyücülere katılırsan kendini savaşın ortasında bulursun. Kötü adamlar senin genç ve eğitimsiz olmanı umursamayacaklar."

Dudağını çiğnedi. "Ailemle konuşmalıyım. Değil mi?"

Yavaşça nefes verdim. "Eğer istiyorsan, yapmalısın. Ama bunun senin seçimin olacağının farkına varmalısın. Bunu senin yerine başkasının yapmasına izin veremezsin."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra çok küçük bir sesle sordu: "Sence ben gerçekten... karanlık tarafa katılabilir miyim?"

"Evet," dedim sessizce. "Dışarıda sana yardım etmekten mutluluk duyacak pek çok şey var. Bu yüzden sana yardım etmek istiyorum - böylece kendi başına başa çıkabilecek kadar bilgi sahibi olana kadar seni bu türden uzak tutabilirim."

"Ama..." Yüzü . "Kötü bir adam olmak istemiyorum."

"Kimse bunu *istemiyor*," dedim. "Gerçek dünyadaki kötü adamların çoğu kötü adam *olduklarını* bilmezler. Kendinizi lanetlemek üzere olduğunuza dair yanıp sönen bir uyarı işareti almazsınız. Siz bakmıyorken sinsice yaklaşır."

"Ama Konsey... bunu görecekler, değil mi? Böyle olmak istemediğimi?"

"Buna inanacaklarını garanti edemem. İnansalar bile, yine de sizi idam etmeye karar verebilirler."

Kıpırdamadan oturdu. Nefes alışını dinledim. "Konsey'e gidersem... ailem de benimle gelebilir mi?"

"Hayır."

Yutkundu. "Yapacak mısın?"

"Evet."

Gözlerimle tekrar buluştu, bu sefer ruhsal bir bakışın başlamasından korkmadan. O gemi çoktan kalkmıştı. Gözyaşı lekeli yanakları parıldadı ve arkasındaki korkuyu gizleyemeyen küçük bir gülümsemeye dönüştü.

Uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Sana söz veriyorum Molly. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Nokta. Birinin sana elini sürmesinin tek yolu benim cesedimi çiğnemektir." Konsey için bunu ayarlamak zor olmazdı ama kıza bundan bahsetmenin bir anlamı yoktu. Günü yeterince korkutucu geçmişti. "Sanırım benimle gelmek bu durumdan kurtulmak için en iyi şansın," diye devam ettim. "Eğer istediğinin bu olduğuna karar verirsen, ailenle oturup konuşuruz. Bu fikir onları pek heyecanlandırmayacaktır ama bu konuda karar veremezler. Bu senin kararın. Öyle olmak zorunda, yoksa hiçbir anlamı olmaz."

Başını salladı ve bir an için gözlerini kapattı. Zavallı çocuk. Çok genç görünüyordu. Hiç o kadar genç olmadığımdan oldukça emindim.

Sonra derin ve titrek bir nefes aldı ve "Konseye gitmek istiyorum" dedi.

Bölüm

Kırk İki

Molly'yi herkes biraz dinlenene ve annesiyle konuşana kadar ailesiyle birlikte kilisede kalmaya ikna ettim. Akli başında her erkek, Charity Carpenter'a ilk bebeğini güçlü büyücülerden oluşan bir çetenin yargılamak ve muhtemelen idam etmek istediğini söylemek yerine Las Vegas'a ya da başka bir yere gitmek için otobüse atlandı.

Kullanılmayan bir karyola buldum ve üzerine uzandım. Kaval kemiklerim cılız şeyin ucundan sarkıyordu ama hiç umurumda değildi. Tırnaklar karo üzerinde kararsız bir ritimle tıkırdadı ve Mouse'un sıcak, sessiz varlığının karyolamın yanında yere doğru dikkatlice gevşediğini hissettim. Uzandım, kulaklarını karıştırdım ve elimi omuzlarındaki kalın tüylerin üzerine koydum. O yanımda uyumak için yerleşmeden önce ben uyuyakalmıştım.

Daha sonra uyandığımda, uyuduğum pozisyondaydım. Boynumda bir tutulma vardı ve bir elim yatağın kenarından sarkıyordu. Uyuşmuş ve sarkık hissedecek kadar kan dolaşımını kaybetmişti ve hâlâ Mouse'un tüylü sırtına dayandığını görmek için karyolanın kenarından gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım. Oda aydınlık değildi ama koridora açılan kapı açıktı ve öğleden sonra güneşi koridoru aydınlatıyordu.

Uyumaya devam etmek istiyordum ama kendimi ayağa kaldırdım ve koridordan banyoya doğru tökezleyerek yürüdüm, Mouse hiç şikâyet etmeden yanımda topallayarak ilerliyordu. Evin su tesisatından yararlandım ve kendimi keşke duşları olsaydı diye düşünürken buldum. Lavaboda bir kuş banyosuyla idare ettim ve Forthill'in misafir odasına geri döndüm.

Karyolaların hepsi boştu. Nelson bunlardan birinde uyuyor, hafif seğirmelerle uzuvları rastgele kıpırdanıyordu. Kapalı gözleri bir ileri bir geri dönüyordu ve hafif terlemişti. Sanırım kâbus görüyordu. Zavallı çocuk. Keşke yardım edebilseydim ama gerçekçi olmak gerekirse onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Molly başka bir karyolada uyuyordu; gerçekten bitkin olanların hareketsiz, siyah uykusu. Charity karyolanın yanındaki sandalyeye oturmuş, başını duvara yaslamıştı. Biraz horladı. Ellerinden biri Molly'nin saçlarının üzerindeydi.

Bir süre sessizce ikisine de baktım. Her şeyi bir kenara bırakmayı, bir çukur kazıp içine girmeyi ve sonra da çukuru arkamdan çekmeyi düşündüm. Hey, Bugs Bunny'de işe yaramıştı.

"Albuquerque'den sola dönmeliydim," diye iç geçirdim Mouse'a.

Fare tekrar yere yerleşti ve yaralı bacağını yerden kaldırarak yan yattı.

"Evet, haklısın," dedim. "Bu işe karışmayacak kadar aptalım. Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok."

Ben de kalktım, Molly'nin yanına gittim ve omzunu hafifçe salladım. Ben salladığımda Charity uyandı, gözlerindeki şaşkınlığı kırıştıırıyordu. Molly biraz daha uzun sürdü, ama sonra keskin bir nefes aldı ve annesini taklit ederek yatakta doğrulup oturdu.

"Evet? Herkes iyi mi?" Charity sordu.

"Bildiğim kadarıyla," dedim ona. "Diğer çocuklar nerede?"

"Annem onları eve götürdü."

"Michael'dan haber var mı?"

Kadın başını salladı.

"Oldukça önemli bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor, lütfen." "Neymiş o?" diye sordu.

"Uyanmaya değer. Belki ben kahve ararken sen de kalkıp yüzüne biraz su sürebilirsin."

Molly nazik bir ses tonuyla, "Konuşmamız gerek anne," dedi.

Bir an kaşlarını çatı ve benimle bu konuda tartışacağını düşündüm. Sonra başını salladı ve "Pekala" dedi.

Ben de öyle yaptım. Küçük personel mutfağını yağmaladım ve sadece kahve değil, birkaç simit ve biraz taze meyve de aldım. Tezgâhtaki tuzluğun altına birkaç dolar bıraktıktan sonra Molly ve Charity'nin yanına döndüm.

Gölgeli odada kahvaltımızı yapmak için oturduk. Molly için hazırladığım gibi Charity için de hazırladım.

"Kara büyü," diye fısıldadı Charity, sözümü bitirdiğimde. Molly'ye baktı, kaşları çatılmıştı. "Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Biliyorum anne," dedi Molly sessizce.

"Söyledikleri doğru mu?"

Molly başını salladı.

"Ah, bebeğim," diye iç geçirdi Charity. Bir eliyle Molly'nin saçlarına dokundu. "Bunun olacağını nasıl göremedim?"

"Bunun için kendini üzme," dedim ona. "En azından şu anda. Bunun kimseye faydası olmaz."

Yüz hatlarına öfke değdi ve "Beyaz Konsey'le olan bu saçmalık da öyle. Elbette gitmeyecek."

Charity'ye sakın bir sesle, "Anladığımı sanmıyorum," dedim. "O gidiyor. Gönüllü olarak da gidebilir, Gardiyanlar onu bulduğunda da gidebilir. Ama gidecek."

"O halde olanlardan onları haberdar etmeyi planlıyorsun?" Charity sordu, sesi gittikçe donuklaşıyordu.

"Hayır," dedim. "Ama bu tür bir büyü iz bırakır. Nevernever'da bunu hissedebilecek pek çok şey var ve aslında onlar Konsey'e burada kara büyü yapıldığını çoktan ihbar etmişlerdi. Bu konuda başka bir şey söylemesem bile, başka bir Müdür'ün soruşturması an meselesi."

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun."

"Öyle sayılır," dedim. "Ve bu sadece hesap verebilirlikle de ilgili değil. Yaptığı şeyler onda çoktan iz bıraktı. Eğer destek ve eğitim almazsa, bu değişiklikler çığ gibi büyüyecek."

"Bunu *bilmiyorsun*," diye ısrar etti Charity.

"Öyle sayılır," dedim daha yüksek sesle. "Tanrı aşkına Charity, onu korumaya çalışıyorum."

"Onu egoist bir kanguru mahkemesinin önüne sürükleyerek, güç tüccarı zorbalar mı? Onu idam etsinler diye mi? Bu nasıl Çocuğumu *korumak* mı?"

"Eğer gönüllü olarak benimle birlikte gelirse, onlarla birlikte çalışma konusunda samimi olduğunu gösterme şansı bulana kadar affedilmesini sağlayabileceğimi düşünüyorum."

"Öyle mi *düşünüyorsun*?" Charity söyledi. "Hayır. Bu yeterince iyi değil."

Hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıktım. "Charity, emin *olduğum* tek şey, eğer Molly ortaya çıkmazsa ve diğer egoistlerden biri güç taciri zorbalar onu bulursa, otomatik olarak büyücü ilan edecek ve idam edecekler. Tek başına kaldığında başına geleceklerden hiç bahsetmiyorum bile. Büyük olasılıkla o zamana kadar bunu hak etmiş olacaktır."

"Bu doğru *değil*," diye tersledi Charity. "O bir çeşit canavara dönüşmeyecek. Değişmeyecek."

"Tanrım, Charity. Ona yardım etmek istiyorum!"

"Bunu yapmanın nedeni bu değil," diye hırladı, ayağa kalkarak. "Kendi canını kurtarmak için onu da yanında götürmeye çalışıyorsun. Onu bulurlarsa, onu getirmediğin için seni hain ilan edeceklerinden ve onunla birlikte seni de idam edeceklerinden korkuyorsun."

Ben de kendimi ayaklarımın üzerinde buldum. Sessizlik odanın üzerine ağır ve baskıcı bir şekilde çöktü.

"Anne," dedi Molly sessizce, konuşmayı keserek. "Lütfen bana Harry'nin son iki gün içinde bencil olduğunu düşünmene neden olacak ne yaptığını söyle. Ya da korkak. Kaçabilmemiz için devlerle yüzleşmeye döndüğünde mi? Kurtarma girişiminde bulunmak için Yaz Leydisi'nin ona borçlu olduğu yükümlölüklerden vazgeçmesi miydi?"

Charity bir an için şok olmuşçasına sessiz kaldı. Sonra yüzü kızardı ve "Genç bayan, bu-" dedi.

Molly yumuşak bir şekilde devam etti, sesi sessiz ve sakindi, ne öfke ne saygısızlık ne de zayıflık gösteriyordu. "Ya da belki de sen baygınken ve kimse onu beni Konsey'e teslim etmek üzere götürmekten alıkoyamazken, o bana bir seçenek sunmak için durdu." Bir an için dudaklarını çığnedi. "Beni aldığından beri yaptığı her şeyi bana anlattın. Şimdi de benim için ölmeyi teklif ediyor anne. Ondan daha ne isteyebilirsin ki?"

Charity'nin yüzü daha da kızardı ve yüz hatlarında utanç gibi bir şey gördüğümü sandım. Tekrar oturdu, başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Sessizlik uzadı. Omuzları titriyordu.

Molly kayarak annesinin ayaklarının dibinde diz çöktü ve ona sarıldı. Charity de ona sarıldı. İkisi bir süre yavaşça ileri geri sallandılar ve loş oda görmeyi zorlaştırsa da ikisinin de ağladığından emindim.

Charity bir süre sonra, "Belki de haklısınız," dedi. "Sizi bu şekilde suçlamamalıydım, Bay Dresden." Omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırdı. "Ama gitmesine izin vermeyeceğim."

Molly yavaşça başını kaldırdı. Charity ile yüzleşti, çenesini biraz kaldırdı ve "Seni çok seviyorum anne. Ama bu senin seçimin değil. Yaptığım şeyden sorumlu olan benim. Bunun sonuçlarına katlanacağım."

Charity yüzünü Molly'den çevirdi, korkunç bir keder ve korku onu hafızamda ilk kez yaşlı gösteriyordu. "Molly," diye fısıldadı.

Peder Forthill konuşma sırasında bir ara gelmişti ama hiçbirimiz onu kapıda fark etmemiştik. Nazik sesi sabitti. "Kızın haklı, Charity," dedi. "O artık birçok açıdan bir yetişkin. Kendisine eşlik eden sorumlulukları kabul etmesini gerektiren eylemlerde bulundu."

"O benim çocuğum," diye itiraz etti Charity.

"Öyleydi," diye düzeltti Forthill onu, "sadece bir süreliğine. Çocuklar değerli bir armağandır, ama kendilerinden başka kimseye ait değildirler. Bize sadece kısa bir süreliğine ödünç verilirler." Rahip kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapı aralığına yaslandı. "Bence olanları bir düşünmelisin Charity. Dresden belki de sana ve Molly'ye yardım *edebilecek* tek kişiydi. Onun bu duruma dahil olmasının bir tesadüf olmadığını düşünüyorum." Bana tuhaf bir gülümseme verdi. "Ne de olsa. O gizemli yollarla çalışır."

Yerde yürüdüm ve Charity'nin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, sana söz veriyorum," dedim sessizce. "Kızını Konsey'den sağ salim geri getireceğim. Beni durdurmak için öldürmeleri gerekecek."

Charity bana baktı ve yüz hatlarında bir düzine duygunun titreştiğini gördüm. Umut, korku, öfke, üzüntü. İki kez konuşmak için ağzını açtı ama kelimeleri söylemeden önce ısırdı.

Sonunda fısıldadı: "Söz veriyor musun?" "Evet,"

dedim.

Bir süre bana baktı. Sonra başını kaldırdı ve Forthill'e, "Keşke Michael burada olsaydı," dedi.

Forthill ona, "Eğer öyle olsaydı, sence ne derdi?" diye sordu.

Gözleri tekrar bana kaydı ve kaşlarını çatarak şöyle dedi: "İnançlı olmak. Büyücüye güvenmek. Onun iyi bir adam olduğuna."

Rahip başını salladı. "Sanırım o da böyle söylerdi."

Charity gözlerimle buluşmadan bana baktı. "Ne kadar sürecek?"

"Bugün Konsey ile temasa geçeceğim. Kimin müsait olduğuna bağlı ama bu tür şeylere yüksek öncelik verilir. Yarın ya da en geç ertesi gün."

Başını tekrar eğdi ve başını salladı. Forthill'e, "Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" dedi.

"Molly kararını verdi," dedi Forthill sessizce. "Ve kara büyü'nün onu kullananlar üzerindeki etkileri hakkında öğrendiğim her şey Dresden'in sana söyledikleriyle uyuyor. Kızın çok ciddi bir tehlike altında, Charity."

"Kilise... olamaz mı?"

Forthill ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Hâlâ Gölgeler'e karşı nöbet tutan çok fazla kişi yok. Olanlar arasında da hiçbirimizin büyü konusunda gerçek bir becerisi yok. Ona vazgeçmesi için yardımcı olabiliriz ama yaşı göz önüne alındığında bu aslında hapsedilmekten başka bir şey olmaz." Molly'ye başıyla işaret etti. "Ve alınma çocuğum ama senin mizacınla, tam bir işbirliği yapmazsan, bu seni sadece karanlığa doğru daha hızlı itecektir."

"Hayır," dedi Charity. "Bunu bir kenara bırakması gerekiyor."

Molly kollarını karnına doğru sıkıca kavuşturdu ve dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Hayır."

Charity başını kaldırıp yalvardı: "Molly. Bunun sana neler yapabileceğini anlamıyorsun."

Kız bir an sessiz kaldı. Sonra, "Yetenekler benzetmesini hatırlıyor musun?" dedi.

Charity'nin gözleri parladı. "Sakın bunu haklı çıkarmak için kutsal kitabı kullanmaya kalkma."

Sessizlik için elimi kaldırdım ve "Bunu okumadım" dedim.

Forthill şöyle der: "Üç adama efendileri tarafından on beş, on ve beş gümüş talant tutarında para verildi. On beş talantı olan adam parayı yatırdı, çok çalıştı ve efendisine otuz talant geri verdi. On talantı olan adam da aynı şeyi yaptı ve yirmi talant verdi. Efendisi çok memnun oldu. Ama üçüncü adam tembeldi. Beş talantını toprağa gömdü ve

Onları sakladığı için ödüllendirilmeyi bekleyerek efendisine geri verdiğinde, efendisi çok kızdı. Tembel adama parayı saklaması için vermemiştir. Adama parayı kullanması ve topraklarını daha iyi, daha güçlü ve daha üretken hale getirmesi için vermiştir. Kıssadan hisse, kime çok verilirse, ondan çok şey istenir."

"Oh," dedim. "Stan Lee daha iyi söyledi. Ya da en azından daha hızlı." "Pardon?" Forthill söyledi.

"Örümcek Adam. Büyük güç büyük sorumluluk getirir," dedim.

Forthill dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Sanırım bu daha hızlı. Yine de bunun bir vaazda nasıl kullanılabileceği konusunda şüphelerim var."

Kaşlarımı çattım ve Charity'ye baktım. Başını eğmiş ve ellerini tekrar tekrar yumruk yapmıştı. O zaman onunla ilgili bir başka içgörü kafama dank etti.

Beş yetenek verilen kişi Charity'ydi. Güç ondaydı ve onu toprağa gömdü.

"Bir keresinde öğretmenim bana bir şey söylemişti," dediğimi duydum kısık bir sesle. "Hayattaki en zor ders, ne zaman hiçbir şey yapmayacağını öğrenmektir. Bırakmayı öğrenmek."

Molly başını Charity'nin kucağına koydu ve şöyle dedi: "Dışarıda kötü şeyler olduğunu biliyorsun. Benim bir fark yaratma şansım var. Yardım etmek istiyorum."

Michael'ın karısının çelik gibi iradesinin içinde bir şey aniden kırıldı. Molly'yi bir kez daha kucakladı ve o titrerken öylece tuttu. Sonra Charity fısıldadı, "Tabii ki biliyorsun. Sen babanın çocuğusun. Nasıl başka bir şey isteyebilirsin ki?"

Molly boğuk bir kahkaha attı ve daha yakına eğildi. "Teşekkür ederim."

"Senin için dua edeceğim," dedi Charity sessizce. Bana baktı ve gülümsemeye çalıştı. "Ve senin için, Harry."

Bölüm

Kırk üç

Forthill beni kendisine ait olduğundan emin olduğum küçük, dağınık bir ofise götürdü. Bana telefonu işaret etti ve sonra kapıyı , ben ondan bunu isteyemeden bana mahremiyet verdi. Masasının kenarına oturdum, tozluk cebimden iletişim bilgilerimi sakladığım defteri çıkardım ve Gardiyanları aradım.

Telefonu açan genç sesli kadınla bir şifre ve karşı imza rutini gerçekleştirdikten sonra aksanlı bir İngilizce ile "Aramanızın mahiyeti nedir?" diye sordu.

"Bir rapor," dedim. "Burada Kanunlardan birini çiğneyen genç bir kadın var."

"Bir büyücü mü yakaladınız?" diye sordu kadın.

"Tam bir işbirliği içinde teslim oldu. Olayla ilgili hafifletici sebepler var. Duruşmaya çıkmasını istiyorum."

"Bir duruşma..." dedi genç kadın. Kağıt hışırtıları duydum. "Müdür Bey, üzgünüm ama artık duruşma yaptığımızı sanmıyorum."

"Elbette var," dedim. "Sadece on ya da on iki yıldır bir tane yapmadık. Komutaya haber verin ve yarın gün batımında aynı yeri kullanacağımızı söyleyin. Müdür Ramirez'i güvenlikle görevlendiriyorum."

"Bilmiyorum," diye geçiştirdi kadın. Sesi genç ve kararsız geliyordu. Kızıl Saray'a verdiğimiz son kayıplar pek çok genç büyücünün önünü açmıştı ve ölenlerden çok tehlikeli bir sorumluluk devralmışlardı. "Bunun uygun olup olmadığından emin değilim."

"Bu işi şöyle yapacağız," dedim ona. "Tek yapman gereken Morgan ve Luccio'ya haber vermek. Onlara ne dediğimi söyle. Anladın mı?"

"Evet, efendim," dedi. Sesi neredeyse minnettar gibiydi. "Haberini yukarıya ileteceğim."

"Teşekkür ," dedim ve kapattım.

Derin bir nefes aldım. Haber Gardiyanlara doğru yola çıkmıştı ve artık kendimi bu işe adanmıştım.

Kapı çalındı ve sonra Forthill kapıyı açtı. "Bitti mi?" "Evet," dedim.

"Teşekkürler."

"Elbette. Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Zaten gereğinden fazlasını yaptın."

Biraz gülümsedi. "Tartışılabilir," dedi. "Yine de size bir şey sorabilir miyim?"

Başımı salladım.

"Genç adam," dedi. "Nelson. Gerçekten takip ediliyor mu?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Olması için bir neden yok. Molly ona bir büyü yaptı ve onu uyuşturucu kullanımından korkmaya zorladı."

Kaşlarını çattı. "Ve bunun bir paranoya duygusu yarattığını mı düşünüyorsun?"

"Ona karşı hissettiği duyguların büyüü ne kadar bozacağını bilmiyordu. Bunu yapmak istemedi ama çocuğa bir dünya acı verdi." Başımı salladım.

"Paranoya. Kabuslar. Fobiler. Ve ilaçların fiziksel yoksunluğunu da hissediyor. Kalıcı hasar görmüş olabilir."

"Zavallı çocuk," dedi Forthill.

"Ona yardım etmeye nasıl başlayacağımı bilmiyorum, Peder," dedim. Bir an durakladım, sonra "O bir yetim" dedim.

Forthill gülümsedi ve gözlüklerini çıkardı. Bir mendille parlattı. "Yardım etmeye nereden başlayacağınızı bilmiyor olabilirsiniz. Ben biliyorum. Merak etme, Dresden. Çocuk yalnız kalmayacak."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bunu senin için yapmıyorum," dedi, "çocuk için yapıyorum. Ve Tanrı'ya olan itaatimden. Ama rica ederim."

Defteri bir kenara bırakıp ayağa kalktım ama Forthill kapı aralığında kaldı, yüzünde doğrudan bir ifade vardı.

"Anlat bana," dedi Forthill. Temiz olduğundan emin olmak için gözlerini kısarak gözlüklerine baktı. "Kızı koruyabileceğine inanıyor musun?"

"Sanırım öyle," dedim sessizce. Konsey'de çok fazla arkadaşım yoktu. Ama olanlar da Üst Düzey Konsey'deydi - özellikle savaş zamanında bir yürütme organıdır. Beni desteklerlerdi. Bu çocuğu tamamen temize çıkarmazdı ama en azından idam edilmek yerine bir tür sıfır tolerans şartlı tahliyesine tabi tutulabilirdi.

Forthill beni sabırlı, parlak mavi gözlerle izledi. "Bu durum size tanıdık geliyor."

Biraz gülümsedim. "Samimi olarak." "Görmeye başladım," dedi.

"Söyle bana," dedim. "Charity'ye benim hakkımda söylediklerine gerçekten inanıyor musun? Molly için orada olmamı Tanrı'nın ayarladığına?"

Gözlüklerini değiştirirken bana baktı, parlak mavi gözleri sabitti. "Biliyorum. Dine pek bağlı olmadığını biliyorum, Dresden. Ama yıllar içinde seni tanıdım. Bence sen iyi bir adamsın. Ve Tanrı kendini bilir."

"Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

Gülümsedi ve başını salladı. "Yani, çoğunlukla, her şeyin Rab'bi sevenlerin iyiliği için birlikte çalıştığına inancım var. Senin hakkında söylediklerimde ciddiymdim."

Hafifçe homurdandım ve başımı salladım. "Harry Dresden. Tanrı'dan gelen bir görevdeyim."

"Hiç de olası olmayan bir tesadüf gibi görünüyor, değil mi? Michael'ın Konsey'de tanıdığı tek kişinin kızına en iyi yardım edebilecek konumda olması, tam da Michael'ın çağrıldığı sırada?"

Omuz silktim. "Tesadüfler olur," dedim. "Ve Tanrı'nın beni şampiyonlarından biri olmam için yedek kulübesinde ısındırdığını sanmıyorum."

"Belki de değil," dedi Forthill. "Ama yine de hazırlıklı olduğunuzu düşünüyorum."

"Hazır mısın?" Ben sordum. "Ne için? Kim tarafından?"

Forthill başını salladı. "Bu yaşlı bir adamın önsezisi, hepsi bu. Şu anda karşılaştığın şeyler seni daha büyük bir şeye hazırlamak için var. Daha fazlası."

"Tanrım," dedim. "*Umarım* öyle olmaz. Zaten yeterince sorunum var, bir de daha büyük sorunlarla uğraşmayayım."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Belki de haklısın."

Bir düşünce üzerine kaşlarımı çattım. "Peder. Bana bir şey söyleyin. Yüce Tanrı neden Michael'ı tam da ailesinin onları korumasına en çok ihtiyaç duyduğu anda bir göreve göndersin ki?"

Forthill bir kaşını kaldırdı. "Oğlum," dedi, "Tanrı her şeyi her zaman bilir. Doğası gereği, her şeyi bilmesi O'nun olmuş, olmakta olan ve olacak olan şeyleri bilmesini sağlar. O'nun nedenlerini göremesek ya da kendi bakış açımızdan kabul edemesek de, yine de oradadırlar."

"Yani demek istiyorsunuz ki her şeyin en iyisini Tanrı bilir ve biz sadece O'na güvenmeliyiz."

Forthill gözlerini kırptırdı. "Şey. Evet."

"Yüce Tanrı'nın apaçık ortada olan bir şeyi yapmaması için bir neden var mı?"

Zavallı Forthill. Yıllardır kendini karanlık büyücü Dresden ile teolojik bir düelloya hazırlıyordu ve o an geldiğinde ona gerçek bir dövüş bile vermiyordum. "Şey. Hayır. Ne demek istiyorsun?"

"Belki de Yüce Tanrı Michael'ı tam da kızını koruması gerektiği anda göndermemiştir. Belki de Michael'ı gönderdi çünkü tam olarak yapmasını istediği şey buydu." Kısa bir kahkaha attım. "Eğer yanıyorsam, bu çok büyük bir tesadüf olur..." Bir an kaşlarımı çattım, sonra dedim ki, "Bana bir iyilik yap. Benim için Molly'yi getir. Konsey prosedürü onu yalnız bırakamayacağımı söylüyor. Bu iş bitene kadar onu yanımda tutmalıyım."

Ayağa kalktı ve başını salladı, hâlâ biraz şaşkın olsa da kabullenmişti. "."

"Ve bir şeyi bilmem gerekiyor, Peder. Michael'ın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Forthill başını salladı.

"Ona haber verebilir misin?" diye sordum. "Yani, eğer gerçekten mecbur kalırsan?" Başını eğdi, kaşlarını çattı ve "Neden?" diye sordu.

"Çünkü aklıma bir fikir geldi," dedim. "Onunla temasa geçebilir misin?"

Forthill gülümsedi.

Bölüm

Kırk Dört

Tamircimin yetenekleri doğaüstü sınırlardaydı. Bana Beetle'ın aktif göreve dönmeye hazır olduğunu ve pek bir şeye benzemese de pedallara bastığımda arabanın yuvarlanabileceğini söyledi - ki gerçekten ihtiyacım olan tek şey de buydu. Böylece Molly ve ben, bu karmaşanın başında Konsey'le buluştuğum göl kenarındaki depoya doğru yola çıktık.

Motoru kapattığımda, Beetle ölmeden önce dişlerimi birbirine vuracak kadar sert bir şekilde sarsıldı ve titredi. Sonrasında birkaç saniye boyunca hırıltı ve tıkırtı devam etti.

Molly önüne baktı, yüzü solgundu. "Burası o yer mi?"

Yıkık dökük eski depo turuncu akşam ışığında öğle vakti olduğundan daha farklı görünüyordu. Gölgeleler daha uzun ve karanlıktı ve binadaki kusurları ve çöküntüleri vurguluyor, mekâna hatırladığımdan çok daha yıkık dökük, terk edilmiş bir görünüm veriyordu. Orada daha az araba vardı ve bu da mekâna daha da terk edilmiş bir hava veriyordu.

"İşte " dedim sessizce. "Hazır mısın?"

Yutkundu. "Elbette," dedi ama korkmuş ve çok ama çok genç görünüyordu. "Sırada ne var?"

Cevap olarak arabadan indim ve Molly de beni takip etti. Gözlerimi kısarak etrafıma bakındım ama yaklaşık yirmi metre ötede hava parıldayıp Ramirez kendisini gizleyen örtüden çıkana kadar kimse yoktu.

Carlos Ramirez, Muhafızlar'da bölge komutanlığı görevi verilen en genç büyücüydü. Orta boyluydu, teni bronz bir sağlıkla parlıyordu ve hem Muhafızların gri pelerinini hem de sol kalçasında onların -daha doğrusu *bizim*- gümüş kılıçlarından birini taşıyordu. Sağ elindeki kılıfta ağır bir yarı otomatik silah taşıyordu ve askeri tarzdaki ağ kemerinde de birkaç el bombası vardı.

"Güzel örtü," dedim. "Geçen günden çok daha iyi."

"Geçen gün burada değildim," diye yumuşak bir güvenle beni temin etti. "İşin mi?" diye sordum.

"Kolaymış gibi gösteriyorum," dedi alçakgönüllülükten eser kalmadan. "Zaten müstehcen bir şekilde yakışıklıyken bu kadar yetenekli olmak bir lanet, ama elimden geldiğince devam etmeye çalışıyorum."

Güldüm ve ona elimi uzattım. Elimi sıktı. "Dresden," dedi. "Ramirez." Sağıma doğru başımı salladım. "Bu Molly Carpenter."

Kıza bir göz attı, onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Başını kibarca eğmeden, "Hanımefendi," dedi. Bana baktı, eliyle bir yön gösterdi ve "Sizin için hazırlar. Ama bir dakika benimle yürür müsünüz? Seninle konuşmam gerek." Molly'ye baktı. "Özel olarak."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Molly, hemen döneceğim."

Dudağını ısırды ve başını salladı. "Tamam."

Ramirez biraz özür dileyen bir gülümsemeyle, "Hanımefendi," dedi. "Şu anda tam olarak nerede duruyorsanız orada kalmanızı istiyorum. Tamam mı?"

"Cehennem çanları," diye mırıldandım. "O kadar tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ramirez, "Bence bu güvenlik protokolü," dedi. "Eğer bunu yapmamı istemiyorsanız, bana sormamalısınız."

Hırıltılı bir cevap vermeye başladım, ama boğuldum ve "İyi. Molly, şimdilik orada dur. Görüş alanından çıkmayacağım."

Başını salladı ve ben de Ramirez'le birlikte döndüm. "Çocuk bu mu?" diye sormadan önce çakılların üzerinde birkaç adım yürüdük.

Ramirez, birine "çocuk" diye hitap etmek şöyle dursun, kendisi bile iyi bir araba sigortası yaptıracak yaşta değildi ama çok hızlı büyümek zorunda kalmıştı. Kızıl Saray ile savaş patlak verdiğinde henüz bir çıraktı ve tam bir büyücü statüsü kazandıktan sonra Konsey için iyi hizmetlerde bulunmuş, vampirlerle birkaç kötü çatışmada savaşırmıştı. İnsanın aceleyle yaşlanmasına neden olan türden bir şeydi.

"Bu o," diye onayladım. "Kurbanları inceleme şansınız oldu mu?"

"Evet." Kaşlarını çattı ve bir süre beni izledikten sonra "Tanıdığın biri" dedi.

Başımı salladım.

Tekrar ona baktı. "Kahretsin."

Ona kaşlarımı çattım. "Neden?"

Ramirez, "Bugünün onun için iyi geçeceğini sanmıyorum," dedi.

Midem aniden soğudu. "Neden olmasın?"

"Oregon'daki savaşın nasıl sonuçlandığı yüzünden," dedi. "Summer'dan gelen kuvvetler onların arkasına saldırdığında, vampirleri fena benzettik. Morgan Kızıl Kral'ın üç metre yakınına kadar gelebildi."

"Onu Morgan mı öldürdü?"

"Hayır. Ama denemediği için değildi. Kızıl Kral kaçmadan önce bir Dük'ü ve bir çift Kont'u öldürdü."

"Kahretsin," dedim, etkilenmiştim. "Ama bunun Molly ile ne ilgisi var?"

Ramirez, "Kızıllar'ı taşaklarından yakalamıştık," dedi. "Gerçek dünyada gün doğumu yaklaşıyordu ve Nevernever'a çekilmeye çalıştıklarında periler bir pıranha sürüsü gibi üzerlerine çullandı. Kızıllar ağır toplarımızın bir kısmını geri çekmenin bir yolunu bulmak zorundaydı ve buldular da. Luccio'nun eğitim kampı."

Bir nefes aldım. "Luccio ve yenilere mi saldırdılar?"

"Evet. McCoy, Rüzgârı Dinle ve Martha Liberty kampı rahatlatmak için savaştan gelen bir kuvvete liderlik ettiler."

"Yaptılar, ha? Nasıl gitti?"

Derin bir nefes aldı ve "Henüz rapor vermediler. Bu da demek oluyor ki..."

"Bu, Kıdemli Konsey'deki desteğimin bana yardım etmek için burada olmadığı anlamına geliyor." Ramirez başını salladı.

"Kimin vekilleri var?"

"Onlar gidene kadar sizden haber alamadık, bu yüzden vekillerini kimseye emanet etmediler."

İçimi çektim. "Yani Merlin onları varsayılan olarak elinde tutuyor. Ve benden pek hoşlanmıyor. Sırf bana inat olsun diye onu mahkûm etmek için oy kullanırdı."

"Her şey daha iyiye gidiyor," dedi. "Kadim Mai hâlâ Endonezya'da ve LaFortier onlar yer değiştirirken Venatori'yi koruyor. Merlin de onların oylarına sahip ve Gatekeeper'ın geleceğini sanmıyorum."

"Demek ki görüşü önemli olan tek kişi Merlin," dedim.

"Hemen ." Sonra Ramirez kaşlarını çatı. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Ben değilim," dedim. "Bir şeyler ters gidebilecekse, gider. Şimdiye kadar bunu kabul ettim."

Başını öne eğdi. "Size az önce söyledim, çocuk muhtemelen daha yargılanmadan suçlu bulunacak."

"Evet," dedim. Dudağımı çiğnedim. Bu işleri daha da zorlaştıracaktı. Ebenezar ve arkadaşlarının en azından biraz yardım edeceğini umuyordum. Konsey prosedürlerini ve onları nasıl manipüle edeceklerini benden daha iyi biliyorlardı. Ayrıca Merlin' de tanıyorlardı, ki Merlin'in sihirli yetenekleri bir yana, konu Konsey toplantılarında manevra yapmaya geldiğinde son derece kaygan bir balıktı.

Merlin'in bana ve dolayısıyla Molly'ye karşı çıkmak için her türlü sebebi vardı. Şimdi, beni desteklemelerine güvendiğim insanların oylarını alırsa, kelimenin tam anlamıyla Molly'nin yargıcı, jürisi ve celladı olabilirdi.

Yani. En azından yargıç ve jüri. Morgan infazı yapacaktı.

Dişlerimi sıktım. Planım teorik olarak hâlâ işe yarayabilirdi ama şu andan itibaren sonucu değiştirmek için yapabileceğim çok az şey vardı. Tekrar Molly'ye baktım. İşte buradaydık. Onu bu dönüşe ben getirmiştım. Sonuna kadar götüreceğim.

"Peki," dedim. "Bununla başa çıkabilirim."

Ramirez bana bir kaşını kaldırdı. "Daha üzgün görüneceğini düşünmüştüm."

"Ağzımdan köpükler saçmaya başlasam bir faydası olur mu?"

"Hayır," dedi Ramirez. "Bu birkaç şeyi *açıklayabilir*, ama tek başına yardımcı olmaz."

"Su, köprü," dedim. "Dökülen süt. Değiştiremeyeceğin şeyleri kabul et."

"Başka bir deyişle, bir planınız var," dedi Ramirez.

Omuz silktim ve ona sıkıca gülümsedim ve tam o sırada alçak, zonklayan bir motor eski depoya yaklaştı.

Ramirez'in eli silahının kabzasına gitti. "Sakin

ol," dedim ona. "Onları ben davet ettim."

Bir motosiklet, depolar arasındaki labirent gibi sokaklardan ve çukurlardan geçerek ilerledi ve Blue Beetle'in yanındaki çakıllara çarparak durdu. Fix motosikletin ayaklığını indirdi ve sonra Lily ile birlikte motosikletten indiler. Fix bana küçük bir selam verdi, ben de ona başımla karşılık verdim.

Ramirez kaşlarını kaldırdı ve "Bu düşündüğüm kişi mi?" diye sordu.

"Summer Knight ve Lady," diye onayladım.

"Kahretsin," dedi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu bir tür kavgaya mı dönüştüreceksin?"

"Los," diye azarladım onu. "Ben bunu yapar mıyım?"

Bana sabit bir bakış attı ve sonra "Güvenliği halletmemi istemek *zorundaydın*" dedi.

"Ne diyebilirim ki dostum? Başka kimse yeterince güzel ve yetenekli değildi."

"Kimse onu kötü gösteremeyecek kadar yetenekli değildir, Dresden," diye mırıldandı. Sonra Lily ve Fix'e hesapçı bir bakış attı ve "Pekala. Her halükarda bu ilginç olacak. Beni tanıştırmı mısın?"

"Evet."

Ben yaptım. Sonra Ramirez bizi depoyu algıdan koruyan perdeden geçirdi. Kapıdaki iki gardiyan herkeste silah aradı.

Hatta düşman büyülerini, peçeleri ve gizli silahları tespit etmek için kullandıkları canlı bir tapınak köpeği heykelleri bile vardı. Taş yapı beni biraz tedirgin etti - bir keresinde yanlış alarm yüzünden neredeyse bir tanesi tarafından saldırıya uğruyordum - ama bu sefer hiç ilgi göstermeden yanımdan geçti. En uzun süre Molly'nin üzerinde oyalandı, bir keresinde öğütücü bir hırıltı çıkardı ama bir süre sonra sakinleşti ve kapının yanındaki yerine döndü.

İçeri girmeye başladım ama Ramirez koluma dokundu. Durdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Molly'ye baktı ve kemerinden siyah bir bez çıkardı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim. "Bu

bir protokol, Harry."

"Bu sadistçe ve gereksiz."

Başını iki yana salladı. "Burada bir seçenek sunmuyorum." Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Ben de bundan hoşlanmıyorum. Ama şimdi protokolü ihlal edersen, *özellikle* de zihin kontrol büyüsü içeren bir davada, Merlin'in yargılamanın potansiyel olarak tehlikede olduğunu ilan etmek için ihtiyaç duyduğu tek bahane bu olacaktır. Kız hakkında kısa bir hüküm verebilecek ve seni de beni de ihtiyati gözetim altına alabilecektir."

Dişlerimi sıktım ama Ramirez haklıydı. Konsey'in önüne ilk kez çıkarıldığım zamanı hatırladım. O geceye dair hafızamda diğerlerinden daha çok yer eden bir şey vardı: Başıma, yüzüme geçirdikleri siyah kumaş kukuletanın kokusu. Biraz toz, biraz naftalin kokuyordu ve bana hiçbir şekilde ışık gelmiyordu. Beynimin dehşete kapılmış bir köşesi, kapüşon yüzümde olduğu sürece gerçekte bir insan olmadığımı fark etmişti. Ben sadece bir yaratık, bir istatistik ve potansiyel bir tehdittim. Lanetlinin yüzüne bakmak zorunda kalmadan ölüm cezası vermek çok daha kolay olurdu.

Başığı Ramirez'den aldım ve Molly'ye döndüm. "Korkma," dedim ona sessizce. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerimin içine baktı, dehşete kapılmıştı ve cesur görünmeye çalışıyordu. Yutkundu ve bir kez başını salladı, sonra gözlerini kapattı.

Depoya kızgın bir bakış attım. Sonra kapüşonu Molly'nin pembe-mavi saçlarının üzerinden geçirdim ve solgun yüzüne doğru çektim.

"Yeterince iyi mi?" Ramirez'e sordum.

Bunun için onu suçlamam adil değildi, ama sesimdeki suçlama notası amaçladığımdan çok daha güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Ramirez yüzünde utanç ifadesiyle başını çevirdi ve başını salladı. Sonra deponun kapısını açtı.

Molly'nin elini tuttum ve onu içeri götürdüm.

Bölüm

Kırk Beş

Kan bir Gardiyan'ın pelerinini lekelemeyebilir ama eski, gözenekli bir beton zeminden kanı çıkarmak neredeyse imkânsızdır. Merlin, Morgan ve bir düzine Gardiyan daha önce durdukları yerde, genç büyücünün kafasının kesildiği yerde kalan koyu kahverengi lekeyi çevreleyen gevşek bir daire şeklinde duruyordu.

Morgan'ın kulaklarından birinde yeni bir kesik vardı ve sol bileği tıbbi bantla sıkıca sarılmıştı. Yine de sakin ve kararlı bir şekilde duruyordu, Beyaz Konsey'in adalet kılıcının ucu yerdeydi, elleri ağır kabzanın üzerinde kavuşturulmuştu. Beni gördüğünde yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Bu adamdan düz bir aşağılama ve düşmanlık görmeye alışkındım. Aynı şeyi Morgan'a karşı da hissetmeye alışmıştım.

Ama onu iş başında görmüştüm. Hayatının nasıl olduğu hakkında biraz bilgi edinmiştim. Onu neyin etkilediğini geçmişte olduğundan daha iyi anladım ve

artık onu sevmiyordum. Adama saygı duyuyordum. Bu, fırsatım olsa onu ulusal televizyonda pantolonsuz bırakmayacağım anlamına gelmiyordu, ancak artık onu tamamen reddedemezdim de.

Önümüzdeki birkaç dakika içinde Molly'yi öldürme emri almış olabilecek adama başımı salladım. Bu dostça bir baş sallama değildi. Daha çok bir eskrim maçında rakibine verilen selama benziyordu.

O da aynı şekilde karşılık verdi ve bir şekilde Morgan'ın, kızın savaşımadan yaralanmasına izin vermeyeceğimi bildiğini hissettim. Sağ elinin parmakları kılıcın kabzasına yavaşça vuruyordu. Bu bir tehdit değildi: Sadece bir ifadeydi. Beyaz Konsey'in adaletiyle savaşırsam, onunla savaşıp olacaktım.

İkimiz de bu tür bir kavganın nasıl biteceğini

biliyorduk. Ben asla hayatta kalamazdım.

İkimiz de biliyorduk ki, eğer doğru sebepler verilirse, bunu yine de yapardım.

Morgan'ın yanındaki Merlin de yüz hatlarında spekülasyonlarla beni izliyordu. Duruşma Molly'nin istediği gibi gitmezse kavga etmeyi planlamadığımı biliyordu. Geçmişte Merlin bana dudak bükebilir, gözüme tükürebilir ve en kötüsünü yapmam için bana meydan okuyabilirdi. Şimdi ise başka bir şeyin peşinde olduğumdan emindi ve Molly'nin elini tutup kör adımlarına rehberlik ederek içeri girdiğimde kafasında dönen dişlileri görebiliyordum, hemen ardından Fix ve Lily geliyordu.

Morgan Ramirez'e başıyla işaret etti ve Ramirez kapıları kapatıp binanın etrafındaki çemberi kapatmaya gitti; bu, Gardiyanlar tamamen fiziksel yaklaşımları korurken büyülü saldırıları önleyecek bir bariyerdi. Ancak Ramirez kapıları zincirlemek için uzanmadan hemen önce, kapılar açılarak Kapı Bekçisi'nin uzun ve uğursuz figürünü ortaya çıkardı. Resmi siyah cübbesini giymiş, koyu gözlerinin ışıltısı dışında yüz hatlarını gölgede bırakan koyu mor bir örtü takmış olan Kapı Bekçisi bir an için kapının eşiğinde durdu ve bir şey bana Merlin'e baktığı izlenimini verdi.

Eğer öyleyse, Merlin sarsılmamıştı. Yaşlı büyücü, Kapı Bekçisi'ni selamlamak ve saygı göstermek için başını eğdi ve adamın kendisine katılmasını işaret etti. Bunun yerine, Kapı Bekçisi dairenin ortasındaki bir noktaya doğru yürüdü

Merlin'le benim aramda sessizce durdu ve yaşlı, ince bir asaya yaslandı.

Merlin gözlerini kısarak bir süre bu pozisyonu inceledi ve sonra odadakilere Latince hitap etti. "Gardiyanlar, çemberi kapatın. Müdür Dresden, lütfen öne çıkın ve bize misafirlerinizi tanıtır."

Molly'nin elini güven verici bir şekilde sıktım, sonra onu bıraktım ve bir adım öne çıktım. "İlk iş olarak," dedim, etrafımda bulunan bir düzine kadar Gardiyan'a ve bölgede bulunan ya da Üst Düzey Konsey'in kadrosunda yer alan birkaç savaşçı olmayan Konsey üyesine bakarak. "Burada İngilizce bilmeyen biri var mı?"

Merlin kollarını kavuşturdu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Konsey toplantıları Latince yapılır."

Yaşlı piç Latincemin o kadar da iyi olmadığını biliyordu. Oldukça iyi anlayabiliyordum, ama kendi kendime konuşmam, dilbilimsel gerçekdışılık ortaya çıkana kadar kelimelerin giderek daha garip şekillerde yer değiştirmesine neden oluyordu. Molly'yi Latince savunmaya kalkarsam, daha en başından aptal gibi konuşurdum ve Merlin de bunu biliyordu. Teknik olarak herhangi bir savunmayı bastırmak için ihtiyaç duyduğu tüm güce sahip olsa da, yine de Konsey'in geri kalanına karşı sorumluydu, bu yüzden eylemlerini haklı çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı. Konsili duyduğu andan itibaren beni Latince ile baltalamayı planlamıştı.

Ama ben de bir şeyler planlayabilirim.

"Latince'nin geleneksel dilimiz olduğunu kabul ediyorum," diye cevap verdim Merlin'e kocaman bir gülümseme vererek. "Ama misafirlerimiz Yaz Leydisi Lily ve şu anki Yaz Şövalyesi Fix bu dili konuşmuyor. Böylesine prestijli ziyaretçilerimize ve Yaz'daki müttefiklerimizin elçilerine karşı en ufak bir nezaketsizlik göstermek istemem."

Boğul bakalım, pislik, diye düşündüm. Konsey'i kışına kadar batmış timsahlardan kurtaran müttefiki küçümsediğini görelim.

Merlin gözlerini kıstı ve bir süre seçeneklerini düşündükten sonra, bu hamleye karşı koyacak bir yol bulamayarak başını salladı. "Pekâlâ," dedi İngilizce olarak, ama sesi isteksizdi. "Konsey, Yaz Leydisi ve Şövalyesi'nin bu toplantıdaki varlığını memnuniyetle karşılıyor ve topraklarımızda kaldıkları sürece misafirperverliğini ve korumasını uzatıyor."

Lily onaylarcasına başını eğdi. "Teşekkür , saygıdeğer Merlin."

O da başını onun önünde eğdi. "Hiç de değil, Majesteleri. Gizli iç işlere yabancıları karıştırmak pek âdetimiz değildir." Bakışlarını dikkatle tekrar bana çevirdi. "Ancak halklarımız arasındaki son gelişmeleri göz önüne alırsak, sizi buradan kovmak gerçekten nankörlük olur."

"olurdu, değil mi?" diye kabul ettim.

Merlin'in gözleri bir an için donuklaştı ama ifadesi tekrar tarafsızlığa döndü. "Müdür Dresden. Gardiyanların bölgesel komutanı olarak, görevleriniz ve komuta alanınızla ilgili konularda bir toplantı düzenleme yetkisine sahipsiniz. Uygun olur olmaz, bu toplantının amacı konusunda bizi aydınlatır mısınız?"

"İki sebep var," dedim. "Birincisi Yaz Leydisi'nin Kıdemli Konsey'e hitap etmesine izin vermek." Başımı çevirip Lily'ye başımı salladım, o da çemberin içine doğru ilerlerken ben de geri çekilip Fix'in yanında durdum.

"Saygıdeğer Merlin," diye başladı, sesi ciddi ve resmiydi. "Kraliçem Titania size ve sizinkilere, özellikle de cesaretleriyle Yaz Sarayı'nın hayranlığını kazanan iki kişiye selamlarını iletmemi istedi."

Kaşlarımı çattım. "Nedir bu?" Fix'e fısıldadım.

"Şşşt," dedi. "Dikkatini ver. Oraya varacak." "Ondan tek istediğim yaptığımız şeyi doğrulamasıydı."

"Sabırlı ol," diye fısıldadı Fix. "Gelecektir."

Lily omzunun üzerinden bana baktı ve göz kırptı. Seğirdim. Arctis Tor'daki kulenin tepesindeki Mab'a ait olabilecek heykelin hareketine tıpatıp benziyordu.

Lily Morgan'a döndü ve şöyle dedi: "Müdür Morgan. Venatori ve hizmetkârlarını cesurca savunmanız ve Kızıl Kral'a saldırmanız, onun daha önce hiç görmediği başarılarıdır. Kraliçem size ve hizmet ettiğiniz Konsey'e iltifatlarını ve tebriklerini sunuyor, Müdürüm. Ayrıca, bu tür cüretkâr ve adanmış davranışların takdir edilmeden ya da ödüllendirilmeden kalmasına izin vermeyecektir ve bu yüzden bu nişanı size vermemi istedi."

Lily saf gümüşten, küçük, karmaşık detaylara sahip bir meşe yaprağı tuttu. Ona doğru yürüdü ve meşe yaprağını gri pelerinine, kalbinin hemen üzerine ilişti. "Seni Yaz Sarayı'nın dostu ve efendisi ilan ediyorum, Müdür Morgan. Kendini Sidhe diyarının yakınlarında tehlikede bulursan, bir kez ve sadece bir kez, bu alete dokunman ve yardım için yüksek sesle Titania'yı çağırman yeterli."

Morgan'ın yüzünde garip bir ifade vardı, sanki aynı anda birkaç ifade vermeye çalışmış ve yarı yolda kalmış gibiydi. Ağzı bir açıldı, bir kapandı, sonra da belinde derin bir eğilmeyle yetindi ve "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi.

"Bu da ne böyle?" Fix'e fısıldadım.

Küçük adam sırtıttı. "Gümüş Meşe Tarikatı küçümsenecek bir şey değil. Sus."

Lily gülümsedi, ince bir elini meşe yaprağının üzerine koyarak kutsadı ve sonra bana doğru yürüdü. "Müdür Dresden," dedi. "Sizin savaşa yaptığınız katkı da en az sizin kadar takdire şayan. Kraliçem bana-"

"Onun katkısı mı?" dedi Merlin onun sözünü keserek.

Lily'ye göz kırptım.

Merlin, "Dresden savaşta yoktu," diye itiraz etti.

"Kesinlikle hayır," dedi Lily, konuşurken dönerek oradaki her büyücüye bazı sözleriyle hitap etti. "İki gece önce geç saatlerde, Müdür Dresden küçük bir kuvvetle Arctis Tor'a bir baskın planladı ve yönetti."

Odada toplu bir nefes alma sesi duyuldu ve bunu mırıldanmalar ve fısıldaşmalardan oluşan belirsiz bir vızıltı izledi. Merlin'in poker suratı bana tepkisi hakkında bir şey söyleyemeyecek kadar iyiydi ama Morgan'ın kaşları kalktı.

"Müdür Dresden ve ekibi kale savunucularının arasından sıyrılarak Arctis Tor'un kalbindeki buzlu pınara ateş saldırısı düzenledi. Onun eylemleri sınırlarımızdaki Kış güçlerinin düzenini bozdu ve onları suçlularla başa çıkmak için kaleye çekilmeye zorladı. Oraya vardıklarında, bölgedeki zaman akışı yavaşladı ve kendi güçlerimizin yardımınıza gelmesi için bir fırsat yarattı.

"Neden bahsediyor bu?" Fix'e fısıldadım. "Oraya varana kadar oraya gittiğimi bilmiyordum ve geriye kalan tek şey savaşmaktı."

"Mmmm," diye mırıldandı Fix. "Ve yine de söylediği tek bir kelime bile doğru değildi."

Homurdandım.

"Kısacası, saygıdeğer Merlin," diye devam etti Lily, "ve Konsey'in saygıdeğer üyeleri, eğer Dresden Mab'ın inine, Kış'ın en güçlü kalesine saldırmasaydı, eğer Dresden Arctis Tor'un kapılarına dayanmasaydı, savaş kesinlikle kaybedilmiş olurdu. Savaştan sağ salim evine dönen her ruh, hayatını Harry Dresden'a ve onun cesaretine borçludur."

Sessizlik çöktü.

Çemberin etrafına yavaşça baktı ve sessizliğin önceki sözlerini herhangi bir konuşmadan çok daha iyi vurgulamasına izin verdi. Bir süre sonra, "İşte bu nedenle," dedi, "Kraliçem Müdür Dresden'e Yaz Sarayı'nın dostu ve yaveri statüsünü veriyor." Bana döndü ve kalbimin üzerine bir gümüş yaprak daha iliştirdikten sonra elini kalbimin üzerine koydu. Bana baktı ve gülümsedi. "Sen de ihtiyaç duyduğunda bize başvurabilirsin. Aferin Harry."

Parmak uçlarında durup yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra Merlin'e döndü. "Kraliçem, Kızıl Saray'ın yarattığı tehdide karşı Konsey'in yardımına gidebilmekten memnuniyet duymakla birlikte, Kış'ın güçlerinin eski konumlarına geri döndüğünü ve Yaz güçlerinin bir kez daha sınırlarımızda tetikte olması gerektiğini bilmenizi istiyor, saygıdeğer Merlin. Bu durum değişene kadar Summer'ın müttefiklerine sadece sınırlı yardım sunabileceği konusunda sizi uyarıyor."

Merlin bana o kadar sert bakıyordu ki bir an için Lily'nin uyarısını duymadığımı sandım. Sonra gözlerini kırıştırdı ve biraz silkelendi. "Elbette Majesteleri," dedi. "Lütfen Majestelerine Beyaz Konsey'in minnettarlığını iletin ve bu umutsuz zamanlarda bile dostluğunun unutulmayacağına dair onu temin edin."

Başını tekrar eğdi. "Öyle yapacağım. Ve böylece görevlerim sona erdi." Fix'in yanındaki eski konumuna geri çekildi.

"Neden," diye mırıldandım içimden, "Titania'nın bana bir madalya vermesinin görüldüğü kadar basit olamayacağı hissine kapılıyorum?"

"Çünkü rüzgâr güneyden esiyorsa bir şahinle bir el testeresini ayırt edebilirsin," diye mırıldandı Lily. "Ama bugün sana bir faydası var." Bana gülümsedi. "Bir Yaz Kraliçesi'nin sadece senin dediklerini yapmasını ve daha fazlasını yapmamasını beklemiyordun herhalde?"

Merlin Morgan'la sessizce görüşmek için dönerken ben de içimden bir şeyler mırıldandım. Büyücüler bu fırsatı dedikodu ve teoriler üretmek değerlendirirken genel bir fısıldaşma havası yükseldi.

Molly'nin soğuktan titreyen elini buldum ve tekrar sıktım. "Ne oldu?" diye sordu kız bana.

"Lily benden bir kahramanmışım gibi bahsetti," dedim. "Herkes şok olmuş gibi görünüyor."

"Bunu çıkarabilir miyim?" Molly sordu.

"Henüz değil," dedim ona.

"Harry," dedi Ramirez bana doğru yaklaşarak. "Konuşmaması gerekiyor."

"Evet, evet," diye mırıldandım ve Molly ile konuşmak için sesimi alçalttım. "Sakin ol evlat. Endişelenmemeye çalış. Şimdiye kadar her şey yolunda."

Ki bu yeterince doğrudu. Okuma yazma bilmeyen bir aptal gibi görünmemeyi başarmıştım ve Lily'nin doğaçlama madalya töreni, savaşçı kimliğimi Konsey'in en yetenekli askerininkiyle karşılaştırılabilir bir şey olarak zımnem kanıtlamıştı. Bu Molly'nin tehlikeyi atlattığı anlamına gelmiyordu ama davasını sunarken bana sağlam bir temel sağlayacaktı. Güvenilirliğim her şey demekti ve Konsey nezdinde varlığımı kanıtlamak için elimden geleni yapmıştım.

Merlin bir süredir oyunun içindeydi ve neyin peşinde olduğumu çok iyi biliyordu. Bu konuda pek mutlu görünmüyordu. Peabody adında kurumuş yaşlı bir örümcek olan Konsey sekreterini çağırdı ve yaşlı adamla fısıltıyla konuşmaya başladı.

Merlin bir an sonra "Düzen," diye seslendi ve oda hemen sakinleşti. "Müdür Dresden," dedi Merlin. "Bu toplantının gerekliliğine dair açıklamanıza devam edebilir miyiz?"

Çembere geri döndüm ve Molly'yi de yanıma çekerek çocuğun infaz edildiği ağır kan lekesinin üzerinde durduk. Orada ölümün psişik bir kalıntısı vardı, havada soğuk, titrek bir gerilim, öfke, korku ve ölümün bir yankısı. Molly ayakları lekeli betonun üzerinde durduğunda ürperdi. O da bunu hissetmiş olmalıydı.

Birden gözümün önüne korkunç bir görüntü geldi; Molly'nin cesedi siyah bir bez torbanın birkaç metre ötesinde kıpkırmızı yatıyordu, o kadar parlak ve ayrıntılıydı ki neredeyse önümdeki gerçekliğin yerini alacaktı.

Molly tekrar ürperdi ve benden başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle fısıldadı: "Korkuyorum."

Elini sıktım ve Merlin'in sorusunu protokolün öngördüğü şekilde cevapladım. "Konsey'in huzuruna Dördüncü Yasa'yı çiğnemiş bir mahkûm getirdim. Onu buraya adalet aramak için getirdim, Merlin."

Merlin bana başını salladı, yüz ifadesi ciddi ve mesafeliydi. "Yanındaki bu kadın mahkûm mu?"

"Bu kız öyle," diye cevap verdim ve düzeltmeye vurgu yapmadım. "Konsey'le açıkça, kendi isteğiyle ve hatasını kabul ederek yüzleşmeye geliyor."

"Peki bu yanlış mı?" diye sordu Merlin. "O ne yaptı?"

Morgan'a baktım. "Hem onları hem de doğmamış çocuklarını bağımlılıklarının zararlarından korumak için iki bağımlıya uyuşturucu kullanma korkusu empoze ederek Büyünün Dördüncü Yasasını çiğnedi."

Morgan ben konuşurken bana baktı. Gözlerinde belli belirsiz bir kaş çatma gördüğümü sandım.

Merlin yarım dakika sessiz kaldı, sonra yavaşça tek kaşını kaldırdı. "Başka bir insanın özgür iradesini ihlal etti."

"Yaptı ama cahilce, Merlin. Ne Kanunları ne de yaptıklarının yan etkilerini biliyordu. Niyeti sadece üç hayatı korumak ve muhafaza etmekti."

"Yasayı bilmemek asla bir mazeret değildir, Müdür Dresden, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, ve bu karar üzerinde hiçbir etkisi yoktur." Merlin önce Peabody'ye, sonra da bana baktı. "Kurbanları incelediğinizi varsayıyorum?"

"Evet, Merlin."

"Peki durumlarını başka bir Müdür'e teyit ettirdiniz mi?"

Ramirez bir adım öne çıktı. "Öyle yaptım Merlin. Psikik travma ciddiye, ancak her ikisinin de iyileşeceğine inanıyorum."

Merlin Ramirez'e baktı. "Bu sizin fikriniz mi Müdür Ramirez? Şüphesiz, engin tecrübelerinize dayanarak mı?"

Ramirez'in gözleri Merlin'in ses tonu karşısında öfkeyle parladı. "Bu, Birleşik Devletler'in batısının usulüne uygun olarak atanmış bölge komutanının görüşüdür," diye cevap verdi. "Merlin'in beni bizzat kendisinin atadığını hatırlaması gerektiğine inanıyorum. Tabii eğer bunaklığın bulanıklığı içinde kaybolmadıysa."

"*Müdür Bey*," diye bağırdı Morgan ve ses tonu mutlak bir otoriteye sahipti. "Merlin'den özür dileyecek ve üslubunu yumuşatacaksın. Derhal."

Ramirez'in bakışları yanıyordu ama Fix ve Lily'ye, sonra da biraz suçlulukla Morgan'a baktı. "Elbette, Kaptan." Kendini toparladı ve Merlin'e uygun, kibar bir selam verdi. "Beni bağışlamanı istiyorum, Merlin. Son günler zor geçti. Herkes için."

Merlin bunu bir dakika boyunca havada asılı bıraktı. Sonra sert ifadesi biraz yumuşadı ve yaşlı adamın gözlerinde derin bir yorgunluk parıltısı gördüm. "Elbette," dedi daha sakın bir sesle ve başını öne eğdi. "Seçtiğim kelimeler olabileceğinden daha az kibardı, Müdür Ramirez. Lütfen bunu performansınızı küçümsemek olarak algılamayın."

Zeki yaşlı yılan. Kendisini Konsey'in genç üyelerine karşı çok makul ve anlayışlı gösteriyordu. Ya da belki de genç nesil büyücülerin gayri resmi poster çocuğu olan Ramirez'den gerçekten özür diliyordu. Ya da, daha büyük olasılıkla, her ikisini de yapıyordu. Bu daha çok Merlin'in tarzıydı.

Merlin dikkatini bana geri verdi. "Devam edelim. Müdür Dresden, mahkûmun ruhunu aldınız mı?"

"Evet," dedim.

"Onun suçlu olduğuna ikna oldunuz mu?"

Yutkundum. "Öyleyim," dedim. "Ama aynı zamanda onun eylemlerinin gerçek bir büyücüyü tanımlayan kötülüğü temsil etmediğine de ikna oldum."

"*Fikriniz* için teşekkür ederim, Müdür Dresden." Sesi kayıtsız bir şekilde özür dilemeye dönüştü. "Şüphesiz bize kendi engin deneyimlerinizden yola çıkarak önerdiniz."

"Özür dilerim, Merlin. Ama konu Konsey'e geldiğinde Dürüst bir hata yapan genç bir büyücüye karşı kendini beğenmiş, kibirli bir yargıda bulunmak konusunda bu odadaki herkesten daha fazla deneyime sahip olduğuma inanıyorum."

Merlin'in kafası sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru sallandı. Hakaret söz konusu olduğunda onun kadar ince ve düzgün değildim ama o bunu yapacaksa, ben de karşılık vermemek için bir neden göremiyordum. O konuşmadan ben devam ettim, öne çıktım ve konuşurken odadakilere hitap etmek için döndüm.

"Büyücüler. Dostlar. Silah arkadaşları. Bunun neden olduğunu biliyorsunuz. Kaynaklarımızın ne kadar kısıtlı olduğunu biliyorsunuz. Son üç yılda Konsey, son yirmi yılda olduğundan daha fazla büyücüyü yargıladı ve mahkûm etti. Büyüye inanmayan toplumlarda yetişen çocuklar aniden hayal bile edemeyecekleri ve kesinlikle kontrol edemeyecekleri güçleri miras alırlar. Hiçbir destekleri yok. Eğitimleri yok. Eylemlerinin sonuçları ya da tehlikeleri konusunda onları uyaracak kimse yok."

Elimi uzatıp Molly'nin kafasındaki o lanet olası siyah başlığı çektim ve kız aniden ışığa göz kırparak durdu. Gözyaşları makyajını koyu lekeler halinde yüzünden aşağıya doğru akıtmıştı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı, yüz ifadesi perili ve dehşete kapılmıştı. Ürperdi ve gözlerini indirerek kan lekeli zemine baktı.

"Bu Molly," dedim odadakilere. "On yedi yaşında. En yakın arkadaşı, bağımlısı olduğu uyuşturucu yüzünden doğmamış bir çocuğunu kaybetmişti. Bunun tekrar olacağını biliyordu. O çocuğun hayatını korumak için, arkadaşlarını bağımlılıklarından korumak için Molly bir seçim yaptı. Müdahale etmek için gücünü kullandı."

Morgan'la yüzleştim. "Yanlış bir seçim yaptı. Bunu kimse inkâr etmiyor. Bunu kendisi de kabul ediyor. Ama ona bir bakın. O bir canavar değil. Yaptığının yanış olduğunu anlıyor. Yardıma ihtiyacı olduğunu anlıyor. Kendini bu Konsey'in yargısına özgürce teslim etti. Gücünü kontrol etmeyi, onu sorumlu bir şekilde kullanmayı öğrenmek istiyor. Buraya yardım ve rehberlik bulma umuduyla geldi."

Morgan bana bakmadı. Molly'ye bakıyordu. Parmakları kılıcının kabzasına vurmaya devam ediyordu.

"Onun ruhunu aldım. Ona yardım etmek için çok geç değil. Kendini affettirme şansını ona borçlu olduğumuzu düşünüyorum," diye devam ettim. Kapı Bekçisi'ne baktım. "Tanrı aşkına büyücüler, eğer bu savaştan sağ çıkacaksak, alabileceğimiz tüm yeteneklere ihtiyacımız var. Molly'nin ölümü aptalca bir kayıp olur."

Bir nefes aldım ve Merlin'le yüzleşmek için döndüm. "Bu zemine yeterince kan döküldü. Merhameti düşünmeniz için size yalvarıyorum. Gerekirse Demokles'in Kıyametini kaldırın ama yalvarırım onun hayatını bağışlayın. Onun eğitimi için kişisel sorumluluk alacağım ve benim danışmanlığım altında yapılan her türlü eylemin sonuçlarını kabul edeceğim."

Sessizlik öktü.

Merlin'in konuşmasını bekledim. Molly daha sert titremeye başladı ve boğazından küçük inleme sesleri geldi.

Merlin'in gözleri kısıldı ve o tek ifadesiyle birden korkunç bir hata yaptığımı anladım. Onu alt etmiştim. Hakaretimle onu korkutmuş ve konuşmamı orada bulunan büyücülere etkili bir şekilde iletmiştim. Bunu yüzlerinde görebiliyordum; belirsizlik, sempati. Birden fazla büyücü ayaklarımın dibindeki kan lekelerine bakmış ve ben onlarla konuşurken ürpermişti. Birden fazlası Molly'nin yüzüne baktı ve korkusuna sempati duyarak yüzünü buruşturdu.

Merlin'i yenmiştim. O bunu

biliyordu. Ve bundan nefret

ediyordu.

Onun gururunu, egosunu, kendine olan saygısını hesaba katmayı unutmuştum. O gezegendeki en güçlü büyücüydü, Beyaz Konsey'in lideriydi ve hakarete uğramaya ve manipüle edilmeye alışık değildi, özellikle de yabancıların önünde. Ben, genç bir büyücünün yavrusu, onu incitmiştim,

Yaralı gururundan öfke fıskırıyordu. Bunu kontrol altına almıştı ama bunun için daha az korkunç ya da tehlikeli değildi.

"Müdür Dresden," dedi ölümcül bir sessizlikle. "Merhametiniz sizi onurlandırıyor. Ama sizin de belirttiğiniz gibi, kaynaklarımız zaten çok kısıtlı. Konsey, Muhafızların bölgesel bir komutanının bir büyücünün tehlikeli bir rehabilitasyonu ile yükümlü olmasını göze alamaz. Savaşın ve giderek artan kara büyü olaylarını kontrol altına alma görevleriniz tüm dikkatinizi vermenizi gerektiriyor."

Oh, Tanrım.

"Büyü Kanunları açıktır. Mahkûm suçunu kabul ediyor. Tutuklunun durumu beni etkilemiyor değil, ancak hayatta kalmak için bir savaşın içindeyiz."

Ohgodohgodohgod...

"Bu nedenle mahkumun kaderini açıklamaktan zevk almıyorum. Kıdemli Konsey'in kararına göre mahkûm bir büyücüdür ve Dördüncü Yasayı çiğnemekten suçludur." Çenesini kaldırdı ve çok sakın bir şekilde, "Hüküm ölümdür. Derhal infaz edilecek."

Bölüm

Kırk Altı

"Morgan," dedi Merlin sessizce.

Morgan, Molly'ye baktı. Sonra da Merlin'e. Keskin bir nefes aldı ve kılıcı kavrayarak önünde dik bir şekilde kaldırdı.

Çılgınca odanın etrafına bakındım. Ramirez, oradaki diğer büyücülerin çoğu gibi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bana boş bir ifadeyle baktı ve omuzlarını hafifçe oynattı. Lily uzak ve sıkıntılı görünüyordu. Fix'in ifadesi boştu ama çenesi sıkılıydı, kasları öne çıkmış ve yüzünde gölgeler oluşturmuştu.

"Harry?" Molly fısıldadı, o kadar titriyordu ki güçlükle konuşabildi. "Harry?"

Merlin'e geri döndüm. Gözleri sert, yüzü taş gibi inatçıydı. Morgan kusacakmış gibi görünüyordu ama bu onu elinde kılıçla Molly'ye doğru sabit, rüya gibi bir yavaşlıkla ilerlemekten alıkoymadı.

"Harry," diye hıçkırdı

Molly. Charity'ye söz

verdim.

Asamı iki elime aldım ve bir adım  ne çıkararak Morgan ile kızın arasına girdim. "Morgan," dedim. "Yıldızlar ve taşlar, dostum. Lütfen bunu yapma. O daha bir * ocuk*. Ona *yardım* etmeliyiz."

Sözlerim onu yavaşlattı ve korkunç bir kalp atışı boyunca olduğu yerde dondu kaldı. Sonra gözlerini kapadı ve yutkund , yüzü bulantıyla buruştu. Gözlerini tekrar açtı ve fısıldadı, "Kenara  ekil, Dresden. Lütfen."

Bu  ılgınlığı durdurmanın bir yolunu bulmak için çılgınca odanın içinde birilerine, yardım edecek birilerine baktım. Omurgamda ani bir baskı hissettim ve omzumun üzerinden baktım.

Gözlerim kapı bekçisine takıldı.

Morgan'a döndüm ve ellerimi kaldırdım. "Düzen noktası!" diye bağırdım. "Düzen noktası! Üst Kurul henüz kararını vermedi."

Morgan durakladı, başını eğdi ve kaşlarını çattı. Kılıcını indirdi ve tekrar Merlin'e baktı.

Merlin, "Kıdemli Konsey bu konuda kararını verdi," diye hırladı.

"Hayır," dedim. " st Konsey herhangi bir idam cezasına açık bir oylamayla karar vermelidir." Parmağımla Kapı Bek isini işaret ettim. "Henüz oyunu kullanmadı."

Merlin sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Yedi oyun altısına sahibim. Saygıdeğer Kapı Bekçisi nasıl karar verirse versin, bu sonucu deği tirmeyecek."

"Doğru," dedim. "Ama bu onun lanet olası bir oy aldığı gerçeğini deği tirmiyor."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Merlin. "Her şey bitti. Bu gereksiz maskaralıklarla sadece mahkûma eziyet ediyorsun."

"Oy hakkı var," diye tekrarladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Merlin bana sertçe baktı ve öfkesinin baskısını hissedebiliyordum, sanki bir beyzbol sopasının ucu göğsüme sürekli vuruyormuş gibi.

Morgan çok ama *çok* sessiz bir şekilde, "O haklı, saygıdeğer Merlin," dedi.

Merlin gözlerini kıstı. Sonra başını Kapı Bekçisi'ne çevirdi. "Nasıl isterseniz. Bu maskaralığı sonuna kadar oynayacağız. Kapı Bekçisi, bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ve Kapı Bekçisi hiçbir şey söylemedi.

Orada öylece durdu, yüzü pelerininin altından neredeyse

görünmüyordu. "Kapı Bekçisi!" diye seslendi Merlin. "Nasıl buldun seni?"

"Düşünmeye ihtiyacım var," diye cevap verdi Kapı Bekçisi. "Bu konuyu düşünürken Konsey'in hoşgörüsünü rica ediyorum."

"Saçmalık," dedi Merlin.

Kapı Bekçisi başını eğdi. "Ölüm oldukça nihaidir, saygıdeğer Merlin. Bir ruhu, ne kadar suçlu olursa olsun herhangi bir ruhu bu sona göndermeden önce dikkatlice düşünmeliyim."

"Bu saçmalık. Nasıl oy vereceğiniz hiç fark etmeyecek."

"Doğru," diye cevap verdi Kapı Bekçisi, çok nazık bir şekilde, sesinde hafif bir azarlama tonu vardı. "Ama bu, bu kararı dikkatle verme konusundaki ahlaki yükümlülüğümü değiştirmez."

Merlin derin bir nefes aldı ve ardından sesinde zoraki bir sakinlikle, "Sanırım düşünmek için birkaç dakika mantıksız değil," dedi.

Kapı Bekçisi ciddiyetle, "Teşekkür ," dedi.

Beş dakika beş bin yıl gibi geçti. Molly bana doğru sarktı, o kadar korkmuştu ki ayakta zor duruyordu.

"Yeter," dedi Merlin sonunda. "Bu rezaletin sona ermesi gerekiyor."

"Bu noktada," dedi Kapı Bekçisi, "hemfikiriz." Sonra yerde işaretli daireye doğru bir adım attı ve çizmesiyle daireyi bozarak lekeledi. Eldivenli eliyle bir fiske vurdu ve zincirli kapının kilidi hızla açılıp düştü, onu zincirler izledi.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Merlin.

Kapı Bekçisi onu görmezden geldi ve kapıyı iterek açtı. Dışarıda nöbet tutan Gardiyanlardan biri kapının önünde durmuş, bir elini kapıyı çalacakmış gibi kaldırmıştı. Bekçiye göz kırptı ve sonra omzunun üzerinden bakarak, "Kapı açık efendim," dedi.

Ebenezar'ın sesi, "Kapıdan uzak dur, aptal," diye bağırdı. "Onları içeri götürün. Acele et dostum! Tam arkamızdalar!"

Dışarıda ürkütücü bir uğultu ve beton zemini sarsan ani bir gök gürültüsü patlaması oldu. Geniş kahverengi cüppeler giymiş, çoğu Molly'nin yaşlarında ya da biraz daha genç olan genç insanlar aceleyle kapıdan içeri girmeye başladı. Başlarında kısa, kıvrırcık saçlı, yanakları gülümsemediğinde bile gamzeli olan genç bir kadın vardı - bir büyücünün onu hapsedtiği genç bedende Gardiyanların komutanı olanuccio. Çocuklar onun stajyerleri olmalıydı.

Onu daha fazla çocuk ve bacağından yaralanmış sırık gibi bir gence yardım eden uzun boylu, iri yapılı, koyu tenli ve kısa, demir grisi saçlı bir kadın takip ediyordu. Martha Liberty genç adamın yere yatmasına yardım etti ve tıbbi malzeme için bir komut verdi. Örgülü saçlı ve Kızılderili yüz hatlarına sahip yaşlı bir adam, önündeki son birkaç genç büyücüye çobanlık ederek arkadan yetişti. "Kızılderili Joe" Rüzgârı Dinle hepsinin içeride olduğundan emin olduktan sonra dönüp bağırdı: "Yolu kapatıyorum!"

Birkaç uluma daha duyuldu ve çan sesine benzer bir çelik sesi duyuldu. Bir şey deponun duvarına, girişlerdeki tozu sarsacak kadar sert bir şekilde çarptı. Sonra aniden ağır bir sessizlikle sona eren aceleci bir rüzgâr sesi duyuldu. Rüzgârı Dinle sarktı ve nefes nefese kapı aralığına yaslandı. Sonra ayağa kalktı ve Ebenezar McCoy içeri girerken kenara çekildi.

Eski akıl hocam her zamanki tulumunu ve tişörtünü giymişti. Kel kafası terden parlıyordu ve yorgun görünüyordu ama alt çenesinin hırçınlığı yüzünden gülümsüyordu. Etrafındaki hava, bir anda

yoğunluğu, etrafında ince bir pus halinde asılı duran bir güç örtüsü. Ebenezar kapıyı açık tutmak için arkasına uzandı.

Michael geldi.

Beyaz , zırhını ve göğüs zırhını giymişti ve ellerinde karanlık sıvılarla lekelenmiş *Amoracchius'u taşıyordu*. Yüzünde sabit bir gülümsemeyle odaya göz gezdirdi.

"Baba!" Molly çığlık attı ve kendini ona doğru attı.

Michael gözlerini kırıştırdı ve Molly neredeyse ayaklarını yerden kesecek bir kucaklamayla ona vurmadan önce kılıcı yolundan çekmeyi başardı. Bir kolunu ona doladı ve gülümsedi. "Ooof! Dikkatli ol kızım, yaşlı adamın kaburgalarına olduğu yerde ihtiyacı var."

"Bu da kim böyle?" Ramirez kaşlarını çatarak Michael'a baktı. Silahlı ve zırhlı bir yabancınn elini kolunu sallayarak içeri girmesine ve şu anda tüm güvenlik önlemlerinin içinde durmasına üzülsün mü yoksa rahatsız mı olsun bilemiyormuş gibi görünüyordu.

"O tam bir kahraman," dedi Ebenezar ona. "Eğer o gelmeseydi, hiçbirimiz oradan canlı çıkamazdık." Michael'a elini uzattı. "Adınızı sadece ününüzle duydum, Sör Şövalye. Ama sizinle tanıştığma çok memnun olduğumu söylemeliyim. Teşekkür ederim."

Michael sırtıttı ve Ebenezar'ın elini sıkmak için bir eli boş kalsın diye kılıcıyla kızını hokkabazlık yaparak oynadı. "Ben sadece bir hizmetkârım," dedi. "Her türlü teşekkürü bana değil, O'na borçlusunuz."

"Evet," dedi Ebenezar. "Ve Tanrı'ya şükür geldiniz, Sör Şövalye."

"Binayı emniyete alın," dedi Merlin sakın bir sesle. Neler olduğunu görmek için ilerledi ve yanımnda durdu. Michael başını salladı ve Ramirez ile başka bir Gardiyan'ı işaret ederek dışarı çıktı ve üçü birlikte kötü adamların hâlâ gelmediğinden emin olmaya gittiler.

"Oylama henüz bitmedi," dedim çok kısık bir sesle. "Bu da üçünün de oylarını kullanması gerektiği anlamına geliyor."

Merlin tarafsız bir mırıltıyla, "Belli ki," dedi. "Bu

Michael. Haç Şövalyesi."

"Hangi kılıç?" diye sordu Merlin boş boş.

"*Amoracchius*," dedim.

Merlin kaşlarını kaldırdı ve bana hiç bakmadan başını salladı.

"Görünüşe göre... yaklaşık kırk gencimizi kurtarmış?" "Öyle görünüyor," dedi Merlin.

"En azından onunkilerden birini kurtarabiliriz gibi görünüyor." Merlin'in gözleri kısıldı ve konuşmadı.

"Bir de şu açıdan bak," dedim sessizce. "Bunun senin için bir dezavantajı yok. Eğer Molly hakkında yanılıyorsan, Konsey başka bir büyücüye sahip olur. Hem de oldukça yetenekli bir büyücü."

"Peki ya haklıysam?" diye sordu sessizce.

"Eğer haklıysan," dedim, "kızı yine de öldürebilirsin."

Merlin bana baktı. "Doğru," dedi. "Ve sen de onunla."

Bölüm Kırk

Yedi

Çok daha az uzun süren ikinci bir soru-cevap turundan sonra, Kıdemli Konsey oylama yaptı ve Molly resmi olarak benim çırağım ilan edildi ve Demokles'in Kıyameti altında affedildi. "Demokles'in Azabı" büyücü dilinde şartlı tahliye anlamına geliyordu. Molly sihrini kötüye kullanırsa ya da Sihir Yasalarından herhangi birini ihlal etmeye yaklaşırsa, derhal idam edilecekti ve ben de ona katılacaktım.

Ama daha önce bununla yaşamıştım. Yine yaşayabilirdim.

Toplantı sona erdiğinde ve herkes dışarı çıktığında hava tamamen kararmıştı. Toplantı çağrısını yapan büyücü olarak, herkesin güvenli bir şekilde ayrılmasını sağlamak ve son dakika detaylarıyla ilgilenmek benim görevimdi.

Beklenmedik gelenler için yiyecek ve daha fazla tıbbi malzeme sağlamak ve Ramirez'le geliş gidişlerimizin izlenmediğinden emin olmak için koordinasyon sağlamak arasında, kişisel meseleler hakkında kimseyle konuşma fırsatı bulamadım. Lily'nin yardımıyla vampirlere sert bir tekme atmıştık ama savaş henüz bitmemişti. Savaşta sertleşmiş büyücülere ve Kıdemli Konsey'in yeteneklerine başka yerlerde ihtiyaç vardı ve yiyecek ve içecek için neredeyse hiç ara vermeden ayrıldılar.

İşim bittiğinde depodan çıktım ve duvara yaslanıp serin yaz akşamının üzerime çökmesine izin verdim.

Kızı kötü adamlardan kurtarmıştım. Ve daha da önemlisi, iyi adamlardan. Bu, Müdür'ün maaşını fazla mesai ile ödemesi gereken bir şey gibi görünüyordu ama şu an için sadece bittiği için mutluydum.

Konsey'in ortak iradesini Merlin'e karşı kullanma girişimimde korkunç bir kumar oynamıştım. Bunu bu şekilde yapmamalıydım. Merlin bir politikacıydı. Biraz karga yemeye razı olsaydım, muhtemelen benimle bir tür uzlaşmaya varırdı. Benim açımdan aşağılayıcı ve dezavantajlı bir uzlaşma ama yine de bir şeyler yapabilirdi.

Bunun yerine, bu gece orada bulunan Konsey'in manevi desteğini kazandım ve bunu ona karşı bir kılıç gibi kullandım, seçeneklerini kestim ve onu isteğime boyun eğmesi için manevra yaptım. Daha önce kimsenin cesaret edemediği bir şekilde onun üzerinde güç kullanmıştım. Otoritesine karşı bir darbe indirmiş, kendimi onun yönetiminin düşmanı ilan etmiştim. Benim gibi ahlaken şüpheli genç bir serserinin bu tür bir meydan okumasını görmezden gelmesine imkan yoktu. Beni alaşağı etmek zorunda kalacaktı. Bundan kaçınmak istiyorsam, gözlerimi açık, aklımı keskin tutmalı ve kendimi ona karşı korumak için elimden geleni yapmaya devam etmeliydim.

Kısacası: Politikacı olurdum.

Ama sızlanmak yerine kendimi gülerken buldum. Tüm bu olanlar göz önüne alındığında, işler çok ama çok daha kötü olabilirdi. Molly geliyordu.

Eve sağ salim. Katil fetch'ler gönderilmişti. Vampirler soğuk savaşın sona ermesinden bu yana ilk önemli yenilgilerini almışlardı.

Günün olaylarından sonra, yarın kesinlikle korkacak bir şeyim yoktu ve dinlenene, yemek yiyene ve elimdeki işin son ayrıntılarına bir son verene kadar kendi başının çaresine bakacağına güveniyordum.

Molly ve Michael benimle birlikte beklemişlerdi: Michael, Luccio'nun Nevernever'ın yakın bölgelerine doğru geri çekilişini haberleştirdiğinde benzin parası ödemeden Chicago'ya geri dönmüştü ama kamyoneti hâlâ Oregon'un ıssız bir köşesindeydi. Onu geri göndermesi ya da bir ortakla uzun bir yolculuk yapması gerekiyordu. Eve dönmek için bir araca ihtiyaı vardı ve o da bendim.

Herkes bindiğinde Beetle'ın döşeme tahtaları neredeyse yere kadar yerleşti ve arabayı dikkatlice depodan uzaklaştırdım. Molly belki iki dakika boyunca kafa karıştırıcı bir sürü şey hakkında gevezelik etti ve sonra aniden sustu.

Michael omzunun üzerinden kontrol etti. "Uyuyor," diye bildirdi

sessizce. "Yoğun bir gün geçirdi," dedim.

İ ekti. "Bana ne anlatır mısın?"

Ona her şeyi anlattım. Lasciel'in olduğu kısımlar hariç. Ve Charity'nin ihmal edilmiş büyü yeteneğinden bahsetmedim. Bir an için yakınlarda bir yerden hayalet gibi, eğlenen bir kahkaha duyduğumu sandım.

İyimser bir şekilde, bunu yorgun hayal gücüme yazdım.

Michael başını salladı. "Bu şekilde döneceğimi nereden biliyordun?" "Oh, bilmiyordum," dedim. "Ben sadece senin bir şeyler yapmak için gönderilmiş olduğunu düşündüm.

Bu yüzden Forthill'den sana hemen buraya dnmen gerektiğini ve yanında Konsey yeleri varsa onların da seninle gelmelerini söylemesini istedim. Mesajı aldın mı?"

Başını salladı. "Beni Luccio'nun Colorado'daki kampında buldu. Bir vampir saldırısını pskrtmştk ve harekete geçmeye hazırlanıyorduk. Mesajı almamış olsaydım, onları Nevernever'a giden yollarında takip edemezdim."

"Ne oldu?"

"İblisler," dedi Michael. "Aslında onlardan epeyce var."

"Ne tür?"

"Oh. Dişler. Dokunaçlar. Bilirsiniz, her zamanki şeyler." . "Hayır. Yani, onlar Yabancılar mıydı?"

"Ebenezar Yabancılar hakkında bir şeyler söylemişti, evet, şimdi sen söyleyince aklıma geldi. Görünüşe göre büyüğü onlarla başa çıkmakta zorlanıyordu."

Başımı salladım. "Onlarla birlikte olmana sevindim."

"Bu şartlar altında, ben de öyleyim." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Kızıma merhamet gösterebilirler diye Beyaz Konsey'e yardım etmek için gönderildiğimi sandınız."

Omuz silktim. "Ya öyle olacaktı ya da ona göz kulak olması gereken kişi bendim, ki bu da benim bunu yapmamın mümkün olduğu anlamına gelirdi. Ben de Merlin'e yaslanmaya karar verdim."

Michael gözlerini kırptırdı ve bana baktı. "Eğer yanlış anlamadıysam, az önce bana bir inanç sıçraması yaptığını söyledin."

"Hayır. Vekâleten *senin* inanç sıçramanı yaptım." Başımı salladım. "Bak, Michael. Elimden geldiğince Tanrı'nın yolundan uzak durmaya çalışıyorum. Başım belaya girdiğinde O'nun benim için bir kurtarma ekibi göndermesini beklemiyorum."

"Harry, kiliseye giden bir adam olmadığını biliyorum ama Tanrı mükemmel olmayan insanlara yardım eder."

"Elbette," dedim ve sesimdeki alaycı tonu engelleyemedim. "İşte bu yüzden dünya bu kadar mutlu ve düzenli bir yer."

Michael içini çekti. "Harry, Tanrı bizi zarar görmekten korur, bu benim ve silah arkadaşlarımda görevinin bir parçası. Ama bizi seçimlerimizin sonuçlarından korumakla çok daha az."

"Teoriyi biliyorum," dedim. "Tanrı çoğunlukla sadece doğaüstü bir kötülük olduğunda devreye girer, değil mi?"

"Bu gerçekten de aşırı basitleştirme ve-"

"Beni bağışla," dedim. "Kahretsin Michael, geçen yıl burada o piç Denaryalılarından biri vardı. Quintus Cassius. Onu hatırlıyor musun? Orada yatmış bağırsaklarıma doğru ilerleyişini izlerken, belki de

Senin gibi birinin ortaya çıkması için iyi bir zaman. Bilirsin işte. Şu Denarian Şövalyelerinden biri. Kendi kendime düşündüm, hey, Haç Şövalyelerinden birinin ortaya çıkması için harika bir zaman olurdu, değil mi?" Başımı salladım. "İşler o şekilde yürümedi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu sessizce.

"Cennet beni korumuyor, Michael. Ama sen benden farklısın. Tanrı'nın seni ve senin gibileri koruyacağını düşündüm, hiç değilse mesleki nezaketten dolayı. Ve geçmişte senin için işleri nasıl ayarladığını gördüm. Yani yaptığım şey inançla ilgili değildi. Bu sadece olasılıkları çıkarma meselesiydi."

Başını salladı, benimle aynı fikirde değildi ama ısrar da etmedi. "Charity?"

"O iyi," diye ona güvence verdim. "Çocuklar da öyle. Şimdiye kadar eve dönmüş olmalılar." "O ve Molly mi?"

"Uzlaştık. İyi. En azından kibarca konuşarak ve tekrar kucaklaşarak."

Kaşları havaya kalktı ve sonra ağzı geniş bir sırıtışa dönüştü. "Tanrı'ya şükür, bunun gerçekleşeceğinden emin değilim."

Tırnaklarımı gömleğime sürdüm. "Bazen kendimi bile şaşırtıyorum."

Michael bana gülümsedi, sonra tekrar omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çattı. "Molly'm. Büyü. Bu tür şeyler kan bağıyla geçmiyor mu?"

"Genellikle," dedim. "Ama öyle olmak zorunda değil. Bazı insanlar bununla doğar. Nasıl ve neden olduğunu gerçekten anlamıyoruz."

Başını iki yana salladı. "Ama ona neler olduğunu nasıl fark edemedim?"

"Bilmiyorum. Ama Charity'ye söylemeyi unutma. O da bana aynı soruyu sordu."

"Sanırım hepimiz bize en yakın olana karşı körüz," dedi. "İnsan doğası," diye katıldım.

"Molly tehlikede mi?" diye sordu bana, ses tonu açıktı.

Kaşlarımı çattım ve düşündüm. "Bazıları. Gerçek bir gücü var. Ve bunu biraz kötüye kullandı. Çözülemez gibi görünen sorunlarla karşılaşmaya başladığında bunu tekrar kullanmak isteyecektir. Sadece bu da değil, sahip olduğu gücü kullanmayı öğrenmek de başlı başına oldukça zor olabilir. Ama o zeki ve her türlü cesarete sahip. Eğer öğretmeni aptalca hatalar yapmaktan kaçınırsa, bence iyi olacak."

"Ama eğer öyle değilse," dedi Michael. "Eğer gücünü tekrar kötüye kullanırsa..." "O zaman merhamet iptal edilir. Onu idam ederler."

"Ve sen," dedi Michael yumuşak bir sesle.

Omuz silktim. "Sanki daha önce başımın üstünde bununla yaşamamışım gibi. Konsey söz konusu olduğunda, tam bir büyücü olana ya da yeteneklerini bir kenara bırakana kadar ondan ben sorumluyum."

"Kimsenin bundan daha büyük bir sevgisi olamaz," dedi sessizce. "Söyleyebileceğim hiçbir şey yeterli olmaz. O benim kızım, Harry. Teşekkür ederim."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Evet, evet. Bak, bunu büyütme. Kimse bundan hoşlanmayacak."

Gürleyen bir kıkırdama çıkardı. "Ve bu çıraklık. Ne gerektirecek?"

"Dersler. İlk başta, kendini kontrol altına aldığından emin olana kadar her gün. Bazılarını yanıcı şeylerden uzakta yapmamız gerekecek. Ağaçlar, evler, evcil hayvanlar, bu tür şeyler."

"Onunla ne kadar süre çalışmanız gerekecek?"

"İşimiz bitene kadar," dedim belli belirsiz bir el sallayarak. "Henüz bilmiyorum. Çıraklığın bu tarafında hiç bulunmadım."

Kabul edercesine başını salladı. "Pekâlâ." Bir süre sessizlik içinde yol aldık. Sonra, "Yapmak istediğim profesyonel tartışmayı hatırlıyor musun?" dedi.

"Evet," dedim. "Vur."

"*Fidelacchius*," dedi Michael. "Merak ediyordum da, yeni bir silahşör adayı bulabildiniz mi?"

"Zippo," dedim kaşlarımı çatarak. "Sence bakmalı mıyım?"

"Söylemesi zor. Ama sahada sadece ikimiz olduğumuz için Sanya ve ben biraz fazla çalışıyoruz."

Çenemi kaşdım. "Shiro bana silahı kullananı tanıyacağımı söyledi. Böyle bir şey olmadı. En azından henüz."

"Bunun sabırdan daha fazlasını gerektirebileceğinden endişe ediyorum," diye iç geçirdi Michael. "Kayıtlarımıza baktım. Beyaz Konsey'den birinin Kılıçlardan birinin koruyucusu olması ilk kez istenmiyor."

Kaşlarımı kaldırdım ve ona baktım. "Ciddi misin?"

Başını salladı.

"Ben ve kim?"

"Merlin."

Homurdandım. "Emin misin? Çünkü Merlin tam bir pislik. Sen bile böyle düşünürsün, inan bana."

"Hayır, Harry," dedi Michael, ses tonu sabırlıydı. "Konsey'in Merlin'i değil. *Merlin*. Orijinal."

Çenem rüzgârda nazikçe sallanırken bir dakika boyunca orada oturdum.

Sonra da "Vay canına." dedi. Başımı salladım. "Sence büyük bir kaya falan mı bulmalıyım? Kılıcı içine sokup Beyaz Saray'ın bahçesine mi bıraksam?"

Michael istavroz çıkardı. "Tanrı korusun. Hayır. Ben sadece..." Burnunu kıvırdı. "Bir içgüdü."

"Yani Tanrı tarafından bir göreve gönderildiğiniz zamanki gibi mi?"

"Hayır. Sıradan bir insan önsezisinden bahsediyorum. Bence belki de *Amoracchius*'un o zamanlar nasıl aktarıldığına dair tarihi araştırmalısınız."

Söz konusu kılıç şimdi Michael'ın göğsünde eğik bir şekilde duruyordu, kınında güvenle duruyordu ve ucu şövalyenin botlarının arasındaydı.

"Vay canına. Yani... şuradaki kılıç. *Senin kılıcın...*" Söylemeden bıraktım.

"Muhtemelen," dedi başını sallayarak. "Kilise'nin kayıtları bölük pörçük olsa da, diğer iki Kılıcın yıllar boyunca zaman zaman yeniden işlendiğini tespit etmeyi başardık. Ama bu değiştirilmemiş."

"Bu ilginç," diye düşündüm sessizce. "Hem de çok ilginç."

Michael bana hafif bir gülümseme verdi ve başını salladı. "İlgi çekici bir gizem, değil mi?"

"Biliyor musun?" Dedim ki. "Gizemli bir şey yapabilirim." Bir dakika dudağımı çiğnedim ve "Ama umarım aceleniz yoktur. Konsey'in yoğun bir yıl geçirdiğini fark etmişsinizdir. Er ya da geç zamanım olacak, ama şimdilik..." Omuz silktim.

"Biliyorum." Bir an sessiz kaldı ve sonra, "Ama kılıcın geçmişini bilmek önemli hale gelebilir. Er geç olmasından iyidir."

Ses tonundaki bir tuhaflık ona sağladı. "Neden?"

Eli bilinçsizce *Amoracbius'un* kabzasına gitti. "Kılıca daha uzun süre sahip olacağımı sanmıyorum." Sesi çok yumuşaktı.

Kılıç Şövalyeleri emekliye ayrıldıklarında, bunu bir kutunun içinden ayaklarının ucuna basarak yaptılar.

"Michael?" Ben sordum. "Ofis sana bir not gönderdi mi?" *Shiro'ya yaptıkları gibi* dikkatli bir şekilde söylemedim.

"Hayır. İçgüdü," dedi ve bana gülümsedi. "Ama sanırım orta yaş krizimin başlangıcında olabilirim. Ama hayatımı yaşama şeklimi değiştirmeyi planlamıyorum ve kesinlikle erken emeklilik gibi bir niyetim yok."

"Güzel," dedim, ama niyetlendiğimden daha kasvetli çıktı. "Sana kişisel bir şey sormamın sakıncası var mı?" Michael söyledi.

"Retorik sorulara cevap veremeyecek kadar meşgulüm."

Bir an sıırttı ve başını salladı. Sonra dudaklarını büzdü ve sözcüklerini seçmekte acele etmedi. "Harry, bir süredir benden kaçırıyorsun. Ve sen... şey, seni daha önce gördüğümünden biraz daha asık suratlı görünüyorsun."

"Tam olarak senden kaçmıyordum," dedim.

Bana sakın, sabit gözlerle baktı.

"Pekâlâ," dedim. "Evet. Ama ben herkesten kaçıyorum. Bunu kişisel algılama."

"Bu benim yaptığım bir şey mi? Ya da belki ailemden birinin?" "Bu kadar retorik yeter. Öyle olmadığını biliyorsun."

Başını salladı. "O zaman belki de bu senin yaptığın bir şeydir. Belki de bir arkadaşınla konuşman gereken bir şeydir."

Sol avucumdaki düşmüş meleğin mührü zonkluyordu. "Hayır" demeye başladım ama kendimi durdurdum. Bir iki blok daha sürdürdüm. Ona söylemeliydim. Gerçekten söylemeliydim. Michael benim arkadaşımdı. Güvenimi ve saygımı hak ediyordu. Bilmeyi hak ediyordu.

Ama yapamadım.

Sonra ağızım hareket etmeye başladı ve beni en çok rahatsız eden şeyin bozuk paralar ya da düşmüş meleklerle hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim. "Geçen Cadılar Bayramı'nda," dedim sessizce, "iki kişiyi öldürdüm."

Yavaş bir nefes aldı ve başını sallayarak dinledi.

"Onlardan biri Cassius'tu. Dövüldükten sonra Mouse'a boynunu kırdırdım. Bir diğeri de Corpsetaker adında bir büyücüydü. Onu kafasının arkasından vurdum." Yutkundum. "Onları ben öldürdüm. Ben hiç öldürmedim dostum... böyle değil. Soğuk." Bir süre daha sürdürdüm. "Kabuslar görüyorum."

İç çektiğini duydum. Bir an için sesi kasvetliydi. Acılıydı. "Senden daha uzun süredir bu işin içindeyim. Ne hissettiğinin bir kısmını biliyorum."

Ona cevap vermedim.

"Bir daha hiçbir şey doğru olmayacakmış gibi hissediyorsunuz," dedi. "Her şeyi mükemmel bir şekilde hatırlıyorsunuz ve bu sizi rahat bırakmıyor. Ayakkabınızda sivri bir taşla dolaşıyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz. Kendinizi lekelenmiş hissediyorsunuz."

Lanet olası sokak lambaları, böyle bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırptırdım ve sessiz kaldım. Zaten boğazım konuşmak için çok dardı.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi. "Bunu yok etmenin bir yolu yok. Ama zamanla ve mesafeyle daha iyi oluyor." Bir an beni inceledi. "Tekrar yapacak olsaydın, yapar mıydın?"

"İki kat daha sert," dedim hemen.

"O zaman yaptığın şey bir zorunluluktu, Harry. Acı verici olabilir. Seni rahatsız edebilir. Ama günün sonunda, doğru olduğuna inandığın şeyi yaptığın sürece, kendinle yaşayabileceksin."

"Öyle mi?" Alt dudakımı çiğneyerek sordum.

"Söz veriyorum," dedi.

Ona bir bakış fırlattım. "Benim hakkımda daha az düşünmüyorsun değil mi? Bir katil olduğumu bilerek mi?"

"Yaptıklarınızı yargılamak bana düşmez. O hayatlar kayb olduğu için üzgünüm. Sahipleri asla kurtuluş bulamadı. Geriye dönüp baktığımda kendinize verdiğiniz acı için endişeleniyorum. Ama mecbur kalmadıkça bir insanın canını almayı seçeceğini bir an bile düşünmüyorum."

"Ciddi misin?"

"Sana güveniyorum," dedi Michael, sesi sakindi. "Güvenmeseydim ailemi asla senin korumana bırakmazdım. Sen iyi bir adamsın, Harry."

Yavaşça nefes verdim ve omuzlarım gevşedi. "Güzel." Ve sonra, beynim araya girmeden ekledim, "Karartılmış Denarü'lerden birini aldım, Michael. Lasciel."

Bu itirafı yaparken kalbim birkaç kez çarptı.

Şok, dehşet, öfke, belki biraz da aşağılama bekliyordum. Ama onun yerine

Michael başını salladı. "Biliyorum."

Ona göz kırptım. "Sen ne?"

"Biliyorum," diye tekrarladı.

"Biliyorsun. *Biliyor* muydun?"

"Evet. Nicodemus'un arabası geçerken evin etrafındaki çöpleri topluyordum. Her şeyi gördüm. Seni en küçük çocuğumu korurken gördüm."

Dudağımı çiğnedim. "Ve... Yani, bana yumruk atmayacak ve beni Asylum for Wayward Denarians'ta özel bir süite sürüklemeyecek misin?"

"Saçmalama," dedi Michael. "Unutma ki Haç Şövalyeleri Denaryalıları yok etmek için kurulmadı. Biz onları Düşmüşlerden kurtarmak için kurulduk. Bu nedenle size elimden geldiğince yardım etmek benim görevim. Eğer yapmak istediğiniz buysa sikkeyi atmanıza yardım edebilirim. En iyisi bunu kendiniz yapmayı seçmeniz."

"Aslında atmama gerek yok," dedim. "Madeni parayı gerçekten kaldırmadım. Onu gömdüm. Hiç kullanmadım."

Michael şaşırmış görünüyordu. "Hayır mı? Bu iyi haber o zaman. Gerçi bu Düşmüş'ün gölgesinin hâlâ seni ikna etmeye çalıştığı anlamına geliyor, öyle mi?"

Bu sefer zihnimdeki kıkırdama biraz daha netti. *Oh, kapa çeneni* diye düşündüm. çok sert bir şekilde Lasciel'e doğru gönderdi.

"Deniyorum," dedim.

"Lasciel'in bir hilekâr olduğunu aklınızdan çıkarmayın," dedi sessizce. "Binlerce yıllık pratiği olan biri. İnsanları tanır. Size doğru olduğuna inanmak isteyeceğiniz yalanları nasıl söyleyeceğini bilir. Ama tek bir amaç için var: insanoğlunun iradesini ve inançlarını yozlaştırmak. Bunu asla unutmayın."

Ürperdim. "Evet."

"Size ne söylediğini sorabilir miyim?" Durakladı ve gözlerini kıstı. "Hayır, bekle. Dur tahmin edeyim. Size çekici bir genç kadın olarak göründü. Size bilgi sunuyor, değil mi? Tecrübesinin faydasını."

"Evet." Durakladım ve ekledim, "Ve Cehennem Ateşi. İhtiyacım olduğunda büyülerimin daha sert vurmasını sağlıyor. Çok fazla kullanmamaya çalışıyorum."

Michael başını salladı. "Lasciel'e boşuna Baştan Çıkarıcı denmiyor. O seni tanıyor. Sana ne sunacağını ve nasıl sunacağını biliyor."

"Aynen öyle." Bir an durakladım, sonra ekledim: "Bazen beni korkutuyor."

"Paradan kurtulmalısın," dedi nazik bir ısrarla. "Seve seve," dedim.

"Nasıl?"

"Kendi iradenizin parasından vazgeçin. Ve gücünü bir kenara bırak. Eğer bunu yaparsan, Lasciel'in gölgesi de onunla birlikte azalacak ve yok olup gidecek."

"Gücümü bir kenara bırakmakla ne demek istiyorsun?"

"Sihrinden uzaklaş," dedi. "Ondan vazgeç. Sonsuza dek." "Siktir et."

Yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı.

Evine yaptığımız yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Oraya vardığımızda Michael'a dedim ki, "Molly'nin eşyaları benim evimde. Eşyalarını almak için onu oraya götürmek istiyorum. Bu gece her şey tazeysen onunla konuşmam gerek. En fazla birkaç saat içinde onu buraya getiririm."

Michael uyuyan kızına endişeli bir ifadeyle baktı ama başını salladı. "Pekâlâ." Arabadan indi ve kapıyı kapattı, sonra benimle konuşmak için pencereye doğru eğildi. "Sana iki şey sorabilir miyim?"

"Ateş et."

Evine dönüp baktı ve şöyle dedi: "Tanrı'nın beni son görevime kızımı koruyabilmem için göndermemiş olma ihtimalini hiç düşündün mü? Onu korumak için seni kullanma niyetinin olmadığını?"

"Ne istiyorsun?"

"Sadece, Harry Dresden, tüm bu olayın başından sonuna kadar *seni* korumak için yapılmış olması tamamen mümkün. Luccio ve stajyerlerinin yardımına gittiğimde bunu Molly'yi kurtarmak için değil, senin Konsey'le karşı karşıya gelmeni önlemek için yaptım. Onun yeni çırağın olmasının *seni* korumaktan çok onu korumakla ilgili olduğunu mu?"

"Eh?" Dedim.

Kızına bir bakış attı. "Çocukların kendilerine has bir gücü vardır. Onlara öğretirken, onları korurken, olabileceğinizi düşündüğünüzden daha fazlası olursunuz. Daha anlayışlı, daha sabırlı, daha yetenekli, daha bilge. Belki de gücünüzün bu üvey çocuğu da sizin için aynı şeyi yapacaktır. Belki de yapması gereken şey budur."

"Eğer Tanrı yardım etmekle bu kadar ilgileniyorsa, neden Cassius'a karşı bana yardım etmesi için birini göndermedi? Yaşlı Nick'in özel adamlarından birini mi? Sağlam bir kurtarma senaryosu gibi görünüyor." Michael omuz silkti ve ağzını açtı. "Ve bana şu gizemli yollar saçmalığından bahsetme." Ağzını kapattı ve gülümsedi. "Bu kafa karıştırıcı bir şey," dedi.

"Neymiş o?"

"Hayat. Birkaç saat sonra görüşürüz." Bana elini uzattı. Ben de sıktım.

"Lasciel'in etkisini sona erdirmenin başka bir yolunu bilmiyorum, ama bu dışarıda bir yol olmadığı anlamına gelmez. Eğer sikke hakkındaki fikrini değiştirirsen, Harry, ondan kurtulmak istersen, söz veriyorum senin yanında olacağım."

"Teşekkür ," dedim ve ciddiye dim.

Yüz ifadesi daha da ağırlaştı. "Ve eğer günaha düşerseniz. Düşmüş olana kucak açarsan ya da onun iradesi tarafından tuzağa düşürülürsen..." Büyük kılıcının kabzasına dokundu ve yüzü ana kaya granitine dönüştü, Morgan'ın fanatizmini bir buhar zerresi gibi gösteren Eski Ahit kararlılığı. "Eğer değişirsen. Ben de orada olacağım." Korku beni soğuk bir dalgayla vurdu. Vay anasını.

Yutkundum ve ellerim Beetle'ın direksiyonunda titredi. Michael'ın sesinde ya da yüzünde herhangi bir tehdit girişimi yoktu. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Avucumdaki iz yandı ve ilk kez Lasciel'le başa çıkma yeteneğime aşırı güveniyor olabileceğim fikrini ciddi olarak düşündüm. Ya Michael haklıysa? Ya bir şeyleri berbat ettiysem ve sonum o zavallı Rasmussen gibi olduysa? Şeytani güçlere sahip bir seri katil?

"Eğer böyle bir şey olursa," dedim ona, sesim kuru bir fısıltıya dönüşmüştü, "bunu yapmanı istiyorum."

Bu düşüncenin onun da en az benim kadar hoşuna gitmediğini gözlerinden anlayabiliyordum ama bana karşı tamamen dürüst olmaktan başka bir şey yapamazdı. O benim arkadaşımdı ve endişeliydi. Eğer bana zarar vermek zorunda kalırsa, bu onu paramparça ederdi.

Belki de bu sözler onun bilinçaltında paradan kurtulmam için bana yalvarma şekliydi. Arkadaşını öldürmek zorunda kalsa bile, kötü şeyler olurken asla bir kenara çekilip hiçbir şey yapmadan duramazdı.

Buna saygı duyabilirdim. Bunu anlıyordum çünkü ben de yapamazdım. Kenara çekilemez, sihrimi terk edemez ve onu iyilik için kullanma sorumluluğundan kendimi kurtaramazdım.

Beni öldürse bile.

Hayat kafa karıştırıcı olabiliyor. Tanrım, hem de nasıl. Bazen yaşlandıkça kafam daha da karışıyor gibi geliyor. Bu çok ters görünüyor. Akıllanmam gerektiğini sanıyordum. Bunun yerine, evrenin büyük şemasındaki göreceli önemsizliğimi kafama vurmaya devam ediyorum. Kafa karıştırıcı, hayat.

Ama alternatifinden çok daha iyi.

Evime geri döndüm. Oraya varana kadar çocuğun uyumasına izin verdim ve sonra bir elimle omzuna dokundum. Bir anda irkilerek uyandı ve yorgun bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Benim evim," dedim. "Konuşmamız gerek."

Gözlerini birkaç kez daha kırptırdı ve sonra başını salladı. "Neden?"

"Çünkü bir şeyi anlamam gerekiyor. Hadi gel."

Arabadan indik. Onu merdivenlerden kapıma kadar götürdüm ve "Gel yanımda dur" dedim. O da durdu. Sol elini tuttum ve ona "Parmaklarını aç ve gözlerini kapat" dedim. O da öyle yaptı. Sol avucunu kapıdan yaklaşık beş santim yukarıda tuttum. "Şimdi odaklan. Ne hissedebileceğini gör."

Yüzü buruştu. "Um," dedi, ağırlığını huzursuzca ileri geri kaydırarak. "Basıncı mı var? Um, ya da belki bir uğultu. Yüksek güç hatları gibi."

"Yeterince yaklaştın," dedim ve bileğini bıraktım. "Hissettiğin şey, dairemi korumak için kullandığım enerjilerden bazıları. Onları etkisiz hale getirmeden içeri girmeye çalışırsan, yerde bir lekeden fazlasını bırakmayacak bir elektrik sarsıntısı yaşarsın."

Bana göz kırptı, sonra seğirdi ve elini sertçe çekti.

"Onları etkisiz hale getirebileceğinden, içeri girip tekrar çalıştırabileceğinden emin olana kadar sana geçmeni sağlayacak bir tılsım vereceğim. Ama bu gece için kapıyı açmaya çalışma. İçeri ya da dışarı. Tamam mı?"

"Tamam," dedi sessizce.

İçeri girdik. Temizlik hizmetim gelmişti. Molly, dairemdeki koltuklardan birinin yarısına yayılmış, içinde giysi ve eşyalar olan bir çanta bırakmıştı. Şimdi çanta düzgünce kapatılmıştı ve şüpheli bir şekilde kabarık değildi. Temizlik servisinin çantayı katlayıp düzenlediğinden ve böylece her şeyin zorlanmadan sığıldığından eminim.

Molly gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "Hizmetçiniz içeri nasıl giriyor?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim, çünkü peri hizmetçiler hakkında konuşamazsın, yoksa giderler. Çantasının yanındaki kanepeyi işaret ettim ve "Otur" dedim.

Söyledi, ancak sert ses tonumun onu heyecanlandırmadığını söyleyebilirdim.

Kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdum. Ben otururken Mister yatak odasından içeri süzüldü ve hemen Molly'nin bacaklarından birine sarılıp mırıldanarak beni selamladı.

"Tamam evlat," dedim. "Hayatta kaldık. Sadece bu olasılığı karşılamak için çok sınırlı planlarım vardı."

Bana göz kırptı. "Ne?"

"Bunu başarabileceğimi düşünmemiştim. Yani, bir peri başkentini basmak? Kıdemli Konsey'e karşı durmak? Tüm o film canavarları? Annen mi? Bırak seni kurtarmayı, hayatta kaldığıma bile şaşırdım."

"Ama..." Kaşlarını çatı. "Hiç öyle görünmüyordun... Yani, her şey kontrolün altındaymış gibi davranıyordun. Ne olacağından çok emin görünüyordun."

"Büyücülük işinin bir numaralı kuralı," dedim. "Asla terlediğini görmelerine izin verme. İnsanlar bizden bir şeyler bilmemizi bekler. Bu büyük bir avantaj olabilir.

Herkes gibi kafanız karışmış gibi görünerek işi berbat etmeyin. İmaj için kötü olur."

Bana biraz gülümsedi. "Anlıyorum," dedi. Mister'ı okşamak için uzandı ve "Korkunç görünüyor olmalıyım" diye düşündü.

"Zor bir gün geçirdim," dedim. "Bak. Nerede yaşayacağın hakkında konuşmamız gerekecek. Anladığım kadarıyla Nelson'la ilişkini kesmeye çoktan karar vermişsin. Kefaletini ödediğimizde o havayı almıştım."

Başını salladı.

"Peki. Onunla kalmak uygunsuz o zaman. İyileşmek için zamana ihtiyacı olacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Evde kalamam," dedi sessizce. "Tüm bu olanlardan sonra... ve annem büyü konusunu asla anlamayacak. Her şeyin kötü olduğunu düşünüyor. Ve eğer orada olursam, annem ve ben sürekli tartışırken tüm küçük Jawa'ların kafası karışacak ve onları korkutacağım."

Homurdandım ve "Bir yerde kalman gerekecek. Bunu en kısa zamanda halledeceğiz."

", " dedi.

"Bilmen gereken bir şey daha var," dedim. "Şu andan itibaren hiç gevşeklik göstermeyeceksin. Hata yapmanıza izin verilmiyor. 'Tüh' deme hakkın yok. İlk kez çuvalladığında ve kötü alışkanlıklarının derinlerine indiğinde, bu ikimizi de öldürür. Bazen sana karşı sert olacağım, Molly. Olmak zorundayım. Bu benim olduğu kadar senin de hayatta kalman için. Anladın mı?"

"Evet," dedi.

Homurdandım, kalktım ve küçük yatak odama gittim. Dolabımı karıştırdım ve yeni parlak Gardiyanlardan birinin yerel bir toplantıdan sonra evime bıraktığı eski kahverengi bir çirak cübbesi buldum. Onu çıkardım ve Molly'ye uzattım. "Bunu ulaşabileceğin bir yerde sakla. Konsey toplantılarında benimle birlikte olacaksın ve bu senin resmi kıyafetin." Kaşlarımı çattım ve başımı ovuşturdum. "Tanrım, aspirine ihtiyacım var. Ve yemeğe. Aç mısın?"

Molly başını salladı. "Ama dağıldım. Temizlememin bir sakıncası var mı?"

Ona baktım ve iç çektim. Sonra da "Hayır. Devam et ve onu yoldan çek" dedim. Ayağa kalktım ve mutfığa gittim, küçük bir büyü mırıldandım ve biri kızın yanında olmak üzere birkaç mumu yaktım. Bornozu ve mumu aldı, çantasını kaptı ve odama girerek gözden kayboldu.

Buzdolabını kontrol ettim. Periler temizlik yaparken genellikle buzluğu ve kileri doldurmak için bir tür yiyecek getirirlerdi ama sağlıklı beslenmenin ne olduğu konusunda oldukça tuhaf fikirleri olabilirdi. Bir keresinde kileri açtığımda kutu kutu Froot Loops'tan başka bir şey bulamamıştım. Şeker hastalığına yakalanmama ramak kalmıştı ve yiyeceklerin nereden geldiğinden hiçbir zaman tam olarak emin olamayan Thomas, Froot Loopy'yi açıkça sürdürdüğümü ilan etti.

Genellikle o kadar da kötü değildi, ancak her zaman yüksek oranda donmuş pizza olurdu, bunun için hizmetçilerim buz kutumdaki buzı dini bir hararetle korurlardı. Ziyarete geleceklerini anladığımda çoğu zaman pizzanın çoğunu yenmeden ortalıkta bırakırdım ve böylece Küçük Halk'ın gözüne girmek için utanmadan rüşvet verme politikamı sürdürürdüm.

Bir şeyler pişiremeyecek kadar yorgundum ve zaten hiçbir şeyin tadı güzel olmayacaktı, bu yüzden iki parça ekmek arasına birkaç sosisli sandviç ve birkaç marul yaprağı koyup mideye indirdim.

Buzlarımın bir kısmını çıkardım ve bir sürahiye boşalttım, sonra sürahiyi doldurdum. Bir bardak aldım ve buzlu suyla doldurdum. Sonra bardağım ve sürahimle birlikte şöminemin yanına gittim. Sürahiyi şöminenin üzerine koydum, ateşleme büyümlle özenle yakılmış ateşi canlandırdım ve ardından soğuk suyumı yudumlayıp ateşe bakarak kaçınılmaz olanı bekledim. Bayım kitaplığın tepesindeki yerinden bana eşlik etti.

Bunu yapması biraz zaman aldı ama beklediğim kadar uzun sürmedi. Yatak odamın kapısı açıldı ve Molly göründü.

Duş almıştı. Şeker rengi saçları gevşek ve yapış yapıştı. Makyajını tamamen silmişti ama yanaklarında kozmetiklerle pek ilgisi olmadığını düşündüğüm pembe lekeler vardı. Görebildiğim çeşitli piercingler ateş ışığında derin, yanık turuncu bir parıltıya dönüşüyordu. Ayrıca yalınayaktı. Ve kahverengi cübbesini giymişti. Ona bir kaşımı kaldırdım ve bekledim.

Daha derinden kızardı ve sonra bana doğru yürüdü, oldukça yavaştı, bir adım ötemde durana kadar.

Ona çalışacak bir şey vermedim. İfade yok. Hiçbir kelime. Sadece sessizlik.

"Sen bana baktın," diye fısıldadı sessizce. "Ben de sana baktım."

"İşler böyle yürüyor," diye onayladım sessiz, tarafsız bir sesle. Titredi. "Senin nasıl bir adam olduğunu gördüm. Nazik. Nazik." Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Yalnız. Ve..." Bir ton daha pembeleşti. "Ve aç. Çok uzun zamandır kimse sana dokunmadı."

Bir elini kaldırdı ve göğsüme koydu. Parmakları çok sıcaktı ve tamamen biyolojik bir tepkinin dalgalanması aptal beynimi atlayarak bir zevk ve ihtiyaç dalgası halinde içimde hızla ilerledi. Molly'nin solgun eline baktım. Avuç içi göğsümün üzerinde kayıyor, zar zor dokunuyor, yavaş ve odaklanmış bir daire çiziyordu. Tepkimden dolayı kendimden hafifçe tiksindiğimi hissettim. Lanet olsun. Bu çocuğu kadın hijyen ürünleri hakkında endişelenmek zorunda kalmadan önce tanıyordum.

Hormonlarımın hırlamaya ya da salya akıtmaya başlama lobisini engellemeyi başarmıştım ama sesim bir iki ton daha boğuk çıkmıştı. "Bu da doğru."

Tekrar bana baktı, gözleri geniş, derin ve içinde boğulacak kadar maviydi. "Hayatımı kurtardın," dedi ve sesinin titrediğini duydum. "Bana öğreteceksin. I..." Dudaklarını yaladı ve omuzlarını oynattı. Kahverengi bornoz omuzlarından kayıp yere düştü.

Boynunda başlayan dövme piercingli göbeğine kadar iniyordu. Şüphelendiğim (ama asla doğrulayamadığım) yerlerde başka çiviler ve ince halkalar vardı. Titredi ve daha hızlı nefes aldı. Ateş ışığı onun değişen hatlarıyla neşeyle oynuyordu.

Daha iyilerini de görmüştüm. Ama bu çoğunlukla birisinin benden bir şeyler koparmak için görünüşünü kullanmasından kaynaklanıyordu ve aradaki fark büyük ölçüde sunumla ilgiliydi. Molly'nin bir erkeğe kendini gösterme ya da cilve yapma konusunda fazla deneyimi yoktu. Farklı bir şekilde durmalı, sırtını dikleştirmeli, kalçalarını oynatmalı, yoğun şehvetli bir ilgi ifadesi takınmalı, peşinden gelmem için bana meydan okumalıydı. Yozlaşmış gençliğin koruyucu tanrıçası gibi görünebilirdi.

Bunun yerine, orada durdu, kararsız ve korkmuş ve tamamen samimi ve savunmasız olmaktan başka bir şey olamayacak kadar saf (ya da belki dürüst). Korkuyordu, kararsızdı, karanlık bir ormanda çaresiz kalmış kayıp bir prenesti.

Bu, eğitilmiş bir fahişe gibi bana vampirlik yapmasından daha kötüydü. Onda gördüğüm şey dürüst ve umutlu, güven dolu ve dehşet içindeydi. O gerçikti, kırılgan ve değerliydi. Duygularım salgı bezlerimle bir araya geldi ve bana karşı birleşerek onun kabul görmeye ihtiyacı olduğunu ve

Yapabileceğim en nazik şey ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek olurdu - ve eğer bir şey olursa beni kim suçlayabilirdi ki?

Ben . Ben de yüzümü ekşitmeden onu izledim.

"Sizden bir şeyler öğrenmek istiyorum," dedi. "Size yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Size teşekkür etmek için. Bana bir şeyler öğretmeni istiyorum."

"Ne gibi şeyler?" Sessiz ve ölçülü bir tonda sordum.

Dudaklarını yaladı. "Her şeyi. Bana her şeyi göster." "Emin misin?" Ona sordum.

Başını salladı, gözleri kocaman olmuştu, göz bebekleri etraflarında sadece çıplak bir mavi halka kalana kadar büyümüştü.

"Öğret bana," diye fısıldadı.

Sağ elimin parmaklarıyla yüzüne dokundum. "Diz çök," dedim ona. "Gözlerini kapat."

Titreyerek yaptı, nefes alışları hızlandı, heyecanlandı.

Ama şömine rafından buzlu su dolu sürahiyi alıp kafasından aşağı döktüğümde bu durum sona erdi.

Bir çığlık attı ve geriye doğru düştü. Soğuğun şokundan kurtulması belki on saniye sürdü ve o zamana kadar nefes nefese kalmış ve titriyordu, gözleri şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla ve bir tür derin, ağır acıyla açılmıştı.

Onunla yüzleştim ve gözleriyle buluşmak için kalçalarımın üzerine çömeldim. "Ders bir. Böyle bir şey olmayacak Molly," dedim aynı sakın ve nazik ses tonuyla. "Bunu hemen şimdi kafana sok. Bu *asla* olmayacak."

Alt dudağı titredi ve omuzları titreyerek başını öne eğdi.

Kendime zihinsel bir tekme attım ve kanepeden bir battaniye kaptım. Yanına gittim ve battaniyeyi omuzlarına sardım. "Ateşin yanına git ve ısın."

Kendini toparlaması biraz zaman aldı ama toparladı. Battaniyenin altında omuzlarını kamburlaştırdı, titriyordu ve aşağılanmıştı. "Biliyordun," dedi titreyen bir sesle. "Bunu... yapacağımı."

"Oldukça emindim," diye kabul ettim.

"Soulgaze yüzünden," dedi.

"Bununla hiçbir ilgisi yok, gerçekten," diye cevap verdim. "Güçlerin ortaya çıktığında yardım için bana gelmemenin bir nedeni olması gerektiğini düşündüm. Bir süredir benimle ilgilendiğini düşündüm. En sevdiğin rock yıldızının yanına gelip gitarla uğraşmaya başlamak istemezsin, böylece senin hakkında düşüneceği ilk şey beceriksiz olduğun olur."

Titredi ve da kızardı. "Hayır. Öyle değildi..."

Elbette öyleydi. Ama onu şimdilik yeterince hırpalamıştım. "Sen öyle diyorsan," diye cevap verdim. "Molly, annenle kedi köpek gibi kavga ediyor olabilirsin ama ikiniz sandığından daha çok birbirinize benziyorsunuz."

"Bu doğru değil."

"Birçok genç kadının kendilerine babalarını hatırlatan bir erkek aradıkları klişe ama gerçektir. Baban canavarlarla savaşıyor. Ben canavarlarla savaşıyorum. Baban anneni bir ejderhadan kurtardı. Ben seni Arctis Tor'dan kurtardım. Buradaki düzeni görüyor musun?"

Ağzını açtı ve sonra ateşe doğru kaşlarını çattı - kızgın bir kaş çatma değildi bu. Dalgın bir şekilde.

"Ayrıca, gerçekten çok korktun. Kalacak bir yerin yok. Ve ben sana yardım etmeye çalışan adamım." Başımı salladım. "Ama işin içinde büyü olmasaydı bile, yine de olmazdı. Gurur duymadığım bazı şeyler yaptım. Ama asla senin güvenini suiistimal etmeyeceğim."

"Sahip olacağımız şey eşitler arası bir ilişki değil. Ben öğretirim. Sen öğrenirsin. Ben sana bir şey yapmanı söylerim, sen de yaparsın."

Gözlerinde asık suratlı bir ergenlik parıltıyordu.

"Aklından bile geçirme," dedim. "Molly, sırf kuralları çiğnemek istediğin için piercing taktırmak, boyatmak ve dövme yaptırmak başka bir şey. Ama şu anda uğraştığımız şey aynı şey değil. Başarısız bir boya işi seni etkiler. Büyü kullanımında hata yaparsan birileri -belki de bir sürü birileri- zarar görür. Yani dediğimi, dediğim zaman yaparsın ve bunu yaparsın çünkü birini öldürmek istemezsin. Ya da ölebilirsin. Anlaşmamız buydu ve sen de bunu kabul ettin."

Hiçbir şey söylemedi. Öfkesi yüzünden silinmişti ama isyanın o asık suratlı izi kalmıştı.

Gözlerimi kıstım, yumruğumu sıktım ve tek bir kelime tısladım. Şömine ani, ateşli bir kasırgayla alevlendi. Molly irkilerek geri çekildi, bir kolunu gözlerini korumak için kaldırdı.

Elini indirdiğinde, tam yüzüne doğru eğilmiştim. "Ben senin ailen değilim, evlat," dedim. "Ve artık genç asiye oynayacak vaktin yok. Anlaşmamız bu. Ya dediğimi yaparsın ya da hayatta kalamazsın." Ona yaklaştım ve genellikle azgın iblisler ve alışveriş merkezlerindeki anketçiler için sakladığım bakışımı attım. "Molly. Sana bunu *yaptıramayacağıma* dair aklında en ufak *bir* şüphe var mı?"

Yutkundu. Gözlerindeki sert meydan okuma düğümü, tam doğru açıyla vurulmuş bir elmas gibi aniden paramparça oldu ve battaniyenin içinde titredi. "Hayır efendim," dedi kısık bir sesle.

Ona başımı salladım. Orada titreyerek ve korkmuş bir şekilde oturuyordu, alıştırmamanın amacı da buydu zaten; son olayların etkisiyle hâlâ dengesizken dengesini bozmak ve neyle karşı karşıya olduğunu anlamasını sağlamak. Gücünü kontrol altına alana kadar işlerin nasıl yürümesi gerektiğini anlaması kesinlikle gerekliydi. Gönüllü işbirliğinden daha azı onu öldürebilirdi.

Ama bunu hatırlamak zordu, titreyerek ateşe bakarken ve ateşin ışığı yanaklarındaki gözyaşlarını altına çevirirken ona bakmak. Gerçekten yürek parçalayıcı. Hâlâ çok gençti.

Ben de eğildim ve ona sarıldım. "Korkman normal evlat. Ama endişelenme. Her şey yoluna girecek."

Bana yaslandı, titriyordu. Ona bir süre izin verdim ve sonra ayağa kalkıp "Giyin ve eşyalarını topla" dedim.

"Neden?" diye sordu.

Ona kaşlarını kaldırdım. Kızardı, bornozu aldı ve aceleyle yatak odasına geri döndü. Ceketimi giymiştim ve o geldiğinde gitmeye hazırdım. Onu arabaya kadar götürdüm ve yola çıktık.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Umarım öyledir. Eğer yapamazsan öğrenmen uzun zaman alacak."

Biraz gülümsedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Yeni ," dedim.

Bana kaşlarını çattı ama koltuğuna geri oturdu. "Oh."

Saatın ilerlemesine rağmen ışıkları yanan Carpenter'ların evine yanaştık.

"Olamaz" diye mırıldandı Molly. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Geri ." "Ama-"

Sanki hiç konuşmamış gibi onun üzerinden devam ettim. "Sadece bu da değil, tüm dünyadaki en saygılı, sevgi dolu, saygılı, düşünceli ve saygılı kız çocuğu olmak için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Özellikle de annen söz konusu olduğunda."

Çenesi sarkmış bir şekilde bana baktı.

"Oh," diye ekledim. "Ve okulun bitene kadar liseye geri döneceksin."

Uzun bir süre bana baktı, sonra gözlerini kırıştırdı ve "Ben öldüm. Ve burası da cehennem."

Homurdandım. "Temel bir eğitimi bitirecek ve seni seven bir ev dolusu insanla iyi geçinecek kadar kendini kontrol edemiyorsan, o zaman sana öğretmem gereken şeyi kullanacak kadar kendini kontrol edemeyeceğinden emin olabilirsin."

"Ama... .."

"Eve dönüşünüzü saygı ve sevgi konusunda genişletilmiş bir ders olarak düşünün.

Kendini kontrol et," dedim neşeyle. "Ailenizle görüşeceğim.

en azından haftada bir. Okul açılana kadar her gün benimle ders yapacaksın, sonra da sana okuma ve ev ödevi vereceğim-"

"*Ev ödevi* mi?" diye yarı feryat etti.

"Bölmeyin. Ev ödevleri sadece hafta içi olacak. Cuma ve Cumartesi akşamları ders yapacağız."

"Cuma ve Cumartesi..." İç geçirdi ve yere yığıldı. "Cehennem. Cehennemdeyim."

"Daha iyi olacak. Anladığım kadarıyla cinsel olarak aktırsın?" Ağzı bir karış açık öylece durdu. "Hadi ama Molly, bu önemli. Sevişiyor musun?"

Yüzü pembeleşti ve yüzünü ellerinin arasına sakladı. "Ben... Ben... şey. Ben bakireyim."

Ona bir kaşımı kaldırdım.

Bana baktı, daha da kızardı ve "Teknik olarak" diye ekledi. "Teknik olarak," dedim.

"Urn. Ben... keşfettim. Üslerin çoğunu."

"Anlıyorum," dedim. "Pekala Macellan, senin için daha önce kimsenin gitmediği yerlere gitmek ya da cesurca koşmak yok - kendini topraklayana kadar olmaz. Seks işleri karmaşıktır ve bu senin için kötü olabilir."

"Ama..."

"Ve yalnız keşif de yok."

Bana gözlerini kırptırdı ve boş bir ses tonuyla "Neden?" diye sordu. "Kör olacaksın," dedim ve verandasına doğru yürüdüm.

"Şaka yapıyorsun," dedi ve sonra aceleyle yetişmeye çalıştı. "Bu bir şaka, değil mi? Harry?"

Ona cevap vermeden evine kadar yürüdüm. Molly'nin yüzünde umutsuz bir ifade vardı, sanki en azından valinin son dakikada arayabileceğini umabilen bir mahkûma imrenir gibiydi. Ama ne zaman

Kapılar açıldığında ve ailesinin sevinci bir dalga gibi gürleyerek üzerine çöktüğünde, gözlerinden ayak parmaklarına kadar gülümsedi.

Bir dakika boyunca kibarca sohbet ettim, ta ki Mouse gülümseyerek ve kuyruğunu sallayarak yanıma gelene kadar. Ağzında ballı hardal ya da belki de bufalo sosu olduğundan şüphelendiğim bir şey vardı, şüphesiz genç bir suç ortağı tarafından ona sürülmüştü. İpini bağladım ve arabama dönmek üzere yanından ayrıldım.

Ben oraya varmadan Charity bana yetişti. Ona bir kaşımı kaldırdım ve kıpırdanırken bekledim ve sonunda sordum, "Onlara söyledin mi? Ne olduğumu?"

"Tabii ki hayır," dedim.

Rahatlayarak biraz çöktü. "Oh." "Bir şey değil," dedim.

Bana kaşlarını çattı ve "Eğer küçük kızıma zarar verirsen, ofis dediğin o küçük dolaba gelir seni pencereden aşağı atarım. Anladın mı?"

" ile ölüm, anladım."

Kaşlarında birkaç küçük çatlak oluştu ve sonra başını sertçe bir kez salladı, kaburgalarımı bir sarılmayla beni yakaladı ve başka bir şey söylemeden eve geri döndü.

Fare orada nefes nefese oturuyor ve mutlu bir şekilde sırtıyordu. Eve gittim ve biraz uyudum.

Ertesi gün laboratuvarımda çalışıyor, hiçbir şeyi unutmamak için tüm olanları not almaya çalışıyordum. Bob yanımdaki masada oturmuş, detayları yazmama yardım ediyordu.

"Oh," dedi. "Little Chicago'nun tasarımında bir sorun buldum."

Yutkundum. "Oh. Vay canına. Kötü mü?"

"Son derece. Güç akışında bir geçiş bağlantısını kaçırdık. Depolanan enerjinin hepsi aynı noktaya gidiyordu."

Kaşlarımı çattım. "Bu... bir devre kesiciden geçen elektrik dalgası gibi, değil mi? Ya da sigorta kutusundan."

"Aynen öyle," dedi Bob. "*Senin* fitil olman dışında. Tek bir noktada bu kadar enerji kafanızı omuzlarınızdan uçurur."

"Ama olmadı," dedim.

"Ama olmadı," diye kabul etti

Bob. "Bu nasıl mümkün

olabilir?"

"Öyle değil," dedi. "Biri tamir etmiş."

"Ne? Emin misin?"

"Kendi kendine düzelmedi," dedi Bob. "Birkaç gece önce baktığımda, o anda fark etmemiş olsam bile kusurlu bölüm açıkça görülüyordu. Bu gece tekrar baktığımda farklıydı. Birisi değiştirmiş."

"Laboratuvarımda mı? Evimin altında mı? Koğuşlarımda mı? Bu imkansız."

"Hayır değil," dedi Bob. "Sadece *gerçekten*, gerçekten, gerçekten, gerçekten, gerçekten çok zor. Ve olası değil. Burada bir laboratuvarınız olduğunu bilmesi gerekirdi. Ve koğuşlarınızı nasıl aşacağını bilmesi gerekirdi."

"Ayrıca bu şekilde kurcalamak için tasarım hakkında yakın bilgi sahibi olması gerekir," dedim. "Varlığından haberdar olması gerektiği ve kimsenin haberdar *olmadığı* gerçeği de cabası."

"Gerçekten, hiç olası değil," diye

onayladı Bob. "Kahretsin."

"Hey, iyi bir gizemi sevdiğini sanıyordum, Harry."

Başımı salladım ve ona gizemini nereye sokması gerektiğini söylemeye başladım ki kapı çalındı.

Murphy diğer tarafta durdu ve bana gülümsedi. "Hey." Tüfeğimi havaya kaldırdı. "Thomas bunu getirmemi istedi. Artık kendi oyuncaklarını alacağını söylememi istedi."

O uzattı, ben de kaşlarımı çatarak aldım. "Temizlememiş bile."

Gülümsedi. "Yemin ederim, Dresden. Çok korkak olabiliyorsun."

"Çünkü ben hassas bir adamım. İçeri gelmek ister misin?"

Bana bir kez daha gülümsedi ama başını salladı. "Vaktim yok. Yarım saat içinde ilk psikiyatristi görmem gerekiyor."

"Ah," dedim. "İşler nasıl gidiyor?"

"Oh, yapılması gereken uzun bir soruşturma ve değerlendirme var," dedi. "Resmi olarak tabii ki."

"Elbette," dedim.

"Ama gayri resmi olarak..." Omuz silkti. "SI'ı kaybediyorum. Beni dedektif çavuşluğa düşürüyorlar."

Yüzümü buruşturdum. "İşi kim alıyor?"

"Stallings, büyük olasılıkla. Bir sonraki en deneyimli kişi o, departmanın çoğundan daha iyi bir sicili var ve saygı duyulan biri." Gözlerini kaçırды "Ben de kıdemimi kaybediyorum. Hem de hepsini. Bu yüzden beni en deneyimli dedektifleriyle eşleştiriyorlar."

"Hangisi o?" Ben sordum.

"Rawlins," dedi, ağzı sıkı bir gülümsemeyle hareket ediyordu. "Bu sefer o kadar iyi iş çıkardı ki onu SI'ya terfi ettirdiler."

"Hiçbir iyilik cezasız kalmaz," dedim. "Bu doğru değil mi?" diye iç geçirdi Murphy.

"Bu kötü bir şey mi? İyi benziyor."

"Öyle, öyle," dedi Murphy burnunu kıvrarak. "Ama babamı tanıyordu."

"Oh," dedim. "Sorunlarınız olması da mümkün." "Uzaktan," dedi. "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

Bir an için gözlerine baktım ve sonra gözlerimi . "Ben, iyi olacağım."

Başıyla onayladı ve sonra bir adım öne çıkıp bana sarıldı. Kollarım ben söylemeden ona sarıldı. Bu bir gerginlik değildi, anlam yüklü bir sarılma. O benim arkadaşımdı. Yorgun ve endişeliydi, acı çekiyordu ve en değer verdiği şey kirlenmiş ve lekelenmişti ama benim için endişeleniyordu. Bana sarılıyordu. Her şeyin yoluna gireceğini ima ederek bana güvence veriyordu.

Bir süre alabildiğimin en iyisini verdim. Sarılmayı bıraktığımızda, aynı anda oldu ve garip değildi. Bana biraz buruk bir şekilde gülümsedi ve saatine baktı. "Gitmem gerekiyor."

"Doğru," dedim. "Teşekkürler, Murph."

Gitti. Bir süre sonra telefonum çaldı. Açtım. "Her şey yolunda mı?" Thomas sordu. "Kızla mı?" "Hemen hemen," dedim ona. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Belki de tekrar insanlardan nasıl beslendiğini ve aynı zamanda nasıl para kazandığını anlatmak için.

"Özellikle değil," dedi bana. Sorulmamış soruyu duyduğundan emindim, çünkü ses tonu inatçı bir soğukluk taşıyordu ve bana zorlamamamı söylüyordu. Thomas benim kardeşimdi. Bekleyebilirdim.

"Murphy'nin nesi var?" diye sordu. Ona işinden bahsettim.

Sinirli bir an sessiz kaldı ve sonra, "Ama Murphy'nin nesi var?" dedi.

Ters ters baktım ve koltuğuma çöktüm. "Onunla ilgili hiçbir şey yok. İlgilenmiyor."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bana o söyledi."

"Sana söyledi."

"Bana söyledi."

İç çekti. "Ve sen de ona inandın." "Şey,"

dedim. "Evet."

"Beni eve bıraktığında onunla konuştum," dedi. "Konuşmak mı?"

"Bir konuşma. Bir şeyleri çözmek istedim."

"Öyle mi yaptın?" Ben sordum.

"Evet."

"Ne?"

"İkinizin de katı boyunlu aptallar olduğunuzu," dedi, sesi sinirliydi ve telefonu yüzüme kapattı.

Bir dakika boyunca telefona baktım, üvey kardeşim hakkında birkaç kelime mırıldandım, sonra gitarımı çıkardım ve bir süre müziğe benzer bir şeyler yapmak için uğraştım. Bazen çalarken düşünmek benim için daha kolay oluyordu ve zaman akıp gidiyordu. Başka biri kapıyı çalana kadar bir şeyler çaldım ve düşündüm. Gitarımı bir kenara bıraktım ve kapıya gittim.

Ebenezar diğer tarafta duruyordu ve kapıyı açtığımda bana başıyla selam verip temkinli bir şekilde gülümsedi. "Senin için yeterince sıcak mı?" diye sordu yaşlı büyücü.

"Neredeyse," dedim. "İçeri gel."

Geldi ve ben de birkaç bira alıp ona bir tane ikram ettim. "Ne var ne yok?"

"Sen söyle," dedi.

Ben de ona son birkaç günle ilgili her şeyi, özellikle de Lily, Fix, Maeve ve Mab ile olan ilişkilerimi anlattım. Ebenezar hepsini sessizce dinledi.

Bitirdiğimde "Ne dağınıklık," dedi.

"Bir de bana sor." Biramı yudumladım. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" Birasını bitirdi ve başını salladı.

"Sanırım oyuna geldik."

"Summer Lady tarafından

mı?"

Başımı salladım. "Bence Lily de en az bizim kadar kandırıldı."

Kaşlarını çattı ve bir avucuyla başını ovuşturdu. "Nasıl yani?"

"Anlayamadığım kısım da bu," dedim. "Bence birileri Molly'yi getiriciler için bir işaretçi olarak ayarladı. Ve eminim ki o getiricilerin Molly'yi Arctis Tor'a götürmesi tesadüf değildi, çünkü orası çok az savunuluyordu. Birisi beni Arctis Tor'da *istedi*." Ebenezar

dudaklarını büzdü. "Kim?"

"Sanırım Kraliçelerden biri tarafından diğerlerinden birini alt etmek için bir şekilde kullanıldık. Ama nasıl olduğunu anlayabilirsem ne olayım."

"Sence Mab gerçekten deli mi?"

"Bence aradaki farkı anlamak zor olurdu," dedim ekşi bir sesle. "Lily öyle düşünüyor. Ama Lily Yaz Leydisi olmadan önce zekâsıyla pek de ünlü sayılmazdı." Başımı salladım. "Eğer Mab gerçekten kaçıkça, bu kötü olacak."

Yaşlı adam başını salladı.

"Ve son zamanlarda bir kedinin patisine çarpmadan bir kediye sallayamadığınız için, belki de birisinin Mab'ı bir şey için kullanmaya çalıştığını düşünüyorum. Buralarda tuzağa düşürülen diğerleri gibi."

"Kurulum mu?"

Başımı salladım. "Evet. Birkaç yıl önce Victor Sells ile başladı. Sonra şu kurt kemerli FBI sürüngenleri. Sanırım dışarıda bir yerlerde birileri kendi-"

"Ya da o," dedi Ebenezar.

"Ya da kendi elleri kirli," diye devam ettim. "Sahip olmaları gerekenden daha fazla güçle ya da olmaları gerekenden daha iyi bağlantılarla etrafta dolaşan tüm bu şeyleri düşünün. Gölge Adam, Hexenwulfen, Kâbus, son Yaz Kadını - ve bunlar sadece başlangıç için. Kızıl Saray'ın herkesin düşündüğünden çok daha tehlikeli olduğu kesin."

Ebenezar kaşlarını çattı, başını salladı.

"Bence sahne arkasında bir şeyler çeviren her kimse Mab'ı kullanmaya çalıştı ve umduğundan fazlasını elde etti. Sanırım Arctis Tor'a yapılan saldırı da bununla ilgiliydi. Belki de onlara düşman olmadan önce onu yere sermeye çalıştılar."

Ebenezar, "Ki öyle de olur," dedi.

"Tabii ki yapar. O Mab. Yaptığı her pazarlığa sadık kalır, ama emirleri pek iyi karşılayan biri değildir."

"Devam et evlat," dedi Ebenezar nazıkçe. "Elinde gerçekler var. Bunlar seni nereye götürüyor?"

Kendi sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Dışarıda yeni bir güç dolaşüyor. Büyük, akıllı, güçlü ve sinsi bir şey. Çok fazla güce ve sihir bilgisine sahip bir şey." Dudaklarımı yaladım. "Bunu çeşitli güçlerin kanıtlarıyla bir araya getirin. O zavallı FBI piçlerine dağıtılan kurt kemerleri. Shadowman ve Nightmare gibi küçük çaplı kişilere öğretilen kara büyü. Vampirlerin birbirlerini büyücülük konusunda eğitmesi. Arctis Tor'da kullanılan Cehennem Ateşi. Ve tabii ki Beyaz Konsey'in yüksek mevkideki haini. Tüm bunlar bir araya geldiğinde tek bir kişiyi işaret etmiyor. Bir organizasyona işaret ediyor." Yaşlı adama dikkatle baktım. "Ve kadrolarında büyücüler var. Muhtemelen birkaç tane."

Ebenezar homurdandı. "Lanet

olsun." "Lanet mi?"

"Belki de bunamaya başlıyorumdur diye umuyordum. Ama ben de aynı sonuca vardım." Başını salladı. "Evlat, bundan tek kelime bile etme. Kimseye söyleme. Bunun senin hayatın kadar değerli bir bilgi olduğu hissine kapıldım." Başını iki yana salladı. "Başka kimin bilmesi gerektiğini düşünmeme izin ver."

"Raşit," dedim sert bir sesle. "Kapı bekçisine söyle."

Ebenezar kaşlarını çatı ama kaşları her şeyden çok yorgun görünüyordu. "Muhtemelen zaten biliyordur. Zaten biliyordu. Hatta belki de sana daha fazlasını gösterecek bir yönü işaret etmiştir. Tabii seni arı kovanına çomak sokup ne çıkacağını görmek için kullanmadığını varsayarsak."

Bunu düşünmek biraz ürkütücüydü. Ebenezar haklıysa, Kapı Bekçisi'nin izniyle kendimi oyundaki piyonlar arasında sayabilirdim.

"Ona söylemek istemiyor musun?" diye sordum.

Ebenezar, "Rashid'i anlamak çok zor," dedi. "Üç, dört yıl önce olsa iki kere düşünmezdim. Ama Simon öldüğünden beri olanlardan sonra..." Omuz silkti. "Tedbirli olmak daha iyi. Cini bir kez çıktıktan sonra şişeye geri koyamayız."

"Ya da belki de yapabileceğimiz en kötü şey budur," dedim. "Belki de bu... Kara Konsey şerefsizlerinin beklediği şey budur."

Bana sertçe baktı. "Onlara neden öyle diyorsun?"

"Kara Konsey mi?" Omuz silktim. "Eğer ayakkabı uyuyorsa. Legion of Doom'dan daha iyidir."

Bir süre daha bana baktı ve sonra omuz silkti. "Zaman değişiyor, Hoss. Bu kesin." Birasını bitirdi. "Ama her zaman değişir. Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapacağını biliyorum. Ama senden çok dikkatli olmanı istiyorum, Hoss. Düşmanlarımızın neye benzediğini hâlâ bilmiyoruz. Bu da müttefiklerimizi dikkatli seçmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Yani Beyaz Konsey'i ve Gardiyanları bu konuda rahatsız etmeden mi?" Ses tonum kuru bir şekilde sordum.

Olumlu anlamda homurdandı. "Diğer gevşek ucu unutma."

Kaşlarımı çattım ve tekrar düşündüm. "Huh," dedim. "Haklısın. Bana çarpan arabayı kim kullanıyordu?"

"Kesinlikle," dedi.

"Daha fazla gizem."

"Senin profesyonel bir dedektif olduğunu sanıyordum, Hoss," diye alay etti. "Senin için bu eğlenceli olmalı."

"Evet. Eğlenceli. Eğlence, eğlence, eğlence. Şimdiden eğleniyorum."

Gülümsedi. "Mmmmp. Winter'ın Kızılara karşı yanımızda durmayacak olması iyi bir haber değil ama daha kötüsü de olabilirdi. Ve değerli bir şey öğrendik."

Homurdandım. "Konsey'e ihanet eden kişi. Birinin Kızıllara Luccio'nun eğitim kampının yerini söylemesi gerekiyordu."

"Evet," dedi ve öne doğru eğildi. "Ve Luccio dışında sadece dört kişi biliyordu."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Morgan mı?"

"Biri bu," diye kabul etti. "Injun Joe, Merlin ve Ancient Mai diğerleriydi."

Yavaşça ısıık çaldım. "Ağır toplar. Ama Morgan'ı listenden çıkar. O yapmadı."

Ebenazar kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

Başımı salladım. "Adam hıyarın teki," dedim, "ama seviyeli biri. Ona söylememeliyiz ama o bir hain değil."

Ebenazar bir an kaşlarını çatı ve sonra yavaşça başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Kızılderili Joe'ya kefil olacağım."

"Peki sırada ne var?" Ona sordum.

"Onları izliyorum," dedi. "Bekliyorum. Bildiğimizi belli etmeden. Onları hazırlıksız yakalamak için birden fazla şansımız olmayacak. Hamle yaptığımızda canlarını yakmalıyız."

Artık boş olan şişeme kaşlarımı çatarak baktım ve başımı salladım. "Bekleyeceğiz. Yabani otların arasında yatacağız. Dikkat çekmeyelim. Anladım."

"Hoss," dedi eski öğretmenim sessizce. "O kız için yaptığın şey..."

"Evet," dedim elimi sallayarak. "Aptalca. Merlin bana çok kızacak. Muhtemelen birilerinin beni saf dışı bırakıp başındaki belayı kaldırması umuduyla artık atış görevlerine gitmem için ısrar etmeye başlayacaktır."

"Doğru," dedi Ebenazar. "Ama benim söylemek istediğim, yaptığın şeyin çok cesurca olduğuydu. Duyduğuma göre, gerekirse oradaki herkesle kapışmaya hazırmışsın."

"Uzun sürmezdi."

"Hayır. Ama zaten amaç da bu değildi." Biraz sertçe ayağı kalktı ve "Seninle gurur duyuyorum evlat" dedi.

İçimde bir şeyler eridi.

"Biliyorsun," dedim. "Bana hep duruşmama gelmediğini söyledin. Kaçtığın için Konsey'in seni benimle aynı kefeye koyduğunu. Bence bu doğru değil."

Homurdandı.

"Her şey Latinceydi, o zamanlar anlamıyordum. Başımda bir kukuleta vardı, bu yüzden kimseyi göremiyordum. Ama Molly'ye yaptığım gibi biri beni savunmuş olmalıydı."

"Olabilir." Omuz silkerek bir omzunu yuvarladı. "Yaşlanıyorum, Hoss. Bazı şeyleri unutuyorum."

"Ah," dedim. "Biliyorsun, son zamanlarda bir ya da üç öğün yemeği kaçırdım. Ve şehirdeki en iyi spagetti yapan küçük bir yer biliyorum."

Ebenazar buz üzerinde yürüyen ve aniden çatırdama sesleri duyan bir adam gibi olduğu yerde donakaldı. "Ah?" diye sordu, ses tonu dikkatliydi.

"Yanında harika ekmekleri de var. Kampüsün hemen yanında, garsonları da çok tatlı."

"Kulağa umut verici geliyor," dedi Ebenazar. "Bunu duymak beni biraz aç hissettiriyor."

"Kesinlikle," dedim. "Ayakkabılarımı alayım. Acele edersek akşam yoğunluğundan önce oraya varabiliriz."

Uzun bir süre birbirimize baktık ve yaşlı öğretmenim başını bana doğru eğdi. Birçok şey ifade ediyordu. Özür. Minnettarlık. Mutluluk. Bağışlama. Sevgi. Gurur.

"Bizi götürmemi ister misin?" diye sordu.

Cevap olarak başımı eğdim. " isterim, efendim."

YAZARIN NOTU

Yedi yaşındayken kötü bir boğaz enfeksiyonu geçirdim ve bir hafta boyunca okula gidemedim. Bu süre zarfında kız kardeşlerim bana ilk fantastik ve bilimkurgu romanlarımı aldılar: *Yüzüklerin Efendisi*'nin kutulu seti ve

Brian Daley'nin Han Solo macera romanları seti. O hafta boyunca hepsini yuttum.

O noktadan sonra, SF&F fandomuna katılmaya mahkumtum. Oradan sonra, en sevdiğim kurgu malzemesinin yazarı olmak istediğime karar vermek için sadece bir adım daha vardı ve işte buradayız.

Kız kardeşlerimi suçluyorum.

Bir hayran olarak ilk aşkım kılıç ve at fantezisi. Tolkien'den sonra C. S. Lewis'in peşinden gittim. Lewis'ten sonra Lloyd Alexander geldi. Onlardan sonra Fritz Leiber, Roger Zelazny, Robert Howard, John Norman, Poul Anderson, David Eddings, Weis ve Hickman, Terry Brooks, Elizabeth Moon, Glen Cook geldi ve ne olduğunu anlamadan önce Birleşik Devletler ve Lankhmar, Narnia, Gor, Cimmeria, Krynn, Amber'in çifte vatandaşıydım - resmi anladınız.

Yazar olmak için yola çıktığımda, yıllarımı kılıç ve at fantezisi romanları yazarak geçirdim ve bu konuda doğuştan gelen çok az yeteneğim varmış gibi görünüyordu. Ama yazmaya devam ettim ve SF, gizem ve çağdaş fantezi de dahil olmak üzere diğer alanlarda da denemeler yaptım. Dresden Dosyaları ilk olarak bu şekilde ortaya çıktı - başka bir şeyi başarmaya çalışırken mutlu bir kaza olarak. Bir çeşit penisilin gibi.

Ama ilk aşkımı asla unutmadım ve büyük bir mutluluk ve heyecanla bir gün menajerimden bir telefon aldım ve en yeni kılıçlar ve atlar fantezi romanımı diğer hayranlarla paylaşabileceğimi öğrendim.

Codex Alera, öfke olarak bilinen element ruhlarının hayatın her alanında gizlendiği ve birçok zeki ırkın güvenlik ve hayatta kalmak için yarıştığı vahşi Carna dünyasında geçen bir fantezi serisidir. Alera diyarı, insanlığın yekpare uygarlığıdır ve Carna'nın muazzam, bazen de düşmanca element güçleri karşısında ve Alera'yı harabeye çevirecek vahşi yaratıklara karşı hayatta kalmasını sağlayan tek şey, öfkeleri kullanma ve onlara hükmetme konusundaki eşsiz yeteneğidir.

Yine de Alera kadar güçlü bir diyar bile içeriden gelen yıkıma karşı bağışık değildir ve Kraliyet'in veliahtının ölümü, insanoğlunun bildiği en güçlü öfkelere sahip olan Yüce Lordlar arasında hırslı siyasi manevralar ve iç çekişmelerle dolu bir çılgınlığı tetikledi. Komplolar

hainler ve casuslar kol geziyor ve bir iç savaş kaçınılmaz görünüyor - tüm bunlar olurken krallığın düşmanları ilk zayıflık belirtisinde saldırmaya hazır bir şekilde izliyor.

Tavi, Aleran medeniyetinin sınırında yaşayan genç bir adam - çünkü kabul edelim, kılıç ve at fantezileri orada başlıyor. Bir ucube olarak doğan ve hiçbir kürk yapma gücünü kullanamayan Tavi, hayatta kalmak için kendi zekâsına, hızına ve cesaretine güvenerek büyümüştür. Kraliyetin itibarını sarsmaya yönelik hırslı bir komplo, Tavi'nin evi Calderon Vadisi'ni barbar Marat sürüsü karşısında çıplak ve savunmasız bırakınca, çocuk ve ailesi kendilerini doğrudan tehlikenin içinde bulur.

Onları koruyacak devasa Yüce Lordlar yok, Lejyonlar yok, güçlü öfkeleriyle sahaya çıkacak Şövalyeler yok. Tavi ve Calderon Vadisi'nin özgür öncüleri, komployu ortaya çıkarmanın ve evlerini acımasız Marat sürüsüne ve canavarlarına karşı savunmanın bir yolunu bulmalıdır.

Tüm Alera'nın kaderinin dengede olduğu, bir avuç sıradan steadholder'ın ezici bir düşmana karşı koyacak cesareti ve gücü bulması gereken ve genç bir adamın cesareti ve zekâsının Relam'ı kurtaracağı ya da yok edeceği umutsuz bir saat.

Tüm desteğiniz ve nezaketiniz için teşekkür ederim, okuyucular ve hayranlarım. Umarım Codex Alera'nın ilk kitabı olan *Calderon'un Öfkeleri*'ni okumaktan, benim onu sizin için yaratmaktan keyif aldığım kadar keyif alırsınız.

-Jim

Calderon'un Öfkeleri, Ace Books'tan ciltsiz olarak temin edilebilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.